ALISTAIR MACLEAN

Tunurile din Navarone

Alistair MacLean

TUNURILE DIN NAVARONE

În româneşte de VICTORIA CIUPERCESCU

Alistair MacLean
The Guns of Navarone
Collins, 1957

EDITURA „GRAND E.M.”
Bucureşti, 1992

ISBN 973-95595-1-4

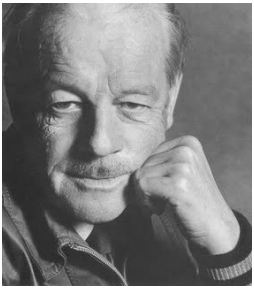

Fiul unui pastor scoţian, **Alistair MacLean** (1922-1987) s-a născut în Highlands unde şi-a petrecut şi copilăria. În 1941, la vârsta de 18 ani, s-a înrolat în *Royal Navy.* La început, pe un torpilor care escorta convoaiele de nave spre Marea Nordului, apoi, pentru doi ani, la bordul unui crucişător, care a făcut parte mai întâi din flotila de coastă engleză şi pe urmă din cea pentru Mediterana şi Orient. A fost un popular scriitor si scenarist, cele mai cunoscute nuvele fiind *Tunurile din Navarone* şi *Acolo unde se avântă vulturii.* În cazul ultimei nuvele MacLean a scris romanul si scenariul simultan, iar filmul avându-i în roluri principale pe Richard Burton şi Clint Eastwood, a fost un mare succes de box-office.

CAPITOLUL 1

PRELUDIU: DUMINICĂ

De la 1,00 la 9,00

Chibritul hîrşîi zgomotos pe metalul ruginit al barăcii de tablă ondulată, pîlpîi, apoi se aprinse proiectînd o pată de lumină slabă, zgomotul aspru ca şi lumina neaşteptată părînd deopotrivă de stranii în liniştea nopţii deşertului. Ochii lui Mallory urmăriră mecanic mişcarea chibritului aprins şi adăpostit în căuşul palmei pînă la ţigarea ce ieşea de sub mustaţa tunsă scurt a comandorului, văzu flacăra oprindu-se la cîţiva centimetri de obraz, văzu de asemeni calmul neaşteptat al acelui obraz, privirea fără expresie, absentă a omului care asculta ceva. Apoi chibritul dispăru strivit în nisipul terenului de aterizare.

— Acum îi aud, spuse comandorul încet. Îi aud venind. Cinci minute, nu mai mult. În astă-seară nu e vînt – vor ateriza pe pista numărul doi. Haideţi, să-i întîmpinăm în camera de interogatoriu. Făcu o pauză, îl privi pe Mallory zeflemitor şi păru că zîmbeşte. Dar întunericul îl înşelă pentru că vocea lui nu era veselă. Stăpîneşte-ţi nerăbdarea, tinere – încă puţin. Lucru-rile n-au mers prea bine în noaptea asta. Mă tem că ai să primeşti toate răspunsurile pe care le aştepţi şi încă mai repede decît crezi. Se întoarse brusc şi porni cu paşi mari în direcţia clădirilor masive ce se detaşau vag în lumina palidă dominînd linia orizontului.

Mallory ridică din umeri, apoi îl urmă mai încet, ţinînd pasul cu un al treilea membru al grupului, un tip scund şi lat în spate cu un pronunţat mers legănat.

Mallory se întrebă plictisit cît îi trebuise lui Jensen pînă să deprindă mersul acesta de marinar. Desigur, treizeci de ani pe mare – şi atîţia făcuse Jensen – erau suficient să justifice mersul acesta în pas de dans vioi: dar nu asta avea importanţă. Ca şef strălucit şi merituos ai biroului Operaţiilor Subversive (O.S.) din Cairo, intriga, înşelătoria, imitaţia şi deghizarea erau sufletul vieţii căpitanului James Jensen, decorat cu înaltul Ordin ai Marinei. Hamal levantin agitator – îşi cîştigase respectul plin de teamă al docherilor din Alexandretta pînă în Alexandria; călăuză de cămile – triumfase cu neruşinare, concurînd pe beduinii cei mai experţi şi nici cel mai patetic cerşetor nu-şi arătase vreodată rănile mari mai convingător în bazarele şi pieţele Orientului. În seara aceasta era pur şi simplu marinar. Era îmbrăcat în alb din cap pînă în picioare – lumina stelelor strălucea pe galoanele aurii ale epoleţilor şi pe cozoroc.

Paşii lor striviră la unison nisipul bătătorit şi răsunară mai ascuţit cînd trecură pe cimentul pistei de decolare. Aproape pierduseră din vedere silueta grăbită a comandorului de aviaţie. Mallory trase aer în piept şi se întoarse deodată spre Jensen.

— Domnule, ce înseamnă toate astea? Ce-i toată mişcarea asta, pe ascuns? Şi de ce sînt amestecat şi eu în toate astea? Pe Dumnezeul meu, domnule, de-abia ieri mi-au dat drumul din Creta, am fost înlocuit cu o înştiinţare prealabilă doar de

opt ore. Mi s-a spus că am o lună concediu. Ce se întîmplă?

— Ei bine, murmură Jensen, povesteşte-mi ce s-a întîmplat?

— Nici o zi liberă, spuse Mallory cu amărăciune. Nici măcar o noapte de somn. Ore întregi petrecute în birourile Statului Major, răspunzînd la o mulţime de întrebări neroade şi blestemate cu privire la ascensiuni în Alpii Meridionali. Apoi la miezul nopţii am fost sculat din pat, spunîndu-mi-se că trebuie să vă întîlnesc, şi am fost purtat într-o maşină ore întregi prin acest deşert blestemat de un scoţian nebun care cînta cîntece de beţivan şi care mi-a pus sute de întrebări care mai de care mai idioate şi mai trăsnite!

— Una din deghizările mele pe care am considerat-o cea mai reuşită, spuse Jensen cu înfumurare; Personal, am găsit acest voiaj foarte distractiv!

— Una din deghi... Mallory se întrerupse, îngrozit de amintirea lucrurilor pe care le spusese bătrînului căpitan scoţian mustăcios care conducea vehiculul... Îmi... Îmi pare tare rău, domnule! Nu mi-am închipuit...

— Bineînţeles că nu puteai să bănuieşti! îl întrerupse Jensen energic. Vroiam să văd dacă eşti omul indicat pentru această treabă. Sînt sigur că eşti – eram aproape sigur chiar înainte de a te aduce din Creta. Dar de unde ţi-a venit ideea că pleci în concediu, nu ştiu. S-a contestat adesea bunul simţ al Serviciului de Informaţii, dar nu mergem chiar aşa departe încît să trimitem un hidroavion pentru singurul motiv de a permite

tinerilor ofiţeri să petreacă o lună, pierzîndu-şi timpul şi făcîndu-şi de cap prin Cairo, termină el sec.

— Totuşi nu ştiu...

— Răbdare, băiete, răbdare, aşa cum ţi-a recomandat stimatul nostru comandor. Timpul e fără sfîrşit. Aşteptare şi iarăşi aşteptare, asta e viaţa în Orient.

— Dar să dormi numai patru ore în trei zile, nu mai e viaţă! spuse Mallory cu înfocare. Şi asta-i tot. Atît am dormit... Dar iată-i că sosesc!

Amîndoi strînseră instinctiv ochii cînd luminile orbitoare ale proiectoarelor de aterizare trecură peste ei, pista luminoasă scînteind pînă departe în întunericul înconjurător. În mai puţin de un minut primul bombardier se lăsă jos, greoi, cu stîngăcie, oprindu-se chiar alături de ei. Vopseaua cenuşie de camuflaj a fuzelajului din spate şi a ampenajului era ciuruită de gloanţe şi de o schijă de obuze, o aripioară era tăiată şi motorul exterior din stînga nu mai funcţiona, saturat de ulei. Plexiglasul cabinei era sfărîmat şi avea o mulţime de găuri.

Jensen privi îndelung găurile şi cicatricile aparatului deteriorat apoi scutură din cap şi privi în altă parte.

— Patru ore de somn, căpitane Mallory, spuse el liniştit. Patru ore. Încep să cred că poţi să te socoteşti al dracului de norocos că ai dormit şi atît.

Camera în care aveau loc interogatoriile, puternic luminată de două becuri fără abajur, era lipsită de confort şi prost aerisită. Mobilierul se compunea din cîteva hărţi murale şi planuri şifonate, vreo cîteva scaune de asemeni uzate şi o masă de lemn nelustruită. Flancat de o parte şi de alta de

Jensen şi Mallory, comandorul era aşezat în spatele mesei cînd uşa se deschise brusc şi primul grup de aviatori intră, clipind des din ochi în lumina strălucitoare cu care nu erau obişnuiţi. Erau conduşi de un pilot cu părul negru, lat în spate, care ţinea în mîna stîngă casca şi combinezonul de zbor. Purta o caschetă Anzac lăsată pe spate şi cuvîntul *Australia* era înscris în alb pe fiecare umăr. Încruntat, fără să scoată un cuvînt şi fără să ceară voie, se aşeză în faţa lor, scoase un pachet de ţigări şi aprinse un chibrit pe suprafaţa mesei. Mallory privi pe furiş la comandor. Comandorul părea resemnat. Şi chiar vorbi pe un ton resemnat.

— Domnilor, acesta este comandantul de escadrilă Torrance. Comandantul de escadrilă Torrance este australian, adăugă el inutil. Mallory avu impresia că comandorul spera să explice unele lucruri prin această frază, printre altele purtarea comandantului de escadrilă Torrance. A condus atacul din această seară asupra Navaronei. Bill, aceşti domni, căpitanul Jensen din Marina Regală şi căpitanul Mallory din *Grupul de Acţiune Îndepărtată* din zona deşertului, se interesează în mod deosebit de Navarone. Cum au mers lucrurile în seara asta?

Navarone! Deci pentru asta sînt aici, gîndi Mallory. Navarone. Cunoştea bine sau mai degrabă auzise de Navarone, ca toţi aceia care luptaseră vreodată în Mediterana orientală; era o fortăreaţă de fier, sinistră, inexpugnabilă, în largul coastei turceşti, bine apărată – se bănuia – de o garnizoană mixtă de germani şi italieni, una din puţinele insule din Marea Egee în care Aliaţii au fost incapabili de a stabili o misiune şi pe care cu atît mai puţin nu au putut să o recucerească de la începutul războiului...

Mallory realiză că Torrance vorbea rar, cu accentul său tărăgănat, abia stăpînindu-şi mînia.

— Al dracului de rău, domnule! O porcărie, a fost o tentativă de sinucidere. Se opri brusc, privi posac cu buzele strînse la rotocoalele de fum pe care le lăsase să-i scape. Dar am vrea să ne întoarcem, continuă el. Băieţii şi cu mine. Numai o dată. Am vorbit la întoarcere despre asta. Mallory auzi din spate murmurul adînc de voci, un murmur de aprobare. Am vrea să luăm cu noi pe individul care a imaginat acest atac şi să-l zvîrlim din avion la zece mii de metri deasupra Navaronei fără paraşută.

— Chiar aşa de rău, Bill?

— Chiar aşa, domnule! N-am avut nici o şansă. Efectiv n-am avut. Mai întîi, timpul a fost împotriva noastră, mucaliţii ăia de la Meteo au nimerit, ca de obicei alături.

— V-au prezis cer senin?

— Mda. Cer senin. Am fost la un pas de ţintă, spusa Torrance cu amărăciune. A trebuit, să coborîm la 1.500 metri. Asta nu schimba de altminteri cu nimic situaţia. Ar fi trebuit să coborîm oricum mult mai jos decît atît – la circa 1.000 metri sub nivelul mării – şi apoi să urcăm din nou: acoperişul acela de stînci ascunde complet ţinta. Am fi putut la fel de bine să zvîrlim o ploaie de hîrtii, cerîndu-le să-şi astupe tunurile lor blestemate... apoi, acolo prin singurul loc pe unde se putea ajunge sau oricum apropia de ţintă, au concentrat din tot sudul Europei, de-a lungul unui sector îngust de 50 de grade, tunuri antiaeriene din metru în metru. Ross şi Conroy au fost loviţi pur şi simplu în zbor. Nici măcar nu au ajuns la jumătatea drumului spre port... N-au avut nici o şansă.

— Ştiu, ştiu. Comandorul dădu trist din cap. Am auzit. Recepţia prin radio a fost bună... şi Mc Ilveen a căzut chiar la nord de Alexandria?

— Mda. Dar va scăpa. Bătrînul avion plutea cînd au trecut deasupra, jucăria mai era deasupra şi apa era la fel de liniştită ca a unui lac de moară. Va scăpa, repetă Torrance.

Torrance dădu din nou din cap şi Jensen îi atinse mîneca.

— Pot să-i spun un cuvînt comandantului de escadrilă?

— Desigur, căpitane. Nu-i nevoie să ceri permisiunea.

— Mulţumesc!

Jensen îl privi pe australianul solid cu un zîmbet vag.

— Numai o mică întrebare, domnule comandant. N-aţi avea chef să vă întoarceţi acolo?

— Aveţi dreptate, e prea riscant, mormăi Torrance.

— Pentru ce?

— Pentru că nu cred în sinucideri. Pentru că nu cred că trebuie să sacrifici oamenii pentru nimic. Pentru că nu sînt Dumnezeu şi nu pot face imposibilul! Vocea lui Torrance trăda o hotărîre fermă, o convingere care nu admitea vreo discuţie.

— E imposibil, spuneţi? insistă Jensen. E foarte important.

— Ca şi viaţa mea. Tot aşa şi vieţile băieţilor ăştia. Torrance arătă cu degetul în spatele lui. E imposibil, domnule. Cel puţin, pentru noi e imposibil. Îşi trecu o mînă obosită peste faţă. Poate un hidroavion Dornier prevăzut cu una din noile bombe volante teleghidate ar putea să o facă şi să scape.

Nu ştiu. Dar mai ştiu că tot ce avem acum nu face nici cît o ceapă degerată. Nu, adăugă el cu amărăciune, în afară de cazul cînd veţi îndopa un Mosquito cu trinitrotoluen şi veţi ordona unuia dintre noi să se năpustească cu opt sute pe oră în gura tunurilor. În acest fel mai avem o şansă.

— Mulţumesc, domnule comandant, şi mulţumesc tuturor! Jensen se ridică în picioare. Ştiu că aţi făcut tot ce aţi putut, nimeni n-ar fi putut să facă mai mult. Şi îmi pare rău... Domnule comandor?

— De acord cu dumneavoastră, domnilor. Făcu un semn din cap ofiţerului de la Intelligence Service, care stătuse în spatele lor, să-i ia locul; ieşi printr-o uşă laterală şi intră în biroul său personal.

— Ei bine, presupun că asta e. Desfăcu o sticlă de Talisker, aduse cîteva pahare. Trebuie să accepţi asta ca o concluzie, Jensen. Bill Torrance este cel mai experimentat comandant care a mai rămas astăzi în Africa, decanul. Obişnuia să bombardeze puţurile de petrol de peste Mediterana şi totul i se părea un zbor de ciocîrlie. Dacă cineva ar fi putut să facă treabă în seara asta, acela ar fi fost Bill Torrance. Şi dacă spune că e imposibil, crede-mă, căpitane Jensen, nu se poate face nimic.

— Da. Jensen privi posomorît la lichidul auriu din paharul pe care-l ţinea în mînă. Da, ştiu. Ştiam dinainte, dar nu eram sigur că nu vroiam să risc să mă înşel... E foarte regretabil că o mînă de oameni au plătit cu viaţa pentru a dovedi că am avut dreptate... Acum nu ne mai rămîne decît o singură cale.

— Nu ne mai rămîne decît una, repetă ca un ecou comandorul. Ridică paharul, clătină din cap. Pentru reuşita noastră la Kheros!

— Pentru reuşita noastră la Kheros repetă la rîndul său Jensen.

Faţa lui era sumbră.

— Ascultaţi, imploră Mallory. Nu înţeleg nimic. Nimeni nu vrea să-mi spună şi mie...

— Kheros, îl întrerupse Jensen. Iată cuvîntul dumitale de ordine, tinere. Lumea întreagă e o scenă, băiete, şi acum e mometul cînd intri în scenă dumneata, în această mică comedie. Surîsul lui Jensen era aproape lipsit de veselie. Păcat, ai pierdut primele două acte, dar din cauza asta să nu-ţi piară somnul. Rolul dumitale nu e lipsit de importanţă, dacă îţi place sau dacă nu, vei fi vedeta. Asta este: Kheros, actul trei, scena 1, intră căpitanul Keith Mallory.

Nici unul din ei nu vorbise în ultimele zece minute. Jensen conducea marea limuzină Humber cu aceeaşi siguranţă, cu aceeaşi destoinicie calmă care caracteriza tot ce făcea: Mallory stătea aplecat asupra hărţii, o ţinea întinsă pe genunchi – o hartă mare a Amiralităţii, o hartă a Egeei meridionale pe care o lumina lampa camuflată a tabloului de bord – şi studia o zonă a Sporadelor şi Dodecanezului septentrional pe care o sublinie puternic cu creionul roşu. În sfîrşit se îndreptă şi se cutremură de frig. Chiar în Egipt aceste nopţi de sfîrşit de noiembrie sînt uneori prea friguroase ca să te simţi bine. Privi spre Jensen.

— Cred că acum am înţeles, domnule.

— Bine! Jensen privea drept înainte, de-a lungul şerpuitoarei panglici cenuşii a şoselei prăfuite, de-a lungul fascicolului de lumină albă a farurilor care despica obscuritatea deşertului.

Razele de lumină se ridicau şi coborau sacadat, obsesiv, o dată cu zdruncinăturile arcurilor maşinii pe drumul cu şanţuri. Bine, repetă el. Priveşte din nou şi imaginează-ţi că eşti în oraşul Navarone – asta e în golful acela aproape circular din nordul insulei. Spune-mi ce vei vedea de acolo?

Mallory zîmbi.

— N-am nevoie să privesc harta din nou, domnule. La circa patru mile spre est voi vedea coasta turcească curbîndu-se spre nord şi vest pînă la un punct care se găseşte aproape exact la nord de Navarone – un promontoriu foarte ascuţit de la care linia coastei se recurbează aproape exact spre est. Apoi la circa şaptesprezece mile mai departe spre nord de acest promontoriu – Capul Demirci, nu-i aşa? – şi practic pe aceeaşi linie cu el voi vedea insula Kheros. În fine, la şase mile spre vest este insula Maidos, prima din grupul Leradelor. Se întind în direcţia nord-vest pe circa cincizeci de mile.

— Şaizeci, încuviinţă Jensen. Ai ochi buni, tinere. Ai curaj şi experienţă – un om nu supravieţuieşte optsprezece luni în Creta fără să le aibă pe amîndouă. Mai ai, în afară de acestea, una sau două calităţi speciale pe care le voi menţiona la timpul potrivit. Se opri un moment, dînd încet din cap. Sper să ai noroc – cu carul. Numai cerul ştie cît de mare trebuie să-ţi fie norocul!

Mallory aşteptă să afle mai mult, dar Jensen se scufundă într-o visare intimă. Trecură trei minute, poate cinci şi nu se auzea decît fîşîitul pneurilor, bîzîitul supus al puternicului motor. Deodată fără să părăsească din ochi drumul, Jensen se mişcă şi vorbi din nou.

— Azi e sîmbătă – mai degrabă acum e duminică dimineaţa. Pe insula Kheros sînt o mie două sute de oameni, o mie două sute de soldaţi britanici care vor fi morţi, răniţi sau prizonieri sîmbăta viitoare. Cea mai mare parte morţi. Pentru prima oară îl privi pe Mallory şi zîmbi, un zîmbet fugar, un zîmbet strîmb care apoi dispăru. Ce impresie îţi face să ai o mie două sute de vieţi în mîinile dumitale, căpitane Mallory?

Cîteva secunde interminabile Mallory privi obrazul impasibil din faţa sa, apoi îşi întoarse ochii. Îşi lăsă privirea în jos, asupra hărţii. O mie două sute de oameni în insula Kheros, o mie două sute de oameni care aşteptau să moară. Kheros şi Navarone. Care era oare poezia aceea, cîntecelul pe care-l învăţase demult în sătucul acela de munte în ţara crescătorilor de oi, nu departe de Queenstown? Cimborazo. „Cimborazo şi Cotopaxi, mi-aţi furat inima.” Kheros şi Navarone aveau aceeaşi rezonanţă, acelaşi farmec nedefinit. Aceeaşi romantică atracţie care cucereşte un om, dăinuind în el mereu. Kheros şi – aproape supărat dădu din cap şi încercă să se concentreze. Fiecare părticică a mozaicului începea să-şi găsească treptat locul ei firesc.

Jensen rupse tăcerea.

— Acum optsprezece luni, îţi aminteşti, după căderea Greciei, nemţii au ocupat aproape toate insulele din arhipelagul Sporadelor: italienii desigur au ocupat şi ei imediat cea mai mare parte din Dodecanez. Apoi am început să stabilim în aceste insule misiune după misiune, dirijată aproape fiecare de oameni de ai voştri din *Grupul de Acţiune Îndepărtată* din zona deşertului sau a Serviciului

Special al marinei. În septembrie am recucerit aproape toate insulele mari cu excepţia Navaronei – era o problemă a naibii de grea şi pur şi simplu am ocolit-o – şi am evaluat că garnizoana ar avea pînă la un batalion sau chiar mai mult. Îi surîse apoi lui Mallory. În acel timp te ascundeai în peştera dumitale, undeva în Munţii Albi, dar îţi aduci aminte cum au reacţionat nemţii?

— Violent?

Jensen încuviinţă.

— Exact. Prea violent chiar. Importanţa politică a Turciei în această parte a lumii e imposibil de subestimat şi a fost totdeauna o virtuală parteneră fie pentru Axă, fie pentru Aliaţi. Majoritatea acestor insule nu sînt decît la cîţiva kilometri de coasta turcească. Problema prestigiului, a restabilirii încrederii în Germania era urgentă.

— Aşa că?

— Aşa că au aruncat totul în aceste operaţii – paraşutişti, trupe aeropurtate, brigăzi de vînători de munte; o grămadă de Stukas-uri – mi s-a spus că au golit frontul italian de bombardiere. Oricum au aruncat totul în această operaţie – totul. În cîteva săptămîni am pierdut mai mult de zece mii de oameni şi toate insulele pe care le recapturasem, cu excepţia Kherosului.

— Şi acum e rîndul Kherosului.

— Da. Jensen scoase două ţigări dintr-un pachet şi rămase tăcut în timp ce Mallory le aprinse şi aruncă chibritul pe fereastră înspre licărirea palidă a Mediteranei care se întindea spre nord pe sub şoseaau de coastă. Da, Kheros e pierdută. Nimic nu va putea să o salveze. Orice am face, nemţii au în Marea Egee o superioritate aeriană absolută...

— Dar cum puteţi fi atît de sigur că o vor ataca în această săptămînă?

Jensen oftă.

— Tinere, Grecia mişună de agenţi aliaţi. Numai în zona Atena-Pireu avem peste două sute şi...

— Două sute! îl întrerupse Mallory neîncrezător. Aşa aţi spus...

— Da. Jensen surîse. O bagatelă, te asigur, în comparaţie cu mulţimea imensă de spioni care circulă liberi printre nobilele noastre gazde de la Cairo şi Alexandria. Deodată deveni din nou serios. În orice caz, informaţiile noastre sînt exacte. O armată de caicuri va pleca din Pireu joi în zori, se va strecura printre Ciclade, oprindu-se noaptea în insule. Zîmbi. O situaţie ciudată, nu-i aşa? Noi nu îndrăznim să ne mişcăm în timpul zilei în Marea Egee de teamă de a nu fi alungaţi prin bombardamente. Nemţii nu îndrăznesc să se mişte noaptea. O mulţime de distrugătoare şi vedete rapide de-ale noastre apar în Marea Egee de cum se întunecă; distrugătoarele se retrag spre sud înaintea zorilor, vasele mici se ascund în general în golfurile izolate ale insulelor. Dar nu putem să oprim trecerea lor. Vor fi acolo sîmbătă sau duminică – şi îşi vor sincroniza debarcarea cu primele trupe aeropurtate: au o mulţime de Junkers-uri 52 care aşteaptă dincolo de Atena. Kheros nu va rezista nici două zile. Nimeni n-ar fi putut să asculte vocea lui Jensen, voit nepăsătoare, anormal de prozaică, fără să nu-l creadă.

Mallory îl crezu. Timp de aproape un minut privi marea strălucitoare, stelele de pe suprafaţa

întunecată şi placidă a mării. Deodată se întoarse spre Jensen.

— Dar marina, domnule! Evacuare! Desigur marina...

— Marina, îl întrerupse trist Jensen, nu poate pătrunde. Marina e obosită şi dezgustată de Mediterana orientală şi de Marea Egee, e obosită şi dezgustată de lunga suferinţă îndurată, de veşnica-i mutilare, doar în paguba noastră. Am avut două cuirasate avariate, opt crucişătoare scoase din uz, patru din ele scufundate – şi mai mult de o duzină distruse... Nici n-aş putea să număr vasele mai mici pe care le-am pierdut. Şi pentru ce? Ţi-am spus – în paguba noastră! Numai pentru ca Înaltul nostru Comandament să vadă cine e mai tare şi să se poată lua la întrecere cu colegii lor de la Berlin. Foarte amuzant pentru toţi, bineînţeles cu excepţia miilor de mateloţi care s-au înecat în timpul acestui joc, şi cu excepţia celor zece mii de Tomi şi Anzaci şi indieni care au suferit şi au murit în aceste insule – fără să ştie pentru ce.

Mîinile lui Jensen încleştate pe volan aveau articulaţiile albe, crispate, buzele strînse trădau amărăciunea. Mallory fu surprins, aproape şocat de vehemenţa, de emoţia adîncă care nu-l caracterizau... Sau poate îl caracterizau, poate Jensen încerca o sumedenie de stări lăuntrice...

— O mie două sute de oameni aţi spus, domnule? întrebă Mallory calm. Aţi spus că sînt o mie două sute de oameni în insula Kheros?

Jensen îi aruncă o singţură privire şi apoi se uită din nou în afară.

— Da. O mie două sute, recunoscu Jensen. Ai dreptate tinere, sigur, ai dreptate. Vorbeam aiurea.

Sigur că nu putem să-i lăsăm acolo. Marina va trebui să facă pe dracu-n patru. Ce mai înseamnă două sau, trei distrugătoare în plus – îmi pare rău, tinere, îmi pare rău, o iau de la început... Acum ascultă-mă şi ascultă-mă cu atenţie.

— Evacuarea lor trebuie să se facă printr-o operaţie de noapte. Ziua nu-i nici o umbră de speranţă – nici una, cu două, trei sute de Stukas-uri care de abia aşteaptă să zărească un distrugător al Marinei Regale. Vor trebui să fie distrugătoare – vasele de transport şi şlepurile sînt prea încete. Şi nu vor putea dubla extremitatea septentrională a Leradelor – pentru că nu se vor putea întoarce înainte de ivirea zorilor. Călătoria va fi cu cîteva ore prea lungă.

— Dar Leradele sînt un lanţ lung de insule, îndrăzni Mallory. Distrugătoarele n-ar putea trece printre..

— Printre două insule? Imposibil! Jensen îşi scutură capul. Un iad în fiecare ungher. Şi cel mai mic canal e minat. Nu poate trece nici o bărcuţă printre ele.

— Şi strîmtoarea Maidos-Navarone. Presupun că e burduşită cu mine şi ea?

— Nu, aceea e un canal curat. Cu apă adîncă – nu poţi pune mine în apele adînci.

— Deci ăsta-i drumul de urmat, nu-i aşa, domnule? Vreau să spun că dincolo sînt apele teritoriale turceşti şi noi...

— Am traversa apele teritoriale turceşti şi mîine în plină zi dacă asta ar putea sluji la ceva, spuse Jensen fără vlagă. Turcii o ştiu şi nemţii de asemenea. Dar lucrurile stînd cum stau, o vom lua prin strîmtoarea vestică. E un canal mai puţin minat,

mai scurt şi nu implică complicaţii internaţionale inutile.

— Lucrurile stînd cum stau? Adică?

— Tunurile din Navarone. Jensen păstră o lungă tăcere, apoi repetă cuvintele încet fără expresie, ca şi cînd ar fi pronunţat numele unui vechi duşman redutabil. Tunurile din Navarone! Ele fac ca lucrurile să stea astfel. Păzesc intrările nordice ale celor două strîmtori. Am putea evacua cei o mie două sute de oameni într-o noapte dacă am putea să reducem la tăcere tunurile din Navarone.

Mallory rămase tăcut fără să spună nitnic. Acum ajunge la subiect – gîndi el.

— Nu sînt tunuri obişnuite, continuă Jensen liniştit. Experţii noştri navali spun că sînt tunuri cu diametrul de 228 milimetri! Personal cred că e vorba mai degrabă de un tip de tunuri de 210 milimetri care zdrobesc şi pe care germanii le folosesc în Italia, soldaţii noştri de acolo le urăsc şi se tem de tunurile astea mai mult decît de orice pe lume. Teribile arme – obuzul zboară extrem de lent, însă cu o precizie diabolică. Dar, continuă el sinistru, oricum ar fi, au fost de ajuns de bune ca să ne scufunde *Sybaris*-ul în cinci minute.

Mallory dădu încet din cap.

— *Sybaris?* Cred că am auzit...

— Era un crucişător de zece mii de tone pe care l-am trimis acum circa patru luni pentru a încerca să se măsoare cu nemţii. O formalitate, credeam că va fi un exerciţiu banal. *Sybaris* a sărit în aer. Au fost şaptesprezece supravieţuitori.

— Dumnezeule mare! Mallory era uimit. N-am ştiut...

— Acum două luni am pornit un atac amfibiu de mare anvergură împotriva Navaronei. Jensen nici nu auzi întreruperea. Comandouri, comandouri ale Marinei şi ale Serviciului Special al lui Jellicoe. Ştiam că nu avem nici cea mai mică şansă – Navarone este practic o stîncă compactă de jur împrejur. Dar şi acei oameni erau oameni deosebiţi, trupe de asalt, probabil cele mai bune din lume. Jensen făcu o pauză de aproape un minut, apoi continuă foarte încet. Au fost făcuţi bucăţele. Au fost masacraţi pînă la unul.

În sfîrşit, de două ori în ultimele zece zile – deoarece prevedeam de mult că se apropie atacul asupra insulei Kheros – am trimis paraşutişti cu misiuni de sabotaj: oameni din Serviciul Special. Ridică din umeri disperat. Au dispărut.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Şi apoi în seara asta – ultima încercare disperată şi rezultatul? L-ai putut constata. Jensen rîse scurt, fără veselie. În baraca aceea de interogatorii am păstrat tăcerea în tot timpul serii. Acum pot să-ţi spun. Eu eram individul pe care Torrance şi băieţii lui ar fi vrut să-l azvîrle din avion deasupra Navaronei. Ştiam că nu era nici o speranţă, dar trebuia să încerc.

Marele Humber începu să ruleze mai încet, acum mergea liniştit pe partea vestică a intrării în Alexandria, printre cabanele şi locuinţele în ruină. Cerul de deasupra era brăzdat de primele fîşii de nuanţă cenuşie cave anunţă aurora.

— Nu cred că m-aş descurca bine cu o paraşută, spuse Mallory cu îndoială în glas. De fapt, ca să spun drept, nici n-am văzut încă o paraşută în viaţa mea.

— N-avea nici o grijă, spuse Jensen scurt. Nu va fi nevoie să te foloseşti de ea. Te vei duce la Navarone pe drumul cel mai greu.

Mallory aşteptă mai mult dar Jensen deveni tăcut şi atent ca să evite gropile mari care începuseră să găurească şoseaua. După un timp Mallory întrebă:

— De ce tocmai eu, domnule căpitan Jensen?

Surîsul lui Jensen fu abia vizibil în întunericul din ce în ce mai cenuşiu. Făcu o cotitură bruscă pentru a evita o groapă deschisă, apoi se redresă.

— Ţi-e frică?

— Bineînţeles că mi-e frică. Fără nici o intenţie de a vă ofensa, domnule, dar felul dumneavoastră de a vorbi ar speria pe oricine... Dar nu asta am vrut să spun.

— Ştiu că nu ăsta ai vrut să spui. Umorul meu sucit... De ce dumneata? Ai calităţi deosebite, tinere, cum ţi-am mai spus. Vorbeşti greceşte ca un grec. Vorbeşti germana ca un neamţ. Eşti sabotor îndemînatic, organizator de mîna întîi şi cele optsprezece luni în Munţii Albi din Creta, de unde ai scăpat nevătămat, demonstrează capacitatea dumitale de a supravieţui într-un teritoriu ocupat de inamic. Jensen rîse înfundat. Ai fi surprins dacă ai afla cît de complete sînt datele pe care le am despre dumneata!

— N-aş fi de loc! spuse Mallory cu oarecare înflăcărare. Dar, adăugă el, mai cunosc cel puţin trei ofiţeri cu aceleaşi calităţi.

— Sînt şi alţii, recunoscu Jensen. Dar nu mai e alt Keith Mallory. Keith Mallory! repetă Jensen retoric. Cine nu a auzit de Keith Mallory în frumoasele şi îmbietoarele zile de dinaintea

războiului? Cel mai mare alpinist. Cel mai remarcabil căţărător de stînci pe care Noua Zeelandă l-a dat – şi prin aceasta neozeelandezii înţeleg lumea. Musca umană, căţărătorul inaccesibilului, ascensionistul pereţilor verticali şi al prăpăstiilor imposibile. Toată coasta de sud a insulei Navarone, spuse Jensen bine dispus, este o prăpastie imensă, de neînchipuit. Fără nici un punct de sprijin.

— Înţeleg, murmură Mallory. Înţeleg acum. La Navarone pe drumul cel mai greu. Asta aţi vrut să spuneţi.

— Chiar aşa, recunoscu Jensen, Dumneata şi echipa dumitale – încă patru. Fericiţii căţărători ai lui Mallory. Aleşi pe sprînceană. Fiecare om, un specialist. Îi vei întîlni mîine... mai bine zis azi după-amiază.

În următoarele zece minute merseră în tăcere, o cotiră la dreapta pe lîngă cartierul docurilor, ajunseră pe drumul cu bolovani masivi ai străzii Sooners, înconjurară piaţa Mohammed Ali, trecură prin faţa Bursei şi o luară la dreapta, pe Şerif Paşa.

Mallory îl privi pe bărbatul de la volan. Putea să-i observe acum obrazul de ajuns de bine în lumina dimineţii.

— Încotro, domnule?

— Să-l vedem pe singurul om din Orientul Mijlociu care poate să te ajute acum. Domnul Eugen Vlachos din Navarone.

— Sînteţi un om curajos, căpitane Mallory! Eugen Vlachos îşi răsucea nervos vârfurile ascuţite ale mustăţii negre. Un om curajos şi nebun, aş zice – dar presupun că nu poţi spune despre un om că e nebun cînd nu face altceva decît să asculte ordinele.

Ochii lui părăsiră marele desen aşezat în faţa lui pe masă şi priviră obrazul impasibil al lui Jensen.

— Altă cale nu mai există, domnule căpitan? stărui el.

Jensen dădu încet din cap.

— Există. Le-am încercat pe toate, domnule. Toate au eşuat. Aceasta este ultima.

— Atunci, trebuie să se ducă?

— Sînt mai mult de o mie de oameni în insula Kheros, domnule.

Vlachos înclină capul în semn de mută acceptare, apoi surîse uşor lui Mallory.

— Îmi spune „domnule”. Mie, un biet hotelier grec, căpitanul Jensen din Marina Regală îmi spune „domnule”. Pentru un bătrîn e plăcut să audă aşa ceva. Se opri cu privirea pierdută în gol. Obrazul ridat, ochii decoloraţi şi obosiţi se îmblînziră la evocarea unei amintiri. Sînt un om bătrîn, căpitane Mallory, sînt acum un om bătrîn, un om sărac şi trist. Dar n-am fost întotdeauna aşa, nu întotdeauna. Odinioară eram în puterea vîrstei, bogat şi fericit. Odinioară am avut o moşie frumoasă, două sute de kilometri pătraţi din cel mai frumos ţinut pe care l-a lăsat Dumnezeu vreodată pentru a încînta ochii creaturilor lui aici pe pămînt, şi cît de mult îmi iubeam moşia! Rîse ostentativ şi îşi trecu mîna prin părul des şi cărunt. Ei bine, cum spuneţi voi ceilalţi, depinde din ce unghi priveşti lucrurile. Un ţinut minunat, zic eu. O stîncă blestemată, cum susţine căpitanul Jensen cînd nu-l aud. Îi surîse lui Jensen vădit încurcat. Dar amîndoi îi spunem la fel – Navarone.

Surprins, Mallory privi spre Jensen. Jensen încuviinţă.

— Familia Vlachos a stăpînit insula Navarone timp de multe generaţii. Am fost nevoiţi să-l facem pe domnul Vlachos să plece în grabă acum optsprezece luni. Germanilor nu le plăcea genul lui de colaborare.

— Era, cum spuneaţi dumneavoastră, riscant. Vlachos îşi plecă fruntea. Ne rezervaseră trei locuri speciale pentru mine şi cei doi fii ai mei în temniţele din Navarone... Dar de ajuns despre familia Vlachos. Am dorit să ştii, tinere, că mi-am petrecut patruzeci de ani la Navarone şi aproape patru zile – arătă spre masă – să desenez această hartă. Poţi să te încrezi pe deplin în informaţiile mele şi în această hartă. Multe lucruri s-or fi schimbat, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Munţii, golfurile, trecătorile, grotele, drumurile, casele şi pe deasupra fortăreaţa însăşi – acestea au rămas neschimbate de secole, căpitane Mallory.

— Înţeleg, domnule. Mallory împături cu grija harta şi o băgă în haină. Cu această hartă mai am o şansă. Vă mulţumesc foarte mult!

— E de ajuns de puţin, Dumnezeu ştie. Vlachos bătu o clipă cu degetele în masă apoi ridică ochii spre Mallory. Căpitanul Jensen mi-a spus că cei mai mulţi dintre dumneavoastră vorbiţi greceşte şi că veţi fi îmbrăcaţi ca ţărani greci şi înarmaţi cu acte false. Asta e bine. Veţi fi – cum se spune – independenţi, veţi acţiona singuri. Făcu o pauză apoi continuă cu un aer grav.

— Nu încercaţi, vă rog, să cereţi ajutor oamenilor din Navarone. Trebuie să vă feriţi cu orice preţ. Nemţii sînt fără milă. Ştiu. Dacă cineva vă ajută şi este descoperit, piere nu numai omul acela,

dar şi tot satul lui – bărbaţi, femei şi copii. S-a mai întîmplat. Şi se va mai întîmpla.

— S-a întîmplat în Creta, recunoscu Mallory încet. Am văzut cu ochii mei.

— Aşa e, aprobă Vlachos. Şi locuitorii din Navarone n-au nici îndemînarea şi nici experienţa necesară pentru a duce la bun sfîrşit operaţiile de guerila. N-au avut şansa de a se exersa – supravegherea germană a fost deosebit de severă în insula noastră.

— Vă promit, domnule, adăugă Mallory.

Vlachos ridică mîna în sus.

— Un moment. Dacă situaţia voastră e disperată, de-a dreptul disperată, sînt doi oameni la care puteţi apela. Sub primul platan din piaţa satului Margaritha – la gura văii, la circa cinci kilometri sud de fortăreaţă – veţi găsi un om numit Louki. A fost intendentul familiei noastre mulţi ani. Louki a mai dat ajutor englezilor şi înainte. Căpitanul Jensen poate să confirme asta – şi puteţi să-i încredinţaţi viaţa. Are un prieten, pe Panayis; şi el a fost util în trecut.

— Vă mulţumesc, domnule. Am să-mi amintesc. Louki, Panayis şi Margaritha – primul platan din piaţă.

— Şi veţi refuza orice alt ajutor, căpitane? întrebă Vlachos îngrijorat. Louki şi Panayis – numai aceştia doi, se rugă el.

— Vă dau cuvîntul meu, domnule. De altminteri, cu cît mai puţini, cu atît mai bine, atît pentru noi cît şi pentru compatrioţii dumneavoastră.

Intensitatea emoţiei bătrînului îl surprinse pe Mallory.

— Sper să fie aşa, sper să fie aşa, suspină din greu Vlachos.

Mallory se ridică în picioare, întinzîndu-i mîna ca să-şi ia rămas bun.

— Vă îngrijoraţi fără motiv, domnule. Nu ne vor vedea, promisese el cu siguranţă. Nimeni nu ne va vedea şi nu vom vedea pe nimeni. Ne interesează un singur lucru – tunurile.

— Ah, tunurile – acele tunuri blestemate. Vlachos dădu din cap. Dar să presupunem...

— Vă rog. Totul va fi bine, insistă Mallory calm. Nu vom cauza nimănui nici un rău – şi mai puţin compatrioţilor dumneavoastră.

— Dumnezeu să vă ajute în acea noapte, murmură bătrînul. Dumnezeu să vă ajute în acea noapte. Tare aş fi vrut să pot să vă însoţesc şi eu.

CAPITOLUL 2

DUMINICĂ NOAPTEA
De la 19,00 la 2,00

— Cafea domnule?

Mallory se întoarse, mormăi şi se strădui să scape din abisurile unui somn epuizant. Se ridică cu greu pe speteaza scaunului de metal întrebîndu-se morocănos cînd se vor decide Forţele Aeriene să capitoneze aceste investiţii drăceşti. Apoi se trezi complet, obosit şi pe sub pleoapele grele consultă automat cadranul luminos al ceasului de mînă. Şapte. Numai şapte, dormise doar două ore. De ce nu-l lăsau să mai doarmă?

— Cafea, domnule? Tînărul mitralior stătea încă răbdător lîngă el, folosind capacul răsturnat al unei cutii de muniţii drept tavă pentru ceştile pe care le ducea.

— Iartă-mă tinere, iartă-mă. Mallory se strădui să stea drept în scaun, luă una din ceşti cu lichidul fumegînd şi o sorbi cu satisfacţie. Mulţumesc! Ştii, miroase exact a cafea veritabilă.

— Chiar şi este, domnule. Tînărul mitralior surîse mîndru. Avem un filtru în bucătărie.

„Are un filtru în bucătărie.” Mallory dădu din cap neîncrezător. „O, zei, iată rigorile războiului în Forţele Aeriene!” Se lăsă pe spate, îşi sorbi cu savoare cafeaua, scoţînd un suspin de mulţumire. În clipa următoare se sculă în picioare, cafeaua fierbinte îl stropi pe genunchii goi dar lui nici nu-i

păsă, ci privi prin fereastra de alături. Se uită apoi la mitralior arătînd cu un gest de neîncredere peisajul muntos care se desfăşura întunecos sub ei.

— Ce dracu se întâmplă aici? Trebuia să ajungem la două ore după căderea nopţii şi soarele de-abia a apus! Pilotul a...?

— Asta e Cipru, domnule. Mitraliorul zîmbi. La orizont tocmai se zăreşte Muntele Olimp. Aproape întotdeauna în drum spre Castelrosso facem un ocol peste Cipru. Pentru a scăpa de observatori, domnule, şi astfel trecem cu bine de Rhodos.

— Să scăpăm de observatori! Vocea gravă cu accent american tărăgănat venea din scaunul de metal aşezat în diagonală dincolo de coridor: cel ce vorbea zăcea prăbuşit – nu există alt cuvînt pentru poziţia sa – pe scaun, oasele genunchilor depăşeau nivelul bărbiei cu cîţiva centimetri. O, zei! Să scapi de observatori! repetă el. Ocol peste Cipru. Te catapultează la douăzeci de kilometri de Alexandria, pentru ca nimeni de pe plajă să nu vadă cum te îndepărtezi. Şi apoi? Se ridică cu greutate de pe scaun, aruncă o privire pe fereastră, apoi se prăbuşi la loc, vizibil sfîrşit de efortul făcut. Şi apoi? Te vîră într-un avion hodorogit, dat cu o vopsea albă atît de strălucitoare cum n-ai mai văzut vreodată, pe care l-ar observa cu siguranţă şi un orb de la o sută de kilometri – mai ales acum, cînd se întunecă.

— Culoarea albă ne apără de căldură, spuse tînărul mitralior în chip de scuză.

— Căldura nu mă supără, fiule! Cuvintele erau mai tărăgănate, mai sinistre. Îmi place căldura. Ce nu-mi place sînt scîrboasele alea de schije de obuze şi gloanţele care pot să aerisească un om acolo unde nu trebuie. Îşi lăsă coloana vertebrală să

alunece cîţiva centimetri în scaun, închise ochii plictisit şi păru că a adormit imediat.

Tînărul mitralior dădu din cap admirativ şi-i surîse lui Mallory.

— E primejdios al naibii, nu-i aşa, domnule?

Mallory rîse şi-l urmări pe tînărul mitralior cum dispare în cabina de control din faţă. Îşi sorbi încet cafeaua, privi din nou spre partea cealaltă a coridorului la bărbatul adormit. Straşnică indiferenţă: caporalul Dusty Miller din Statele Unite şi mai recent din *Grupul de Acţiune Îndepărtată* din zona deşertului.

Privi în jur la ceilalţi şi dădu din cap cu satisfacţie. Va avea în preajma lui doar oameni de nădejde. Cele optsprezece luni petrecute în Creta îi dezvoltaseră un deosebit simţ capabil să descopere în semenii lui facultatea de a supravieţui în situaţii deosebite de luptă ilegală în care el însuşi fusese implicat atîta timp. Pe nepregătite, el s-ar fi putut îndoi asupra capacităţii de supravieţuire a acestor patru oameni. Trebuia să recunoască singur – căpitanul Jensen putea fi mîndru de felul în care selectase o echipă remarcabilă. Nu-i cunoştea încă pe toţi, personal. Dar făcuse cunoştinţă intimă cu dosarele lor, foarte complete, întocmite de Jensen pentru fiecare în parte. Pe scurt, erau liniştitoare.

Era totuşi un mic semn de întrebare în privinţa lui Stevens. Mallory privi de-a lungul coridorului la figura juvenilă cu părul blond ce se uita afară pe sub alba aripă strălucitoare a Sunderlandului, plin de nerăbdare. Locotenentul Andy Stevens din Rezerva Marinei fusese ales pentru această misiune din trei motive. Va conduce vasul care îl va duce la Navarone; era un alpinist de mîna-întîi, efectuase

mai multe ascensiuni remarcabile, şi absolvise la o universitate celebră secţia clasică, filoelen aproape fanatic, vorba fluent greaca veche şi modernă şi îşi petrecuse ultimele două vacanţe mari dinainte de război conducînd turişti la Atena. Dar era tînăr, absurd de tînăr, privindu-l Mallory se gîndi că tinereţea poate fi periculoasă. Adesea în această luptă de guerilă, ea a fost fatală. Entuziasmul, ardoarea, zelul tinereţii nu erau suficiente: mai degrabă erau prea mult, constituiau un handicap. Acesta nu era un război cu sunete de goarnă, zgomot de maşini şi magnifică sfidare în vîltoarea bătăliei: era un război al răbdării, al tăriei, al rezistenţei, al îndemînării, al dibăciei şi şireteniei şi toate acestea nu erau atribute ale tinereţii... Dar părea capabil să înveţe repede.

Mallory privi din nou la Miller. Dusty Miller, precis învăţase toate acestea, cu mult, mult timp înainte. Dusty Miller pe un cal alb, suflînd în goarnă – mintea lui refuza să-şi imagineze absurditatea aceasta. Nu semăna de loc cu cavalerul Lancelot. Părea că îl recunoaşte de multă, foarte multă vreme şi că nu-şi mai făcea nici o iluzie.

De fapt caporalul Miller avea patruzeci de ani. Californian din naştere, trei sferturi irlandez şi un sfert european, trăise, combătuse şi avusese în ultimii douăzeci şi cinci de ani mai multe aventuri decît alţi oameni în douăsprezece vieţi... Miner într-o mină de argint în Nevada, străpungător de tunele în Canada, sondor în lumea întreagă, se afla în Arabia Saudită cînd Hitler atacase Polonia. Una din străbunicile îndepărtate din partea mamei trăise la începutul secolului la Varşovia, aşa că atacul fusese un afront adus sîngelui irlandez al lui Miller. El luă

primul avion spre Anglia şi îşi croti drum în aviaţie unde, spre disperarea sa şi datorită vîrstei, fu aruncat în turela din spate a unui avion Wellington.

Primul său zbor operativ a fost şi ultimul. La zece minute după decolarea de pe aeroportul Menidi de lîngă Atena, într-o noapte de ianuarie a anului 1941, o pană de motor a făcut avionul să capoteze într-un lan cu orez la cîţiva kilometri nord-vest de oraş. Restul iernii l-a petrecut, fierbînd de furie, într-o bucătărie la Menidi. La începutul lui aprilie demisionă din aviaţie, fără să spună cuiva şi se îndreptă spre nord, unde aveau loc lupte la frontiera cu Albania. Acolo se întîlni cu nemţii care se îndreptau spre sud. După cum povestea Miller mai tîrziu, ajunse la Nauplion la două case de cea mai apropiată divizie de panzeri, fu evacuat cu vasul de transport *Slamat,* care se scufundă, fu cules de distrugătorul *Wryneck,* naufragie din nou şi în sfîrşit sosise în Alexandria într-un vechi caic grecesc; nimic pe lume pentru el decît hotărîrea fermă de a nu se mai aventura niciodată pe mare sau în aer. Cîteva luni mai tîrziu făcea parte dintr-un *Detaşament de Acţiune Îndepărtată* ce opera în spatele liniilor inamicului în Libia.

Era antiteza completă a locotenentului Stevens, medită Mallory. Stevens, tînăr, proaspăt, entuziast, totdeauna îmbrăcat corect şi imaculat; Miller, uscat, slab, sărăcăcios, dar teribil de rezistent şi avînd o aversiune aproape patologică faţă de lustru şi spilcuială. Cît de bine i se potrivea porecla „Dusty”[1]; cu greu putea fi un contrast mai mare. Spre deosebire de Stevens, Miller nu escaladase în viaţa lui vreun munte şi singurele cuvinte greceşti

[1] Dusty = prăfuit (engl.).

pe care le ştia erau invariabil omise de dicţionare. Aceste două lucruri nu aveau nici o importanţă. Miller fuses ales pentru un singur motiv. În materie de explozibili era un geniu, plin de resurse şi calm, precis şi redutabil în acţiuni, era considerat de Serviciul de Informaţii al Orientului Mijlociu din Cairo drept cel mai bun sabotor din sudul Europei.

În spatele lui Miller stătea Casey Brown. Scund, brunet şi îndesat, subofiţerul telegrafist Brown era originar din Clyde, în timp de pace fusese instalator şi mecanic cu experienţă într-un renumit şantier naval din Garelock. Faptul că era născut pentru a fi mecanic şi că era specialist în maşini navale sărea atît de tare în ochi încît Marina nici nu l-a văzut şi l-a repartizat în domeniul comunicaţiilor. Nenorocul lui Brown a fost norocul lui Mallory. Brown va lucra ca mecanic al vasului care îi va aduce la Navarone şi va ţine contactul prin radio cu baza. El avea în plus avantajul de a fi un luptător de guerilă de mîna-ntîi: veteran al Serviciului Special al Marinei, fusese decorat cu Crucea de război şi Medalia pentru servicii deosebite în marină – pentru fapte deosebite de luptă în Marea Egee şi în largul coastelor Libiei.

Cel de al cincilea şi ultimul membru al grupului era aşezat chiar în spatele lui Mallory. Dar ca să-l privească, Mallory nu trebui să se întoarcă. Îl cunoştea, îl cunoştea mai bine decît pe oricine, chiar mai bine decît pe propria lui mamă. Era Andrea, care fusese ajutorul lui în toate aceste optsprezece luni nesfîrşite petrecute în Creta, Andrea cel voluminos cu rîsul gălăgios şi continuu şi cu trecutul său tragic, cel cu care mîncase, trăise şi dormise în grote, în cabane de munte, în colibe de ciobani

părăsite mereu, hărţuiţi de patrule şi aviaţia germană – acest Andrea devenise *alter ego*-ul său, dublura sa: a-l privi pe Andrea ar fi echivalat cu a se privi într-o oglindă pentru a-şi aminti cum arată... Nu-şi punea întrebarea de ce venise Andrea. Nu era aici în primul rînd pentru că era grec, cunoscînd bine limba, obiceiurile şi ideile insularilor, nici chiar datorită înţe-legerii desăvîrşite dintre el şi Mallory, cu toate că şi aceste lucruri contau. Era în special datorită ocrotirii şi siguranţei pe care o garanta prezenţa sa. De o răbdare nesfârşită, liniştit şi crîncen, înspăimîntător de iute în ciuda corpolenţei sale şi cu mişcări de felină ce conducea la acţiuni extrem de violente, era o maşină de luptă completă. Andrea era poliţa lor de asigurare împotriva eşecului.

Mallory se întoarse să privească pe fereastră. Apoi dădu din cap cu o satisfacţie imperceptibilă.

Jensen n-ar fi putut să aleagă o echipă mai bună chiar dacă ar fi răscolit tot frontul mediteranean. Şi deodată Mallory îşi dădu seama că Jensen probabil asta făcuse. Miller şi Brown fuseseră rechemaţi în Alexandria cu aproape o lună în urmă. Tot cam de atîta timp Stevens fusese scutit de misiunea îndeplinită pe bordul crucişătorului său din Malta. Şi dacă bateria maşinii n-ar fi alunecat în prăpastia aceea adîncă din Munţii Albi şi dacă nenorocitul acela de mesager hărţuit de la cel mai apropiat post de recepţie n-ar fi făcut într-o săptămînă cei optzeci de kilometri prin munţii acoperiţi de zăpadă şi împânziţi de patrule inamice şi încă cinci zile pînă să-i găsească, el şi Andrea ar fi sosit la Alexandria cu aproape două săptămîni mai devreme. Părerea ce şi-o făcuse Mallory despre

Jensen, şi aşa de ajuns de ridicată, mai crescu cu cîteva grade. Un om prevăzător care îşi făcea planuri de perspectivă, Jensen fără îndoială pregătise totul pentru expediţia lor chiar înainte de a pune la cale cele două tentative zadarnice de para- şutare în Navarone.

Era ora opt şi în interiorul avionului era aproape întuneric când Mallory se ridică şi se îndreptă spre cabina de control. Învăluit într-un nor de fum de ţigară, căpitanul bea cafea; copilotul făcu un vag semn cu mîna la apropierea lui şi-şi reluă contemplarea plictisită a peisajului.

— Bună seara. Mallory zîmbi. Permiteţi să intru?

— Bun venit oricând în biroul nostru, îl asigură pilotul. Nu-i nevoie să cereţi permisiunea.

— Mi-era teamă să nu vă deranjez... Mallory se opri şi privi din nou deplina inactivitate ce domnea acolo. De fapt cine pilotează acest avion? întrebă el.

— George. Pilotul automat. Mişcă ceaşca de cafea în direcţia unei cutii dreptunghiulare de culoare neagră ce se estompa în semiobscuritate. Un personaj iscusit care comite cu mult mai puţine greşeli decît acei leneşi păcătoşi care se presupune că-l suprave-ghează... Aveţi nevoie de vreo informaţie, căpitane?

— Da, ce instrucţiuni aveţi pentru noaptea asta?

— Să vă depunem pe toţi grămadă la Castelrosso cînd va fi noapte deplină. Pilotul făcu o pauză, apoi spuse cinstit: Mărturisesc că nu înţeleg nimic. Un hidroavion de mărimea asta numai pentru

cinci oameni şi vreo două sute de livre de echipament;. Ultimul hidroavion care a venit aici noaptea a tot continuat să coboare. O piedică submarină... habar n-am ce a fost. Doi supravieţuitori.

— Ştiu. Am auzit. Îmi pare rău, dar ascult şi eu de un ordin. Cît priveşte restul, uitaţi – adică nu vă mai aduceţi aminte. Convingeţi membrii echipajului că nu trebuie să vorbească şi că nu ne-au văzut deloc.

Pilotul dădu din cap morocănos.

— Am fost deja ameninţaţi cu Curtea marţială. S-ar spune să fie vorba de o misiune foarte afurisită.

— Chiar şi este... Vă vom lăsa cîteva lăzi. Vom coborî în alte haine. Cînd vă veţi întoarce la bază, va veni cineva să ia boarfele vechi.

— Mult noroc, căpitane. Secrete oficiale sau nu, am o vagă bănuială că veţi avea nevoie de noroc.

— Dacă avem nevoie, puteţi să ne daţi un sfat bun. Mallory surîse. Adică amerizaţi fără peripeţii.

— Fii liniştit, frate, spuse pilotul hotărît. N-avea nici o grijă. Nu uita – că sînt şi eu în acest afurisit de avion.

Zgomotul marilor motoare ale Sunderlandului încă mai răsuna în urechile lor cînd în întuneric apăru un vas cu motor, mic şi butucănos care acostă lîngă carcasa strălucitoare a hidroavionului. Nu se pierdu timp de loc, nu se pronunţă nici un cuvînt; într-un minut cei cinci oameni şi tot echipamentul lor fură îmbarcaţi; după alt minut micul vas se freca oprindu-se la digul de piatră ordinară al Marinei din Castelrosso. Două parîme

azvîrlite în noapte fură prinse şi ataşate rapid de mîini pricepute. La mijlocul vasului o scară de fier ruginită încastrată în piatră se ridica spre cerul întunecat ţintuit cu stele; cînd Mallory ajunse în capul scării, din întuneric apăru o siluetă.

— Căpitanul Mallory?

— Da.

— Căpitanul Briggs din armata de uscat. Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să aştepte aici, vă rog. Colonelul ar vrea să vă vadă. Vocea nazală, poruncitoare în afectarea ei era departe de a fi cordială. Mallory simţi o uşoară mînie, dar nu spuse nimic. Briggs i se păru un om care ţinea la patul sau la băutura lui şi probabil vizita lor tîrzie îl îndepărta de ele. Războiul era detestabil.

Se întoarseră după zece minute însoţiţi de o a treia persoană. Mallory privi la cei trei oameni care stăteau la marginea cheiului, îi identifică, apoi se uită atent împrejur.

— Unde a dispărut Miller? întrebă el.

— Aici, şefule, aici, mormăi Miller ridicîndu-şi încet spatele de după un trunchi de copac. Apoi se sculă plictisit în picioare. Mă odihneam, şefule. Îmi recuperam forţele, cum se spune, după călătoria chinuitoare.

— Cînd veţi fi întru totul gata, spuse Briggs acru, Matthews vă va conduce la locuinţa dumneavoastră. Vei rămîne la dispoziţia domnului căpitan, Matthews. Ordinul colonelului. Tonul lui Briggs nu lăsa nici o îndoială că, după părerea lui, ordinele colonelului nu aveau nici o noimă. Să nu uitaţi, domnule căpitan, două ore, cum a spus domnul colonel.

— Ştiu, ştiu, spuse Mallory plictisit. Eram acolo. Doar cu mine a discutat. Vă aduceţi aminte? Ei bine, băieţi, dacă sînteţi gata...

— Echipamentul, domnule? îndrăzni să întrebe Stevens.

— Lasă-l acolo. Bine, Matthews, vrei să ne conduci?

Matthews îi conduse de-a lungul cheiului apoi începu să urce interminabilele trepte uzate, ceilalţi urmîndu-l în şir indian fără să facă nici un zgomot pe pietre, cu tălpile lor de cauciuc. La capătul treptelor o luă la dreapta pe o alee strîmtă şi întortocheată, intră într-un culoar, urcă o scară de lemn care scîrţîia şi deschise prima uşă de pe coridorul de la etaj.

— Am ajuns, domnule. Voi aştepta afară pe coridor.

— Ar fi mai bine să aşteptaţi jos, îl sfătui Mallory. Nu te supăra, Matthews, dar, cu cît vei şti mai puţin, cu atît mai bine.

Îi urmă pe ceilalţi în cameră, închizînd uşa în urma lui. Era o cameră mică şi tristă, cu multe draperii. O masă şi o jumătate de duzină de scaune ocupau aproape tot spaţiul. Din colţul cel mai îndepărtat arcurile unicului pat scîrţîiră în timp ce caporalul Miller se întindea cu voluptate, încrucişîndu-şi mîinile sub cap.

— Hai! murmură el admirativ. O cameră de hotel ! Ca acasă. Puţin cam goală, cred. Apoi ca lovit de o idee spuse: dar unde o să dormiţi voi, ceilalţi?

— Nu vom dormi, spuse Mallory sec. Şi nici tu. Plecăm în mai puţin de două ceasuri. Miller mormăi ceva. Haide, soldat! continuă Mallory nemilos. Drepţi!

Miller mormăi din nou ceva, îşi lăsă picioarele pe marginea patului şi privi curios la Andrea. Grecul inspecta metodic camera deschizînd dulăpioarele, întorcînd tablourile, privind în spatele perdelelor şi sub pat.

— Ce face? întrebă Miller. Caută să vadă dacă nu e praf?

— Verifică dacă nu sînt microfoane, spuse Mallory scurt. Unul din motivele pentru care Andrea şi cu mine sîntem încă în viaţă. Băgă o mînă în buzunarul interior al hainei, o tunică de un albastru închis fără galoane sau insigne, scoase un plan şi harta pe care i-o dăduse Vlachos, o desfăcu şi o întinse în faţa lor. Veniţi cu toţii în jurul meu. Ştiu că de două săptămîni muriţi de curiozitate şi vă puneţi mii de întrebări. Ei bine, iată răspunsul. Sper să vă placă. Daţi-mi voie să vă prezint insula Navarone.

Ceasul lui Mallory arăta exact ora unsprezece cînd în sfîrşit se aşeză jos, împături la loc harta şi planul. Privi ironic la cele patru figuri gînditoare care înconjurau masa.

— Ei bine, domnilor, iată cum stăm. Frumoasă punere în scenă, nu-i aşa? zîmbi el crispat. Dacă toate acestea s-ar petrece într-un film, replica mea următoare ar fi: „Mai aveţi vreo întrebare, domnilor?” Dar vă voi scuti de această întrebare, deoarece nu v-aş putea furniza vreun răspuns. Ştiţi cu toţii tot atît cît mine.

— Patru sute de metri de faleză, înaltă de o sută douăzeci de metri şi asta se cheamă singura breşă în apărare. Miller îşi aplecă plictisit capul deasupra cutiei cu tutun, îşi răsuci cu îndemînare o ţigară lungă şi subţire: E nebunie, şefule. Eu nu pot

să urc nici măcar o scară prăpădită fără să cad. Pufăi tare, nori de fum înţepători. E curată sinucidere. Ăsta-i cuvântul. Sinucidere. Unul la mie că nu vom ajunge nici la opt kilometri de tunurile alea blestemate!

— Unu la mie? Mallory îl privi lung fără să vorbească. Spune, Miller, ce şanse le dai băieţilor de pe insula Kheros?

— Mda. Miller dădu încet din cap. Mda, băieţii din Kheros. Îi uitasem. Nu mă gîndeam decît la mine şi la blestematele alea de stînci. Privi plin de speranţă peste masă la trupul enorm al lui Andrea. Sau poate Andrea mă va căra în spate. Oricum, e de ajuns de puternic.

Andrea nu răspunse. Ochii lui erau pe jumătate închişi iar gîndurile, la mii de kilometri.

— Te vom lega de mîini şi de picioare şi te vom trage sus cu o frînghie, spuse Stevens aspru. Vom încerca să găsim o frînghie destul de solidă, adăugă el nepăsător. Cuvintele, tonul erau de ajuns de glumeţe, dar îngrijorarea de pe faţa lui îl contrazicea. În afară de Mallory, numai Stevens putea să aprecieze dificultăţile tehnice de neînvins ale ascensiunii unui perete, unei stînci necunoscute pe întuneric.

Privi întrebător spre Mallory.

— Urcaţi singur, domnule, sau...

— Iertaţi-mă, vă rog. Andrea le-o luă înainte cu vocea lui hodorogită într-o englezească idiomatică, limpede, pe care o învăţase în timpul tovărăşiei lui cu Mallory. Mîzgăli ceva repede pe o hîrtie. Am un plan pentru a escalada faleza. Iată o schemă. Domnul căpitan crede că e posibil? Trecu hîrtia lui Mallory. Mallory privi, o verifică şi într-o

secundă îşi redobîndi calmul. Nu era nici o schemă. Doar trei cuvinte: „Continuaţi să vorbiţi”.

— Înţeleg, spuse Mallory gînditor. Foarte bine Andrea. Sînt posibilităţi distincte de escaladare. Întoarse hîrtia, o ridică astfel ca toţi să poată citi cuvintele. Andrea se sculă imediat în picioare îndreptîndu-se cu paşi de felină spre uşă. Ingenios, nu-i aşa, caporale Miller? continuă el pe un ton de discuţie. Poate rezolva o mulţime din dificultăţile noastre.

— Mda. Expresia pe faţa lui Miller nu se schimbase de loc, ochii erau încă pe jumătate închişi, apărîndu-se de fumul ce ieşea din ţigara ce-i atîrna în colţul buzelor. Consider că ar putea rezolva problema, Andrea – şi s-ajung sus dintr-o dată. Rîse cu nepăsare, concentrîndu-se să înşurubeze un cilindru de formă bizară la ţeava unui revolver care apăruse în mîna lui stîngă ca prin minune. Dar nu înţeleg prea bine linia aceea ciudată şi punctul...

Totul se petrecu literalmente în două secunde. Cu o uşurinţă şi o nepăsare ciudată, Andrea deschise uşa cu o singură mînă, cu cealaltă înşfăcă şi-l trase prin deschizătură pe un individ ce se zbătea furios, îl aşeză pe podea şi închise uşa, doar dintr-o singură mişcare. Totul se petrecu pe cît de repede, pe atît de tăcut. Timp de o secundă, cel ce trăgea cu urechea, un levantin cu tenul negricios şi faţă lungă, într-o cămaşă albă prost ajustată şi în pantaloni albaştri, rămase încremenit de zăpăceală, clipind des, neobişnuit cu lumina. Apoi îşi băgă mîna în cămaşă.

— Fii atent! Vocea lui Miller era ascuţită, ridică pistolul automat dar mîna lui Mallory o apucă între timp pe a sa.

— Stai! spuse blînd Mallory.

Bărbaţii de la masă zăriră numai strălucirea oţelului albastru, dar mîna cu pumnalul se smuci înapoi convulsiv şi se lăsă în jos plină de ură. Şi apoi, de necrezut, mîna şi pumnalul se opriră brusc în aer, cu vîrful ascuţit la doi centimetri de pieptul lui Andrea. Se auzi un strigăt de durere, trosnitura prevestind frîngerea oaselor de la încheietura mîinii cînd grecul uriaş îşi intensifică încleştarea şi apoi Andrea apucă între degete lama cuţitului pe care o smulse cu grija şi reprobarea unui tată care împiedică un copil drag dar iresponsabil să-şi facă rău. Apoi întoarse cuţitul cu vîrful spre gîtul levantinului şi Andrea surîse amabil ochilor negri, îngroziţi şi uimiţi.

Miller lăsă să-i scape un oftat, pe jumătate suspin, pe jumătate fluierat.

— Ei bine, murmură el, cred că Andrea a mai făcut de astea!

— Cred că a mai făcut, îl imită Mallory. Să privim mai îndeaproape corpul delict, Andrea.

Andrea aduse prizonierul mai aproape de masă în plină lumină. În faţa lor stătea posac un bărbat slab cu faţa iscoditoare, cu ochii negri prostiţi de durere şi de teamă, legănîndu-şi mîna stîngă cu încheietura zdrobită.

— De cît timp crezi că acest individ ascultă afară, Andrea? întrebă Mallory.

Andrea îşi trecu mîna masivă prin părul creţ, des, închis la culoare şi încărunţit la tîmple.

— Nu pot să fiu sigur, domnule căpitan. Cred că am auzit un zgomot – un fel de tîrşîit – acum zece minute, dar am crezut că urechile îmi joacă o festă.

Apoi am auzit acelaşi sunet acum un minut. Aşa că mi-e teamă că...

— Zece minute? Mallory dădu din cap gînditor, apoi îl privi pe prizonier. Cum te numeşti? întrebă aspru. Ce cauţi aici?

Nici un răspuns. Numai ochii priveau posomorîţi, într-o tăcere apăsătoare, o clipă de linişte pe care o întrerupse deodată un strigăt de durere cînd Andrea îl pălmui peste obraz.

— Căpitanul te-a întrebat ceva, spuse Andrea cu reproş. Îl pălmui din nou mai tare. Răspunde căpitanului !

Străinul începu să vorbească repede gesticulînd sălbatic cu ambele mîini. Cuvintele lui erau aproape de neînţeles. Andrea opri torentul printr-un gest simplu ce consta în încercuirea gîtului descărnat cu mîna stîngă.

Mallory privi întrebător la Andrea. Uriaşul dădu din cap.

— Cred că e armean sau kurdistan, domnule căpitan. Dar nu-l înţeleg.

— Eu nici atît, recunoscu Mallory. Vorbeşti englezeşte? întrebă el brusc.

Ochii negri plini de ură îl priviră din nou în linişte. Andrea îl pălmui din nou.

— Vorbeşti englezeşte? repetă Mallory nemilos.

— Inglezeşte? Inglezeşte? Ridică din umeri cu palmele întoarse într-un secular gest de neînţelegere. Ka, inglezeşte!

— Spune că nu ştie englezeşte, conchise Miller.

— Poate că nu, poate că da, spuse Mallory calm. Tot ce ştim este că a ascultat la uşă şi că noi

nu putem risca. Sînt prea multe vieţi la mijloc. Vocea lui se înăspri deodată, ochii lui erau severi şi necruţători. Andrea!

— Domnule căpitan?

— Pumnalul. Fă-o frumos şi repede. Între omoplaţi!

Stevens ţipă ascuţit, aruncă în spate scaunul şi sări în picioare.

— Dumnezeule, domnule, nu puteţi...

Se opri şi privi mirat la căutătura prizonierului care se catapultă cu corpul înainte, se ascundea în colţul cel mai îndepărtat al camerei cu un braţ ridicat în semn de apărare; în fiecare trăsătură a figurii i se citea panica. Încet Stevens întoarse ochii, văzu surîsul triumfător al lui Andrea şi înţelegerea care se ivi pe feţele lui Miller şi Brown. Deodată se simţi tare prost. Caracteristic, Miller fu primul care vorbi.

— Bineee. Binee. După toate astea, poate totuşi ştie inglezeşte.

— Poate ştie, admise Mallory. Nimeni nu pierde zece minute cu urechea lipită de uşă dacă nu înţelege un cuvînt din ce se vorbeşte... Vrei să-l chemi pe Matthews, Brown?

Cîteva secunde mai tîrziu sentinela apăru în uşă.

— Cheamă-l pe căpitan Briggs aci, Matthews, îl rugă el. Imediat.

Soldatul ezită.

— Domnul căpitan Briggs s-a dus să se culce, domnule. A lăsat ordine stricte să nu fie deranjat.

— Mi se rupe inima pentru căpitanul Briggs şi pentru somnul lui, spuse Mallory aspru. Doarme într-o zi mai mult decît mine într-o săptămînă

întreagă. Aruncă o privire la ceas şi sprîncenele lui groase se încruntară deasupra ochilor negri, obosiţi. N-avem timp de pierdut. Adu-l încoace imediat. Ai înţeles? Imediat!

Matthews salută şi ieşi repede. Miller îşi drese glasul şi plescăi din limbă plictisit.

— Hotelurile astea sînt toate la fel. Nişte întîmplări să nu-ţi vină să crezi ochilor. Îmi aduc aminte că odată eram la o adunare la Cincinnati...

Mallory dădu din cap plictisit.

— Ai ideea fixă a hotelurilor, caporal Miller. Acesta însă este un local militar şi cantonament pentru ofiţerii din armată.

Miller vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Americanul era un isteţ judecător de oameni. Erau unii care puteau fi traşi pe sfoară şi alţii care nu puteau fi. Miller îşi dădea bine seama, era o misiune aproape fără speranţă şi, oricît de vitală, după părerea lui era o sinucidere; dar începea să înţeleagă de ce l-au ales pe acest neo-zeelandez ars de soare să-i conducă.

În următoarele cinci minute rămaseră toţi tăcuţi apoi priviră în sus cînd se deschise uşa. Căpitanul Briggs era cu capul gol şi purta un fular de mătase albă în jurul gîtului în locul gulerului şi cravatei obişnuite. Albul contrasta ciudat cu gîtul gros şi cu faţa roşie umflată. Şi în biroul colonelului, cînd Mallory îl văzuse pentru prima dată, gîtul şi faţa îi erau destul de roşii – Mallory atribuise aceasta tensiunii ridicate şi chiar traiului bun: petele mai roşii şi purpurii pe care le avea acum apăruseră probabil din cauza indignării justificate. O căutătură colerică scînteia în ochii de un albastru deschis

plutind într-o mare stacojie, de ajuns pentru a confirma acest lucru evident.

— Cred că asta e prea de tot, căpitane Mallory! Vocea nazală ca oricînd avea un ton aspru şi mînios. Nu sînt comisionar de serviciu. Am avut o zi a dracului de grea...

— Păstraţi restul pentru biografia dumneavoastră spuse Mallory sec, şi aruncaţi o privire individului ăsta din colţ.

Faţa lui Briggs căpătă o culoare mai închisă. Intră în cameră cu pumnii strînşi de mînie apoi se opri din drum cînd dădu cu ochii de mutra schimonosită, cu părul zbîrlit, înghemuită în coţul camerei.

— Dumnezeule, exclamă el, Nicolai!

— Îl cunoaşteţi! Era o constatare, nu o întrebare.

— Desigur, îl cunosc! pufăi Briggs. Toată lumea îl cunoaşte. Nicolai. Băiatul de la spălătorie.

— Băiatul de la spălătorie! Intră în sarcinile lui să tragă cu urechea noaptea pe coridoare, să asculte lîngă gaura cheii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce am spus. Mallory era foarte răbdător. L-am prins ascultînd la uşă.

— Pe Nicolai? Nu cred!

— Fiţi atent, domnule, mormăi Miller. Fiţi atent pe cine faceţi mincinos. Cu toţii l-am văzut.

Briggs privi uluit ţeava neagră a pistolului automat ce se mişca neglijent în direcţia lui, înghiţi în sec şi întoarse privirea în altă parte.

— Ei bine, şi ce dacă l-aţi văzut? încercă să zîmbească. Nicolai nu ştie o vorbă englezeşte.

— Poate că nu, aprobă sec Mallory. Dar înţelege destul de bine. Ridică mîna. N-am nici un chef să discut toată noaptea şi mai ales n-am timp. Vă rog să-l arestaţi pe acest individ şi să-l ţineţi în detenţiune solitară, fără să comunice cu nimeni cel puţin o săptămînă. E vital. Fie că e spion, fie că e numai al naibii de curios, ştie prea multe. După aceea faceţi ce vreţi cu el. Părerea mea este să-l expediaţi din Castelrosso.

— Părerea dumneavoastră, zău? Briggs îşi recapătă culoarea normală şi îi reveni şi curajul. Cine dracu sînteţi ca să-mi daţi sfaturi sau să-mi daţi ordine, căpitane Mallory? Cuvîntul „căpitan” îl spuse cu o deosebită emfază.

— Atunci vă cer asta ca pe o favoare, pledă Mallory obosit. Nu vă pot explica, dar e foarte important. E vorba de sute de vieţi...

— Sute de vieţi, îl ironiza Briggs. Poveşti melodramatice fără sens! zîmbi el dezgustat. Vă sfătuiesc să le păstraţi pentru biografia dumneavoastră de capă şi spadă, căpitane Mallory!

Mallory se ridică, înconjură masa şi se opri la o jumătate de metru de Briggs. Ochii lui negri erau liniştiţi şi nespus de reci.

— Aş putea să mă duc la colonelul dumitale, bănuiesc. Dar sînt prea obosit ca să mai discut. Vei face exact aşa cum am spus, dacă nu, mă voi duce direct la Cartierul General al Marinei şi voi vorbi prin radiotelefon cu Cairo. Şi dacă mă duc, continuă Mallory, vă garantez că veţi fi pe primul vapor în drum spre Angliei, cu trupa.

Ultimele lui cuvinte răsunară puternic în camera mică, mult timp domni o tăcere adîncă. Apoi tensiunea se risipi tot atît de repede precum venise

şi figura lui Briggs ciudat de pătată cu alb şi roşu era acum dezumflată şi posomorîtă din cauza înfrîngerii.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el. Nu era nevoie de toate aceste ameninţări stupide şi blestemate – chiar dacă asta are atîta importanţă pentru dumneavoastră. Tentativa de fanfaronadă pentru a mai salva ceva din demnitatea zdrenţuită era transparent de patetică. Matthews, cheamă garda!

Vedeta torpiloare, cu motoarele încetinite spre a-şi înjumătăţi viteza, urca şi cobora, urca şi cobora cu o regularitate monotonă avansînd pe drumul său în hula blîndă de vest-nord-vest. Pentru a suta oară Mallory privi la ceas.

— Sîntem în întîrziere, domnule? îşi dădu cu părerea Stevens.

Mallory înclină capul.

— Ar fi trebuit să ne îmbarcăm direct pe vasul ăsta din Sunderland, dar a avut o întîrziere.

Brown mormăi:

— Pană de motor – pariez.

Accentul lui din Clyde era foarte clar.

— Da, exact. Mallory privi surprins. De unde ştii?

— Cu motoarele astea blestemate ale vedetelor lans-torpile întotdeauna se întîmplă aşa, mîrîi Brown. Capricioase ca vedetele de cinema.

În minuscula cabină întunecată domni o clipă de linişte, întreruptă din cînd în cînd de clinchetul unui pahar. Marina rămînea fidelă ospitalităţii tradiţionale.

— Dacă sîntem în întîrziere, observă Miller în sfîrşit, de ce comandantul nu măreşte viteza? Mi-au

spus că vasele astea pot atinge patruzeci pînă la cincizeci de noduri.

— Şi aşa eşti cam verde la faţă, spuse Stevens fără tact. Se vede că n-ai fost niciodată pe o vedetă torpiloare în plină mare pe vreme rea!

Miller rămase o clipă tăcut. Era clar că încerca să-şi alunge din minte neplăcerile pricinuite de răul de mare.

— Căpitane?

— Da, ce este? răspunse Mallory somnoros.

Se întinsese cît era de lung pe un divan îngust cu un pahar aproape gol în mînă.

— Nu-i treaba mea, şefule, dar – aţi fi executat ameninţarea rostită în faţa căpitanului Briggs?

Mallory rîse.

— Nu-i treaba dumitale dar – ei bine, nu, caporale, n-aş fi făcut-o. N-aş fi facut-o pentru că nu puteam. N-am suficientă autoritate şi apoi nici nu ştiu dacă la Castelrosso există radio-telefon.

— Aha, aha, ştiţi, bănuiam eu. Caporalul Miller îşi frecă bărbia nerasă. Ce-aţi fi făcut, şefule, dacă nu ar fi ţinut cacialmaua dumneavoastră?

— L-aş fi ucis pe Nicolai, spuse Mallory calm. N-aş fi avut de ales dacă colonelul nu m-ar fi crezut.

— Ştiam şi asta. Cred că aţi fi făcut-o. Pentru prima oară încep să cred că avem o şansă... Dar într-un fel aş fi vrut să-l fi ucis şi pe Micul Lord Fauntleroy. Nu mi-a plăcut expresia feţei bătrînului Briggs cînd aţi ieşit pe uşă. Josnică, e puţin spus. Cred că ar fi fost în stare să vă ucidă. L-aţi rănit chiar în mîndria lui, şefule – şi pentru un prefăcut ca ăsta nu contează nimic altceva.

Mallory nu-i răspunse. Adormise imediat, paharul gol îi căzuse din mînă. Nici zgomotul

infernal al motoarelor care mergeau din plin, cînd pătrunseră în apele calme şi adăpostite ale strîmtorii Rhodos, nu putură să-l scoată din prăpastia fără fund a somnului.

CAPITOLUL 3

LUNI

De la 7,00 la 17,00

— Dragă colega, mă faci să mă simt foarte încurcat. Necăjit, ofiţerul lovi pantalonul imaculat cu capătul de fildeş al biciuştii şi arătă dispreţuitor cu vîrful pantofului strălucitor bătrînul caic cu traverse largi şi două catarge, legat la pupă de cheiul de lemn încă şi mai vechi şi mai ruinat pe care stăteau. Mi-e de-a dreptul ruşine. Vă asigur că clienţii lui Rutledge şi compania sînt obişnuiţi cu lucrurile cele mai bune.

Mallory îşi reţinu un surîs. Maiorul Rutledge din regimentul Buffs – cu accentul lui de Eton şi Sandhurst, la fel de milimetric ajustat ca şi mustaţa – a cărui uniformă kaki îţi lua ochii, de o croială impecabilă ce nu putea să provină decît de la Savile Row, era aşa de deplasat în mijlocul frumuseţii sălbatice a acestui golf stîncos cu faleze împădurite şi întortocheate, încît apariţia lui părea fantastică. Siguranţa detaşată a maiorului, dominînd totul cu o nepăsare maiestuoasă, dădea mai degrabă impresia că prezenţa golfului acolo era deplasată.

— Are aerul că a cunoscut şi zile mai bune, conveni Mallory. De altminteri, domnule, este exact ce ne trebuie.

— Nu pot să înţeleg, zău, nu pot să înţeleg. Cu o lovitură nervoasă dar venită la momentul potrivit, maiorul doborî în zbor o muscă inocentă. În ultimele

opt-nouă luni am procurat băieţilor de toate: caicuri, vedete, iahturi, vase de pescuit, de toate – dar nimeni nu mi-a cerut încă cea mai veche şi mai ruinată epavă pe care pot s-o găsesc. Vă mărturisesc că n-a fost uşor să pun mîna pe ea. Pe faţă îi trecu o umbră de tristeţe. Băieţii ştiu că de obicei nu mă ocup cu astfel de articole.

— Care băieţi? întrebă Mallory curios.

— Oh, cei din insule...

Rutledge făcu un gest vag spre nord şi răsărit.

— Dar insulele acele sînt ocupate de inamic.

— Ca şi aceasta. Băieţii trebuie să aibă undeva cartierul general, explică Rutledge liniştit. Apoi deodată figura i se lumină. Am înţeles, prietene, am înţeles că îţi trebuie un vas cu care să scăpaţi de observaţie şi de cercetări, asta au insistat să găsesc cei de la Cairo. Ce ai zice de o vedetă rapidă nemţească în perfectă stare, cu un proprietar grijuliu? Aş putea lua pe ea acasă, zece mii. În treizeci şi şase de ore. De la un camarad din Bodrum...

— Bodrum? întrebă Mallory. Bodrum? Asta nu-i în Turcia?

— Turcia? Ei bine, da, cred că e pe acolo, admise Rutledge. Băiatul trebuie să şi-o procure de undeva, adăugă el apărîndu-se.

— Oricum, mulţumesc, spuse Mallory zîmbind, dar caicul ăsta este exact ce ne trebuie. Şi aşa nu mai putem aştepta.

— Fie cum vreţi dumneavoastră! Rutledge ridică mîinile în sus, recunoscîndu-se învins. Am să ordon oamenilor mei să vă aducă bagajele la bord.

— Aş prefera să o facem noi înşine, domnule. Ei bine, e o încurcătură cu totul specială.

— Ai dreptate, încuviinţa maiorul. Mi se spune Rutledge care nu întreabă. Plecaţi curînd?

Mallory îşi consultă ceasul.

— Peste o jumătate de oră, domnule.

— Peste zece minute doriţi nişte ouă, şuncă şi cafea ?

— Mulţumesc mult. Mallory zîmbi. Iată o propunere pe care o acceptăm cu plăcere.

Se întoarse şi merse încet pînă la capătul cheiului. Respiră adînc, savurînd aerul ameţitor, parfumat de ierburi, al dimineţii din Marea Egee. Aerul sărat, picant al mării, parfumul dulce de caprifoi, mireasma mai delicată şi mai tare a mentei alcătuiau un tot îmbietor, nedefinit, de neuitat. De fiecare parte a golfului, abruptele pante acoperite de verdeaţa strălucitoare a pinilor, nucilor şi stejarilor, urcau departe pînă la păşunile naturale, de unde briza aducea clinchetul îndepărtat, melodios, răspîndit de clopoţeii caprelor, o muzică nostalgică, adevărat simbol al păcii pe care Marea Egee n-o mai cunoştea de mult.

Involuntar, Mallory dădu din cap şi grăbi pasul pînă la marginea digului. Ceilalţi se aflau încă acolo unde îi lăsase vedeta torpiloare înainte de ivirea zorilor. Ca întotdeauna Miller stătea întins cît era de lung cu pălăria pe ochi, apărîndu-se de razele aurii ale soarelui care urca.

— Regret că vă deranjez, dar plecăm peste jumătate de oră: peste zece minute, micul dejun. Haideţi să îmbarcăm materialele la bord. Se întoarse spre Brown. Poate vrei să te uiţi puţin la motor? îi sugeră el.

Brown se ridică în picioare şi privi fără nici un entuziasm spre caicul cu vopseaua scorojită, bătut de vremuri.

— Aveţi dreptate, domnule. Dar dacă şi motorul seamănă cu această epavă mizerabilă... Clătină capul cu un pesimism profetic şi sări sprinten peste marginea digului.

Mallory şi Andrea îl urmară, întinzîndu-se după echipamentul pe care ceilalţi îl lăsau în jos. Mai întîi aşezară un sac plin cu haine vechi, apoi alimentele, soba şi combustibilul, bocancii grei, ciocanele, tîrnăcoapele, securile, rulourile de frînghie cu miez de sîrmă pentru ascensiuni, apoi, cu mai multă grijă aparatul de radio combinat, de recepţie-transmisie şi dinamul cu manivelă de tip vechi. Apoi armele automate: două Schmeisser-uri, două Bren-uri, un Mauser şi un Colt – apoi o ladă ce conţinea o amestecătură ciudată dar aleasă cu grijă de lanterne, oglinzi, două serii de hîrtii de identitate şi, lucru de necrezut, sticle de vin de Mosella, Hock, *ouzo*[2] şi *retsima*[3]*.*

În sfîrşit, cu precauţiuni speciale aşezară la vîrful prorei două lăzi de lemn, una de culoare verde şi de mărime mijlocie, strîns legată cu sîrmă de alamă, cealaltă mică şi neagră. Lada verde conţinea explozibili puternici, trinitrotoluen, amatol şi cîteva batoane de dinamită, împreună cu grenade, amorse din fulmicoton şi suluri de velatură; într-un colţ al lăzii era un săculeţ cu praf de şmirghel, un altul cu sticlă pisată şi un recipient cu potasiu bine astupat, ultimele trei articole fiind incluse pentru cazul cînd Dusty Miller ar găsi o ocazie de a-şi exersa

[2] Lichior de anason.
[3] Vin de răşină.

remarcabilele talente de sabotor. Lada neagră conţinea numai detonatori, electrici şi cu percuţie, detonatori cu fulminat atît de instabili încît pulberea expusă la aer exploda la simpla atingere a unei pene.

Cînd ultima ladă fu coborîtă, capul lui Casey Brown apăru deasupra tambuchiului maşinii. Examină încet catargul mare care se ridica chiar deasupra capului său, se întoarse lent spre proră pentru a privi trinchetul. Privi apoi spre Mallory cu figura lipsită de expresie.

— Domnule, avem pînze pentru catarge?

— Bănuiesc că da. De ce?

— Pentru că Dumnezeu ştie, poate vom avea nevoie de ele, spuse Brown cu amărăciune. Mi-aţi spus să mă uit la sala maşinilor. Nu e nici o sală a maşinilor. E un depozit infect de fier vechi. Şi bucata cea mai mare şi mai ruginită de fier este legată de axul elicei şi ce credeţi că este? Un Kelvin vechi cu doi cilindri, o maşină construită acum treizeci de ani pe meleagurile mele. Brown dădu disperat din cap, figura lui era atît de copleşită cît putea fi a unui mecanic din Clyde la vederea unei maşini dragi, prost întreţinute. Se desface în bucăţi, domnule. Podeaua este pur şi simplu presărată cu bucăţi de metal şi piese detaşate. Am văzut în apropiere de Gallowgate o grămadă de fier vechi care era un palat în comparaţie cu asta.

— Maiorul Rutledge a afirmat că ieri încă mergea, spuse Mallory blînd. Oricum, coboară pe ţărm. Să mîncăm. Aduceţi-mi aminte vă rog să adunăm cîteva pietre mai grele cînd ne întoarcem.

— Pietre! Miller îl privi îngrozit. La bordul drăciei ăsteia?

Mallory înclină capul surîzînd.

— Dar vasul ăsta blestemat, se scufundă şi aşa! protestă Miller. Pentru ce vă trebuie pietrele?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Trei ore mai tîrziu Miller se lămuri. Caicul avansa sigur spre nord pe o mare ca o oglindă, fără vînt, la mai puţin de o milă de coastele turceşti cînd Miller, trist, termină de legat uniforma albastră de un bolovan şi o zvîrli cu regret peste bord. Îngreunată de piatra pe care Miller o adusese la bord, uniforma dispăru într-o secundă.

Morocănos se contemplă în oglinda agăţată de peretele timonierei. Cu excepţia unui brîu violet închis, înfăşurat în jurul mijlocului lui subţire şi a unei veste cu ciudate broderii ale căror culori anterioare se estompaseră, era îmbrăcat numai în negru. Bocancii cu şnur negru, pantaloni bufanţi negri, cămaşă neagră şi haina neagră: chiar şi părul lui blond fusese vopsit în aceeaşi culoare.

Se înfioră şi se întoarse.

— Slavă Domnului că băieţii de acasă nu pot să mă vadă acuma! spuse el cu căldură şi privi critic pe ceilalţi îmbrăcaţi la fel cu mici variante. Ei, poate că nu eu arăt cel mai rău... Dar care este pricina acestui perpetuu schimb de costume, şefule?

— Mi s-a spus că ai fost în spatele liniilor germane de două ori, odată deghizat în ţăran şi altă dată în mecanic! Mallory îşi aruncă uniforma împovărată cu balast peste bord. Acuma ştii ce poartă un navaronez bine îmbrăcat.

— Dar vroiam să spun de dubla schimbare, cea din avion şi cea de acuma.

— Oh, înţeleg. Uniformele kaki şi uniformele albe ale marinei la Alexandria, salopetele albastre la Castelrosso şi acum hainele greceşti? Ar fi putut să fie – şi sigur că erau – oameni curioşi la Alexandria sau Castelrosso sau în insula maiorului Rutledge. Şi ne-am schimbat de pe navă în avion, în vedeta torpiloare şi în caic. Ne-am acoperit urmele, caporale. Nu puteam să riscăm.

Miller înclină capul, privi în jos la sacul cu haine de la picioarele lui, încruntînd sprîncenele de mirare, se aplecă şi scoase un veşmînt alb care îi atrăsese atenţia. Ridică în sus haina lunga şi voluminoasă pentru a o cerceta.

— Bănuiesc că ne va fi de folos cînd vom trece prin cimitirele locale. Era din cale afară de ironic. Deghizaţi în fantome.

— Camuflaj, explică succint Mallory. Haine de zăpadă.

— Ce?

— Zăpadă. Substanţa aceea albă. În insula Navarone sînt nişte munţi de ajuns de înalţi şi va trebui să trecem pe acolo. Aşa că... haine de zăpadă.

Miller privi înmărmurit. Fără un cuvînt se întinse pe punte, îşi sprijini capul şi închise ochii. Mallory îi surîse lui Andrea.

— Iată un tip care profită din plin de soare înainte de a înfrunta pustiurile Arcticei... Nu-i rea ideea. Ar trebui să dormi şi tu. Am să fac de cart în următoarele două ore.

Timp de cinci ore caicul continuă să avanseze paralel cu coasta turcească, uşor spre nord-est, arareori la mai mult de două mile în larg. Destins sub razele soarelui dulce de noiembrie, Mallory

stătea nedezlipit de parapetul de la vîrful prorei şi nu contenea să scruteze cerul şi orizontul. La mijlocul vasului Andrea şi Miller dormeau. Casey Brown rezista însă la toate tentativele de a-l scoate din sala maşinilor. Rar – foarte rar – urca pe punte să ia o gură de aer proaspăt dar intervalele dintre apariţiile lui se răreau, absorbit din ce în ce mai mult de bătrînul motor Kelvin, reglînd gresajul, ajustînd constant intrarea aerului; mecanic pînă în vîrful degetelor, acest motor îl făcea nefericit; şi apoi era somnolent şi îl durea capul – bocaportul strîmt nu avea aproape nici o ventilaţie.

Singur în timonerie – situaţie excepţională pentru un caic atît de mic – locotenentul Andy Stevens privea coasta turcească alunecînd încet în faţa lui. Ca şi Mallory, ochii i se mişcau tot timpul dar nu atît de controlat. Se uita cînd la coastă, cînd la hartă, de la hartă la insulele ce se vedeau în faţă la babord, insule a căror poziţie şi aşezare una faţă de alta se schimbau mereu, insule care se ridicau treptat din mare desenîndu-le mai clar prin ceaţa albastră; de la insule îşi muta privirea la vechiul compas cu alcool care oscila aproape imperceptibil pe cadranul ruginit şi de la compas din nou la coastă. Din cînd în cînd îşi ridica capul spre cer sau arunca o privire rapidă, parcurgînd un arc de 180 de grade în jurul orizontului. Dar un lucru ochii lui evitau mereu. Oglinda strîmbă, pictată de muşte care fusese atîrnată din nou în timonerie dar era ca şi cînd ochii şi oglinda ar fi fost la doi poli opuşi, nu putea să se uite la ea.

Braţele îl dureau. Fusese înlocuit de două ori la timonă dar ele tot îl dureau groaznic. Mîinile lui

slabe şi uscate, cu albele lor încheieturi, stăruiau pe cîrma care pîrîia. Conştient, încerca mereu să se relaxeze ca să-şi potolească tensiunea care făcea să i se contracteze muşchii mîinilor; dar de fiecare dată, ca şi cînd ar fi avut o voinţă proprie, mîinile lui se crispau mai tare. Şi în gură avea un gust ciudat, acru şi sărat, îşi simţea gura uscată şi scorojită şi, oricît de des ar fi sorbit sau ar fi băut din ulciorul încălzit la soare de lîngă el, gustul şi uscăciunea rămîneau. Nu mai putea să le alunge cum nu putea să scape de acel nod care îi întorcea măruntaiele pe dos chiar deasupra plexului solar sau de tremurul ciudat care-l apuca la piciorul drept din cînd în cînd şi pe care nu-l putea controla.

Locotenentului Andy Stevens îi era frică. Nu mai luase parte niciodată la o acţiune de acest fel, dar nu asta era pricina. Nu era prima oară cînd îi era frică. Îi fusese frică toată viaţa de cînd îşi aducea aminte. Şi îşi aducea aminte din timpul şcolii primare cînd tatăl lui, Sir Cedric Stevens, cel mai celebru explorator şi alpinist al epocii sale, l-a aruncat în bazinul de înot de acasă, spunîndu-i că era singurul mijloc de a învăţa să înoate. Îşi mai aducea aminte bine cum s-a zbătut în apă şi a luptat disperat şi terorizat să ajungă la marginea bazinului cu gura şi nasul plin de apă; golul din stomacul crispat şi contractat de această durere fără nume, îngrozitoare, pe care avea s-o cunoască atît de bine: îşi amintea cum tatăl lui şi cei doi fraţi mai mari, puternici şi veseli ca şi Sir Cedric, şi-au şters lacrimile de rîs şi cum l-au împins din nou în apă...

Tatăl şi fraţii lui... Aşa au fost toate zilele lui de şcolar. Toţi trei i-au făcut viaţa foarte nefericită. Vigu- roşi, puternici, trăiţi în aer liber, pasionaţi de

atletism şi educaţie fizică, nu înţelegeau cum altora nu poate să le placă să jongleze de la o trambulină de cinci metri, să sară cu calul un obstacol de 5 bare sau să escaladeze vîrful unui munte din regiune sau să navigheze într-o barcă pe furtună. Pe toate acestea l-au silit să le facă şi adesea a dat greş, dar nici tatăl şi nici fraţii lui n-ar fi putut înţelege vreodată cît de tare ajunsese să se teamă de aceste sporturi dure în care ei excelau, pentru că nu erau nici cruzi nici lipsiţi de bunătate, ci pur şi simplu incapabili să priceapă. Şi aşa, la teama fizică pe care o simţea uneori s-a adăugat teama de a greşi, frica de a nu reuşi în ceea ce avea să facă, teama de a fi batjocorit, de a fi ridicol şi, pentru că era o fire sensibilă şi se temea de a fi ridicol mai mult ca de orice, începu să se teamă de toate lucrurile care puteau să-l facă ridicol. În sfîrşit începu să-i fie teamă de a-i fi frică, şi în această încercare disperată de a-şi învinge dubla frică se dedică – în preajma vîrstei de douăzeci de ani – alpinismului de performanţă, ascensiunilor, şi izbutise să devină atît de experimentat, să-şi cucerească o reputaţie aşa de mare încît tatăl şi fraţii lui începură să-l trateze cu tot respectul ca pe un egal şi batjocura încetă. Dar frica nu încetă, ba din contră creştea orice ar fi făcut, şi adesea în unele ascensiuni deosebit de grele simţea că e gata să moară de groază, lipsit de puteri în încleştarea sa de stîncă. Dar această groază a căutat întotdeauna s-o ascundă pe cît putea. Ca şi acum. Încercă să-şi domine frica, să şi-o ascundă. Îi era teamă că nu va reuşi – în ce anume nu ştia nici el –, că nu va fi la înălţimea aşteptărilor; îi era teamă de a-i fi frică; şi-i era groaznic de teamă

mai înainte de toate, de a fi văzut, de a se şti că îi e frică...

Albastrul uluitor şi de neînchipuit al Mării Egee, silueta vaporoasă a munţilor Anatoliei ce se proiectau pe albastrul cerului, îmbinarea emoţionantă şi magică de albastru-violet, purpuriu şi indigo a insulelor scăldate în soare ce defilau leneş la bară, ondulaţiile irizate ale apei pe care le ridica dulcea briză parfumată de sud-est, aspectul paşnic al punţii, acel dum-dum, dum-dum nesfîrşit şi neliniştitor al bătrînului motor Kelvin... Toate acestea semnificau pacea şi liniştea, încîntarea şi căldura, lîncezeala şi părea imposibil să-i fie cuiva frică, în după-amiaza aceea războiul şi lumea erau foarte departe.

Sau poate că războiul nu era aşa de departe. Fuseseră unele împunsături de ac şi unele aduceri aminte. De două ori un hidroavion german *Arado* se învîrtise curios deasupra capetelor lor, apoi un *Savoia* şi un *Fiat* care zburau împreună îşi schimbaseră ruta, coborîseră să-şi arunce o privire după care au luat înălţime şi au plecat aparent satisfăcuţi: aceste două avioane erau italieneşti avînd baza probabil la Rhodos şi erau pilotate mai mult ca sigur de piloţi nemţi, de cînd foştii lor aliaţi fuseseră arestaţi şi băgaţi în lagăre de prizonieri, după ce guvernul italian capitulase. De dimineaţă trecuseră la un kilometru de un caic mare împânzit de mitraliere, cu un tun de două livre la proră care aborda steagul german; şi la începutul după-amiezii o vedetă rapidă germană trecuse cu zgomot atît de aproape încît caicul lor a fost scuturat violent de valurile produse; Mallory şi Andrea au strîns pumnii şi i-au înjurat puternic şi fluent pe marinarii care

zâmbeau la pupă. Dar nu s-a făcut nici o încercare de a-i supăra sau de a-i reţine; nici englezii nici germanii nu ezitau să violeze neutralitatea apelor teritoriale turceşti dar printr-o ciudată atitudine donchişotească şi o înţelegere tacită, ostilităţile dintre vase şi avioane erau aproape inexistente. Ca şi reprezentanţii naţiunilor beligerante, în capitalele neutre, comportarea lor mergea de la politeţea rece şi impecabilă pînă la ignorarea completă a existenţei celuilalt.

Acestea fuseseră împunsăturile de ac inofensive – vizite şi survolări ale vaselor şi avioanelor inamicului. Celelalte senzaţii ce aminteau că totul nu era decît o iluzie, un lucru efemer şi fragil, erau mai pregnante. Încă aproape opt ore. Minutarele ceasurilor lor se învîrteau. Încet, fiecare tic-tac îi apropia de marele zid de stîncă pe care într-un fel sau altul trebuiau să-l escaladeze. Drept în faţa lor la mai puţin de optzeci de kilometri puteau să vadă vîrfurile triste şi golaşe ale insulei Navarone ridicîndu-se deasupra orizontului strălucitor şi profilîndu-se sumbru pe cerul de culoarea şofranului, singuratice şi pustii şi ciudat de ameninţătoare.

La ora două şi jumătate după-amiază, motorul se opri. Fără nici un semn prealabil, fără să tuşească, fără să bolborosească sau fără să-şi fi pierdut ritmul. Duduia regulat, liniştitor şi dintr-odată s-a instaurat o linişte neaşteptată, apăsătoare şi prevestitoare de rele, atît era de totală.

Mallory ajunse primul la tambuchiul maşinilor.

— Ce se întîmplă, Brown? Vocea lui era ascuţită şi îngrijorată. S-a stricat motorul?

— Deocamdată nu, domnule. Brown era aplecat încă peste motor, vocea lui era înăbuşită. L-am oprit chiar acum. Îşi îndreptă spatele, se înălţă peste bocaport, se aşeză pe punte cu picioarele bălăbănind şi aspiră cu nesaţ aerul curat. Sub pielea bronzată tare, obrazul era foarte palid.

Mallory îl privi cu atenţie.

— Arăţi ca şi cum ai fi tras o spaimă de moarte!

— Nu-i asta, dădu Brown din cap. În ultimele două-trei ore am fost otrăvit încet în gaura aia afurisită de jos. Acum îmi dau seama. Îşi trecu mîna peste frunte şi gemu. Îmi plesneşte capul cînd îl ridic în sus, domnule. Oxidul de carbon nu-i prea sănătos.

— Scapă din ţeava de eşapament?

— Da, dar acum e ceva mai mult. Arătă în jos, către maşină. Vedeţi ţeava verticală care susţine bila aceea mare de fier deasupra motorului – radiatorul? Ţeava aceea e subţire ca o foiţă de hîrtie, cred că scapă de ore întregi deasupra flanşei inferioare. Acum un minut a fost străpunsă de o gaură a dracului de mare. Au ieşit scîntei, fum şi flăcări lungi de 10 centimetri. A trebuit să închid imediat blestemata asta de maşină.

Mallory dădu din cap încet, înţelegător.

— Şi acum? Poţi să-l repari, Brown?

— Absolut imposibil, domnule. Semnul făcut cu capul era foarte precis. Ar trebui sudată sau lipită. Dar este o piesă de schimb acolo jos printre fiarele vechi. A dracului de ruginită şi aproape tot atît de stricată ca şi cealaltă... Am să încerc, domnule.

— Am să-i dau o mînă de ajutor, propuse Miller.

— Mulţumesc, caporale. Cît timp crezi că e necesar, Brown?

— Dumnezeu ştie, domnule. Două ore, poate patru. Majoritatea buloanelor şi piuliţelor sînt înţepenite de rugină: trebuie scoase sau tăiate cu fierăstrăul şi apoi să căutăm altele.

Mallory nu spuse nimic. Se întoarse cu pas greoi şi se opri lîngă Stevens, care părăsise timoneria şi acum era aplecat peste lada cu pînze. El îşi ridică privirea întrebătoare cînd Mallory se apropie.

Mallory încuviinţă.

— Da, scoate-le şi ridică-le. Brown spune că îi vor trebui patru ore. Andrea şi cu mine vom face cît putem pe marinarii ca să te ajutăm.

Două ore mai tîrziu cu motorul încă defect ieşiră din apele teritoriale îndreptîndu-se spre o insulă mare la circa opt mile spre vest-nord-vest. Vîntul acum călduţ şi apăsător se întorsese la est, cerul se întunecase a furtună şi numai cu focul mare şi cu o randă de catarg – toate pînzele pe care le găsiseră – nu puteau să înainteze de loc. Mallory hotărîse să se îndrepte spre insulă, şansele de a fi observaţi erau mai mici acolo decît în plină mare. Îngrijorat, privi la ceas apoi se uită trist înapoi spre coasta turcească care se îndepărtă şi o dată cu ea se îndepărta şi securitatea lor. Apoi rămase imobil scrutînd cu atenţie linia întunecată a mării, a ţărmului, a cerului care se întindea spre est.

— Andrea! Îl vezi...

— Îl văd, domnule căpitan. Andrea era chiar lîngă el.

— Un caic, la trei mile. Vine drept spre noi, adăugă încet.

— Drept spre noi, încuviinţă Mallory. Spune-i lui Miller şi lui Brown. Cheamă-i aici.

Îndată ce se adunară, Mallory nu pierdu timpul degeaba.

— Vom fi opriţi şi percheziţionaţi, spuse el repede. Dacă nu mă înşel, e marele caic care ne-a depăşit azi-dimineaţa. Dumnezeu ştie cum, dar cred că au fost preveniţi şi vor fi al naibii de bănuitori. Nu va fi o joacă şi nu ne vor cerceta cu mănuşi. Vor fi înarmaţi pînă-n dinţi şi vor căuta scandal. Nu va fi vorba de jumătăţi de măsură. Să fim lămuriţi. Sau se vor scufunda ei, sau ne scufundăm noi, nu putem supravieţui unei inspecţii dat fiind materialul pe care-l avem la bord. Şi, adăugă el blînd, nu-l vom arunca în mare.

Repede le explică planul său. Aplecat peste fereastra timoneriei, Stevens simţea vechea durere în stomac şi sîngele fugindu-i din cap. Se bucura că peretele cabinei îi ascundea cel puţin partea inferioară a trupului, în picior simţea vechea tremurătură atît de familiară. Chiar şi vocea lui era neliniştită.

— Dar, domnule... domnule...

— Da, da, ce este Stevens?

Cu toată graba, Mallory se opri observînd faţa palidă şi rigidă, unghiile vinete crispate pe pervazul ferestrei.

— Nu, nu puteţi face asta! Vocea lui hîrîi aspru la limita maximă a încordării. Un moment vorbi fără să se audă nici un sunet, apoi izbucni: E un masacru, domnule... asasinat!

— Taci, puştiule! bombăni Miller.

— Asta am să şi fac, caporale! spuse Mallory tăios, îl privi lung pe american, apoi se întoarse spre Stevens cu ochii îngheţaţi. Locotenente, întreaga concepţie de dirijare a unui război spre victorie se bazează pe plasarea inamicului într-o poziţie dezavantajoasă, ca să *nu-i* dai nici o şansă. Îi ucidem noi pe ei sau ne ucid ei pe noi. Se scufundă ei sau ne scufundăm noi – şi cei o mie de oameni din Khepos. E foarte simplu, locotenente! Nu e nici măcar o problemă de conştiinţă.

Cîteva secunde Stevens îl fixă pe Mallory în tăcere, îşi dădea seama vag că toţi ceilalţi îl priveau. În acea secundă îl ura aşa de tare încît ar fi putut să-l ucidă. Îl ura, îşi dădea seama că îl urăşte numai pentru logica nemiloasă a vorbelor sale. Privi în jos la mîinile lui crispate. Mallory, idolul oricărui tînăr alpinist şi căţărător englez dinainte de război, ale cărui isprăvi fantastice furnizaseră subiecte ziarelor din lumea întreagă în anii '38 şi '39, Mallory, care de două ori a fost urmărit de cel mai cumplit nenoroc, pierzînd ocazia de a-l surprinde pe Rommel la cartierul său general, Mallory, cel ce refuzase de trei ori avansarea numai pentru a rămîne alături de dragii lui cretani, care îl adorau ca pe un idol. Aceste gînduri îi treceau confuz prin cap tulburîndu-l, îşi ridică ochii încet şi privi obrazul slab şi bronzat, gura sensibilă fin cizelată, sprîncenele groase şi negre ce formau o linie dreaptă deasupra ochilor bruni încercănaţi care puteau să fie atît de reci sau atît de înţelegători şi deodată se ruşină şi îşi dădu seama că Mallory era mai presus de înţelegerea sa, mai presus de judecata sa.

— Îmi pare rău, domnule! Zîmbi uşor. Aşa cum a spus caporalul Miller, am vorbit aiurea.

Privi spre pupă la caicul care înainta repede de la sud-est. Şi din nou simţi frica dureroasă, dar vocea lui era îndeajuns de hotărîtă cînd spuse:

— Nu vă voi lăsa în voia sorţii, domnule!

— Foarte bine. Nici nu mi-am închipuit altceva. Mallory îi zîmbi şi el, apoi privi spre Brown şi Miller. Pregătiţi repede lucrurile de care aveţi nevoie, să fie totul la îndemînă. Fiţi nepăsători, liniştiţi şi ţineţi-le ascunse. Cred că ne observă prin binoclu.

Se întoarse, îndreptîndu-se spre proră. Andrea îl urmă.

— Aţi fost foarte dur cu tînărul Stevens, spuse el. Nu era o critică, nici un reproş – mai degrabă o constatare de fapt.

— Ştiu. Mallory ridică din umeri. Nu mi-a făcut plăcere dar... a trebuit.

— Socot că da, spuse Andrea lent. Da, socot că a trebuit s-o faci. Dar ai fost dur... Crezi că vor folosi tunul de la proră ca să ne oprească?

— Poate – s-au întors spre noi numai după ce au fost siguri că mocnim ceva suspect. Dar o lovitură de avertisment cu tunul de la proră – în mod normal căpitanul „Ştie-tot” nu se prea ţine de asemenea fleacuri.

Andrea îşi încruntă sprîncenele.

— Căpitanul „Ştie-tot”?

— Să lăsăm astea, zîmbi Mallory. E timpul să ne ocupăm locurile. Nu uitaţi că trebuie să aşteptaţi. N-o să vă fie greu să auziţi semnalul meu, îi lămuri el sec.

În timp ce vasul german aluneca la o distanţă de doi metri de caic, valul înspumat al etravei se reduse la cîteva vălurele mici, vibraţiile puternicului motor Diesel amuţiră, preschimbîndu-se într-un

murmur îndepărtat. Din locul unde stătea pe o ladă de peşte la babordul focului, cosîndu-şi sîrguincios un nasture la o vestă veche pe care o ţinea între picioare, Mallory putea să vadă şase oameni, toţi îmbrăcaţi în uniformele obişnuite ale marinei germane: unul aşezat pe vine în spatele unei mitraliere Spandau cu cartuşieră montată pe un trepied chiar în faţa tunului de 2 funzi, alţi trei grupaţi la mijlocul punţii, fiecare înarmat cu cîte o puşcă mitralieră – Schmeisser, gîndi el – apoi comandantul, un tînăr locotenent cu figura dură şi rece şi cu Crucea de Fier pe tunică, care privea prin uşa deschisă a timoneriei, şi în sfîrşit un cap curios care ieşea din sala maşinilor. Din locul unde stătea Mallory nu putea să vadă însă puntea de la pupă din cauza velei mari pe care un vînt slab o umfla din cînd în cînd, stînjenindu-i vederea. Dar datorită faptului că raza de acţiune a mitralierei Spandau era limitată lateral spre proră şi la pupă, acoperind numai jumătatea din stînga a caicului lor, era aproape sigur că mai era un mitralior aşezat la pupa vasului german.

Tînărul locotenent cu figura dură – produs autentic al HitlerJugend-ului, gîndi Mallory – se aplecă în afara timoneriei, îşi duse mîinile la gură şi strigă:

— Coborîţi pînzele!

Mallory înlemni, îngheţă. Acul i se înfipse adînc în podul palmei dar nici măcar nu observă. Locotenentul vorbise englezeşte! Şi Stevens, care era aşa de tînăr şi puţin experimentat! Cu siguranţă că are să cadă în capcană, gîndi Mallory cu o certitudine dureroasă, e predestinat să cadă în capcană.

Dar Stevens nu căzu. Deschise uşa, se aplecă în afară, îşi duse mîna la ureche şi ridică ochii spre cer cu gura căscată. Imita aşa de bine pe prostănacii care nu înţeleg sau nu pricep un mesaj, încît semăna cu o caricatură. Mallory l-ar fi îmbrăţişat. Nu numai pentru fapta lui, dar în hainele de culoare închisă şi jerpelite, cu părul vopsit în negru aidoma lui Miller, semăna leit cu bănuitorul pescar al insulelor.

— Eh? urlă el.

— Coborîţi pînzele! Urcăm la bord! „Tot englezeşte”, observă Mallory, un tînăr perseverent, neamţul acesta.

Stevens îl privi prosteşte, se întoarse către Andrea şi Mallory implorînd ajutor. Dar figurile lor exprimau o nedumerire tot atît de convingătoare ca şi a lui Stevens. Ridică din nou umerii deznădăjduit:

— Îmi pare rău, dar nu ştiu o boabă nemţeşte, ţipă el. Nu ştiţi să vorbiţi pe limba mea? Greceasca lui Stevens era perfectă, fluentă şi expresivă. Era însă greaca celor din Atica, nu cea care se vorbea în insule; dar Mallory era sigur că locotenentul nu va sesiza diferenţa.

Într-adevăr, nu sesiză. Dădu din cap enervat şi-i strigă într-o grecească lentă, ezitantă:

— Opreşte imediat vasul. Urcăm la bord.

— Să opresc vasul? Indignarea era atît de naturală, însoţită de un torent de înjurături furioase, atît de autentice încît locotenentul rămase o clipă surprins. Şi de ce să opresc vasul pentru voi, nişte...

— Ai zece secunde, îl întrerupse locotenentul. Îşi recăpătase siguranţa, sângele rece. Apoi vom trage.

Stevens gesticulă recunoscîndu-se învins şi se întoarse spre Andrea şi Mallory.

— Învingătorii noştri au hotărît, spuse el cu amărăciune.

— Coborîţi pînzele!

Repede, slăbiră parîmele tacheţilor de la baza catargului. Mallory lăsă focul în jos, îl prinse în braţe şi supărat se ghemui pe punte lîngă lada de peşte, conştient că o duzină de ochi duşmănoşi îl urmăreau. Vela îi acoperea genunchii şi vesta veche braţele care se odihneau pe pantaloni, stătea cu capul plecat şi mîinile îi atîrnau între genunchi, imagine a descurajării şi disperării. Vela mare îngreunată de vergă căzu repede jos. Andrea călcă peste ea, făcu cîţiva paşi nesiguri spre pupă apoi se opri, mîinile lui enorme atîrnau goale de-a lungul trupului.

Pulsaţiile în surdină ale Dieselului deveniseră deodată mai puternice, o rotire a timonei şi marele caic german alunecă de-a lungul vasului lor. Repede, dar cu firească grijă, pentru a nu intra în bătaia Spandau-lui, cei trei oameni înarmaţi cu Schmeiser-uri săriseră pe bord, acum se vedea clar încă un mitralior pe punte. Unul din ei aleargă imediat la proră şi la nivelul catargului principal, se întoarse, astfel ca să acopere cu arma lui tot echipajul. Pe toţi, cu excepţia lui Mallory, pe care-l lăsă în seama mitraliorului de lîngă celălalt Spandau, de la pupă. Detaşat, Mallory admiră precizia, sincronizarea, inevitabilitatea de ceasornic a unei vechi rutine.

Ridică puţin capul şi privi în jurul său, simulînd indiferenţa leneşă a ţăranului. Casey Brown stătea ghemuit pe punte la traversul sălii maşinilor, lucrînd

deasupra tambuchiului la surdina rotundă. Doi paşi mai aproape de proră, Dusty Miller cu sprîncenele încruntate se concentra să taie o bucată de metal dintr-o cutie de conserve, probabil să ajute la repararea motorului. Ţinea cleştele de tăiat sîrmă cu mîna stîngă şi Mallory ştia că Miller nu este stîngaci. Nici Stevens, nici Andrea nu se mişcaseră. Neamţul din dreptul catargului stătea acolo fără să clipească. Ceilalţi doi mergeau încet înspre pupă şi tocmai trecuseră de Andrea cu dezinvoltură, relaxaţi, aveau comportarea celora care se ştiu stăpîni pe situaţie şi simpla idee a unui obstacol li se părea caraghioasă.

Cu grijă, sînge rece şi precizie, de la distanţă mică, Mallory îl împuşcă pe mitraliorul de la Spandau prin pliurile velei şi ale vestei, apoi întoarse Bren-ul care pîrîia încă şi-l văzu pe acel ce păzea lîngă catarg, căzînd şi murind, cu jumătate de piept sfirtecat de gloanţele mitralierei. Dar înainte ca mortul să fi atins puntea, cînd era încă în picioare, se petrecură simultan patru lucruri distincte. Cu un minut înainte, Casey Brown apucase pistolul cu surdină al lui Miller şi-l ascunsese sub toba de eşapament. Apoi, ca să fie sigur, apasă de patru ori pe trăgaci şi mitraliorul de la pupă se aplecă, peste trepied obosit, cu degetele fără viaţă strînse pe apărătoarea trăgaciului. Miller răsuci cu cleştele fitilul chimic în trei secunde şi lansă cutia de conserve în sala maşnilor inamicului. Stevens aruncă grenada armată în cabina opusă iar Andrea îşi întinse braţele puternice cu toată, viteza şi precizia unei cobra care muşcă, apucă capetele celor doi nemţi înarmaţi cu Schmeisser-uri şi le izbi unul de altul cu o forţă ucigătoare.

Cei cinci se zvîrliră cu faţa-n jos pe punte şi o clipă după aceea caicul german explodă într-un muget de flăcări, de fum şi sfărîmături; treptat zgomotul se pierdu pe mare şi nu se mai auzi decît scîncetul plîngăreţ al mitralierei Spandau, care se golea inutil spre cer, apoi banda se termină şi Marea Egee rămase calmă ca de obicei şi mai tăcută decît fusese vreodată.

Încet, dureros, zăpăcit încă de şocul fizic puternic şi de cele două explozii asurzitoare din apropiere, Mallory se ridică de pe puntea de lemn şi rămase în picioare clătinîndu-se. Prima reacţie conştientă a fost cea de surpriză, aproape de neîncredere; forţa de percuţie a unei grenade şi a două bucăţi de trinitrotoluen depăşea cu mult tot ceea ce scontase chiar la o distanţă aşa de mică.

Nava germană se scufunda, se scufunda repede. Bomba fabricată de Miller probabil smulsese fundul sălii maşinilor. În mijlocul vasului incendiul era în toi şi un moment Mallory înlemni de teamă că coloana de fum negru ce se ridica va atrage atenţia avioanelor de recunoaştere inamice. Dar numai pentru o clipă. Grinzile şi scândurile de lemn răşinos uscat ca iasca ardeau cu furie aproape fără fum, puntea aprinsă şi zdrobită se înclină puternic spre babord şi peste cîteva clipe urma să dispară. Ochii lui rătăceau peste scheletul timoneriei şi deodată i se tăie respiraţia cînd îl văzu pe locotenentul neamţ înţepenit lîngă rămăşiţele timonei sfărâmate, o caricatură mutilată înspăimîntător a ceea ce fusese odată o fiinţă umană, decapitată şi oribilă: inconştient, undeva în creierul său Mallory înregistră sunetul brutal ce venea din timonerie, al unei persoane ce vomita puternic şi convulsiv şi înţelese

că şi Stevens văzuse acelaşi lucru. Din adîncul caicului ce se scufunda se auzi zgomotul înăbuşit al perforării tancului de combustibil; o pată de ulei cu vinişoare de flăcări erupse din sala maşinilor şi caicul ca prin minune îşi reluă echilibrul pe vechea chilă, cu bordul aproape de suprafaţa mării, apoi apa năvăli, acoperi puntea şi flăcările şerpuitoare iar caicul dispăru, catargele zvelte alunecară vertical în jos, pierzîndu-se într-un vîrtej de spumă şi băşici de ulei.

Marea Egee era din nou calmă şi paşnică, aşa de liniştită ca şi cînd caicul n-ar fi existat niciodată şi aproape la fel de pustie; numai cîteva scînduri carbonizate şi o cască răsturnată mai pluteau leneş pe suprafaţa mării strălucitoare.

Cu un mare efort de voinţă Mallory se întoarse încet să-şi vadă vasul şi oamenii. Brown şi Miller erau în picioare şi priveau fascinaţi locul unde fusese caicul. Stevens stătea în uşa timoneriei. Şi el era teafăr, dar obrazul lui era cenuşiu, în cursul scurtei acţiuni se autodepăşise, dar după aceea privirea fugară pe care o aruncase spre locotenentul mort îl zdruncinase complet. Sîngerînd datorită unei tăieturi la obraz, Andrea se uita la cei doi mitraliori întinşi la picioarele lui. Obrazul lui era lipsit de expresie. Mallory îl fixă mult timp cu înţelegere.

— Morţi? întrebă el blînd.

Andrea înclină capul.

— Da. Vocea lui era gravă. I-am izbit prea tare.

Mallory se întoarse. Din cîţi oameni cunoscuse vreodată, Andrea îşi spuse el, avea cele mai multe motive de a-şi urî şi de a-şi ucide inamicii. Şi îi ucidea cu o pricepere nemiloasă, îngrozitoare din

punct de vedere al perfecţiunii şi scopului execuţiei. Dar ucidea rar fără să regrete, fără să se condamne amarnic, pentru că nu credea că are dreptul de a priva de viaţă pe semenii lui. El, un ucigaş al semenilor lui. Îşi iubea semenii mai mult ca orice pe lume, era un om simplu şi bun, un ucigaş cu inimă blîndă, mereu chinuit de conştiinţa lui, stînjenit în sinea lui. Dar deasupra tuturor întrebărilor şi reproşurilor era dotat cu o gîndire onestă, cu o judecată pătrunzătoare care izvorea din simplitatea lui înnăscută, depăşind-o. Andrea nu omora nici din răzbunare, nici din ură, nici din naţionalism, nici în virtutea vreunui „ism" de care se servesc de obicei ambiţioşii, nebunii şi ticăloşii ca de o ademenire spre cîmpul de luptă şi ca o justificare a masacrării milioanelor de oameni prea tineri şi prea ignoranţi pentru a înţelege îngrozitoarea inutilitate a războiului. Andrea omora pur şi simplu pentru ca oamenii mai buni să poată trăi.

— Mai e cineva rănit? Vocea lui Mallory era deliberat vioaie, veselă. Nimeni? Bine! Atunci să pornim cît mai iute. Cu cît ne vom îndepărta de aici mai repede şi mai încolo, cu atît mai bine pentru noi. Privi la ceas. Aproape patru. E timpul să luăm legătura obişnuită cu Cairo. Lasă fierăria aceea cîteva minute, şefule, şi vezi dacă poţi să-i prinzi. Privi cerul spre răsărit, un cer de un purpuriu deschis, ameninţător şi dădu din cap. Ar fi trebuit să auzim şi buletinul meteorologic.

Recepţia era foarte slabă, dar satisfăcătoare. Brown dădea vina pe perturbaţiile atmosferice puternice din jurul lor, pe fulgerele întortocheate care treceau neîntrerupt la pupă şi care acum cuprinseră aproape jumătate din cer. Recepţia era

îndeajuns de bună pentru a asculta informaţiile pe care nu se aşteptau să le audă, informaţii care îi lăsară muţi, cu ochii pierduţi în meditaţii îngrijorătoare, chinuitoare. Difuzorul de tablă zumzăia şi se pierdea, zumzăia şi se pierdea datorită atmosferei plină de paraziţi şi a perturbaţiilor atmosferice.

— Rubarba cheamă Pătrunjelul! Rubarba cheamă Pătrunjelul! Acestea erau în cod numele pentru Cairo şi respectiv Mallory. Mă recepţionezi?

Brown confirmă primirea mesajului. Spicherul hurui din nou:

„Rubarba cheamă Pătrunjelul! Acum este X minus unu. Repet. X minus unu.” Mallory îşi ţinu respiraţia. X însemnă sîmbătă în zori – data probabilă a atacului german asupra insulei Kheros. Fusese deci devansat cu o zi – şi Jensen nu era omul care să spună ceva fără să aibă informaţii sigure. Vineri în zori – încă trei zile.

— Transmite, am înţeles, X minus unu, spuse Mallory liniştit.

„Prognoza meteorologică pentru Anglia de Est”, vocea impasibilă continuă, dar Mallory ştia că e vorba de nordul insulelor Sporade. „Furtuni electrice violente probabile în această după-amiază însoţite de ploi puternice. Vizibilitate slabă. Temperatura în scădere, continuînd să scadă şi în următoarele douăzeci şi patru de ore. Vîntul care va sufla din est spre sud-est cu puterea şasea, local cu puterea opta, în scădere mîine dimineaţă.”

Mallory se întoarse, intră sub vela mare umflată de vînt şi merse încet spre pupă. Ce situaţie, chibzui el, ce harababură afurisită! Mai aveau trei zile înainte, motorul stricat şi o furtună

clasa întîi pe punctul de a izbucni. Plin de speranţă se gîndi repede la părerea proastă pe care o avea comandantul Torrance despre băieţii de la Meteo, dar speranţa i se risipi. Numai un orb ar mai fi putut spera. Vîrful norilor de furtună încărcaţi de electricitate se înălţau acum aproape deasupra capului lui, întunecoşi şi înspăimîntători.

— Arată destul de rău! Vocea nazală tărăgănată venea chiar din spatele lui. În glasul acela cumpănit era ceva straniu de liniştitor ca şi în privirea fermă a ochilor de un albastru spălăcit înconjuraţi de riduri fine ca o pînză de păianjen.

— Nu-i prea bine, recunoscu Mallory.

— Ce-i povestea asta „cu puterea opta”, şefule?

— E o scară a vînturilor, explică Mallory. Dacă eşti pe un vas cam de mărimea acestuia şi dacă eşti foarte plictisit de viaţă, nu te poţi lupta cu un vînt de puterea opta.

Miller dădu din cap abătut.

— Ştiam. Trebuia să-mi închipui. Şi eu care am jurat că nu mă voi mai urca niciodată pe o blestemată de navă! Medită trist o clipă, suspină, îşi îndreptă piciorul spre bocaportul sălii maşinilor, arătă cu degetul mare în direcţia celei mai apropiate insule, la circa trei mile. Nu pare prea primejdioasă.

— De aici nu, aprobă Mallory. Dar pe hartă este un golf în formă de unghi drept. Sparge valurile şi vîntul.

— Locuită?

— Probabil.

— Nemţi?

— Probabil.

Miller clătină capul disperat şi coborî să-l ajute pe Brown. Patruzeci de minute mai tîrziu în semiîntunericul înserării sumbre, pe o ploaie torenţială care cădea vertical, ciudat de rece, ancora caicului coborî zăngănind printre zidurile verzi ale pădurii, o pădure rece şi umedă, duşmănoasă în nepăsarea ei tăcută.

CAPITOLUL 4

LUNI SEARA

De la 17,00 la 23,00

— Minunat, spuse Mallory acru. Al naibii de minunat! „Vino-n cămăruţa mea”, spuse păiajenul unei muşte.

Înjură de necaz şi cu o scîrbă fără margini dădu deoparte marginea prelatei care acoperea bocaportul de la proră şi privi afară prin perdeaua de ploaie care slăbea, privi a doua oară mai lung la faleza stîncoasă care se apleca deasupra curburii golfului, despărţindu-i de mare. Acum se vedea fără nici o dificultate, fără cea mai mică dificultate: ploaia torenţială se transformase într-o burniţă slabă şi şirurile de nori albi şi gri, sfîşiaţi de vîntul care se ridica, alungau negri nori falnici pînă departe spre orizont. Într-o fîşie de cer limpede, departe spre apus, soarele ce-şi coborîse discul său roşu-aprins se legăna la marginea mării. Pe apele umbrite ale golfului nu-l puteai zări, dar prezenţa lui se făcea simţită acolo sus, deasupra capetelor lor, în reflexele aurii ale ploii care cădea.

Aceleaşi raze aurii luminau şi vechiul turn de pază ruinat din vîrful stîncilor, la treizeci de metri deasupra rîului. Ele şlefuiau marmura albă de Paros fin granulată şi o colorau într-un roz delicat, ele sclipeau pe oţelul lucitor al gurilor afurisite ale mitralierelor Spandau ce ieşeau în afara crenelurilor înguste din zidurile masive şi iluminau crucea

încîrligată a zvasticei de pe steagul care flutura ţeapăn în port-drapelul de deasupra parapetului. Masiv, cu toate că era ruinat, inexpugnabil prin poziţia lui, impozant prin falnica lui perspectivă, turnul domina pe de-a-ntregul cele două căi de acces pe apă, cea de pe mare şi cea dinspre rîu, dinspre sinuosul canal îngust situat între caicul ancorat şi poalele stîncilor.

Încet, aproape în silă, Mallory întoarse spatele şi lăsă să cadă prelata. Cînd se uită la Andrea şi Stevens, figura lui severă era greu de definit în umbrele vagi din obscuritatea cabinei.

— Minunat, repetă el. Genial. O capacitate, acest Mallory. Probabil singurul golf blestemat pe o rază de o sută de mile şi din sute de insule cu un post german. Şi desigur, a trebuit, să-l aleg tocmai pe ăsta. Să ne mai uităm încă o dată pe hartă, Stevens!

Stevens îi întinse harta şi-l urmări pe Mallory, studiind la lumina palidă ce se strecura prin prelată, se rezemă cu spatele de batardou şi trase puternic din ţigară. Avea un gust oribil, rînced şi acru, totuşi ştia că tutunul era proaspăt. Vechea lui frică era din nou prezentă, mai puternică decît oricînd. Privi trupul enorm al lui Andrea din faţa lui şi simţi o revoltă ilogică faţă de el pentru că reperase poziţia cu cîteva minute mai înainte. *Au tunuri acolo sus*, se gîndi el posomorît, *sigur că au tunuri – altminteri n-ar putea controla golful*. Îşi strînse puternic pulpa chiar deasupra genunchiului, dar tremurul era prea puternic pentru a putea fi stăpînit: binecuvîntată obscuritatea îndurătoare din cabină. Dar vocea lui era de ajuns de nepăsătoare cînd vorbi:

— Vă pierdeţi timpul privind harta şi făcîndu-vă reproşuri, domnule. Acesta este singurul loc posibil de ancorare pe o rază de cîteva ore de navigaţie. Cu vîntul ăsta nu putem merge nicăieri altundeva.

— Exact. Asta e adevărul! Mallory împături harta şi o puse la loc. Nu era nicăieri vreun liman unde am fi putut merge. Trebuie să fie un refugiu foarte căutat în caz de furtună, fapt pe care nemţii l-au observat de multă vreme. De aceea trebuie să-mi închipui că mai mult ca sigur au un post aici! Dar aşa cum ai spus, să nu plîngem degeaba. Şefule! strigă el, ridicînd glasul.

— Da! Vocea înăbuşită a lui Brown se auzi slab din fundul sălii maşinilor.

— Cum merge treaba?

— Nu prea rău, domnule. Acum montez.

Mallory dădu din cap uşurat.

— Cît mai durează? întrebă el. O oră?

— Cam aşa ceva, domnule.

— O oră. Mallory privi din nou pe după prelată, apoi se întoarse spre Andrea şi Stevens. Destul de bine. Plecăm într-o oră. Întunericul va fi suficient pentru a ne apăra de prietenii noştri de sus, dar va fi încă de ajuns de multă lumină să navigăm şi să ieşim din blestematul ăsta de canal-tirbuşon.

— Credeţi că vor încerca să ne oprească, dumnule? Vocea lui Stevens era puţin prea nepăsătoare, prea prozaică. Era aproape sigur că Mallory va observa.

— E puţin probabil că se vor alinia pe ţărm şi ne vor da onorul, spuse Mallory sec. Cîţi oameni crezi că au acolo sus Andrea?

— Am văzut vreo doi mişcîndu-se pe acolo, spuse Andrea gînditor. S-ar putea să fie în total trei sau patru, căpitane. Un post mic. Nemţii nu-şi risipesc oamenii.

— Cred că ai dreptate, aprobă Mallory. Majoritatea sînt în garnizoana din sat, la zece kilometri de aici înspre vest, după hartă. Probabil că nu... Se opri brusc, împietrit, într-o atitudine rigidă. Din nou se auzi apelul, de data aceasta mai tare, cu un ton imperativ. Se blestemă pentru neglijenţa de a nu fi pus o sentinelă – neglijenţă care în Creta l-ar fi costat viaţa. Mallory împinse deoparte prelata şi se urcă încet pe punte. Nu avea arme dar în mîna stîngă se legăna o sticlă pe jumătate goală de vin de Mosella: pe aceasta, conform unui plan elaborat înainte de a pleca din Alexandria, o înşfăcase dintr-o lădiţă de la piciorul scării de metal. Urcă clătinîndu-se pe punte, se sprijini din cînd în cînd de strai, pentru ca să nu cadă peste bord, privi în jos obraznic la silueta de pe ţărm situată la mai puţin de patru metri de el – Mallory îşi dădu seama că o sentinelă n-ar fi fost necesară, deoarece soldatul purta carabina automată, aruncată pe umăr. Obraznic, duse vinul la gură şi sorbi cu poftă înainte de a binevoi să-i vorbească.

Putea să vadă pe chipul slab şi uscat al tînărului neamţ din faţa lui cum sporea furia. Mallory se prefăcu că nu observa acest lucru. Încet, cu un dispreţ inerent în mişcări, îşi trecu peste gură mîneca zdrenţuroasă a cămăşii negre, îl privi pe soldat încet de sus în jos, cercetîndu-l cu de-amănuntul provocator, cu atît mai dispreţuitor cu cît scena se prelungea mai mult.

— Ei bine? întrebă el pe un ton agresiv, cu glasul tărăgănat al insularilor. Ce dracu vrei?

Chiar în înserarea care se accentua putea să vadă degetele tînărului crispîndu-se pe patul carabinei şi, pentru o clipă, Mallory crezu că a mers prea departe. Îşi dădea seama că nu era în pericol – toate zgomotele din sala maşinilor încetaseră şi mîna lui Dusty Miller nu era niciodată prea departe de revolverul său cu surdină – dar nu voia încurcături. Nu, acuma. Nu, atîta timp cît în turnul de pază erau doi mitraliori cu Spandau-rile lor.

Cu un efort aproape vizibil tînărul soldat îşi recăpătă stăpînirea de sine. Nu trebuia prea multă imaginaţie pentru a vedea infiltrîndu-se în sufletul său ezitarea şi tulburarea şi cum îi dispăruse mînia. Era reacţia pe care o sperase Mallory. Grecii – chiar cei pe jumătate beţi – nu vorbeau cu stăpînii lor aşa dacă nu aveau un motiv puternic, covîrşitor.

— Ce vas e ăsta? Greaca lui era lentă şi şovăitoare dar acceptabilă. Încotro vă duceţi?

Mallory mai bău odată din sticlă, plescăi din buze cu satisfacţie zgomotoasă. Ţinînd sticla cu braţul întins, o privi cu tandru respect.

— Un lucru îmi place la voi, germanii, mărturisi el tare. Ştiţi să faceţi vinuri bune. Pun rămăşag cu tine că nu poţi să pui mîna pe lucruri dintr-astea. Hm? Lăturile pe care le fabrică ăia – insularii spun că cei de pe continent – sînt atît de răşinoase, încît sînt bune numai ca să aprinzi cu ele focul. Se gîndi o clipă. Bineînţeles, dacă ştii cui să te adresezi, aici în insule poţi să capeţi nişte *ouzo.* Doar unii dintre noi pot căpăta şi *ouzo.* Şi cele mai bune vinuri de Mosella, şi cele mai bune vinuri de Hock.

Soldatul se strîmbă dezgustat. Ca majoritatea combatanţilor, îi dispreţuia pe Quislingi, chiar dacă erau de partea lui, şi în Grecia erau foarte mulţi.

— Ţi-am pus o întrebare, spuse el rece. Ce vas e acesta şi unde mergeţi?

— Caicul *Aigion,* răspunse cu trufie Mallory. În drum spre Samos. Din ordin de sus – spuse el cu importanţă.

— Din ordinul cui? întrebă soldatul.

Cu viclenie, Mallory socoti confidenţa superficială. În ciuda voinţei lui, sentinela era impresionată.

— Herr Kommandant-ul din Vathy. Generalul Graebel, spuse Mallory liniştit. Ai mai auzit de Herr General, nu?

Mallory ştia că aici era pe teren sigur. Reputaţia lui Graebel de comandant al trupelor de paraşutişti şi partizan al disciplinei de fier se răspîndise departe în aceste insule.

Chiar în semiobscuritate Mallory ar fi putut jura că faţa tînărului gardian pălise. Dar era destul de încăpăţînat.

— Acte aveţi? Permise de navigaţie?

Mallory suspină plictisit, privind peste umăr:

— Andrea, răcni el.

— Ce vrei?

Corpul imens al lui Andrea se contura prin bocaport. Auzise fiecare cuvînt care se rostise şi înţelesese aluzia lui Mallory: avea o sticlă de vin proaspăt destupată într-una din mîinile lui enorme şi era tare încruntat.

— Nu vezi că sînt ocupat? întrebă el posac. Se opri brusc şi, cînd îl văzu pe neamţ, încruntîndu-se din nou, zise enervat. Şi ce vrea puştiul ăsta?

— Actele şi permisele de navigaţie de la Herr General. Sînt jos!

Andrea dispăru cu un mormăit înfundat. O frînghie fu aruncată la ţărm, pupa fu trasă contra curentului lent şi actele fură trecute dincolo. Actele – un set diferit de acelea care urmau să fie folosite dacă apărea vreun pericol la Navarone – se dovediră a fi satisfăcătoare, chiar remarcabile. Mallory ar fi fost surprins să fie altfel. Pregătirea lui fusese făcută în birourile lui Jensen din Cairo chiar după o fotocopie fidelă a semnăturii generalului Graebel.

Soldatul împături hîrtiile, le dădu înapoi, murmurînd un cuvînt de mulţumire. Era un copilandru. Mallory îl văzu de-abia acum – nu avea mai mult de nouăsprezece ani, privirea îl trăda. O figură plăcută, deschisă de copil – cu totul diferită de cea a fanaticilor din S.S., din diviziile Panzer – şi mult prea delicată. Prima reacţie a lui Mallory fu cea de uşurare: n-ar fi putut suporta să fie nevoit să ucidă un băiat ca acesta. Dar trebuia să afle de la el tot ce putea. Îi făcu semn lui Stevens să-i aducă sus lada cu vin de Mosella aproape goală. Jensen, gîndi el, a fost într-adevăr foarte meticulos: acest om pur şi simplu s-a gîndit la toate...

Mallory făcu un gest leneş în direcţia vechiului turn de pază:

— Cîţi sînteţi acolo sus? întrebă el.

Imediat tînărul deveni neîncrezător. Figura lui se încordă şi, cuprins de o bănuială ostilă, amuţi.

— De ce vrei să ştii? întrebă el băţos.

Mallory bombăni, ridică mîinile în semn de disperare şi se întoarse plictisit spre Andrea.

— Vezi ce înseamnă să fii de-ai lor? întrebă el cu o melancolică nemulţumire. N-au încredere în

nimeni, îşi închipuie că toţi sînt suciţi ca... Se opri brusc şi se întoarse din nou spre soldat. Pentru că nu mai vrem să avem aceleaşi încurcături de fiecare dată cînd venim pe aici, explică el. Ne întoarcem peste vreo două zile în Samos şi mai avem încă o ladă de vin de Mosella de băut pînă acolo. Generalul Graebel îi aprovizionează bine pe trimişii lui speciali... Trebuie să vă fie tare sete acolo sus, la soare. Haide, cîte o sticlă de fiecare. Cîte sticle?

Liniştit oarecum de menţionarea faptului că se vor întoarce şi de asemeni de pomenirea numelui lui Graebel, în plus probabil tentat de ofertă şi de reacţia camarazilor lui dacă le-ar fi spus că i-a refuzat, înclină balanţa şi îşi alungă bănuielile şi scrupulele.

— Sîntem numai trei, spuse el în silă.

— Trei să fie, spuse Mallory vesel. Data viitoare cînd ne vom întoarce, o să vă aducem nişte vin de Hock. Îşi înclină sticla. Spuse „Prosit”, ca un insular mîndru de a face paradă de germana lui, apoi şi mai mîndru *„Auf Wiedersehen !“*

Băiatul murmură ceva la rîndul său. Rămase o clipă şovăitor, puţin ruşinat, apoi făcu stînga împrejur şi se îndepărtă încet pe malul rîului, strîngînd la piept sticlele cu vin de Mosella.

— Aşa, spuse Mallory gînditor. Sînt numai trei. Asta va uşura lucrurile.

— Bine jucat, domnule! îl întrerupse Stevens, care avea vocea caldă iar pe faţă i se citea admiraţia. Foarte frumos spectacol!

— Foarte frumos spectacol, îl imită Miller. Se ridică cît era de lung şi deşirat prin rama bocaportului din sala maşinilor. „Frumos” – blestemat să fiu! Nu pot pricepe orice cuvînt afurisit,

dar pariez că valorează un Oscar. A fost grozav, şefule!

— Îţi mulţumesc ţie şi celorlalţi, murmură Mallory. Dar mi-e teamă totuşi că felicitările voastre sînt premature. Răceala bruscă a vocii lui îi izbi, astfel încît ochii lor urmăriră degetul lui arătător chiar înainte de a continua. Ia uitaţi-vă, spuse el încet. Tînărul soldat se oprise brusc la două sute de metri pe malul rîului, privi spre pădurea din dreapta, tresărind surprins, apoi dispăru printre copaci. O clipă cei de pe vas zăriră un alt soldat, vorbind agitat tînărului şi gesticulînd în direcţia vasului lor, apoi amîndoi dispărură în întunericul pădurii.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Mallory încet. Se întoarse. De ajuns. Înapoi la locurile voastre. Ar părea curios dacă n-am ţine seama de acest incident, dar ar părea şi mai curios dacă i-am acorda prea multă atenţie. Să nu dăm impresia că ţinem o conferinţă.

Miller coborî în sala maşinilor împreună cu Brown, Stevens se reîntoarse în mica lui cabină de la proră. Mallory şi Andrea rămaseră pe punte cu sticele în mînă. Acum ploaia contenise dar vîntul se înteţise, urca cu o imperceptibilă constanţă şi începuse să culce vîrfurile pinilor celor mai înalţi. Pentru un timp comedia lor le asigura o protecţie aproape totală. Deliberat, Mallory se forţă să nu se mai gîndească la altceva. Trebuia să iasă în largul mării dacă Spandau-rile nu li se împotriveau – şi asta era tot.

— Ce credeţi că s-a întîmplat, domnule?

Vocea lui Stevens venea din interiorul cabinei.

— Nu e de ajuns de limpede? întrebă Mallory. Vorbea destul de tare ca să fie auzit de toţi. Au fost

preveniţi. Nu mă întrebaţi cum. Aceasta e a doua oară şi bănuielile lor vor fi considerabil întărite de lipsa veştilor de la caicul care a fost trimis să ne cerceteze. Vă aduceţi aminte, avea o antenă de radiotelegrafie.

— Dar de ce au devenit deodată aşa de bănuitori, intrebă Miller. După mine asta nu are nici un sens, şefule.

— Probabil că sînt în contact radio cu cartierul lor general. Sau prin telefon, probabil prin telefon. Tocmai le comunicaseră vechiul semnal. Şi consternare din toate părţile.

— Aşa că poate vor trimite o mică armată de la cartierul lor general să se ocupe de noi, spuse Miller lugubru.

Mallory dădu din cap hotărît. Mintea lui funcţiona rapid şi bine, se simţea ciudat de sigur şi de încrezător în el însuşi.

— Nu, nici o grijă. În linie dreaptă sînt şapte kilometri, zece sau chiar doisprezece peste dealuri accidentate şi cărări de pădure... şi e întuneric beznă. Nici nu se vor gîndi la asta. Legănă sticla în direcţia turnului de pază. Noaptea asta e noaptea lor cea mare!

— Aşa că putem să ne aşteptăm ca Spandau-rile să înceapă să tragă în orice clipă? Din nou vocea lui Stevens era anormal de prozaică.

Mallory dădu din cap a doua oară.

— Nu vor trage. Sînt sigur. Oricît ar fi de bănuitori, oricît ar fi de siguri că noi sîntem lupii cei răi, vor fi zguduiţi cînd copilul acela le va spune că avem acte şi permise de navigaţie semnate de generalul Graebel însuşi. Tot ce ştiu ei este că, dacă dispărem, s-ar putea ca ei să aibă parte de un

pluton de execuţie. Improbabil – dar ai înţeles ideea principală. Aşa că vor lua contact cu Cartierul General, deoarece comandantul unei insule mici ca aceasta nu va îndrăzni să-i supere pe băieţii care s-ar putea să fie trimişii speciali ai lui Herr General însuşi. Şi atunci? Va codifica un mesaj și-l va trimite prin radio la Vathy, în Samos şi îşi va muşca mîinile pînă la cot cînd răspunsul se va întoarce şi le va spune că Graebel nu a auzit niciodată de noi şi de ce dracu nu ne-au împuşcat pe toţi. Mallory privi cadranul luminos al ceasului său. Aş spune că avem cel puţin o jumătate de oră la dispoziţie.

— Şi în acest timp noi stăm aici cu cîte o bucăţică de hîrtie şi un creion şi ne scriem ultimele dorinţe şi testamentul! Miller se încruntă: Asta nu ne va uşura, şefule. Trebuie să facem ceva.

Mallory surîse.

— Nu-ţi face griji, caporale. Vom face ceva. O mică petrecere cu vin chiar aici pe punte.

Ultimele cuvinte ale cîntecului lor – o versiune grecească deocheată şi depravată a melodiei „Lilli Marien” şi cel de al treilea cîntec în ultimele cîteva minute – se pierdură în aerul după-amiezii. Mallory se îndoia însă că din cîntecul lor ar putea răzbi din pricina vîntului potrivnic ceva mai mult decît nişte mici frînturi pînă la turnul de pază, dar bătaia ritmică din picioare şi ciocnitul sticlelor erau o dovadă evidentă a veseliei muzicale a beţiei, cu condiţia să nu fie complet orbi şi surzi. Mallory zîmbi gîndindu-se la confuzia şi nesiguranţa totală pe care probabil o simţeau acum nemţii din turn. Aceasta nu era purtarea unor spioni inamici, în special a unor spioni inamici care ştiau că au trezit bănuieli şi că timpul trece.

Mallory duse sticla la gură, o ţinu cîteva secunde apoi o lăsă în jos cu vinul neatins. Privi alene la cei trei oameni care stăteau ghemuiţi pe punte împreună cu el, Miller, Stevens şi Brown. Andrea nu era acolo, dar nu trebuia să-l caute întorcîndu-şi capul: ştia, Andrea era ghemuit la adăpostul timoneriei şi într-un sac impermeabil legat de spatele său cu o curea avea grenade şi un revolver.

— Bine, spuse Mallory aspru. Acum ai ocazia cea mare să iei tu premiul Oscar. Să jucăm cît putem mai convingător. Se aplecă, apoi împinse cu degetele pieptul lui Miller şi ţipă înfuriat la el.

Miller ţipă şi el. Cîteva clipe rămaseră acolo, gesticulînd cu mînie şi, după toate aparenţele, certîndu-se unul cu celălalt furioşi. Apoi, clătinîndu-se dezechilibrat ca un beţiv, Miller se ridică în picioare, ca să se aplece ameninţător asupra lui Mallory cu pumnii strînşi, gata să lovească. În timp ce Mallory se străduia să se scoale în picioare, rămase deoparte şi într-o clipă începură să se lupte cu furie, dîndu-şi aparent lovituri grele unul altuia.

Apoi o directă dată de american îl trînti pe Mallory care se rostogoli de-a îndăratelea, lovindu-se de timonerie, convingător.

— Gata, Andrea, spuse el încet fără să privească înapoi. Asta e. Cinci secunde. Noroc! Se ridică în picioare cu greutate, apucă o sticlă de gît şi se năpusti spre Miller, învîrtind cu furie braţul ridicat ca pe o măciucă. Miller sări în lături, îşi mişcă piciorul greşit şi Mallory ţipă de durere cînd îşi lovi fluierul piciorului de muchia parapetului. În lumina palidă a golfului silueta lui rămase suspendată o

secundă cu braţele fluturînd sălbatic, apoi se scufundă greoi cu un puternic plescăit în apele golfului. În următoarele treizeci de secunde, atît cît îi trebui lui Andrea să înoate pe sub apă şi să înconjure primul cot din susul golfului, se încinse o tevatură şi un balamuc de nedescris. Mallory călca apa încercînd să iasă singur la mal, Miller apucase o cange marinărească şi încerca să-i zdrobească ţeasta; ridicaţi în picioare, ceilalţi încercau să-l reţină, înconjurîndu-l cu braţele lor; în sfîrşit, reuşiră să-l doboare, să-l pironească pe punte şi să-l ajute pe Mallory, ud leoarcă, să se urce pe punte. Un minut mai tîrziu conform memorabilului obicei al beţivilor, cei doi combatanţi, după ce îşi strînseră mîinile, stăteau pe capacul sălii maşinilor unul cu braţele în jurul gîtului celuilalt, într-o perfectă armonie şi se cinsteau din aceeaşi sticlă cu vin proaspăt deschisă.

— Foarte frumos, spuse Mallory aprobînd. Într-adevăr, foarte frumos. Un Oscar sigur pentru caporalul Miller!

Dusty Miller nu spuse nimic. Tăcut şi deprimat privea posac la sticla din mînă. În sfîrşit, se mişcă.

— Nu-mi place, şefule, murmură el nefericit. Nu-mi place aranjamentul ăsta de loc. Trebuia să mă laşi să mă duc cu Andrea. Acolo sus sînt trei contra unu. Stau şi aşteaptă gata pregătiţi.

Privi acuzator spre Mallory.

— Fir-ar al dracului, şefule, doar ne spui mereu cît de importantă e misiunea asta!

— Ştiu, spuse Mallory liniştit. Din cauza asta nu te-am trimis cu el. Din cauza asta nu s-a dus nici unul dintre noi cu el. N-am fi făcut decît să-l încurcăm, să-i ... stăm în cale. Mallory dădu din cap.

Nu-l cunoşti pe Andrea, Dusty. Era pentru prima oară cînd Mallory îi spunea aşa. Miller se simţi mişcat de neaşteptata familiaritate şi se bucură în sinea lui. Nici unul din voi nu-l cunoaşte. Dar eu îl cunosc. Arătă cu mîna spre turnul de pază, spre silueta distinctă cu linii tăiate drept ce se proiecta pe cerul care se întuneca. Un tip mare şi gras, bun la inimă, totdeauna surîzător şi glumeţ. Mallory făcu o pauză, dădu din nou din cap şi continuă încet. Acum e acolo sus, se furişează prin pădure ca o pisică, cea mai mare şi periculoasă pisică pe care ai văzut-o vreodată. Dacă nu întîmpină rezistenţă, Andrea nu omoară niciodată inutil. Cînd l-am trimis acolo sus după cei trei tineri nenorociţi, le-am semnat sentinţa de moarte mai sigur decît dacă i-aş fi pus pe scaunul electric şi aş fi apăsat pe buton.

Împotriva voinţei sale, Miller era profund impresionat.

— Îl cunoşti de mult, şefule, hîm?

Era o constatare şi o întrebare totodată.

— De mult. Andrea a făcut războiul din Albania – era militar de carieră. Mi s-a spus că italienii erau terorizaţi de el – patrulele lui cu rază mare de acţiune au luptat împotriva diviziei Iulia, *Lupii din Toscana*, şi au contribuit mai mult la prăbuşirea moralului italienilor din Albania decît orice altceva. Am auzit o mulţime de poveşti despre el – de necrezut –, nu însă de la Andrea. Şi toate erau adevărate. Dar eu nu l-am cunoscut decît după aceea, cînd încercam să stăpînim trecătoarea Servia. Pe vremea aceea el era un tînăr locotenent de legătură în brigada Anzac – făcu apoi o pauză intenţionată pentru a le mări surpriza – era

locotenent în Divizia a nouăsprezecea motorizată grecească.

— Ce era? întrebă Miller uimit.

Stevens şi Brown erau şi ei neîncrezători.

— M-aţi auzit bine. Locotenent-colonel. Vreţi să spuneţi că este mult mai mare în grad decît mine. Le zîmbi zeflemitor. Asta îl pune pe Andrea în cu totul altă lumină, nu?

Dădură din cap tăcuţi, fără să mai spună nimic. Simpaticul Andrea – camaradul vesel şi blînd, care făcea pe măscăriciul – ofiţer superior. Vestea venise prea brusc, era prea fantastică pentru a fi uşor asimilată şi înţeleasă. Dar treptat începu să capete înţeles pentru ei. Le explica multe lucruri, calmul lui Andrea, încrederea în sine, siguranţa fără greş a reacţiilor lui fulgerătoare şi pe deasupra încrederea fără margini pe care o avea Mallory în el, respectul pe care-l manifesta faţă de părerile lui Andrea de fiecare dată cînd îl consulta şi acest lucru se întîmpla destul de des. Fără să se mai mire, Miller îşi aduse aminte acum că nu-l auzise niciodată pe Mallory dîndu-i un ordin direct. Şi Mallory nu ezita niciodată să-şi arate superioritatea cînd era necesar.

— După Servia, continuă Mallory, a urmat o perioadă confuză. Andrea auzise că Trikkala – un mic orăşel de provincie unde locuia soţia şi cele trei fiice ale lui – fusese distrus de Stukas-uri şi Heinkel-uri. Reuşi să ajungă acolo dar nu mai era nimic de făcut. O bombă căzuse în faţa grădinii şi nu mai rămăsese nimic, nici măcar dărîmăturile.

Mallory făcu o pauză, îşi aprinse o ţigară. Privi prin norul de fum spre conturul turnului ce se estompa.

— Singura persoană pe care a mai găsit-o a fost cumnatul lui, George. După aceea George a fost cu noi în Creta, unde se mai află şi acum. De la George a auzit pentru prima oară de atrocităţile din Tracia şi Macedonia, şi părinţii lui erau acolo. Aşa că s-au îmbrăcat în uniforme germane – vă închipuiţi cum şi le-a procurat Andrea – au rechiziţionat un camion militar german şi s-au dus la Protosami. Brusc, ţigara din mîna lui Mallory se rupse şi fu azvîrlită peste bord. Miller era uşor surprins: emoţia sau mai degrabă trădarea stărilor sufleteşti erau de neconceput la acest neozeelandez dur. Dar Mallory continuă destul de liniştit.

— Au ajuns în după-amiaza groaznicului masacru din Protosami. George mi-a povestit cum stătea şi rîdea Andrea acolo îmbrăcat în uniformă germană, urmărind cu privirea un grup de nouă sau zece soldaţi care îi legau pe oameni cîte doi şi-i azvîrleau în rîu. Prima pereche erau tatăl şi mama lui vitregă, amîndoi morţi.

— Doamne Dumnezeule! şi Miller cu obişnuitul lui echilibru era revoltat. E posibil...

— Nu ştiţi nimic, îi întrerupse Mallory nerăbdător. Sute de greci din Macedonia au murit aşa – dar de obicei cînd îi aruncau, erau încă în viaţă. Atîta timp cît nu ştiţi cît îi urăsc grecii pe fascişti să nu spuneţi că ştiţi ce înseamnă ura... Andrea împărţi cu soldaţii cîteva sticle de vin, descoperi că mai devreme, în cursul după-amiezii, ei îi uciseseră părinţii care fuseseră atît de nechibzuiţi să le opună rezistenţă. După căderea serii îi urmări pînă la un vechi hangar din tablă ondulată, unde fuseseră cantonaţi peste noapte. Nu avea decît un cuţit. Soldaţii lăsaseră o santinelă afară. Andrea îi

suci gîtul, intră înăuntru, închise uşa cu cheia şi sparse lampa de petrol. George nu ştie nici acum ce s-a întîmplat în afară de faptul că pe Andrea îl apucaseră furiile. Peste două minute se întoarse afară complet ud, cu uniforma îmbibată de sînge din cap pînă în picioare. George spunea că nu se mai auzea în hangar nici un sunet, nici măcar un geamăt cînd au plecat.

Din nou Mallory făcu o pauză, dar de data aceasta nu-l întrerupse nimeni. Stevens se cutremură şi îşi strînse mai tare jacheta jerpelită peste umeri; aerul părea că devenise deodată mai rece. Mallory îşi aprinse altă ţigară, îi zîmbi cu sfială lui Miller şi arătă spre turnul de pază.

— Înţelegeţi acum de ce v-am spus că l-am fi încurcat pe Andrea, însoţindu-l acolo sus?

— Mda, mda, cred că înţeleg, recunoscu Miller. N-aveam idee, n-aveam idee... Nu se poate să-i fi omorît pe toţi, şefule! N-a putut să-i ucidă...

— Ba da, îl întrerupse Mallory categoric. După aceea şi-a înjghebat o ceată care transformase în iad viaţa avanposturilor hitleriste din Tracia. La un moment dat aproape o divizie întreagă îl urmărea prin Munţii Rhodope. În cele din urmă a fost trădat şi capturat, el, George şi încă patru oameni au fost îmbarcaţi pentru Stavros – de unde trebuiau să ajungă la Salonic, pentru proces. Noaptea pe punte, Andrea se dezlănţui printre gardieni, îi birui şi conduse vasul în Turcia. Turcii încercară să-l interneze într-un lagăr – mai bine încercau să interneze un cutremur. În sfîrşit ajunse în Palestina, încercă să intre în Batalionul de Comando grec care tocmai se forma atunci în Orientul Mijlociu, în special cu veteranii din campania din Albania ca şi

el. Mallory rîse fără chef. A fost arestat ca dezertor, mai tîrziu a fost eliberat dar pentru el nu se găsea un loc în noua armată greacă. Serviciul lui Jensen auzise de el şi ştia că e născut pentru lupta subversivă... Şi aşa am plecat împreună în Creta...

Trecură cinci minute, poate zece fără ca cineva să rupă tăcerea. Din cînd în cînd făceau gestul de a bea în cazul în care cineva i-ar fi observat, dar acum lumina scădea şi Mallory îşi dădu seama că nu mai puteau fi văzuţi din înălţimea turnului decît ca nişte umbre, ca nişte pete estompate. Caicul începuse să se legene din cauza talazurilor care agitau marea din jurul falezelor. Pinii gigantici şi zvelţi, negri ca chiparoşii la miezul nopţii, păreau nespus de înalţi în comparaţie cu norii împrăştiaţi şi poleiţi cu praf de stele ce se fugăreau deasupra capetelor lor şi se aplecau dintr-o parte în alta, întunecaţi parcă, pîndind vag ameninţători, iar vîntul murmura un recviem haotic şi lugubru printre ramurile cele mai de sus care se balansau. Era o noapte înfricoşătoare, o noapte feerică şi sinistră, plină de semnificaţii care trezesc povestiri nelămurite şi care ajung pînă la izvorul fricii necunoscute şi al amintirilor întunecate şi obsedante, dăinuind de milioane de ani, cele mai vechi superstiţii ale omenirii. O noapte în care pojghiţa subţire a civilizaţiei se destramă şi în care oamenii fricoşi simt că-i trec fiorii reci.

Şi deodată în mod ciudat vraja se risipi şi într-o clipă apelul voios al lui Andrea de pe mal îi ridică în picioare. Auziră rîsul lui răsunător şi chiar pădurea păru că dă înapoi învinsă. Sări în apa golfului fără să mai aştepte să i se împingă pupa vasului spre el, ajunse la caic dînd de cîteva ori din

braţe şi se urcă lesne pe punte. Se scutură ca un cîine ud, zîmbi din înălţimea sa şi întinse mîna după o sticlă cu vin plină.

— Nu-i nevoie să te întreb cum au mers lucrurile, ei? întrebă Mallory zîmbind.

— Deloc. A fost prea uşor. Erau nişte copii şi nici măcar nu m-au văzut. Andrea bău încă un gît lung de vin din sticlă şi zîmbi sincer încîntat. N-am ridicat nici măcar un deget, şi continuă triumfător. Ei bine, poate le-am tras două-trei palme. Stăteau cu toţii şi priveau încoace, cînd am sosit erau aplecaţi peste parapet. I-am silit să ridice mîinile, le-am luat puştile şi i-am închis într-o pivniţă. Apoi le-am strîmbat puţin mitralierele Spandau.

Asta e, gîndi Mallory plictisit. Asta e sfîrşitul. Asta e sfîrşitul tuturor lucrurilor, al străduinţelor, al speranţelor, al temerilor, al veseliei şi al iubirilor noastre. Cu asta s-a soldat toată lupta noastră. Acesta e sfîrşitul, sfîrşitul nostru, sfîrşitul celor o mie de bărbaţi din Kheros. Mîna lui se ridică cu o inconştientă zădărnicie şi îşi şterse buzele sărate de picăturile fine pe care vîntul le adusese de pe creasta valurilor şi le purtase departe, întunecîndu-i ochii injectaţi care fixau fără speranţă tenebrele stăpînite de furtună. Pentru o clipă îl părăsiră tristeţile şi o disperare aproape insuportabilă îi cuprinsese mintea. Totul era pierdut – totul – totul în afară de tunurile din Navarone. Tunurile din Navarone. Ele vor dăinui, ele erau indestructibile. Blestemate fie! Blestemate! Blestemate! Doamne Dumnezeule, deşărtăciune oarbă, groaznică neputinţă!

Caicul murea, se desfăcea din toate încheieturile. Era pur şi simplu condamnat la moarte, zgîlţîit din toate părţile de şocurile constante ale mării şi ale vîntului care bătea. Din cînd în cînd puntea de la dunetă se cufunda în căldarea plină de spumă de la pupa, prora se ridica ca nebună în aer şi se cufunda în faţă, expunîndu-se din plin; apoi apăreau picăturile de apă grele ca de plumb, zgomotul de tunet, lovitura înfiorătoare cînd prora cu grinzi late se prăbuşea în golul talazului ur-mător, o ciocnire explozivă care supunea vechile scînduri şi grinzi unei presiuni insuportabile şi treptat le rupea pe fiecare în parte.

Situaţia fusese destul de rea şi atunci cînd au părăsit golful imediat după ce s-a întunecat şi au pornit să navigheze pe o mare dezlănţuită spre nord în direcţia Navarone. Pilotarea vechiului caic greoi devenise extrem de dificilă: pe o mare liniştită vasul la tribord se legănase sălbatic într-un arc de cincizeci de grade şi cu neputinţă de prevăzut, dar cel puţin atunci încheieturile vasului erau bune, valurile îl depăşiseră regulat iar vîntul bătuse regulat de la est spre nord, oarecum pe aceeaşi direcţie.

Dar acum toate acestea se schimbaseră. Cu aproape o jumătate de duzină de scînduri rupte din etravă şi cu apărătoarea ieşită din funcţie, nava lua apă puternic prin supapa axului propulsor mult mai repede decît putea să o evacueze vechea pompă verticală de mînă. Talazurile trunchiate de vînt erau mari, întretăiate şi încurcate şi îi asaltau cînd dintr-o parte, cînd din cealaltă şi vîntul aproape îşi dublase violenţa sa stridentă, îşi schimba direcţia, vira nebuneşte de la sud-vest la sud-est. Chiar în acel

moment bătea direct din sud, conducînd orbeşte vasul nărăvaş spre stîncile de fier îngrămădite în faţa insulei Navarone, stînci care se ridicau invizibile în faţa lor undeva, în întunericul atotputernic.

Pentru o clipă Mallory îşi îndreptă corpul, încercă să-şi dezmorţească junghiul dureros care-i ţintuia muşchii din regiunea lombară. De peste două ore se ridica şi se apleca, golind mii de găleţi pe care Dusty Miller le umplea la nesfîrşit din locul de unde apa izvora din cală. Numai Dumnezeu ştia cum se simţea Miller şi, dacă n-ar fi fost decît atît, avea de făcut treaba cea mai grea şi în plus ore întregi răul de mare îl chinuise cumplit, aproape constant. Arăta îngrozitor şi probabil că se simţea aproape mort, voinţa de fier absolută, efortul susţinut de a scăpa din aceste condiţii depăşeau limitele înţelegerii. Mallory dădu din cap minunîndu-se. „Dumnezeule, ce rezistent e yankeul ăsta!” îi apărură aceste cuvinte în minte pe neaşteptate. Îşi clătină capul mînios, vag conştient de faptul că asemenea cuvinte erau cu totul nelalocul lor acum.

Gîfîind, se uita înapoi pentru a vedea ce făceau ceilalţi. Pe Casey Brown desigur nu putea să-l zărească. Stătea aproape frînt în două în spaţiul limitat al sălii maşinilor; şi el era bolnav, suferea de o oarbă durere de cap, datorită vaporilor de ulei şi a gazelor care ieşeau încă din ţeava de eşapament pe care o înlocuise sau care mai scăpau în încăperea prost aerisită. Aplecat asupra maşinii nu-şi părăsise niciodată postul de cînd ieşiseră din golf, îngrijise bătrînul motor Kelvin obosit cu o atenţie afectuoasă, cu abilitatea iscusită a unui om cu o lungă şi glorioasă tradiţie de mecanic. Era de ajuns ca motorul să se poticnească odată, să se oprească o

clipă, atît cît îşi trage omul sufletul şi sfîrşitul ar fi fost pe cît de repede, pe atît de cumplit. Pilotarea vasului, vieţile lor, depindeau pe de-a-ntregul de mersul neîntrerupt al acestei elice, de pulsaţiile greoaie ale celor doi cilindri vechi şi ruginiţi. Erau inima vasului şi, cînd inima încetează să mai bată, vasul moare şi el, flacurile se desprind şi se scufundă în prăpastia ce-i aşteaptă între valuri.

În faţa compartimentului maşinilor, cu picioarele îndepărtate sprijinit de colţul stîlpului de susţinere al scheletului rupt – asta era tot ce rămăsese din timonerie – Andrea muncea necontenit la pompă, fără să ridice capul niciodată, ignorînd înclinarea nebună a punţii caicului, ignorînd de asemeni vîntul biciuitor şi usturător, picăturile fine de lapoviţă care îi amorţeau braţele goale şi-i înmuiau cămaşa udă pe umerii încovoiaţi şi masivi. Fără încetare, neobosit, braţul lui se ridica şi se lăsa, se ridica şi se lăsa cu precizia unui ceasornic. Era acolo de peste trei ore, şi părea capabil să continue la nesfîrşit. Mallory care îi cedase pompa complet epuizat după mai puţin de douăzeci de minute de muncă nemiloasă, se întreba dacă rezistenţa acestui om avea o limită.

Se mira şi de Stevens. De peste patru ore interminabile Andy Stevens se lupta şi biruia o cîrmă care sărea şi se zbătea convulsiv în mîinile lui, ca şi cînd ar fi avut viaţă şi voinţă proprie – voinţa de a se smulge din mîinile epuizate şi de a le răsturna în valuri. Făcuse o treabă minunată, se gîndi Mallory, manevrase admirabil ambarcaţia greoaie. Îl privi atent dar ceaţa îi biciuia rău ochii înlăcrimaţi şi îl orbea. Tot ce putea să zărească era imaginea difuză a unor dinţi încleştaţi, a unor ochi încercănaţi de

nesomn şi a unor pete mici de piele anormal de palidă în comparaţie cu masca de sînge care-i acoperea aproape complet faţa de la gît pînă la păr. Un uriaş val brizant se spărsese în scîndurile timoneriei şi intrase în ferestre cu o forţă sălbatică, venise atît de neaşteptat, încît Stevens nu avusese nici o şansă să scape. Tăietura de deasupra tîmplei drepte era urîtă şi adîncă. Sîngele pulsa mereu pe marginea zdrelită a rănii şi picura monoton în apa care se revărsa şi clipocea pe podeaua timoneriei.

Cu inima strînsă, Mallory se întoarse şi se aplecă după altă găleată de apă. Ce echipaj, îşi spuse el. Ce grup teribil de... de... Îşi căută cuvintele ca să-l descrie, pentru el, dar mintea îi era mult prea obosită. Oricum, nu avea importanţă pentru că pentru oameni ca ăştia nu existau cuvinte cu ajutorul cărora să poată fi apreciaţi cum se cuvine.

Aproape că simţea în gură gustul amărăciunii care-i inunda mintea epuizată în mijlocul valurilor. Cît de mult greşise, Dumnezeule, cît de nedrept fusese! De ce trebuiau să moară oameni ca aceştia? se miră el furios, de ce trebuie să moară inutil? Sau poate nu era nevoie să justifici moartea, chiar o moarte lipsită de glorie, fără a realiza ceva. Nu poate cineva să moară pentru lucruri intangibile, pentru un ţel abstract şi ideal? Ce au realizat martirii pe rug? Sau ce înseamnă vechiul citat – *dulce et decorum est pro patria mori?* Dacă ai trăit bine, ce importanţă are cum mori? Inconştient îşi strînse buzele cu repulsie, gîndindu-se la cuvintele lui Jensen despre Înaltul Comandament care se juca de-a cine-i mai tare pe situaţie. Ei bine, erau acum chiar în mijlocul partidei, cîţiva pioni în plus pe care-i lua dracul. Nu că ar fi avut importanţă – le mai

rămîneau încă alte mii cu care puteau să continue jocul.

Pentru prima dată Mallory se gîndi la el. Nu cu amărăciunea compătimirii sau cu regretul că totul s-a sfîrşit. Se gîndi la el ca la conducătorul expediţiei, la responsabilitatea lui pentru situaţia prezentă. E greşeala mea, îşi spunea el într-una. Totul e din vina mea. Eu i-am adus aici, i-am silit să vină aici. În timp ce o parte a minţii lui îi spunea că n-a avut de ales, că i-au forţat mîna, că dacă ar fi rămas în golf ar fi fost curăţaţi cu mult înainte de ivirea zorilor, şi totuşi în mod absurd îşi făcea reproşuri şi mai mari. Din toţi oamenii care trăiseră vreodată, numai Ernest Shakleton poate ar fi putut să-i ajute acum. Dar nu Keith Mallory. Nu mai putea să facă nimic, nimic altceva decît ceilalţi, şi ceilalţi aşteptau sfîrşitul. Totuşi, el era şeful, şi trebuia să găsească un mijloc de a-i salva – trebuia să găsească ceva... gîndi el trist. Dar nu mai era nimic de făcut. Nimeni, nimeni de pe acest pămînt n-ar fi putut face ceva. Sentimentul vinovăţiei şi că el este total necorespunzător se instala şi se adîncea în mintea lui cu fiecare cutremurare a vechilor grinzi ale vasului.

Lăsă să-i cadă căldarea, se agăţă de catarg ca să se asigure, deoarece un val enorm se spărgea pe punte cu o spumă efervescentă aidoma argintului viu. Apa se învîrtea furioasă în jurul picioarelor lui care nu le băgă în seamă, privind fix în beznă. Întunericul – asta le punea capac la toate. Bătrînul caic se rostogolea, se înclina, se împiedica, se afunda, ca şi cînd s-ar fi dezmembrat în neant. Nu puteau să vadă nimic, nici macar unde a dispărut ultimul val sau de unde va veni următorul. Marea

era invizibilă şi straniu de îndepărtată, de două ori mai înfricoşătoare prin iminenta ei apropiere.

Mallory privi în jos în cală, şi desluşi vag obrazul ca o pată albă al lui Miller, acesta înghiţise apa de mare şi, chinuindu-se, voma apa sărată amestecată cu sînge. Dar Mallory nici nu-l băgă în seamă, toate gîndurile lui erau concentrate în altă parte, încercând să transforme o impresie fugară, pe cît de imprecisă pe atît de trecătoare într-o realitate coerentă. I se părea teribil de urgent să priceapă totul. Apoi un alt val mai mare se sparse pe o parte a vasului şi deodată înţelesese totul. Vîntul! Vîntul scăzuse, cu fiecare secundă care trecea, scădea. Chiar în momentul acela cînd stătea acolo cu braţele înconjurînd catargul, cînd cel de al doilea val încerca să-l tîrască cu el, îşi aduse aminte că ades pe munţii înalţi de acasă stătuse la poalele unui perete stîncos pe un vînt năprasnic, căutînd drumul minimei rezistente, îşi aduse aminte cum înconjurase şi urcase peretele stîncos, într-un fel de pungă de aer relativ calmă.

Era un fenomen destul de des întîlnit de alpinişti. Şi aceste două valuri monstruoase... erau valuri de recul inverse! Semnificaţia lor îi sări în ochi ca un fulger. Stîncile! Erau pe stîncile de la Navarone!

Cu un strigăt răguşit, nearticulat de avertizare, fără să-i pese de soarta lui se avîntă spre pupă, se prăvăli cît era de lung prin apele tumultuoase pînă la bocaportul sălii maşinilor.

— Cu toată forţa înapoi, urlă el. Pata albă murdară şi mirată care era faţa lui Casey Brown se ridică spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, înapoi cu toată forţa. Mergem drept spre stînci!

Se ridică în picioare, din doi paşi ajunse la timonerie căutînd înnebunit cu mîna o torţă luminoasă.

— Stevens, stîncile! Sîntem aproape de stînci! Andrea, Miller e încă jos!

Aruncă o privire spre Stevens, observă o uşoară înclinare a obrazului plin de sînge, urmări direcţia privirii ochilor fără expresie şi văzu deasupra lor o albicioasă linie neregulată, fosforescentă dar aproape continuă, ce se lumina şi dispărea, se lumina şi dispărea pe măsură ce valurile se loveau şi se spărgeau de stîncile ce nu se desluşeau încă în întuneric. Disperat, mîna lui bîjbîi după o ţorţă.

Şi deodată torţa plecă, şuierînd şi stropind de-a lungul traiectoriei aproape orizontale a zborului. O clipă Mallory crezu că s-a stins şi îşi strînse pumnii, cuprins de furie neputincioasă, dar chiar atunci torţa se lovi de peretele stîncos, căzu apoi pe o proeminenţă la circa patru metri deasupra apei şi rămase acolo fumegînd şi arzînd cu intermitenţă în ploaia care cădea şi în spuma puternică pe care o aruncau brizanţii zgomotoşi.

Lumina era slabă dar suficientă. Stîncile nu erau decît la o distanţă de cincizeci de metri, negre şi umede, luceau în pîlpîirea capricioasă a torţei – o torţă care lumina un cerc vertical cu o rază ceva mai mică de cinci metri şi lăsa stîncile de dedesubtul proeminenţei scufundate într-un întuneric înşelător. Şi drept în faţa lor la douăzeci sau poate la cincisprezece metri de mal se ridica un recif lung şi redutabil cu colţi îndepărtaţi şi ascuţiţi ca nişte ace, ale căror extremităţi se pierdeau în întunericul din afară.

— Poţi să treci printre stînci? strigă el lui Stevens.

— Dumnezeu ştie! Am să încerc. Mai adăugă ceva cu privire la felul de a pilota, dar Mallory era deja la jumătatea drumului de timonă. Ca întotdeauna în caz de pericol mintea lui funcţiona cu o siguranţă anormală şi cu o claritate a ideilor pe care mai apoi nu şi le putea explica.

În cîteva secunde înşfăcă vreo cîteva piroane, un ciocan şi o frînghie cu miez de sîrmă şi se întoarse pe punte. Dar rămase complet nemişcat pironit de o tensiune aproape insuportabilă cînd văzu cum se năpusteau asupra lor o semeaţă stîncă zimţată, -drept în proră, la babord, o stîncă ajungînd pînă la jumătatea timoneriei. Lovi vasul cu o violenţă care-l trînti în genunchi, zgîrie şi scrijeli aproape jumătate din lungimea bordurilor, sfărîmă cîteva scînduri şi apoi caicul se rostogoli pe babord şi trecu. Stevens învîrtea înnebunit cîrma şi urla să se dea cu toată forţa înapoi.

Mallory scăpă un lung suspin de uşurare – era aproape inconştient că îşi ţinuse respiraţia – şi îşi trecu repede în jurul gîtului şi pe umărul stîng colacul de frînghie, îşi băgă în curea pitoanele şi ciocanul. Acum caicul se învîrtea împrejur greoi, scufundîndu-se pe partea stîngă şi răsucindu-se puternic, şi deodată începură să-i cadă bordurile în mijlocul valurilor, valuri mai scurte şi mai abrupte ca niciodată sub dubla influenţă a vîntului şi a vîrtejului ce se retrăgea dinspre stînci, dar vasul era încă în strînsoarea mării şi, în puterea ei proprie şi distanţa se micşora cu o viteză înspăimîntătoare. *Este o şansă pe care nu trebuie să o scap*, îşi repeta Mallory mereu, *e o şansă pe care nu trebuie să o*

scap! Dar proeminenţa aceea mică, îndepărtată şi abia accesibilă era ultima cruzime rafinată a soartei, sarea pe rană, şi îşi dădea seama în sinea lui că de fapt n-avea nici o şansă, era o sinucidere. Şi apoi Andrea care aruncase peste bord ultimele apărători – nişte cauciucuri de camioane vechi – se ridică înaintea lui, zîmbindu-i cu faţa lui imensă şi deodată Mallory nu mai fu atît de sigur că nu mai are nici o şansă.

— Proeminenţa?

Mîna uriaşă, liniştitoare a lui Andrea era pe umărul lui.

Mallory dădu din cap. Era cu genunchii îndoiţi în aşteptare, cu picioarele fixate pe puntea lunecoasă care se scufunda.

— Sări, îi strigă Andrea. Apoi ţine picioarele drept!

Nu mai era timp de pierdut. Caicul se răsuci pe o parte legănîndu-se pe creasta unui val la fel de sus ca şi o stîncă, mai sus decît s-ar fi putut vreodată şi Mallory îşi dădu seama că era acum ori niciodată. Cu mîinile îşi făcu vînt din spate; îşi îndoi genunchii şi mai tare şi apoi se aruncă în sus într-un salt convulsiv, prinzîndu-se cu degetele de piatra umedă a stîncii după care se ridică pe marginea proeminenţei. O clipă rămase suspendat acolo cu braţele întinse, incapabil de a se mişca, tresări cînd auzi sfărîmîndu-se catargul de proeminenţa stîncii şi rupîndu-se în două, apoi degetele îi alunecară fără voie pe marginea proeminenţei şi era pe jumătate afară cînd se simţi împins de o forţă imensă de dedesubt.

Nu era încă sus. Susţinut numai în catarama centurii, era agăţat de muchea stîncii, catarama

care acum se trăsese pînă în capul pieptului datorită greutăţii corpului lui. Dar nu căută un sprijin cu înfrigurare, nici nu se zvîrcoli şi nici nu dădu din picioare în aer, căci oricare din aceste acţiuni l-ar fi făcut să cadă iar. În sfîrşit, din nou se simţea la el acasă, în elementul lui. Cel mai mare căţărător alpin al timpurilor sale, cum îi spunea lumea şi chiar pentru asta era născut.

Încet, metodic, pipăi suprafaţa platformei şi aproape imediat descoperi o crăpătură ce mergea în spatele peretelui de stîncă. Ar fi fost mai bine dacă crăpătura ar fi fost paralelă cu suprafaţa stîncii şi nu strîmtă cît un băţ de chibrit. Dar pentru Mallory era suficientă. Cu o precauţie infinită scoase ciocanul şi o pereche de pitoane din centură, introduse în crăpătură un piton pentru a dobîndi un sprijin cît mai mic, pe cel de al doilea îl făcu să lunece cîţiva centimetri mai încolo, se agăţă de primul piton cu mîna stîngă, cu degetele îl ţinu pe cel de al doilea şi cu mîna liberă luă ciocanul. Peste cincisprezece secunde era pe platforma de stînci.

Lucrînd repede şi cu siguranţă ca o pisică în echilibru pe roca alunecoasă şi înclinată, bătu cu ciocanul un piton pe suprafaţa stîncii la circa nouăzeci de centimetri de platformă într-un unghi înclinat şi sigur, fixă frînghia la capăt cu un nod marinăresc şi restul îl aruncă peste marginea platformei de stîncă. Atunci şi numai atunci se întoarse împrejur şi privi în jos.

Trecuse mai puţin de un minut de cînd caicul se izbise de stînci şi nu mai era decît o epavă sfărîmată cu catargele rupte, cu bordurile dărîmate care se descompunea văzînd cu ochii. La fiecare şapte opt secunde un val gigantic o ridica şi îi izbea

coca de stînci, cauciucurile grele de camion amortizau numai o parte a loviturii şi trosnitura groaznică care urma transforma copăstiile în beţe de chibrituri, despica şi găurea bordurile şi rupea grinzile de stejar; apoi tot caicul se legăna, lăsînd să se vadă babordul şi marea flămîndă care năvălea înăuntru prin placajele rupte şi sfîşiate.

Trei oameni stăteau în picioare lîngă ceea ce mai rămăsese din timonerie. Trei oameni – îşi dădu seama deodată că lipsea Casey Brown – îşi dădu seama de asemeni că motorul mergea încă, zgomotul lui scădea apoi creştea din nou la intervale neregulate. Brown, manevra caicul înainte şi înapoi de-a lungul stîncii, îl menţinea pe cît omeneşte posibil în aceeaşi poziţie, pentru că ştia că vieţile lor depindeau de Mallory – şi de el. Nebunul! înjură Mallory. Nebun fără pereche!

Caicul fu aruncat înapoi de un val care se retrăgea într-o prăpastie, îşi ţinu echilibrul, apoi fu tîrît sub stînci din nou, se izbi atît de puternic încît acoperişul timoneriei se sfărîmă şi fu proiectat în peretele stîncii. Ciocnirea fu atît de violentă, şocul atît de neaşteptat încît Stevens îşi pierdu echilibrul picioarelor şi al mîinilor şi fu catapultat pe peretele de stînci, cu mîinile ridicate, într-un gest de apărare. O clipă rămase atîrnat acolo ca şi cum ar fi fost ţintuit de perete, apoi căzu înapoi în mare, cu capul şi cu membrele epuizate, fără viaţă în liniştea lui fără vlagă. Ar fi murit atunci, înecat sub loviturile de ciocan ale mării sau sfărîmat de următoarea ciocnire a chilei caicului cu stînca. Ar fi trebuit să moară şi ar fi murit cu siguranţă dacă un braţ uriaş nu l-ar fi ridicat şi l-ar fi scos afară din apă ca pe o păpuşă de cîrpă neputincioasă şi udă şi nu l-ar fi tras pe bord

cu o secundă înaintea următoarei ciocniri a vasului de stîncă, care i-ar fi curmat viaţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, veniţi, strigă disperat Mallory, într-un minut se va scufunda. Coarda – folosiţi coarda! Îl văzu pe Andrea şi pe Miller schimbînd repede cîteva cuvinte, îi văzu cum îl scuturã, cum îl împing şi cum îl pun pe picioare pe Stevens ameţit încă, vomitînd apă de mare, dar conştient.

Andrea îi spuse ceva la ureche, apoi îi puse coarda în mînă şi din nou caicul începu să se mişte, iar Stevens strînse coarda mecanic. Un brînci straşnic al lui Andrea de jos şi braţul întins al lui Mallory îl prinse: Stevens se trezi pe platforma de stîncă stînd cu spatele lipit de perete atîrnat de un piton, încă ameţit şi dînd din cap zăpăcit, dar salvat.

— E rîndul tău, Miller! strigă Mallory. Grăbeşte-te, omule, sări!

Miller îl privi pe Mallory, ar fi putut jura că acesta zîmbea. În loc să apuce coarda de la Andrea, alergă spre cabină.

— Un moment, şefule! zbieră el. Mi-am uitat periuţa de dinţi! Reapăru după cîteva secunde, dar fără periuţă. Aducea marea ladă verde cu explozivi şi, mai înainte ca Mallory să-şi poată da seama ce se întîmplă, lada de circa douăzeci şi cinci de kilograme se legăna în aer, trimisă de braţele neobosite ale grecului. Mecanic, braţele lui Mallory o înşfăcă şi o prinse. Mai apoi îşi pierdu echilibrul, se împiedică şi căzu în genunchi, apucă însă lada şi o readuse cu o smucitură. Stevens care se ţinea strîns de piton era acum sigur pe picioarele sale, cu mîna liberă agăţată de cureaua lui Mallory; tremura de frig, de epuizare şi de o emoţie ciudat deformată de frică.

Dar, ca şi Mallory, era un om al munţilor, din nou în elementul lui.

Mallory tocmai se îndreptă cînd se ivi ansamblul de radio impermeabilizat. Îl prinse, îl puse jos şi se uită peste marginea stîncii.

— Lăsaţi dracului lucrurile astea afurisite! urlă el furios. Urcaţi acuma voi!

Două rulouri de frînghie ateriză pe platformă lîngă el, apoi primul rucsac cu alimente şi îmbrăcăminte. Îşi dădu vag seama că Stevens încerca să stivuiască de bine, de rău, echipamentul.

— Mă auziţi? răcni Mallory. Urcaţi imediat. E un ordin. Vasul se scufundă, zevzecilor!

Caicul se scufunda într-adevăr! Se umplea repede cu apă şi Casey Brown părăsise motorul, Kelvinul inundat. Dar acum nava era ca o platformă mult mai utilă, se învîrtea într-un cerc mult mai mic, ciocnirile cu peretele de stîncă fiind mai puţin violente. Pentru o clipă Mallory îşi închipui că marea se retrăgea dar apoi îşi dădu seama că tonele de apă din cala caicului îi coborîseră puternic centrul de greutate şi acţionau ca un contrabalans.

Miller îşi făcu mîna pîlnie la ureche. Chiar în întunecimea torţei care se stingea, figura lui avea o paloare ciudată, verzuie.

— Nu pot să aud nici o vorbă, şefule. De altminteri încă nu se scufundă. Dispăru iarăşi în cabina din faţă.

În următoarele treizeci de secunde toţi cei cinci oameni lucrară cu furie şi restul echipamentului fu ridicat pe proeminenţa de stîncă.

Caicul se scufundase la pupă cînd Brown se căţăra pe coardă, puntea de la dunetă era acoperită şi apa intra în sala maşinilor prin bocaport; cînd

Miller apucă frînghia şi-l urmă, teuga era la nivelul apei, şi cînd Andrea apucă coarda şi se aruncă spre stînci, picioarele lui se balansau deasupra unei întinderi nesfîrşite de apă. Caicul dispăruse complet, se scufundase, nici o epavă plutitoare în derivă şi nici măcar o bulă de aer nu arăta locul unde fusese de curînd.

Platforma de stîncă era îngustă, nu avea nici un metru în partea ei cea mai lată, se îngusta la extremităţile din întuneric. Mai rău era că în afară de cei cîţiva centimetri pătraţi unde Stevens îngrămădise materialele se înclina mult spre exterior iar roca de sub picioare era alunecoasă şi înşelătoare. Cu spatele lipit de perete Andrea şi Miller trebuiau să stea pe călcîie, cu mîiniie întinse şi cu palmele sprijinite de stîncă, lipindu-se cît puteau de tare pentru a se ţine în echilibru. Dar în mai puţin de un minut Mallory bătu încă două pitoane la circa şaizeci de centimetri deasupra platformei de stîncă, la o distanţă de trei metri unul de altul, legă o coardă, o balustradă sigură pentru toţi. Obosit, Miller se lăsă în jos, se aşează, apoi îşi sprijini pieptul de bariera protectoare a frînghiei, sincer mulţumit. Scotoci în buzunarul de la piept, scoase un pachet de ţigări şi le oferi tuturor uitînd de ploaia care le înmuie într-o clipă. Era ud leoarcă din talie pînă în picioare şi ambii genunchi îi fuseseră striviţi rău de peretele de stîncă; îi era foarte frig, căci ploaia puternică şi picăturile fine din valurile care se spărgeau continuu sub platforma de stînci îl udaseră pînă la piele, marginile ascuţite ale rocii îi intrau tare în pulpele picioarelor, frînghia, strînsă îl împiedica să respire şi era încă cenuşiu la faţă şi epuizat de orele

lungi de muncă şi de rău de mare; dar cînd vorbi, avu o voce plină de adîncă sinceritate.

— Cerule, spuse el înfiorat. Nu-i aşa că-i frumos!

CAPITOLUL 5

LUNI NOAPTEA

De la 1,00 la 2,00

Nouăzeci de minute mai tîrziu Mallory se asigură într-un horn natural stîncos al falezei, îşi sprijini piciorul pe un piton şi încercă să-şi odihnească trupul chinuit şi epuizat. Două minute de odihnă, numai două minute, îşi spuse el, pînă urcă Andrea: coarda tremura şi putea chiar să audă deasupra şuieratul vîntului care încerca să-l smulgă de pe peretele de stîncă, scrijelitul metalic cînd bocancii lui Andrea se forţau să găsească un sprijin pe acea primejdioasă platformă situată chiar sub el, platforma care era cît pe aci să-l învingă, obstacol pe care nu-l depăşise decît cu preţul mîinilor sale zdrelite şi trupului complet sleit, al unei dureri arzătoare în muşchii umerilor şi al respiraţiei care-l făcea să inspire aerul în plămîni cu lăcomie. Intenţionat se forţă să nu se mai gîndească la suferinţele care-i chinuiau trupul, la necesitatea urgentă de odihnă şi ascultă din nou sunetul oţelului care lovea stînca, de data asta mai tare, purtat mai limpede de vijelie... Va trebui să-i spună lui Andrea să fie mai prudent pe ultimii şase metri sau cît îi mai rămîneau de vîrf.

Cel puţin lui nimeni nu trebuia să-i spună să nu facă zgomot, se gîndi Mallory crispat. Nu putea să facă nici un zgomot numai cu o pereche de ciorapi sfîşiaţi în picioarele lui rănite şi însîngerate, nu putea chiar dacă ar fi vrut. Parcursese cu greu

primii şase metri ai urcuşului cînd descoperi că bocancii de munte erau inutili, îl făceau să fie lipsit de orice sensibilitate a picioarelor, de posibilitatea de a localiza şi repera micile puncte de sprijin care-i ofereau singurul mijloc de a urca. Şi-a scos bocancii cu mare greutate, i-a legat cu şireturile de curea şi i-a pierdut, i-au fost smulşi cînd îşi croia drum printre colţii de stîncă.

Urcuşul în sine fusese un coşmar, un brutal şi chinuitor supliciu, în vânt şi ploaie şi întuneric, un supliciu care într-un fel micşorase primejdia şi ascunsese pericolul de moarte al ascensiunii pe acea pantă verticală necunoscută; un supliciu interminabil: agăţat în vîrful degetelor, sau în vîrful picioarelor, nevoit să bată peste o sută de pitoane, să lege corzi şi apoi să se tîrască din nou în sus prin beznă. Fusese o ascensiune cum nu mai încercase încă niciodată şi ştia că nu va mai încerca niciodată în viaţa lui, pentru că era o nebunie. Fusese o ascensiune care îi solicită pînă la limită îndemînarea, curajul şi puterea şi chiar mai mult decît atît. Nu ştiuse cîte resurse, ce rezervă fără margini zăceau în el sau în orice om. Cunoştea izvorul, sursa acestei puteri care-l adusese pînă acolo unde se afla, de unde era uşor să urce pînă în vîrf. Ambiţia de alpinist, pericolul individual, mîndria faptului că era probabil singurul om din sudul Europei care ar fi putut să facă ascensiunea, sau chiar deplina siguranţă a faptului că timpul zbura pentru cei din Kheros – nu fusese nici una dintre acestea – îşi dădea prea bine seama; în ultimele douăzeci de minute cît îi trebuiseră ca să treacă peste creasta de sub picioarele lui, prin minte nu-i

trecuseră nici unul din aceste gînduri, nu-l încercase nici o emoţie şi urcase ca o maşină.

Andrea se ridica pe coardă în sus uşor, voiniceşte, cu ajutorul mîinilor trecînd de ridicătura netedă a convexităţii platformei, în vreme ce picioarele lui se legănau în gol. Era înfăşurat cu colaci grei de frînghii şi încins cu pitoane care ieşeau afară din curea în fiecare parte, dîndu-i aspectul distonant al unui bandit corsican de operetă. Se ridică repede alături de Mallory, se asigură în horn şi îşi şterse fruntea plină de sudoare. Ca de obicei surîdea cu gura pînă la urechi.

Mallory îl privi şi îi surîse şi el. *Nu e drept ca Andrea să fie aici,* gândi el. Venise în locul lui Stevens, dar Stevens era încă suferind de pe urma loviturii şi pierduse mult sînge. Dealminteri era necesar un alpinist de clasă, pentru a închide coarda; ca să ruleze frînghia cînd urca şi să scoată pitoanele, căci nu trebuia să rămînă nici o urmă că am urcat, aşa i-a spus Mallory şi Stevens a aprobat în silă, cu toate că era uşor să observi pe faţa lui supărarea. Mai mult ca oricînd Mallory se bucură că a rezistat la rugămintea tăcută de pe faţa lui Stevens: fără îndoială, Stevens era un alpinist excelent, dar în acea noapte Mallory nu avea nevoie de încă un alpinist, ci de o scară umană. Din cînd în cînd în timpul ascensiunii stătuse pe spinarea lui Andrea, pe umerii, pe palmele lui şi odată pe capul lui – cel puţin zece secunde atunci cînd avea încă bocancii cu colţari – şi niciodată Andrea n-a protestat sau nu s-a împiedicat sau n-a cedat un milimetru. Acest om era de nezdruncinat, la fel de tare şi răbdător ca stîncă pe care stătea. De cînd apusese soarele în seara aceea Andrea muncise

încontinuu, făcuse atîta treabă care ar fi putut să omoare doi oameni obişnuiţi. Şi privindu-l, Mallory îşi dădu seama aproape cu deznădejde că nu părea deosebit de obosit.

Mallory arătă cu mîna hornul de stîncă apoi în sus, spre gura întunecată care se profila ca un dreptunghi estompat în lumina palidă a cerului. Se aplecă la urechea lui Andrea:

— Şase metri, Andrea, spuse el încet. Respiraţia lui era încă dureros de grea. N-o să mai avem necazuri – pe partea mea este o fisură şi sînt şanse să meargă pînă în vîrful falezei.

Andrea privi în sus gînditor, dădu din cap în tăcere.

— Ar fi trebuit să-ţi scoţi bocancii, continuă Mallory. Vom folosi fiecare piton.

— Chiar şi pe o asemenea noapte – cu vînt puternic, ploaie rece şi neagră ca o cocină de porci şi pe o faleză ca aceasta? Nu era nici îndoială nici întrebare, mai degrabă în vocea lui Andrea era o confirmare a unui gînd nemărturisit. Erau împreună de atîta timp, căpătaseră o înţelegere atît de profundă încît între ei cuvintele erau adesea de prisos.

Mallory dădu din cap, aşteptă pînă ce Andrea bătu un crampon, înnodă corzile în jurul lui şi fixă restul de frînghie răsucită din balotul care se întindea o sută treizeci de metri mai jos pînă la platforma de stînci unde aşteptau ceilalţi. Apoi Andrea îşi scoase bocancii şi îşi legă strîns colţarii lui de frânghie, îşi slăbi cuţitul subţire cu două tăişuri în teaca de la umăr, privi spre Mallory şi dădu la rîndul său din cap.

Primii trei metri fură uşori. Cu mîinile şi cu spatele sprijinite de unul din pereţii hornului iar de celălalt cu picioarele numai în ciorapi, Mallory se căţără ajutîndu-se cu cuţitul pînă cînd depărtarea pereţilor verticali se accentuă. Cu picioarele sprijinite de peretele de stîncă, bătu un piton cît putu mai sus, îl apucă cu amândouă mîinile, îşi lăsă picioarele în jos de-a curmezişul hornului şi găsi un sprijin de bază într-o crăpătură. Peste două minute mîinile lui se agăţau de marginea sfărîmicioasă a prăpastiei.

Tiptil şi cu precauţiuni infinite pipăi pămîntul, iarba şi pietricelele pînă ce mîinile lui se sprijiniră pe stîncă solidă, îşi îndoi genunchii ca să-şi găsească un ultim punct de sprijin pentru degetele picioarelor, apoi îşi ridică prudent capul deasupra crestei într-o mişcare imperceptibilă atît era de lentă, o mişcare ascunsă milimetric. Imediat ce ochii depăşiră nivelul stîncilor se opri, scrută cu privirea întunericul duşmănos, întreaga lui fiinţă, întreaga lui conştiinţă se concentrară în ochi şi urechi. Pentru prima oară de la începutul acestei îngrozitoare escaladări, cu totul ilogic, deveni conştient de pericolul la care se expunea, de lipsa de apărare şi se blestemă pentru prostia de a nu fi împrumutat de la Miller revolverul cu surdină.

La orizont se ridicau munţi, în jur întunericul era total, se putea distinge forme şi unghiuri, înălţimi şi depresiuni ca nişte siluete nebuloase, contururi şi profiluri umbrite ce ieşeau şovăielnic din întuneric, un întuneric care deodată nu mai fu imprecis şi duşmănos, ci tulburător de familiar prin ceea ce arăta, cerînd să fie recunoscut.

Şi apoi deodată, puternic şocat Mallory înţelese. Creasta din faţa ochilor era exact aşa cum i-o descrisese domnul Vlachos, aşa cum i-o schiţase el – o bandă de teren gol, îngust, paralel cu faleza, în spate un talmeş-balmeş de stînci enorme şi apoi dincolo de ele pantele inferioare cu trepte presărate cu pietriş ale munţilor. Primul succes pe care-l obţineau, se gîndi Mallory jubilînd – şi ce succes! Navigaţia cea mai rudimentară, dar şi cel mai mare noroc să ajungă chiar la ţintă – cel mai înalt punct de pe cele mai abrupte faleze ale insulei Navarone, singurul loc unde nemţii nu postaseră nici o santinelă, deoarece ascensiunea era imposibilă! Mallory simţi o uşurare, buna dispoziţie îi reveni. Jubilînd îşi îndreptă picioarele, se ridică pe jumătate deasupra crestei cu braţele întinse cu palmele pe marginea stîncii şi apoi îi îngheţă sîngele în vine, împietri la fel ca stînca compactă din mâinile lui, cu inima bătîndu-i să se rupă în piept.

Unul din bolovani se mişcase. La şapte sau opt metri mai încolo o umbră se depărtase pe furiş, se detaşase de stîncile dimprejur şi înainta încet spre marginea falezei. Apoi umbra nu mai fu o umbră. Acum nu se mai putea înşela – cizmele înalte, mantaua lungă sub pelerina impermeabilă, casca strînsă îi erau din păcate prea bine cunoscute. Al naibii să fie Vlachos! Al naibii să fie Jensen! Ai naibii să fie toţi cunoscătorii care stau acasă, toţi savanţii de la Inteligence Service, care dau informaţii greşite şi trimit la moarte sigură pe bieţii oameni. Şi în aceeaşi clipă Mallory se blestemă şi pe sine pentru neglijenţă, căci se aşteptase tot timpul la aşa ceva. Primele două sau trei secunde Malory rămase ţeapăn şi nemişcat, cu mintea şi trupul vremelnic

paralizate, santinela deja înaintase patru sau cinci paşi cu carabina întinsă gata să tragă, cu capul întors într-o parte ca şi cum ar fi ascultat geamătul subţire al vîntului puternic şi zgomotul adînc şi depărtat al valurilor de dedesubt, încercînd să deslu-şească sunetul care-i trezise bănuiala. Dar acum primul şoc trecuse şi mintea lui Mallory lucra din nou febril. Să urce pe vîrful crestei însemna o sinucidere, mie la sută că santinela l-ar fi auzit căţărîndu-se pe creastă şi l-ar fi împuşcat imediat şi, chiar dacă ar fi sărit, nu avea nici armă şi nici putere după escaladarea obositoare, să se lupte cu mîinile goale ca un om odihnit. Ar trebui să se întoarcă. Dar va trebui să alunece în jos milimetru cu milimetru. Mallory ştia că noaptea vederea laterală este mai ascuţită decît privirea directă şi santinela putea să observe cu coada ochiului o mişcare bruscă. Şi-apoi n-ar trebui decît să întoarcă capul şi acesta ar fi sfîrşitul. Mallory îşi dădea seama. Nu se putea confunda silueta lui cu liniile ascuţite ale crestei falezei. Mallory alunecă treptat înapoi în spatele crestei falezei, gradat, cu mişcări pe cît posibil de liniştite şi controlate şi chiar răsuflarea lui era înceată, fără zgomot, ca o rugăciune tăcută. San-tinela înainta mereu, ajunse la un punct situat la circa trei metri de Mallory spre stînga dar privirea lui era tot în cealaltă parte cu urechea atentă în direcţia vîntului. Şi atunci Mallory se lăsă în jos alături de uriaşul Andrea, cu gura la urechea lui rămînîndu-i pe creastă numai vîrful degetelor.

— Ce-i? E cineva acolo?

— O santinelă, murmură Mallory ca răspuns. Braţele începură să-l doară din cauza încordării. A auzit ceva şi ne caută.

Se îndepărtă de Andrea brusc şi se lipi cît putu mai bine de peretele stîncii, conştient că şi Andrea făcea la fel.

O rază de lumină chinuitoare şi orbitoare pentru ochii lor obişnuiţi de atîta timp cu întunericul apăru deodată într-un colţ peste creasta falezei, se mişca alene în direcţia lor. Neamţul îşi întoarse lanterna şi examina metodic marginea falezei. După unghiul razei de lumină Mallory aprecie că mergea singur la cîţiva metri de creasta. În noaptea aceasta furtunoasă şi vijelioasă nu voia să se aventureze pe pămîntul alunecos, înşelător din vîrful falezei, probabil nu voia să rişte ca gleznele lui să fie apucate brusc de două mîini care să-l arunce de la 130 de metri peste stînci şi recife, la o moarte sigură.

Încet, inexorabil, raza de lumină se apropia. Deşi oblică, era imposibil să nu-i atingă. Cu o certitudine tulburătoare Mallory îşi dădu seama că neamţul nu era pur şi simplu bănuitor; mai mult, ştia că e cineva acolo şi nu va înceta să-i caute pînă nu-i va găsi. Şi ei nu puteau să facă nimic, chiar nimic...

Şi atunci capul lui Andrea se apropie de al său din nou.

— O piatră, murmură Andrea, acolo, în spatele lui. Mallory pipăi vîrful falezei, la început precaut apoi cu înfrigurare. Pămînt, numai pămînt, rădăcini de ierburi şi pietricele mici – nici măcar de mărimea unei biluţe, nu era nimic. Şi atunci Andrea îi împinse ceva şi mîna i se strînse pe metalul neted al unui piton; şi în momentul acela de pericol iminent cînd raza de lumină subţire care-i căuta era numai la cîteva zeci de centimetri, Mallory îşi reproşă cu

ciudă că uitase complet că mai avea două-trei pitoane agăţate de curea.

Îşi legănă braţul spre spate, azvîrli cu putere pitonul şi îl trimise departe în întuneric. Trecu o secundă, apoi alta şi nimic, ştia că n-a nimerit, raza de lumină era numai la cîţiva centimetri de umărul lui Andrea cînd îi răsună în urechi ca o binecuvîntare zgomotul melalic al pitonului lovind un bloc de stîncă. O clipă raza se legănă, străpunse întunericul fără ţintă şi se răsuci împrejur examinînd stîncile din stînga, alunecînd şi împiedicîndu-se; încărcătorul cu muniţii al carabinei strălucea în lumina lanternei care era agăţată alături. Santinela nu alergase mai mult de cinci metri cînd Andrea ajunse pe marginea, falezei ca o pisică mare şi neagră, se furişă tiptil fără zgomot de-a lungul ţărmului pînă la adăpostul celui mai apropiat bolovan. Ca o fantomă se strecură repede în spatele stîncii şi dispăru ca o umbră prelungă printre umbre.

Santinela era la circa optsprezece metri mai încolo, raza lanternei sale zbura timid de la un bolovan la altul cînd Andrea lovi de două ori stînca cu mînerul cuţitului său. Santinela se întoarse luminînd cu lanterna şirul de bolovani apoi începu să fugă cu stîngăcie înapoi, pulpana mantalei fluturîndu-i caraghios în vînt. Acum lanterna se legăna sălbatic şi Mallory zări o clipă obrazul palid şi încordat cu ochii măriţi de groază, în contradicţie ridicolă cu casca de oţel de pe cap ce simboliza bravura de gladiator. Doar ştie – gîndea Mallory – ce teamă îngrozitoare îi tortura mintea confuză; zgomote pe creasta falezei, sunete metalice din cealaltă parte printre stînci, veghea lungă şi sinistră, teama şi singurătatea pe creasta pustie într-o

noapte întunecoasă şi furtunoasă într-o ţară ostilă, şi deodată Mallory simţi o milă profundă pentru acest om, un om ca şi el, soţul iubit sau fratele sau fiul cuiva, care-şi făcea cît putea mai bine slujba murdară şi primejdioasă, numai pentru că i se ordonase, milă pentru singurătatea lui, pentru neliniştea şi pentru frica lui, pentru că ştia cu siguranţă că va muri mai înainte de a număra pînă la trei. Încet, calculîndu-şi timpul şi distanţa, Mallory îşi înălţă capul.

— Ajutor, strigă el. Ajutor! Cad!

Soldatul se opri la mijlocul drumului şi se întoarse la mai puţin de un metru şi jumătate de stînca după care se ascundea Andrea. Pentru o clipă raza de lumină a lanternei se legăna sălbatic împrejur, apoi se fixă pe capul lui Mallory. Încă o clipă soldatul rămase nemişcat, apoi ridică mîna dreaptă cu carabina în timp ce stînga cobora pînă la încărcător. Horcăi odată, expiraţia lui fiind zgomotoasă şi convulsivă, apoi bufnitura mînerului pumnalului lui Andrea lovind în plin între coaste ajunse limpede, în ciuda vîntului, pînă la urechile lui Mallory...

Mallory privi cadavrul, apoi figura impasibilă a lui Andrea care îşi şterse lama cuţitului de manta, se ridică uşor în picioare, suspină şi îşi vîrî pumnalul în teacă.

— Aşa, dragă Keith! Andrea folosea formalistul „căpitane” numai cînd erau şi alţii de faţă. Iată de ce tînărul nostru locotenent suferă atît de cumplit acolo jos.

— Da, aşa e, încuviinţă Mallory. Ştiam sau cel puţin presimţeam. Ca şi tine. Prea multe coincidenţe – caicul german care ne-a cercetat, necazurile de la

turnul de pază şi acum asta. Mallory înjură încet şi amarnic. Asta-i sfîrşitul carierei prietenului nostru, căpitanul Briggs din Castelrosso. Va fi dat afară pînă la sfîrşitul lunii. Jensen va avea grijă de asta.

Andrea încuviinţă.

— L-a lăsat pe Nicolai să plece?

— Cine altcineva ar fi putut să ştie că vom debarca aici, cine ar fi putut să-i avertizeze pe toţi, şi pe întreg parcursul drumului nostru? Mallory facu o pauză, îşi alungă gîndurile negre şi îl luă de braţ de Andrea. Nemţii sînt prevăzători. Chiar dacă ştiau că e aproape imposibil să debarce cineva pe o noapte ca asta, au postat probabil o duzină de santinele de-a lungul falezei. Instinctiv, Mallory coborî glasul. Doar n-or fi contat ca un singur om să facă faţă la cinci. Aşa că...

— Au semnalizatoare, termină Andrea fraza începută de el. Probabil că au un mijloc de a-i avertiza pe ceilalţi. Poate rachete.

— Nu, rachete, nu, dezaprobă Mallory. Le-ar trăda poziţiile. Telefonul. Asta trebuie să fie. Îţi aduci aminte cum era în Creta – kilometri de fire telefonice risipite peste tot?...

Andrea înclină capul, luă lanterna santinelei, o acoperi cu mîna lui uriaşă şi începu să caute. În mai puţin de un minut se întoarse.

— De telefon e vorba, anunţă el încet. Acolo printre stînci.

— Nu putem să facem nimic, spuse Mallory. Dacă va suna, va trebui să răspund, altminteri vor veni zburînd. Singura mea speranţă este să n-aibă vreo afurisită de parolă. De la ei mă aştept la aşa ceva.

Se întoarse şi se opri brusc.

— Dar odată şi odată cineva tot va veni – schimbul, sergentul de gardă sau cam aşa ceva. Presupun că la o oră anumită trebuia să dea raportul. Cineva va fi obligat să vină – şi repede. Cerule, Andrea, trebuie să ne grăbim!

— Şi nenorocitul ăsta? Andrea arătă spre umbra ghemuită de la picioarele lui.

— În prăpastie cu el. Mallory se strîmbă dezgustat. Pentru nenorocitul ăsta nu mai are acum nici o importanţă, iar noi nu trebuie să lăsăm nici o urmă. După toate probabilităţile vor crede că a căzut de pe faleză – pămîntul de pe creastă e alunecos şi înşelător ca dracu. Ar trebui să vezi dacă nu are vreun document asupra lui, niciodată nu poţi să ştii cît de folositoare pot să fie.

— Nici pe jumătate cît bocancii din picioarele lui. Andrea făcu un semn cu mîna lui uriaşă în direcţia pantelor acoperite cu grohotiş. N-ai să poţi merge prea departe numai în ciorapi.

Cinci minute mai tîrziu Mallory trase de trei ori de coarda care se cobora în întuneric. De la platforma de jos veniră trei zdruncinături de răspuns, şi apoi coarda dispăru repede în jos peste proeminenţa falezei trăgînd împreună cu ea frînghia cu miez metalic lungă pe care Mallory o derula din colacul din vîrful stîncii.

Lada cu explozibili a fost primul lucru din echipament care urcă. Din vîrful proeminenţei frînghia grea atîrna drept în jos şi cu toate că lada era apărată în fiecare parte de saci de dormit şi de o mulţime de rucsacuri, tot se lovea îngrozitor de pereţii falezei ori de cîte ori vîntul care bătea mărea pendularea. Dar nu aveau timp de speculaţii aerodinamice, n-aveau timp să aştepte să se

micşoreze oscilarea pendulării după fiecare smucitură în sus. Bine fixat de o frînghie care înconjura baza unui bolovan imens, Andrea se apleca foarte tare peste marginea prăpastiei şi ridica o greutate de treizeci şi cinci de kilograme aşa cum altul ar fi ridicat un peşte din apă. În mai puţin de trei minute lada cu muniţii stătea lîngă el pe creastă, cinci minute mai tîrziu generatorul de aprindere, puştile şi pistoalele înfăşurate în alţi doi saci de dormit uşori şi un cort cu două feţe, pe o parte alb pe cealaltă camuflat în brun şi verde, stăteau alături de explozibili.

A treia oară frînghia coborî în ploaie şi întuneric, a treia oară neobositul Andrea o ridică încetul cu încetul. Mallory era în spatele lui rulînd frînghia întinsă cînd deodată îl auzi pe Andrea înjurînd; din două sărituri fu la marginea falezei cu mîna pe braţul uriaş al grecului.

— Ce se întîmplă, Andrea? De ce te-ai oprit?

Pe întuneric examină frînghia din mîna lui Andrea, îşi dădu seama că o ţinea numai cu două degete. A doua oară Andrea smuci frînghia un metru sau doi în sus şi o lăsă să cadă din nou, frînghia uşoară se legăna nebuneşte în vînt.

— S-a dus? întrebă Mallory liniştit.

Andrea încuviinţă fără să spună nimic.

— E ruptă? Mallory era sceptic. O frînghie cu miez metalic?

— Nu cred.

Andrea ridică repede restul de doisprezece metri de frînghie. Şnurul era legat în acelaşi loc la circa doi metri de capătul frînghiei. Frînghia era intactă.

— Cineva a făcut un nod. O clipă vocea uriaşului păru obosită. Şi nu l-a legat bine.

Mallory vru să spună ceva dar îşi ridică instinctiv braţul cînd între creasta falezei şi norii nevăzuţi de deasupra licări un fulger ca o uriaşă limbă de flăcări bifurcată. Cînd prima salvă de tunete răsună chiar deasupra capetelor lor cu o furie titanică, aveau încă ochii închişi, crispaţi şi nările pline de mirosul de ars, acru şi sulfuros; o artilerie asurzitoare ca o sfidare faţă de eforturile dureroase ale acestor oameni angajaţi în bătălie, de două ori mai cumplită în întunericul total ce urmă după acel fulger strălucitor. Treptat, ecoul păli şi slăbi în reverberaţii şi se pierdu printre văile munţilor.

— Cerule, murmură Mallory. A fost aproape. Ar fi bine să ne grăbim, Andrea. E posibil ca peste o clipă faleza asta să fie luminată ca o expoziţie... Ce era în acest ultim balot pe care trebuia să-l aduci sus?

De fapt nu mai trebuia să întrebe, el însuşi aranjase echipamentul în trei baloturi separate pentru a fi aduse sus înainte de a părăsi platforma de stînci. Nici măcar nu-şi închipuia că mintea obosită ar putea să-i joace vreo festă: dar era destul de obosit, prea obosit chiar de a-şi mai face calcule ascunse sau speranţe deşarte care-i îndemnau să stea agăţat de un fir de pai, de fapt inexistent.

— Alimentele, spuse Andrea blînd. Toate alimentele, soba, combustibilul şi compasele.

Cinci sau zece secunde Mallory rămase nemişcat. Jumătate din gîndurile lui conştiente de pericol, de necesitatea disperată de a se grăbi îl împingeau nemilos înainte, cealaltă jumătate îl ţineau momentan într-o mare nehotărîre, o

nehotărîre paralizantă şi rece ce nu provenea din cauza vîntului biciuitor sau din cauza ploii cu lapoviţă, ci din mintea lui care îşi imagina cum va fi pribegia lor sumbră şi fără odihnă pe această insulă sălbatică şi duşmănoasă, lipsiţi de hrană şi de foc... Şi apoi simţi mîna uriaşă a lui Andrea pe umărul lui şi Andrea rîdea încetişor.

— O să fie mai puţine lucruri de cărat, dragă Keith. Gîndeşte-te cît de recunoscător are să fie prietenul nostru, caporalul Miller... E o nimica toată.

— Da, spuse Mallory. Da, desigur. E un lucru minor.

Se întoarse brusc, smuci frînghia şi urmări coarda dispărînd peste creastă.

Cincisprezece minute mai tîrziu pe o ploaie iute, torenţială, o aversă ameţitoare, cumplită, aproape continuu luminată de tăioase fulgere ramificate în zigzag, apăru la marginea falezei capul lui Casey Brown, ud leoarcă. Sinistrele tunete cu intensitatea explozivă şi monotonă a sunetului plasat în inima furtunii, răsunau şi ele aproape fără întrerupere: dar în scurtele intervale vocea lui Casey Brown cu accentul lui puternic din Clyde ajungea limpede pînă la ei. Se exprima vehement în anglo-saxonă, limba sa de bază, şi avea de ce. Pentru a urca se sprijinise pe două frînghii, una care trecea din piton în piton şi cealaltă care fusese utilizată pentru ridicarea proviziilor şi pe care Andrea o trăgea în timp ce el se căţăra. Casey Brown îşi fixase capătul acestei frînghii în jurul taliei cu un fel de arc, dar acesta se dovedi a nu fi altceva decît un fel de nod alunecos şi ajutorul entuziast pe care Andrea îl dădea aproape că îl frînsese în două. Mai stătea încă pe marginea falezei cu capul în mîini

epuizat şi cu aparatul de radio în spate cînd două smucituri ale frînghiei lui Andrea anunţară că Dusty Miller era pe drum.

Mai trecu un sfert de oră, înainte ca Miller să se materializeze încet din întuneric, pe la jumătatea drumului prin hornul stîncos, cincisprezece minute interminabile în care în pauza dintre două tunete orice zgomot oricît de slab putea să fie interpretat, şi o patrulă inamică să se apropie. El urca sigur şi metodic, apoi se opri brusc la marginea crestei, cu mîinile şovăielnice pipăind nesigur pămîntul de pe marginea falezei. Nedumerit, Mallory se aplecă şi îi cercetă obrazul uscăţiv. Amîndoi ochii erau închişi.

— Linişteşte-te, caporale, îl sfătui blînd Mallory. Ai ajuns.

Dusty Miller deschise încet ochii, privi marginea falezei din jur, se înfiora şi se tîrî repede în patru labe la adăpostul celui mai apropiat bolovan. Mallory îl urmări cu privirea curios.

— Ce idee ţi-a venit să închizi ochii cînd ai escaladat creasta?

— Nu-i adevărat, protestă Miller.

Mallory nu zise nimic.

— I-am închis de jos, explică Miller obosit. Şi i-am deschis sus.

Malilory îl privi neîncrezător.

— Cum! Tot timpul?

— Aşa cum ţi-am spus, şefule, se văită Miller. Încă la Castelrosso! Cînd traversez o stradă şi păşesc din nou pe trotuar, trebuie să mă agăţ de primul felinar. Mai mult sau mai puţin. Se opri, îl privi pe Andrea ce se apleca peste creastă şi se cutremură din nou. Frăţioare! Oh, frăţioare! Ce frică mi-a fost!

Frică. Teroare. Panică. Fă lucrul de care îţi este frică şi cu siguranţă frica va dispare. O dată, de două ori, de o sută de ori, Andy Stevens îşi repetă aceste cuvinte şi încă o dată şi încă o dată ca pe o rugăciune. Acest lucru îl spusese odată un psihiatru şi de atunci îl citise de zeci de ori. Fă lucrul de care-ţi este frică şi, cu siguranţă, frica va dispare. I s-a spus că mintea are limite. Poate reţine o dată un singur gînd, un singur impuls de acţiune. *Spune în sinea ta: sînt curajos, îmi domin frica, panica aceasta stupidă şi de neînţeles care nu-şi are obîrşia decît în mintea mea şi, pentru că mintea nu poate reţine o dată decît un singur gînd şi pentru că gîndirea şi simţirea sînt una, atunci vei fi curajos, te vei stăpîni şi frica se va risipi ca o umbră în întuneric.* Aşa îşi spunea Andy Stevens şi umbrele creşteau şi se adînceau, creşteau şi se adînceau mai tare şi ghearele ascuţite ale fricii i se înfigeau mai ascuţit în stomacul său crispat şi chinuit.

Stomacul lui. Era un ghemotoc de nervi crispaţi, ţipîndu-i sub plexul solar. Nimeni nu putea să-şi închipuie cum era, ce simţea, cu excepţia acelora a căror minte sfîşiată îi împinge spre prăbuşire, la distrugerea completă şi finală. Valurile de panică, greaţa şi ameţeala îl copleşeau, îl sufocau, îi tăiau respiraţia, îi întunecau mintea fără putere, pierdută, o minte ce se lupta pentru a se căţăra pe marginea abisului cu degete moi, o minte obosită şi torturată, rareori judecînd limpede, mintea lui alungînd cu vehemenţă solicitările insistente ale unui sistem nervos care suportase mult mai mult decît ar fi putut de a-şi desface degetele zdrelite, încleştate pe frînghie. Era aşa de

uşor. „După muncă te odihneşti, după furtună – ancorează.” Cum sunau versurile celebre ale lui Spencer? Suspinînd adînc, Stevens mai scoase un piton, îl azvîrli în marea ce aştepta la peste nouăzeci de metri mai jos, se lipi mai tare de peretele de stîncă şi se tîrî disperat în sus.

Frica. Frica fusese alături de el toată viaţa, un tovarăş nedespărţit, un alter ego, lîngă el, gata oricînd să se ivească sau să fie evocat. Se obişnuise cu această frică, uneori se împăcase cu ea, dar suferinţa lungă a acestei nopţi depăşise cu mult orice obişnuinţă sau toleranţă. Nu cunoscuse niciodată ceva asemănător şi chiar în panica şi confuzia lui era vag conştient că frica nu era inspirată de urcuşul în sine. Într-adevăr, stînca era abruptă şi aproape verticală, fulgerele, ploaia rece ca gheaţa, întunericul şi tunetele mugitoare erau ca un coşmar în stare de veghe. Din punct de vedere tehnic, escaladarea era simplă; frînghia se întindea pe tot parcursul pînă în vîrf şi tot ce avea de făcut era să urmărească coarda şi să scoată pitoanele la care ajungea. Îi era greaţă, era zgîriat şi teribil de obosit, capul îl durea îngrozitor şi pierduse o grămadă de sînge, dar tocmai atunci mai ales în întunericul durerii şi epuizării mintea oamenilor străluceşte mai puternic.

Lui Andy Stevens îi era frică pentru că îşi pierduse respectul de sine. Înainte vreme, întotdeauna aceasta fusese ultima lui ancoră, care înclina balanţa în defavoarea vechiului duşman, respectul pe care-l aveau ceilalţi oameni pentru el, respectul pe care-l avea el însuşi. Dar acum toate acestea se risipiseră – cele mai mari temeri ale sale se împliniseră –, se ştia că îi e frică, îşi dezamăgise

tovarăşii. Simţise că Mallory şi Andrea aflaseră totul şi cînd au luptat cu caicul german, şi cînd au ancorat în golf sub turnul de pază. Nu mai întîlnise niciodată oameni ca aceştia şi tot timpul a ştiut că nu va putea să-şi ascundă taina faţă de ei. Ar fi trebuit să urce peretele de stîncă cu Mallory, dar Mallory a găsit o scuză şi l-a luat pe Andrea – Mallory ştia că îi este frică. Şi mai înainte, de două ori şi-a dezamăgit prietenii, odată la Castelrosso şi altădată cînd vasul german s-a apropiat de ei, dar în seara aceasta i-a dezamăgit teribil. Nu era capabil să-i călăuzească împreună cu Mallory – şi el, marinarul grupului, era acela care a făcut din ultimul nod o cîrpăceală încît toate alimentele şi combustibilul au căzut ca plumbul în mare la numai trei metri de locul unde stătea pe platformă şi s-au pierdut... şi cei o mie de oameni din insula Kheros depindeau de nereuşita unui ticălos ca el. Bolnav şi istovit, istovit sufleteşte şi trupeşte, sfîrşit, gemînd în ghearele fricii şi dispreţuindu-se, neştiind unde începea una şi unde sfîrşea cealaltă, Andy Stevens continua să urce orbeşte.

Soneria ascuţită şi stridentă a telefonului sfîşie brusc întunericul de pe vîrful falezei. Pe jumătate întors, Mallory înţepeni, încleştînd involuntar mîinile. Sunetul strident zornăi din nou, răsună limpede în pofida bubuitului de bas al tunetului, apoi tăcu din nou, apoi bîzîi iar şi continuă să bîzîie energic, cu perseverenţa sa stridentă.

Mallory era la jumătatea drumului spre el cînd se opri brusc, făcu încet stînga împrejur şi porni înapoi spre Andrea. Grecul uriaş îl privi cu curiozitate.

— Ţi-ai schimbat planul?

Mallory încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic.

— Vor continua să sune pînă va răspunde cineva, murmură Andrea. Şi dacă nu vor primi răspuns, vor veni. Vor veni repede, dintr-o clipă în alta.

— Ştiu, ştiu. Mallory ridică din umeri. Trebuie să înfruntăm acest risc, mai bine zis această certitudine, întrebarea este cît timp va trece pînă va veni cineva aici. Instinctiv privi spre ambele părţi ale falezei bătute de vînt; Miller şi Brown erau postaţi cîte unul de fiecare parte la circa cincizeci de metri, pierduţi în întuneric. Nu merită să riscăm. Cu cît mă gîndesc mai mult la lucrurile astea, cu atît mi se pare că avem mai puţine şanse să ne descurcăm. În privinţa rutinei, bătrînii friţi au tendinţa de a avea un caracter rigid. Probabil că există un anumit fel de a răspunde la telefon, sau santinela trebuia să se identifice, spunîndu-şi numele – sau o parolă – sau poate vocea m-ar fi trădat. Pe de altă parte, santinela a dispărut fără urmă; tot echipamentul nostru e sus şi de asemeni toţi, cu excepţia lui Stevens. Cu alte cuvinte practic am reuşit. Am debarcat şi nimeni nu ştie că sîntem aici.

— Da. Andrea dădu energic din cap. Da, ai dreptate şi Stevens trebuia să ajungă în două, trei minute. Ar fi o nebunie să pierdem tot ce am cîştigat. Făcu o pauză, apoi continuă liniştit. Dar vor veni în goană. Telefonul se opri tot atît de brusc cum începuse să sune. Acum vor veni!

— Ştiu, fir-ar să fie, sper că Stevens... Mallory se opri, se întoarse pe călcîie şi spuse peste umăr. Te rog, nu-l pierde din ochi! Am să-i previn pe ceilalţi că aşteptăm musafiri.

Căpitanul Mallory o porni pe creasta falezei, ţinîndu-se destul de departe de marginea prăpastiei. Mai mult şchiopăta decît mergea – bocancii santinelei erau prea mici pentru el şi îi striveau degetele cumplit. Deliberat evita să se gîndească cum vor fi picioarele lui după cîteva ore de mers printr-o regiune sălbatică în aceşti bocnaci, era destul timp şi pentru faptele autentice, fără a mai avea în plus şi povara lucrurilor anticipate, gîndi el trist... Se opri din mers brusc cînd simţi în spate ceva metalic şi tare.

— Predă-te sau mori! Vocea nazală şi tărăgănată era voioasă. După toate cele petrecute pe caic şi pe peretele de stîncă numai faptul că stătea în picioare pe pămînt ferm era o minune pentru Dusty Miller.

— Eşti nostim, mormăi Mallory; într-adevăr, eşti nostim.

Îl privi curios pe Miller. Ploaia se oprise tot atît de repede cum începuse. Americanul îşi scosese mantaua impermeabilă, dezvălui o haină şi o vestă cu şnururi, mai ude şi mai pline de apă decît pantalonii. Acest lucru n-avea nici o explicaţie. Dar nu era timp de întrebări.

— Ai auzit adineauri telefonul sunînd? întrebă el.

— Asta era? M-da, l-am auzit.

— Telefonul santinelei. Probabil că a depăşit ora fixată la care dădea raportul sau ceva cam aşa. N-am răspuns. Acum nu vor mai pierde nici un minut, vor fi al dracului de bănuitori şi vor umbla după belele. Nu se pot apropia pe alte căi, pe partea ta sau pe a lui Brown, decît dacă vor să-şi rupă gîtul escaladînd bolovanii aceia. Mallory arătă

talmeş-balmeşul de stînci informe din spatele lor. Aşadar căscaţi bine ochii.

— Aşa am să fac, şefule. Şi fără împuşcături, hîm?

— Fără împuşcături. Du-te înapoi fără zarvă, cît poţi de repede şi anunţă-ne. Oricum, peste cinci minute întoarce-te.

Mallory se întoarse în grabă pe acelaşi drum. Andrea era întins cît era de lung pe creasta falezei, privind atent spre prăpastie. Cînd Mallory se apropie, îşi întoarse capul.

— Îl aud. Tocmai a ajuns la platforma de stînci.

— Bine. Mallory merse mai departe fără să se oprească. Spune-i să se grăbească, te rog.

La zece metri mai încolo Mallory se opri, privi fix întunericul din faţa lui. Cineva venea în goană mare de-a lungul crestei, poticnindu-se şi alunecînd pe pămîntul înţesat cu pietriş.

— Brown? întrebă Mallory încet.

— Da, domnule. Eu sînt. Brown era acum lîngă el, sufla din greu şi arăta înapoi, în direcţia din care venise. Vine cineva, vine repede! Lanternele se leagănă şi saltă în toate direcţiile – semn că aleargă.

— Cîţi? întrebă Mallory grăbit.

— Cel puţin patru sau cinci. Brown avea încă respiraţia întretăiată. Poate mai mulţi, oricum sînt patru sau cinci lanterne. Puteţi să vedeţi şi singur. Arătă cu mîna înapoia lui, apoi clipi din nou uimit. Asta-i nostim! Au dispărut cu toţii. Se întoarse iute spre Mallory: Dar pot să jur...

— Nu te îngrijora, spuse Mallory încruntat. I-ai văzut foarte bine. Aşteptăm musafiri... Au ajuns acum mai aproape şi nu riscă... La ce distanţă sînt?

— La o sută de metri – cel mult o sută de metri.

— Du-te şi caută-l pe Miller. Spune-i să vină repede aici. Mallory se întoarse fugind de-a lungul falezei şi îngenunche alături de Andrea.

— Andrea, sosesc, spuse el repede. Dinspre stînga. Sînt cel puţin cinci, probabil mai mulţi. În cel mult două minute sînt aici. Unde-i Stevens? Îl vezi?

— Îl văd. Andrea era magnific de calm. A trecut de-abia de platformă... Restul cuvintelor se pierdură, înăbuşite de un tunet neaşteptat şi asurzitor, dar nu era nevoie de mai mult. Acum Mallory putea să-l vadă pe Stevens căţărîndu-se de-a lungul corzii, dar ciudat de bătrîn şi slăbit în mişcări, conştiincios, dar cu o încetineală paralizantă, era cam la jumătatea drumului dintre platformă şi baza hornului.

— Cerule! exclamă Mallory. Ce e cu el? O să piardă o zi... Se opri brusc, îşi duse mîinile la gură pîlnie: Stevens! Stevens! Dar nu era nici un semn că Stevens l-ar fi auzit. Urca mereu cu aceeaşi încetineală anormală, ca un robot cu o mişcare lentă.

— E aproape sfîrşit, spuse Andrea calm. Vezi, nici nu-şi mai înalţă capul. Cînd un alpinist nu-şi mai înalţă capul, e sfîrşit. Făcu o pauză. Mă duc după el.

— Nu. Mîna lui Mallory era pe umărul lui. Stai aici. Nu pot să risc să vă pierd pe amîndoi... Da, ce este? Îşi dădea seama că Brown se întorsese şi se apleca spre el gîfiind.

— Grăbiţi-vă, domnule, pentru Dumnezeu, grăbiţi-vă! Erau numai cîteva cuvinte dar pentru a le spune a trebuit să tragă de două ori aer în piept. Sînt aici, deasupra noastră!

— Întoarce-te la stînci cu Miller, spuse Mallory repede. Acopere-ne retragerea... Stevens! Stevens! Dar din nou vîntul mătură peretele falezei şi-i duse vorbele departe. Stevens! Pentru Dumnezeu, omule! Stevens! Vocea lui era înceată, disperată, dar de data asta ceva ajunse pînă la mintea înceţoşată de epuizare a lui Stevens şi-i deşteptă conştiinţa, deoarece se opri din urcuş, îşi ridică capul şi-şi duse o mînă pîlnie la ureche.

— Vin nişte nemţi! îi strigă cît îndrăzni de tare Mallory, făcîndu-şi mîinile pîlnie. Du-te la baza hornului şi stai acolo. Să nu faci nici un zgomot. Ai înţeles?

Stevens ridică mîna şi făcu un gest obosit că a înţeles, îşi plecă capul şi începu să urce din nou. Acum urca parcă mai încet, mişcările lui erau neîndemînatice şi parcă bîjbîia.

— Crezi că a înţeles?

Andrea era tulburat.

— Cred că da. Nu ştiu. Mallory rămase nemişcat şi-l apucă de mînă pe Andrea. Începuse să plouă din nou, încă nu ploua tare şi printre picăturile de burniţă zări raza de lumină a unei lanterne camuflate căutînd printre stînci la treizeci de metri spre stînga. Aruncă coarda peste creastă, şopti el. Pitonul de la baza hornului o va susţine. Haide să plecăm de aici!

Încet, meticuloşi în grija lor de a nu dizloca nici cea mai mică pietricică, Mallory şi Andrea se îndepărtară de marginea prăpastiei centimetru cu centimetru, se răsuciră, îndreptîndu-se înapoi spre stînci, tîrîndu-se pe coate şi pe genunchi. Cei cîţiva metri erau interminabili şi, fără nici o armă în mînă, Mallory se simţea fără apărare, complet expus. Ştia,

era un simţământ ilogic pentru că prima rază de lumină ce ar cădea asupra lor ar însemna sfîrşitul, dar nu pentru ei, ci pentru omul care ţinea lanterna. Mallory avea deplină încredere în Brown şi Miller... Dar nu asta era important. Ceea ce conta era să nu fie descoperiţi. În cursul ultimilor cîţiva metri de două ori o rază rătăcitoare se îndreptă spre ei, a doua dată rămaseră liniştiţi şi îşi lipiră obrazul de pămîntul umed, ca nu cumva pata albă a obrazului să-i trădeze. Şi apoi, parcă dintr-o dată se treziră printre stînci în siguranţă.

Într-o clipă Miller fu lîngă ei. O umbră abia vizibilă printre stîncile mai întunecate dimprejur.

— Aveţi timp berechet, berechet! murmură ironic. De ce n-aţi mai aşteptat o jumătate de oră? Făcu un gest spre stînga, acolo unde scînteiau lanternele şi murmurul vocilor guturale care se auzeau acuma clar era la mai puţin de cincisprezece metri. Ar fi mai bine să ne retragem mai înapoi. Îl caută printre stînci.

— Pe el sau telefonul, murmură Mallory pe un ton de încuviinţare. Oricum, ai dreptate. Fiţi atenţi cu armele pe stîncile astea. Luaţi echipamentul cu voi... Şi dacă nemţii se uită în jos şi-l zăresc pe Stevens, va trebui să avem grijă de tot grupul. N-avem timp de fantasmagorii şi la naiba cu zgomotul. Folosiţi puştile automate!

Andy Stevens auzise, dar nu înţelesese. Nu-l îngrozise ce auzise, era prea speriat ca să înţeleagă ceva, pentru că nu-i mai era teamă. Frica îşi are sediul în creier: dar creierul încetase să-i mai funcţioneze, ajunsese în ultimul hal de epuizare, zdrobit de oboseala groaznică care-i stăpînea membrele, întregul corp, într-o încleştare deplină.

Nu-şi dăduse seama dar cu cinci metri mai în jos se lovise cu capul de un colţ de stîncă, un vîrf ascuţit, o proeminenţă periculoasă, care îi sfîrtecase tîmpla, făcîndu-i o rană pînă la os. Cu fiecare pulsaţie a sîngelui puterile îl părăseau.

Îl auzise pe Mallory, auzise ceva despre hornul la care ajunsese acuma, dar creierul nu reuşise să înregistreze înţelesul cuvintelor. Tot ce ştia Stevens era că întotdeauna trebuie să continui să urci pînă ajungi la culme. Trebuia să ajungă sus. Asta era ceea ce îi imprimase în minte tatăl său şi fraţii săi.

Acum era în horn la jumătatea drumului, se odihnea pe pitonul pe care Mallory îl bătuse în crăpătura stîncii. Se prinse cu degetele de fisură şi îşi dădu capul pe spate şi se ridică spre gura hornului. Mai avea încă trei metri, nu mai mult. Nu simţi nici surpriză şi nici bucurie. Era acolo şi trebuia să ajungă sus. Auzea voci ce veneau clar de pe culme. Era uşor surprins că prietenii lui nu făceau nici o încercare să-l ajute, că aruncaseră coarda care ar fi făcut ca aceşti cîţiva metri să fie aşa de uşori, dar nu simţi nici o amărăciune, nici un fel de emoţie, poate încercau să-l pună la probă. Dar ce importanţă mai aveau toate acestea – trebuia să ajungă sus.

Ajunse sus pe culme. Cu grijă, cum făcuse şi Mallory înaintea lui, îndepărtă pămîntul şi pietricelele, se agăţă cu degetele de margine, găsi aceleaşi puncte de sprijin ca şi Mallory şi se săltă în sus. Văzu lanternele licărind, auzi vocile agitate şi pentru o clipă vălul de ceaţă de pe creierul său se ridică şi un ultim val de teamă îl acoperi şi înţelese că vocile acelea erau ale inamicului şi că aceştia îi exterminaseră prietenii. Înţelese acum că era

singur; că nu izbutise şi că într-un fel sau altul acesta era sfîrşitul, că totul fusese zadarnic! Şi atunci vălul îi acoperi din nou mintea şi nu mai rămase nimic decît deşertăciunea tuturor lucrurilor. Deşertăciune şi zădărnicie, oboseala copleşitoare şi disperarea şi trupul său începu să alunece uşor de-a lungul peretelui de stîncă. Şi apoi şi degetele sale crispate alunecară, se desfăcură treptat, contrar voinţei sale, ca degetele unui om ce se îneacă şi care se desfac de pe o bucată de lemn, ultimul lui sprijin. Acum nu mai simţea nici o frică, numai o imensă indiferenţă şi nepăsare în timp ce mîinile lui alunecau şi căzu şapte metri ca un bolovan, într-un jgheab îngust la baza hornului.

Nu se auzi nici un sunet, nici unul, nici un strigăt de durere nu-i scăpă de pe buze, căci suferinţa fu însoţită de leşin, doar urechile atente ale oamenilor ghemuiţi printre stîncile de deasupra auziră clar surdul pîrîit dezgustător al piciorului drept cînd se fractură în două ca o ramură putredă care se rupe.

CAPITOLUL 6

LUNI NOAPTEA
De la 2,00 la 6,00

Patrula germană era – aşa cum se temuse Mallory – operativă, conştiincioasă şi foarte, foarte atentă. Avea chiar şi imaginaţie în persoana tînărului şi competentului sergent, ceea ce o făcea mai periculoasă.

Nu erau decît patru oameni, cu cizme înalte, căşti şi pelerine pătate cu gri, verde şi maron. Mai întîi reperară telefonul şi raportară la bază. Apoi tînărul sergent trimise doi oameni să cerceteze terenul de-a lungul coastei la o depărtare de o sută de metri în timp ce el împreună cu cel de al patrulea soldat căutau printre stîncile ce se înşiruiau paralel cu faleza. Căutarea era lentă şi minuţioasă dar cei doi nu pătrundeau prea adînc printre stînci. Pentru Mallory raţionamentul sergentului era logic şi limpede. Dacă santinela se dusese să se culce sau i se făcuse rău, era puţin probabil să se fi dus prea departe în talmeş-balmeşul acela încurcat de bolovani. În spatele stîncilor Mallory şi ceilalţi erau în siguranţă, posibilitatea de a fi surprinşi fiind exclusă.

Apoi procedară aşa cum se temuse Mallory – procedară la o inspecţie organizată, metodică a crestei falezei, şi, mai rău, începură să cerceteze marginea. Cei trei soldaţi se ţineau de mîini iar ultimul îl apucase cu o mînă de centiron pe sergent,

care mergea pe marginea prăpastiei sondînd milimetru cu milimetru cu raza proiectoare a unei lanterne puternice. Deodată se opri brusc, scoase o exclamaţie şi se aplecă cu obrazul şi lanterna aproape lipite de pămînt. Nu se punea întrebarea ce găsise, descoperise în pămîntul moale şi sfărîmicios tăietura adîncă făcută de frînghia de ascensiune care fusese legată de un bolovan şi apoi fusese zvîrlită în prăpastie.

Pe tăcute, încetişor, Mallory şi tovarăşii lui se ridicară în picioare sau în genunchi cu ţevile carabinelor aliniate pe vîrfurile stîncilor sau ochind printre crăpăturile lor. Nici unul nu se îndoia că Stevens zăcea acolo fără ajutor în hornul acela strîmt, grav rănit sau poate mort. Ar fi fost suficient ca o singură puşcă germană să se îndrepte în jos spre peretele stîncos, chiar din neglijenţă şi cei patru nemţi ar fi murit. Ar fi trebuit să moară.

Sergentul era întins acum pe jos cît era de lung, doi oameni îl ţineau de picioare. Capul şi umerii îi atîrnau deasupra prăpastiei; îndreptă raza de lumină a lanternei spre interiorul hornului. Zece, poate cincisprezece secunde pe creastă nu se auzi nici un zgomot, nici un sunet, numai bocetul murmurat al vîntului puternic şi foşnetul ploii în iarba pipernicită. Apoi sergentul se întoarse şi se ridică în picioare, dînd încet din cap. Mallory le făcu semn alor săi să se aşeze în spatele bolovanilor, dar chiar şi aşa vocea sergentului cu accentul moale bavarez se auzea clar, adusă de vînt.

— E Ehrich, bietul băiat! În glasul lui se amestecau ciudat compasiunea şi mînia. L-am prevenit adesea să nu fie imprudent, să nu meargă prea aproape de marginea falezei. E foarte

înşelătoare. Instinctiv, sergentul făcu doi paşi înapoi şi privi din nou scobitura din pămîntul moale. Aici e locul unde i-a alunecat piciorul, sau poate patul puştii. Acum nu mai are importanţă.

— Credeţi că e mort, domnule sergent?

Cel care vorbise era un tinerel mîhnit şi nervos.

— E greu de spus... Uită-te şi tu.

Ezitînd, tînărul se culcă pe marginea falezei şi aruncă o privire prudentă în jos. Ceilalţi soldaţi schimbau între ei scurte fraze sacadate; în acest timp Mallory se întoarse spre Miller şi se aplecă la urechea americanului. Nu-şi mai putea stăpîni nedumerirea.

— Cînd l-ai părăsit, Stevens purta costumul negru? îi şopti el.

— Mda, îi răspunse la rîndul său Miller. Mda, cred că da, apoi după o pauză. Nu, la dracu, am greşit. Ne-am pus aproape în acelaşi timp pelerinele de camuflaj impermeabil. Mallory dădu din cap. Impermeabilele nemţilor erau aproape identice cu ale lor şi Mallory îşi aduse aminte că părul santinelei era negru ca abanosul, şi avea aceeaşi culoare cu părul vopsit al lui Stevens. Probabil că tot ceea ce se vedea de acolo de sus era un cap şi o siluetă ghemuită, învăluită într-o manta. Eroarea sergentului era uşor de înţeles, ba chiar inevitabilă.

Tînărul soldat se îndepărtă de marginea falezei şi se ridică cu grijă în picioare.

— Aveţi dreptate, domnule sergent. E Ehrich. Vocea tînărului era şovăielnică. Cred că e viu. Am văzut pelerina mişcîndu-se puţin. Şi nu era vîntul, sînt sigur.

Mallory simţi mîna masivă a lui Andrea strîngîndu-i braţul, apoi îl cuprinse un val de bucurie, o uşurare. Aşadar Stevens trăia! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Îl vor salva pe bietul băiat. Îl auzi pe Andrea şoptind vestea celorlalţi, apoi trist zîmbi gîndurilor sale, ironizîndu-şi bucuria. Desigur, Jensen n-ar fi aprobat această veselie. Stevens îşi terminase rolul, pilotase vasul pînă la Navarone şi escaladase faleza, acum nu mai era decît o piatră de moară, o povară pentru tot grupul, care le va micşora puţinele şanse de succes ce le mai rămăseseră. Pentru Înaltul Comandament care manevrează piesele, pionii infirmi încetinesc tot jocul şi produc o dezordine teribilă pe tabla de şah. Din partea lui Stevens fusese o nechibzuinţă că nu s-a sinucis, astfel încît ceilalţi să poată dispune de trupul lui pur şi simplu, aruncîndu-l în apa adîncă şi flămîndă ce lovea stîncile de la poalele falezei.

În întuneric Mallory îşi strînse pumnii şi se jură că băiatul va trăi şi se va întoarce acasă şi să-i ia dracu cu războiul lor total şi cu toate exigenţele lor barbare... Era un băieţaş, asta era, un băieţaş speriat şi distrus şi cel mai brav dintre toţi!

Tînărul sergent cu vocea lui grăbită, precisă şi sigură, dădea o serie de ordine oamenilor săi. Un medic, atele, o brancardă, o eclisă pentru picior, frînghii, pitoane – avea o minte bine utilată, ordonată, ce nu uita nimic. Mallory aştepta încordat întrebîndu-se dacă va lăsa sau nu vreun paznic pentru ca santinelele, dacă vor fi, vor trebui să dispară şi asta inevitabil îi va trăda. Nici nu se gîndi cum le va înlătura mai repede şi pe tăcute – o şoaptă la urechea lui Andrea ar fi fost de ajuns şi santinela n-ar avea mai multe şanse decît un

mieluşel închis într-un ţarc în faţa lupului flămînd. Chiar mai puţine şanse pentru că mieluşelul, oricum ar mai putea fugi şi ar mai putea behăi, înainte ca să-l înghită întunericul.

Sergentul rezolvă problema; competenţa sigură de sine, duritatea, cruzimea lipsită de sentimente care fac din naziştii germani cei mai fanatici soldaţi din lume îi dădură lui Mallory şansa pe care nici n-o bănuia. Tocmai terminase de dat ordinele cînd tînărul soldat îi atinse braţul şi apoi arătă spre faleză.

— Şi bietul Ehrich, domnule sergent, întrebă el timid, n-ar trebui... nu credeţi că unul din noi ar trebui să stea cu el?

— Şi dacă ai sta, ce ai putea să faci – să-l ţii de mînă? întrebă sergentul acru. Dacă se mişcă şi cade, ei bine cade şi asta-i tot, nu mai are nici o importanţă dacă o sută de soldaţi stau aici sus şi-l păzesc. Du-te şi nu uita ciocanul şi cuiele ca să-i fixăm piciorul.

Cei trei soldaţi se întoarseră şi plecară în grabă spre răsărit, fără să mai spună vreun cuvînt. Sergentul se îndreptă spre telefon, raportă cuiva pe scurt ce se întîmplase apoi se îndepărtă în direcţia opusă pentru a verifica următorul post de pază, aşa presupuse Mallory. Se mai vedea ca o pată ce se estompa în întuneric cînd Mallory le şopti lui Brown şi Miller să stea din nou de gardă: se mai auzeau încă paşii măsuraţi şi siguri scîrţîind la o oarecare distanţă pe pietriş cînd, fixîndu-şi frînghia şi făcînd-o să zboare peste marginea falezei, Andrea şi Mallory se lăsară să alunece repede în jos pe coardă, mai înainte ca vibrarea acesteia să înceteze.

Stevens stătea neajutorat lîngă un pinten stîncos ascuţit ca un brici, un morman de oase răsucite şi înghesuite, cu obrazul sfârtecat şi sîngerînd, era leşinat şi respira greu cu gura întredeschisă. Piciorul drept, ceva mai jos de genunchi, era răsucit în sus şi spre exterior într-o poziţie nefirească faţă de stîncă. Mallory ridică şi îndreptă piciorul cît putea de uşor, sprijinindu-se de pereţii hornului şi ajutat fiind de Andrea. Din adîncimea întunecată a leşinului său Stevens gemu de două ori de durere, dar Mallory, cu dinţii strînşi de îl dureau fălcile, n-avea de ales, trebuia să-l scoată de acolo. Apoi încet, cu o grijă infinită, îi ridică pantalonul, tresări şi, cuprins de groază şi scîrbă, îşi închise ochii cînd văzu osul albicios sfărîmat, care ieşea din carnea umflată, violacee şi sfâşiată.

— Complicată fractură, Andrea. Încetişor degetele sale experimentate alunecară în jos pe piciorul mutilat pînă la marginea bocancului şi deodată se opriră cînd ceva cedă la atingerea, lui uşoară. O, Doamne, murmură el. Încă o fractură chiar deasupra gleznei. Băiatul ăsta este într-o stare disperată, Andrea!

— Aşa este, spuse Andrea grav. Putem să facem ceva pentru el aici?

— Nimic. Chiar nimic. Va trebui mai întîi să-l urcăm. Mallory se ridică, privi sumbru la peretele perpendicular al hornului. Cu toate că nu ştiu cum dracu...

— Am să-l urc eu sus.

În vocea lui, Andrea nu exprima o propunere ci mai degrabă o hotărîre disperată sau conştiinţa unui efort aproape incredibil. Ea formula o intenţie

pur şi simplu, era vocea unui om care nu-şi contestă posibilitatea de a face ceva ce a hotărît să facă.

— Dacă vrei să mă ajuţi să-l ridic, să-l leg de spatele meu...

— Cu piciorul ăsta rupt, atîrnînd de o bucată de piele şi cu muşchii sfîşiaţi? protestă Mallory. Stevens nu va rezista. Dacă îl ducem, va muri.

— Va muri şi dacă nu-l ducem, murmură Andrea.

Mallory îl privi lung pe Stevens, apoi grav dădu din cap în întuneric.

— Dacă nu încercăm, va muri, repetă el obosit, da, trebuie să încercăm. Ieşi dintre stînci, trase în jos cîţiva metri de frînghie şi îşi fixă un picior într-o furcă a hornului chiar sub corpul lui Stevens. Îşi înfăşură de cîteva ori coarda în jurul taliei şi se uită în sus.

— Gata, Andrea? întrebă el încet.

— Gata.

Andrea se aplecă, şi sprijini mîinile uriaşe sub subţiorile lui Stevens şi-l ridică încet dar cu toată puterea în timp ce Mallory îl împingea de dedesubt. Înainte de a ajunge sus, de două sau de trei ori tînărul gemu din adîncul pieptului chinuit. Geamătul de durere tremurat îl făcu pe Mallory să-şi încleşteze dinţii şi apoi piciorul răsucit care se bălăbănea ieşi din raza lui vizuală; strîns şi legănat în încercuirea braţelor lui Andrea, Stevens era o mască a unui obraz însîngerat, biciuită de ploaie, atîrnînd pe spate grotesc, o mască fără viaţă, cu patosul unei păpuşi stricate. Cîteva secunde mai tîrziu Mallory se urcă sus alături de ei şi începu să lege cu îndemînare încheieturile mîinilor lui Stevens. În timp ce mîinile lui amorţite înnodau şi strîngeau frînghia, înjura

încet, amarnic, continuu, dar nu-şi dădea seama, căci atenţia lui era concentrată la capul spart care se bălăbănea stupid pe umărul lui, la sîngele ce se scurgea diluat de ploaia şiroind pe obrazul lui dat pe spate, la părul de lîngă tîmpla stîngă care redevenea blond pe măsură ce vopseaua se curăţa încet. O cremă de ghete de proastă calitate, gîndi Mallory supărat. Jensen trebuie să afle, fiindcă asta putea să coste viaţa unui om. Apoi îşi dădu seama de gîndurile lui şi înjură din nou, de data asta îndîrjit de nimicurile fără importanţă la care se gîndise.

Andrea, cu amîndouă mîinile libere, căci braţele lui Stevens erau legate de gîtul lui iar trupul i se legăna lîngă al lui, avu nevoie de mai puţin de treizeci de secunde ca să ajungă sus. Mallory nu putu să observe dacă greutatea suplimentară de circa şaptezeci de kilograme a modificat cu ceva escaladarea lui Andrea din punct de vedere al vitezei sau al forţei. Rezistenţa acestui om era fantastică. O dată, numai o dată cînd Andrea se căţăra peste creasta falezei piciorul rupt al lui Stevens atinse stînca şi acest chin înfiorător îl trezi din starea de jalnică nesimţire şi-i smulse de pe buze un scurt ţipăt de durere, un sunet şoptit, răguşit şi gîlgîit, cu atît mai oribil cu cît era vorba de o suferinţă mută. Apoi Andrea se ridică în picioare şi Mallory, aflat în spatele lui, tăie repede frînghiile care-i lega unul de celălalt.

— Du-l direct printre stînci Andrea, te rog, şopti Mallory. Aşteaptă-ne în prima poieniţă pe care o vei găsi. Andrea încuviinţă încet fără să ridice capul, cu ochii aplecaţi asupra tînărului din braţele sale ca un om cufundat în gînduri. Cufundat în gînduri sau ascultînd; pe neaşteptate şi Mallory se

trezi privind şi ascultînd murmurul pierdut al vîntului subţire şi nimic altceva, numai cîntecul de jale ce se ridica şi se pierdea şi ploaia rece ce se transforma în lapoviţă rece ca gheaţa. Fără să ştie de ce, se cutremură şi ascultă din nou, apoi se scutură supărat, se întoarse brusc spre peretele de stîncă şi începu să tragă coarda. Adusese totul sus, frînghia udată de ploaie zăcea la picioarele lui într-o dezordine de nedescris cînd îşi aduse aminte de pitonul care era încă fixat la baza hornului, cu zeci de metri de coardă suspendată de el.

Era prea obosit şi înfrigurat şi prea deprimat ca să se înfurie pe el însuşi. Înfăţişarea lui Stevens şi tot ce se întîmplase cu el îl afectase mai mult decît îşi închipuia. Indispus, aruncă coarda în prăpastie încă o dată, coborî în horn, desfăcu cea de a doua frînghie şi aruncă pitonul în întuneric. Zece minute mai tîrziu cu corzile rulate pe umăr, îi conduse pe Brown şi Miller prin întunecosul labirint de stînci.

La mai puţin de o sută de metri în interiorul regiunii, într-un mic loc descoperit, de-abia de mărimea unei mese de biliard îl găsiră pe Stevens culcat la adăpostul unei stînci uriaşe. Sub el, pe pămîntul ud, plin de pietre, era întinsă o pînză impermeabilă, o manta de camuflaj îi acoperea aproape tot corpul, era foarte frig dar stîncile dimprejur micşorau intensitatea vîntului, adăpostindu-l pe Stevens de lapoviţa care cădea. Andrea îşi ridică privirea cînd cei trei oameni coborîră în vale şi îşi lăsară echipamentul pe pămînt; Mallory observă îndată că Andrea ridicase pantalonul deasupra genunchiului şi tăiase bocancul din piciorul sfărîmat.

— Dumnezeule îndurător! Cuvintele erau pe deoparte solemne, pe de alta pline de milă şi fuseseră rostite involuntar de Miller; chiar în bezna adîncă piciorul fracturat arăta groaznic. Se lăsă pe genunchi şi se opri chiar lîngă el. Ce belea! murmură el încet. Aruncă o privire peste umăr. Trebuie să facem ceva cu piciorul ăsta, şefule, şi n-am nici o secundă de pierdut. Copilandrul ăsta e candidat la morgă.

— Ştiu. Trebuie să-l salvăm, Dusty, trebuie. Pentru Mallory acest lucru deveni foarte important. Se lăsă în genunchi. Hai să ne uităm la el.

Nerăbdător, Miller îl dădu la o parte.

— Lasă-mă pe mine, şefule! În vocea lui era o siguranţă, o competenţă care-l făcu pe Mallory să tacă. Repede, trusa de medicamente şi despachetaţi cortul acela.

— Eşti sigur că poţi să te descurci? Dumnezeu ştie, gîndi Mallory, că de fapt nu se îndoia de el, îşi dădea seama doar de recunoştinţa, de imensa uşurare pe care o simţea dar trebuia să spună ceva. Cum ai să...

— Uite, şefule, spuse Miller calm. Toată viaţa am avut de-a face cu trei feluri de lucruri – mine, tuneluri şi explozivi. Sînt lucruri periculoase, şefule. Am văzute sute de picioare şi braţe făcute praf – şi pe cele mai multe le-am îngrijit eu. Zîmbi răutăcios în întuneric. Pe vremea aceea eram şi eu şef, consider că era unul din privilegiile mele.

— Înţeles! Mallory îl bătu pe umăr. E al tău, Dusty. Dar cortul?! Involuntar privi peste umăr în direcţia falezei. Vreau să spun...

— M-aţi înţeles greşit, şefule. Mîinile lui Miller, ferme şi precise, cu delicata siguranţă a unui om

care şi-a petrecut o viaţă printre explozive puternice, erau acum ocupate cu căutarea dezinfectanţilor şi a bandajelor. Nu-i vorba să înfiinţăm sau să aranjăm aici un spital, dar avem nevoie de ţăruşii cortului – ca atele pentru piciorul lui.

— Sigur, sigur. Atele. Nu mi-ar fi trecut prin cap că-s buni de atele – de fapt nu ştiu de cît timp mă gîndesc numai la asta...

— Nu sînt prea importante, şefule. Miller deschise trusa medicală, alegînd repede articolele cu ajutorul unei lanterne camuflate. Morfină, ăsta-i primul lucru de care are nevoie băiatul ăsta, fără morfină va muri din cauza şocului. Şi apoi are nevoie de un adăpost, căldură şi haine uscate...

— Căldură! Haine uscate! îl întrerupse Mallory neîncrezător. Privi în jos la tînărul leşinat, aducîndu-şi aminte cum pierduse Stevens soba şi tot combustibilul şi gura i se strîmbă de amărăciune. Era propriul lui călău... Unde dracu le vom găsi?

— Nu ştiu, şefule, spuse Miller simplu. Dar trebuie să le găsim şi nu numai pentru a micşora şocul. Cu un picior ca ăsta şi ud pînă la piele e sigur că va face pneumonie. Şi apoi, oricîtă sulfamidă ar încape în gaura asta blestemată din picior, în starea în care este copilul ăsta, cel mai mic pericol de septicemie... Vocea lui se pierdu în tăcerea dimprejur.

Mallory se ridică în picioare.

— Consider că tu eşti şeful. Imitase perfect vorba tărăgănată a americanului şi Miller îşi ridică repede privirea, surpriza se transformă într-un surîs obosit, apoi privi în depărtare. Cînd se aplecă asupra lui Stevens, Mallory auzi clănţănitul dinţilor lui Miller

şi mai mult simţi decît văzu că tremura aproape continuu, dar era atent şi concentrat la treaba pe care o făcea cu mîinile. Mallory îşi aminti din nou că hainele lui Miller erau ude leoarcă şi nu pentru prima dată Mallory se miră cum de a reuşit să ajungă în asemenea hal cu un impermeabil pe el.

— Tu îl bandajezi. Eu voi căuta un adăpost. Mallory nu era aşa de convins pe cît părea, totuşi pe pantele vulcanice acoperite de pietriş ale munţilor din spatele lor trebuia să existe posibilitatea de a găsi o stîncă unde să se adăpostească, dacă nu o peşteră. La lumina zilei le-ar putea găsi dar aşa nu le rămînea decît să-şi încerce norocul de a da din întîmplare peste ceva asemănător... Observă că Brown, care avea obrazul vînăt de epuizare şi greaţă – căci efectele intoxicării cu oxid de carbon dispar lent – se ridicase şovăielnic în picioare şi-şi făcea loc printre stînci.

— Unde te duci, şefule?

— Înapoi, după restul materialelor, domnule.

— Eşti sigur că ai să izbuteşti? Mallory îl privi de aproape. Nu arăţi prea bine.

— Nici nu mă simt prea bine, spuse Brown, sincer. Îl privi pe Mallory. Dar cu tot respeccul pe care vi-l port, domnule, nu cred că în ultima vreme v-aţi văzut într-o oglindă.

— Ai cîştigat, aprobă Mallory. Foarte bine atunci. Haidem. Vom merge împreună.

În următoarele zece minute în luminişul micuţ fu linişte, o linişte întreruptă numai de murmurul lui Miller şi Andrea, care se ocupau de piciorul rupt, şi de gemetele rănitului ce se chinuia şi se zbătea slab în abisul întunecat al durerii: apoi treptat morfina îşi făcu efectul şi încordarea slăbi şi dispăru iar Miller fu

în stare să lucreze repede, fără teama de a fi întrerupt. Andrea întinsese o pînză impermeabilă deasupra lor. Cu scop dublu: îi apăra de lapoviţa care din cînd în cînd mătura totul în jur şi ascundea lumina ca un vîrf de ac al lanternei de buzunar pe care o ţinea cu mîna liberă. Apoi Miller îi fixă piciorul, îl bandajă, îl strînse în atele cît mai bine, după care se sculă în picioare, îndreptîndu-şi spatele înţepenit.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, s-a făcut, spuse el obosit. Arătă spre Stevens. Mă simt la fel de prost ca şi copilul ăsta.

Deodată încremeni, ridică un braţ în semn de avertizare:

— Se aude ceva, Andrea, şopti el.

Andrea rîse.

— E Brown care se întoarce, amice. Vine pe acest drum de aproape un minut.

— De unde ştii că e Brown? îl provocă Miller. Se simţea pe undeva supărat pe el însuşi şi, resemnat îşi băgă pistoletul automat în buzunar.

— Brown merge bine printre stînci, spuse. Andrea cu blîndeţe, dar e obosit. Căpitanul Mallory însă... Ridică din umeri. Oamenii îmi spun mie pisica cea mare, ştiu, dar în munţi, printre stînci, căpitanul e mai mult decît o pisică. E o fantomă, aşa îi şi spuneau oamenii din Creta. Ai să-ţi dai seama că e aici de abia cînd te va atinge pe umăr.

Miller se cutremură la o neaşteptată rafală de lapoviţă îngheţată.

— Aş vrea să nu vă mai furişaţi atîta pe aici, se plînse el. Îşi ridică ochii cînd Brown veni de după un bolovan încet, cu mersul tărăgănat, poticnit, al unui om epuizat. Hei, Casey! Cum merg treburile?

— Nu prea rău. Brown mulţumi printr-un murmur cînd Andrea îi luă lada cu exploziv de pe umăr şi o lăsă uşor pe pămînt. Asta e ultima încărcătură. Căpitanul m-a trimis încoace cu ea. Am auzit voci undeva pe faleză. A rămas în urmă să vadă ce vor spune cînd vor descoperi că Stevens a dispărut. Obosit, se aşeză jos pe capacul lăzii. Poate o să-şi dea o părere, ce au de gînd să facă după aceea, dacă au de gînd ceva.

— Mi se pare că ar fi trebuit să te lase pe tine acolo şi să aducă el lada asta blestemată, mormăi Miller. Dezamăgirea produsă de Mallory îl făcu mai sincer decît ar fi vrut să fie. El e într-o formă mai bună decît tine şi cred că-i prea mult... Se întrerupse şi icni de durere, degetele lui Andrea îi apucaseră braţul ca într-un uriaş cleşte de oţel.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa, prietene, spuse Andrea cu mustrare în glas. Ai uitat probabil că Brown nu vorbeşte, nici nu înţelege un cuvînt nemţeşte?

Miller îşi frecă cu delicateţe braţul învineţit, dînd din cap încet supărat şi mustrîndu-se singur.

— Eu cu gura mea afurisită! spuse el cu mîhnire.
Miller-vorbeşte-întotdeauna-cînd-nu-trebuie, aşa mi se spune. Vă cer iertare şi gata... şi care este următorul punct pe ordinea de zi, domnilor?

— Căpitanul mi-a spus că trebuie să mergem direct spre stînci şi să urcăm creasta din dreapta a muntelui de acolo. Brown arătă cu degetul în direcţia unei întunecate mase nedesluşite şi ciudat de ameninţătoare ce se ridica în spatele lor. Ne va ajunge peste cincisprezece minute sau cam aşa.

Zîmbi obosit spre Miller. Şi a cerut să-i lăsăm în lada asta şi un rucsac ca să le aducă.

— Ai milă de mine, stărui Miller. Mă simt prea mic. Privi în jos la Stevens, care dormea liniştit sub pînza cauciucată, întunecată şi plină de apă, apoi în sus, spre Andrea. Mi-e teamă Andrea, că...

— Bineînţeles, bineînţeles! Andrea se aplecă iute, înfăşură pînza impermeabilă în jurul tînărului căzut în nesimţire şi se ridică în picioare fără nici un efort, ca şi cînd pînza cauciucată ar fi fost goală.

— Am s-o iau înainte, se oferi Miller. Poate pot să descopăr o potecă mai uşoară pentru tine şi pentru tînărul Stevens. Ridică pe umăr generatorul şi rucsacul şi, datorită greutăţii neaşteptate se clătină; nu-şi dăduse seama că erau aşa de grele. Pentru început, asta e. Apoi se completă singur: Mai tîrziu va trebui să ne duci pe amîndoi.

Mallory îşi calculase prost timpul necesar ca să-i ajungă pe ceilalţi, trecuse peste o oră de cînd îl părăsise Brown şi încă nu vedea nici o urmă. Şi cu treizeci de kilograme în spinare nici el nu mergea prea repede.

Dar nu era totul din vina lui. După primul şoc al descoperirii patrula germană care revenise, cercetase din nou creasta falezei, metodic şi cu o încetineală exasperantă. Mallory aşteptase încordat ca cineva să propună să coboare şi să examineze hornul – dimensiunea semnelor lăsate de pitoane în stîncă ar fi dezvăluit totul, dar nimeni nu pomeni de aşa ceva. Ar fi fost oricum un lucru fără sens, datorită faptului evident că santinela căzuse şi murise. După o căutare zadarnică, au discutat îndelung ce trebuiau să facă după aceea. În cele din

urmă n-au mai făcut nimic. Au lăsat o santinelă în loc şi ceilalţi au plecat de-a lungul crestei, ducînd cu ei echipamentul de salvare.

Cei trei bărbaţi din frunte străbătuseră o distanţă bună surprinzător de repede, chiar dacă condiţiile erau acum sensibil mai uşoare. Bolovanii prăbuşiţi de la poalele munţilor dispărură după vreo cincizeci de metri, făcînd loc pietrişului sfărîmat şi prundişului spălat de ploi. Probabil că îi depăşise, dar era greu de crezut una ca asta. În intervalele în care nu cădea lapoviţa – care semăna mai mult a grindină – reuşea să arunce o privire peste povîrnişul pustiu al muntelui, dar nimic nu se mişca. Dealtminteri ştia că Andrea nu se va opri pînă nu va ajunge la ceea ce promitea să fie cît de cît un adăpost oricît de mic şi pînă acum aceste povîrnişuri expuse în bătaia vîntului nu ofereau nimic sau prea puţin care să semene cu un adăpost.

În sfîrşit Mallory literalmente dădu peste ei şi peste adăpostul lor. Trecuse de o coamă îngustă de stînci longitudinale şi tocmai traversa creasta ascuţită cînd auzi murmurul vocilor sub el şi văzu o slabă licărire de lumină în spatele prelatei ce atîrna de o proeminenţă a peretelui celui mai îndepărtat al unei mici rîpe de la picioarele lui.

Miller tresări brusc şi sări în lături cînd simţi o mînă pe umăr. Chiar înainte de a vedea cine este aproape că scoase din buzunar pistolul, apoi se prăbuşi greoi pe stîncă din spatele lui.

— Haide, haide! Belicosule! Mallory, mulţumit, lăsă să-i alunece povara de pe umerii lui chinuiţi şi privi spre Andrea, care rîdea încetişor. De ce vă amuzaţi atît?

— Prietenul nostru. Andrea zîmbi din nou. I-am spus că are să-şi dea seama că ai sosit cînd îl vei atinge pe umăr. Bănuiesc că nu m-a crezut.

— Aţi fi putut să tuşiţi sau mai ştiu eu ce, spuse Miller apărîndu-se. Mă lasă nervii, şefule, adăugă el tînguitor. Nu mai sînt ca acum patruzeci şi opt de ore. Mallory îl privi neîncrezător, gata să-i răspundă, apoi se opri brusc cînd zări palidul obraz al lui Stevens, sprijinit de un rucsac. Sub bandajul alb ce-i înconjura fruntea ochii erau deschişi şi îl priveau ţintă. Mallory făcu un pas înainte şi se lăsă în jos, sprijinindu-se pe un genunchi.

— Ah, în sfîrşit, ţi-ai revenit! Zîmbi spre figura lividă şi scofîlcită. Stevens la rîndul lui îi surîse, buzele sale fiind chiar mai palide decît obrazul. Arăta îngrozitor.

— Cum te simţi, Andy?

— Nu prea rău, domnule. Realmente nu prea rău. Ochii injectaţi de sînge erau întunecaţi şi plini de suferinţă. Privirea lui se pierdu în gol, se uită absent la piciorul bandajat, apoi îşi ridică din nou ochii şi surîse şovăielnic lui Mallory. Îmi pare tare rău de tot ce s-a întîmplat, domnule, un lucru al naibii de stupid!

— N-a fost un lucru stupid, Mallory vorbi rar, expresiv, subliniindu-şi cuvintele. A fost o prostie criminală! Îşi dădea seama că toţi îl urmăreau şi mai ştia că Stevens avea ochi numai pentru el. O prostie criminală, de neiertat, continuă el liniştit. Şi eu sînt vinovatul. Am bănuit că ai pierdut o grămadă de sînge pe vas dar n-am ştiut că aveai nişte tăieturi atît de mari pe frunte. Ar fi trebuit să-mi fac datoria şi să aflu. Zîmbi din nou. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus aceste două personaje nesupuse cînd

am ajuns în vîrf... Şi aveau dreptate. În starea în care erai n-ar fi trebuit să ţi se ceară să fii închizător de coardă. A fost o nebunie. Zîmbi din nou. Ar fi trebuit să te ridicăm ca pe un sac de cărbuni aidoma acestor doi neînfricaţi alpinişti, Miller şi Brown... Dumnezeu ştie cum ai reuşit, sînt sigur că nici tu un ştii. Se aplecă spre Stevens şi îi atinse genunchiul sănătos. Iartă-mă, Andy. Sincer nu mi-am dat seama în ce stare erai.

Stevens se agită neliniştit dar obrajii de o paloare cadaverică se colorară de o bucurie jenată.

— Vă rog, domnule, stărui el, nu vorbiţi aşa. A fost un lucru obişnuit. Făcu o pauză, o undă de durere îl străbătu, venind de la piciorul rupt, îşi strînse pleoapele şi trase adînc în piept aerul care îi şuieră printre dinţi. Apoi îl privi din nou pe Mallory. Această ascensiune nu-mi face cinste, continuă el repede. Cu greu îmi aduc aminte.

Mallory îl privi fără să spună nimic, cu sprîncenele arcuite într-o blajină mirare.

— La fiecare pas mi-a fost o frică grozavă, spuse Stevens simplu. Era conştient că nu constituia o surpriză şi nici un prilej de uimire faptul că putea să spună acest lucru pe care altădată n-ar fi fost în stare să-l mărturisească, preferind să moară. În viaţa mea nu mi-a fost aşa de frică!

Mallory îşi mişcă capul dintr-o parte în alta, îşi frecă barba ţepoasă cu amîndouă mîinile. Părea sincer surprins, apoi privi spre Stevens şi zîmbi ironic.

— Acum ştiu că eşti novice în treaba asta, Andy. Zîmbi din nou. Îţi închipui că eu rîdeam şi cîntam în timp ce urcam faleza aceea? Crezi că nu mi-a fost frică? Îşi aprinse o ţigară şi privi spre

Stevens printr-un nor gros de fum. Ei bine, mi-a fost. Frică nu e cuvîntul potrivit – eram al dracului de speriat. Tot aşa şi Andrea. Ştiam prea multe ca să nu ne fie teamă.

— Andrea! Stevens chicoti, apoi ţipă, căci mişcarea îi declanşase o durere atroce în piciorul drept. O clipă Mallory îşi închipui că şi-a pierdut cunoştinţa, dar aproape imediat vorbi din nou, cu o voce răguşită de durere. Andrea! şopti el. Frică! Nu cred!

— Lui Andrea i-a fost frică. Vocea uriaşului grec era foarte blîndă. Lui Andrea îi este frică. Lui Andrea îi este întotdeauna frică. Din cauza asta am trăit atît de mult. El privi în jos spre mîinile lui imense. Şi iată de ce atîţia alţii au murit. Lor nu le-a fost aşa de frică cum mi-a fost mie. Ei nu s-au temut de toate lucrurile de care trebuie să se teamă orice om, a fost întotdeauna ceva de care au uitat să se îngrijoreze, să se păzească. Dar lui Andrea i-a fost frică de toate cele şi nu a uitat nimic. Este foarte simplu.

Privi înspre Stevens şi zîmbi.

— Pe lume nu există oameni curajoşi. Să te naşti, să trăieşti, să mori, toate astea înseamnă de ajuns de mult curaj, şi chiar mai mult decît de ajuns. Sîntem cu toţii curajoşi şi tuturor ne este teamă şi ceea ce numeşte lumea un om curajos este un amestec de curaj şi frică în dauna celorlalte. Numai că este curajos cu cinci minute mai mult. Sau uneori cu zece minute mai mult, sau cu douăzeci de minute, sau atît cît are nevoie unul bolnav şi rănit şi speriat să urce o stîncă.

Stevens nu spuse nimic. Avea capul înclinat şi obrazul ascuns. De puţine ori se simţise atît de

fericit, atît de liniştit. Ştiuse că nu putea să ascundă nimic unor oameni ca Andrea şi Mallory, dar nu ştiuse că aceasta nu avea nici o importanţă. Simţea că trebuia să spună ceva, dar mintea nu-l mai ajuta şi era obosit de moarte. Undeva în fundul sufletului său ştia că Andrea spunea adevărul, deşi nu tot adevărul; dar era prea obosit ca să-i mai pese, să încerce să lămurească lucrurile.

Miller îşi drese glasul zgomotos.

— Locotenente, nu mai vorbi, spuse el hotărît. Trebuie să stai liniştit şi să încerci să dormi.

Stevens îl privi, apoi se întoarse spre Mallory cu o privire mirată şi întrebătoare.

— Mai bine fă ce ţi-a spus, Andy. Mallory zîmbi. Îţi vorbeşte chirurgul şi medicul tău. El ţi-a îngrijit piciorul.

— Oh, n-am ştiut. Mulţumesc, Dusty. A fost... greu?

Miller dădu din mînă dezaprobator.

— Nu, pentru un om cu experienţa mea. O simplă ruptură, minţi el cu dezinvoltură. Aproape că putea s-o facă oricine... Andrea, te rog dă-i o mînă de ajutor să se culce. Îşi întoarse brusc capul spre Mallory. Şefule?

Cei trei bărbaţi ieşiră afară, întorcând spatele vîntului îngheţat.

— Trebuie să facem rost de foc şi de haine uscate pentru băiatul ăsta, spuse Miller repede. Pulsul se apropie de 140 şi temperatura de 40°. Face febră şi în fiecare clipă pierde teren.

— Ştiu, ştiu, spuse Mallory îngrijorat. Şi nu-i nici o speranţă să găsim combustibil pe muntele ăsta blestemat. Să mergem înăuntru să vedem ce haine uscate putem să strîngem de la toţi.

Ridică marginea prelatei şi intră înăuntru. Stevens era încă treaz. Brown şi Andrea stăteau lîngă el de-o parte şi de alta. Miller îl urmă pe căpitan.

— O să rămînem aici peste noapte, anunţă Mallory, aşa că să încercăm să ne aranjăm cît putem mai comod. Nu uitaţi, recunoscu el, că sîntem încă prea aproape de faleză pentru a fi liniştiţi, dar bătrînii friţi n-au nici o dovadă că sîntem pe insulă şi de pe coastă nu putem fi văzuţi. Aşa că putem să ne facem comozi.

— Şefule... începu Miller să vorbească dar tăcu din nou. Mallory îl privi surprins, văzu că Miller, Brown şi Stevens se priveau unul pe altul, în ochii lor se ivi şovăiala, îndoiala apoi o înţelegere mută. Pe Mallory îl cuprinse o nelinişte bruscă, convingerea că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întîmplat, întrebă el cu asprime. Ce este?

— Avem veşti proaste, şefule, spuse Miller cu grijă. Ar fi trebuit să vă spunem imediat. Am presupus, ne-am gîndit că unul dintre noi are să vă spună... Vă aduceţi aminte de santinela aceea pe care dumneavoastră şi Andrea aţi aruncat-o în prăpastie?

Mallory dădu din cap posomorît. Ştia ce va urma.

— A căzut în vîrful unei stînci submarine la opt-zece metri de faleză. Miller continuă. Cred că prea mult n-a rămas din el, dar restul s-a înţepenit între două stînci. S-a înfipt tare şi bine.

— Înţeleg, murmură Mallory. Toată noaptea m-am întrebat cum de-ai reuşit să te uzi aşa de tare sub mantaua ta impermeabilă.

— Am încercat de patru ori, şefule, spuse Miller calm. Ceilalţi m-au legat de mijloc cu o frînghie. Ridică din umeri. Fără nici un succes. Valurile acelea blestemate m-au zvîrlit de fiecare dată înapoi pe faleză.

— Peste trei sau patru ore se va lumina, murmură Mallory. Peste patru ore ei vor şti că sîntem pe insulă. Pe lumină îl vor vedea imediat şi vor trimite o navă să cerceteze.

— Are aşa mare importanţă, domnule? întrebă Stevens. Ar fi putut totuşi să cadă.

Mallory ridică prelata într-o parte, privi afară în noapte. Era tare frig şi începuse să ningă împrejurul lor. Lăsă prelata în jos.

— Peste cinci minute, spuse el absent. Peste cinci minute plecăm! Îl privi pe Stevens şi zîmbi slab. Şi noi am uitat ceva. Ar fi trebuit să-ţi spunem. Andrea a înjunghiat santinela drept în inimă.

Orele care au urmat au fost ore de efort, orele unui întunecat coşmar nesfîrşit, ore nenumărate de mers, de împiedicări, de tîrîri, de căderi şi de ridicări, de trupuri chinuite şi îndurerate, de muşchi torturaţi de greutatea poverilor şi de căutări frenetice în zăpada ce creştea, de foame şi de sete şi de epuizarea care-i cuprindea.

Se îndreptară spre vest-nord-vest, se întoarseră pe urmele lor înapoi peste coasta muntelui. Nemţii vor presupune cu siguranţă că ei s-au îndreptat spre nord, încercînd să ajungă în mijlocul insulei. Fără busolă, fără stele şi lună, Mallory nu avea după ce să se orienteze decît după panta muntelui şi după harta pe care i-o dăduse Vlachos la Alexandria. Dar încetul cu încetul îşi dădu

seama că au înconjurat muntele şi că acum urcau în interiorul insulei, printr-o trecătoare strîmtă.

Duşmanul lor cel mai de temut era zăpada. Grea, umedă şi din belşug, se învolbura împrejurul lor învăluindu-i ca într-o perdea de culoare gri; se strecura în gulere şi bocanci, se infiltra perfidă pe sub haine şi prin mîneci, le astupa ochii, urechile, gura, pătrundea şi le amorţea feţele şi le transforma mîinile goale în sloiuri de gheaţă grele ca plumbul, le înţepenea braţele şi îi lăsa aproape fără puteri. Toţi sufereau şi sufereau cumplit, dar Stevens mai mult ca toţi. La cîteva minute după plecarea din peşteră din nou îşi pierduse cunoştinţa şi, cum era îmbrăcat în veşminte strîmte şi ude, îi lipsea căldura salvatoare generată de activitatea fizică. Andrea s-a oprit de două ori pentru a-i lua pulsul, închipuindu-şi că Stevens a murit, dar întrucît mîinile lui îşi pierduseră sensibilitatea, nu a simţit nimic şi nu a putut decît să se mire şi să se poticnească din nou.

Către ora cinci dimineaţa, în timp ce urcau valea abruptă de deasupra defileului, o pantă nesigură unde numai cîţiva roşcovi fixau prundişul lunecos, Mallory decise că trebuie să se lege cu corzi pentru mai multă siguranţă. În următoarele douăzeci de minute s-au urcat în şir indian şi s-au luptat cu panta. În frunte, Mallory nici nu îndrăznea să se gîndească la felul cum se descurca Andrea în spatele lui. Deocamdată panta se îndulci şi deveni complet plată şi, înainte ca să-şi dea seama ce se întîmpla, depăşiră pasul înalt şi începură să coboare pe versantul celălalt încă legaţi cu coarda, orbiţi de zăpadă, cu o vizibilitate redusă.

Au ajuns la peşteră în zori cînd primele nuanţe cenuşii ale unei zile triste şi posomorîte se arătau pe

cerul cu nori de zăpadă. Domnul Vlachos le spusese că sudul insulei Navarone era împînzit de peşteri, dar aceasta era prima pe care o vedeau, de fapt nici nu era o peşteră ci un fel de tunel strîmt şi întunecat săpat într-un morman de lespezi vulcanice, nişte straturi uriaşe de roci răsucite, cu un echilibru precar, într-un defileu care-şi croia drum spre largul unei văi necunoscute, situată la trei sute – patru sute de metri mai jos, o vale înconjurată încă de umbrele nopţii.

Nu era de fapt o peşteră, dar era de ajuns. Pentru nişte oameni îngheţaţi, epuizaţi, morţi de somn, era mult mai mult decît de ajuns, era mai mult decît speraseră vreodată. Era loc pentru toţi, cele cîteva crăpături au fost repede astupate ca să nu intre zăpada, intrarea a fost acoperită cu o foaie de cort susţinută de bolovani. Deşi era aproape cu neputinţă din pricina întunericului, l-au dezbrăcat pe Stevens de hainele ude de apă de mare şi de ploaie şi l-au întins într-un sac de dormit închis cu fermoar, i-au turnat pe gît puţin alcool şi l-au aşezat cu capul plin de sînge pe nişte haine uscate. Şi apoi cei patru bărbaţi, chiar şi neobositul Andrea, s-au prăbuşit pe pămîntul peşterii umed şi plin de zăpadă şi au adormit adînc, uitînd şi stîncile de pe jos, şi frigul, şi foamea, şi hainele pline de apă, uitînd şi suferinţa din mîinile şi feţele lor îngheţate.

CAPITOLUL 7

MARŢI

De la 15,00 la 19,00

Înconjurat de ceaţă şi luminînd slab în spatele norilor, soarele era departe de zenit şi cobora repede spre apus în direcţia brîului de munţi acoperiţi de zăpadă, cînd Andrea ridică marginea cortului, o împinse uşor într-o parte şi privi cu grijă în jos, peste întinderea lină a muntelui. Cîteva clipe rămase nemişcat în spatele prelatei, întinzîndu-şi muşchii picioarelor anchilozaţi, aproape paralizaţi, îşi strînse ochii şi se uită în toate părţile ca să se obişnuiască treptat cu alba lumină strălucitoare a zăpezii cristaline. Apoi repede şi fără zgomot ieşi afară din tunel şi din cinci paşi ajunse departe, pe malul vîlcelei, se culcă cît era de lung pe zăpadă, se întinse calm pe pantă şi ridică ochii cu grijă în sus, spre vîrful muntelui.

Sub el se întindea pînă departe o vale mare, puternic curbată, aproape perfect simetrică – o vale ce lua naştere brusc din îmbrăţişarea strînsă a prăpăstioşilor pereţi ai munţilor şi se pierdea departe spre nord. Uriaşul ce se ridica şi-şi proptea în dreapta lui creasta acoperită de nori negri ameninţând capătul văii – fără nici un dubiu nu putea fi decît Muntele Kostos, gîndi Andrea. Kostos, cel mai înalt munte din insula Navarone: în întunericul nopţii traversaseră coasta lui vestică. Exact spre răsărit, şi în faţa lor la o distanţă de circa

cinci kilometri, al treilea munte nu era mult mai mic, dar coasta lui nordică cobora mai repede, ducînd spre cîmpiile situate în nordul insulei Navarone. La circa patru kilometri spre nord-nord-est cu mult sub limita zăpezilor şi a colibelor izolate ale păstorilor se ascundea o mică comună cu acoperişuri plate, sub coastele dealurilor, înşirată de-a lungul malurilor unui mic curs de apă ce îşi făcea loc prin vale. Nu putea fi decît satul Margaritha.

Chiar în timp ce studia topografia văii şi ochii lui cercetau fiecare povîrniş şi fiecare adîncitură a munţilor de unde putea să apară vreun pericol, gîndurile lui Andrea se întorceau în urmă cu două minute, căutînd să identifice natura sunetului străin care-l deşteptase din somn şi-l făcuse să se scoale instantaneu în picioare, alert şi treaz de-a binelea, dar conştiinţa lui n-avusese destul răgaz să identifice sunetul. Şi în acel moment îl auzi din nou, de trei ori în tot atîtea secunde, un fel de fluierat ascuţit venind de departe, un sunet pătrunzător, strident, care răsună scurt şi muri pe pantele inferioare ale Muntelui Kostos; ecoul final mai vibra uşor în aer cînd Andrea se dădu înapoi şi se lăsă să alunece în jos pe pămîntul viroagei.

În mai puţin de treizeci de secunde se întoarse pe marginea văii. Involuntar muşchii obrazului i se contractară cînd îşi puse la ochi lentilele îngheţate ale binoclului lui Mallory, marca Zeiss-Ikon. Nu se înşelase, îşi spuse el îndîrjit, prima impresie fugară fusese exactă. În total douăzeci şi cinci, poate treizeci de soldaţi se mişcau într-un lung şir discontinuu, înaintau încet de-a lungul coastei Muntelui Kostos, cercetând cu deamănuntul orice văgăună, orice morman de bolovani ce se ivea în

calea lor. Fiecare soldat era îmbrăcat în haine de zăpadă care totuşi se observau uşor chiar de la o distanţă de doi kilometri: vîrfurile ascuţite ale schiurilor lor legate cu curele se distingeau deasupra umerilor şi capetelor lor acoperite cu glugi. Schiurile se mişcau şi se legănau ca nişte ciudate puncte negre pe albeaţa strălucitoare a zăpezii în timp ce soldaţii alunecau şi se poticneau pe povîrnişul presărat cu pietriş al muntelui. Din cînd în cînd un bărbat din mijlocul grupului arăta şi gesticula cu un alpenştoc ca şi cum ar fi coordonat eforturile companiei de cercetaşi. *Bărbatul cu fluierul*, îşi zise Andrea.

— Andrea! Chemarea din gura peşterii fu foarte înceată. E ceva în neregulă?

Cu degetul la gură, Andrea se răsuci în zăpadă. Mallory stătea lîngă prelata de protecţia. Cu hainele mototolite şi cu barba neagră, ţinea o mînă ridicată, apărîndu-se de lumina orbitoare a zăpezii, în timp ce cu cealaltă îşi freca ochii injectaţi, spre a-şi alunga somnul. Înaintă şchiopătînd, ascultând de degetul îndoit al lui Andrea, tresărind de durere la fiecare pas pe care-l făcea. Degetele de la picioare erau umflate şi jupuite, lipite între ele din pricina sîngelui închegat. Nu-şi scosese bocancii de cînd îi luase din picioarele santinelei germane şi acum aproape îi era teamă să-i scoată, îngrozit de ceea ce va găsi... Se căţără încet pe marginea viroagei şi se aşează în zăpadă lîngă Andrea.

— Avem musafiri?

— Din speţa cea mai rea, murmură Andrea. Priveşte, dragă Keith. Îi trecu binoclul şi-i arătă pantele inferioare ale Muntelui Kostos. Prietenul tău Jensen nu ne-a spus că ei se află aici!

Încet, Mallory cercetă panta cu binoclul. Deodată şirul de cercetaşi intră în cîmpul lui vizual. Îşi înălţă capul nerăbdător, îşi potrivi binoclul, mai privi o dată repede, apoi îl lăsă în jos cu un gest de reţinută deliberare, care înlocuia un comentariu amar.

— Vînători de munte, spuse el încet.

— Un batalion de Jägeri, încuviinţă Andrea. Divizia alpină, cele mai bune trupe de munte. E foarte neplăcut, dragă Keith!

Mallory dădu din cap şi îşi frecă barba tot mai vădită.

— Dacă e cineva care poate să ne găsească, ei sînt. Şi ne vor găsi. Ridică binoclul ca să privească din nou la grupul de soldaţi ce înaintau. Cercetarea sîrguincioasă şi minuţioasă era tulburătoare, dar mai ameninţătoare şi mai înspăimîntătoare era încetineala ca de melc, inevitabilitatea apropierii acestor mici siluete.

— Dumnezeu ştie ce caută corpul alpin aici! continuă Mallory. E suficient că sînt aici. Probabil că ştiu că am debarcat şi toată dimineaţa ne-au căutat pe creasta răsăriteană a Muntelui Kostos! Aceasta era ruta cea mai evidentă pentru noi de a ajunge în interiorul insulei. Au nimerit în gol aşa că acuma cercetează cealaltă parte. Sînt aproape siguri că avem un rănit şi că nu putem ajunge prea departe. E o chestiune de timp, Andrea.

— O chestiune de timp, repetă Andrea. Privi în sus la soare, un soare aproape invizibil pe un cer ce se întuneca. Într-o oră, o oră şi jumătate cel mult, vor ajunge aici înainte ca soarele să apună. Şi noi vom fi tot aici. Se uită ironic la Mallory. Nu-l putem

părăsi pe Stevens. Şi nu putem să scăpăm dacă-l luăm – şi apoi oricum, va muri.

— Nu vom mai fi aici, spuse Mallory categoric. Dacă rămînem, vom muri cu toţii. Sau ne vom sfîrşi zilele într-una din acele carcere micuţe şi drăguţe de care ne-a povestit domnul Vlachos.

— Să alegem cea mai bună soluţie pentru cei mai mulţi dintre noi. Andrea dădu încet din cap. Aşa trebuie să fie, nu-i aşa, dragă Keith? Pentru cei mai mulţi. Aşa ar spune căpitanul Jensen. Mallory se mişcă neliniştit dar vocea lui era de ajuns de sigură cînd vorbi.

— Tot aşa gîndesc şi eu, Andrea. Dacă facem o simplă proporţie – o mie sau două sute la unu. Îţi dai seama că aşa trebuie să fie. Mallory părea obosit.

— Da, ştiu. Dar te frămînţi degeaba. Andrea zîmbi. Haidem, prietene. Să le spunem veştile bune şi ceorlalţi.

Cînd cei doi bărbaţi intrară în peşteră, lăsînd să cadă prelata de protecţie în urma lor, Miller privi spre ei. Desfăcuse fermoarul de la sacul de dormit al lui Stevens şi-i pansa piciorul rănit. O lanternă cilindrică era rezemată de un rucsac în spatele lui.

— Cînd o să facem ceva şi pentru băiatul ăsta şefule? Vocea lui era tăioasă, mînioasă ca şi gestul pe care-l făcu spre tînărul adormit profund de lîngă el. Porcăria asta de sac de dormit impermeabil e umed pe dinăuntru. Ca şi băiatul ăsta – şi e îngheţat bocnă: piciorul e ca o bucată de carne congelată. Îi trebuie căldură, o cameră încălzită şi băutură caldă – sau s-a sfîrşit cu el. În douăzeci şi patru de ore. Miller se cutremură şi privi încet de jur împrejur la pereţii dărîmaţi ai refugiului stîncos. Consider că nici

într-un spital de clasa întîi n-ar avea decît o mică şansă... Îşi pierde timpul străduindu-se să respire în gheţăria asta păcătoasă.

Miller nu exagera. Apa ce provenea din topirea zăpezii şiroia continuu pe pereţii umezi înverziţi de licheni ai peşterii sau picura direct pe pietrişul cu noroi pe jumătate îngheţat de pe jos. Datorită lipsei de ventilaţie şi de scurgere, apa se acumula la marginile refugiului şi tot spaţiul era fără aer, întunecos şi nespus de friguros.

— S-ar putea să fie spitalizat mai repede decît îţi închipui, spuse Mallory sec. Cum îi merge piciorul?

— Mai rău. Miller era brutal. Al naibii de rău. Tocmai i-am băgat o doză de sulfamidă şi l-am legat din nou. Asta-i tot ce pot face, şefule, şi oricum e o pierdere de timp... Ce-a fost gluma cu spitalul? adăugă el bănuitor.

— N-a fost nici o glumă, spuse Mallory sumbru, ci o tristă realitate. O companie de cercetaşi nemţi se îndreaptă încoace. Îşi cunosc meseria. Ne vor găsi, precis.

Miller înjură.

— Astă pică bine, e chiar minunat, spuse el amar. Cît de departe sînt, şefule?

— La o oră, poate ceva mai mult.

— Şi ce vom face cu tinerelul ăsta? Îl lăsăm? Consider că e singura lui şansă.

— Stevens vine cu noi! În vocea lui Mallory se ghicea o hotărîre categorică. Miller îl privi lung în tăcere, figura lui era rece, îngheţată.

— Stevens vine cu noi, repetă Miller. Îl tîrîm cu noi pînă va muri. Nu va dura prea mult şi apoi îl lăsăm în zăpadă. Chiar aşa, hîm?

— Chiar aşa, Dusty. Absent, Mallory îşi scutură de pe haină puţină zăpadă şi-l privi din nou pe Miller. Stevens ştie prea multe. Nemţii au ghicit de ce sîntem pe insulă, dar nu ştiu cum ne-am propus să intrăm în fortăreaţă – şi nu ştiu cînd va trece flota noastră. Dar Stevens ştie. Îl vor face să vorbească. Scopolamina face pe oricine să vorbească.

— Scopolamina! Pentru un muribund?

Miller era sincer neîncrezător.

— De ce nu? Şi eu aş face la fel. Dacă ai fi comandantul german şi ai şti că tunurile cele mari împreună cu o jumătate din oamenii aflaţi în fortăreaţa ta sînt gata să sară în aer în orice moment, ai face la fel.

Miller îl privi, rînji crispat şi dădu din cap.

— Eu şi gu...

— Ştiu. Tu şi gura ta afurisită. Mallory îi zîmbi şi îl bătu pe umăr. Nici mie nu-mi place, Dusty. Se întoarse şi trecu în partea cealaltă a peşterii. Cum te simţi, şefule?

— Nu prea rău, domnule. Casey Brown tocmai se trezise, era amorţit şi tremura de frig în hainele sale ude. Avem neplăceri?

— O mulţime, îl asigură Mallory. O companie de cercetaşi se îndreaptă încoace. Peste o jumătate de oră trebuie să pornim. Privi la ceas. E aproape patru. Crezi că poţi lua legătura cu Cairo prin radio?

— Dumnezeu ştie, spuse Brown sincer. Se ridică repede în picioare. Ieri, aparatul de radio n-a suferit un tratament prea bun. Am să încerc.

— Mulţumesc, şefule. Vezi ca antena să nu se ridice peste marginea văii.

Mallory se întoarse gata să părăsească peştera dar se opri brusc văzîndu-l pe Andrea care

stătea pe un bolovan chiar lîngă intrare. Cu capul aplecat, concentrat, uriaşul grec tocmai terminase de asamblat un vizor telescopic la ţeava puştii Mauser de 7,92 mm şi cu multă îndemînare învelea acum ţeava cu un sac de dormit pînă ce carabina fu acoperită în întregime.

Mallory îl urmări liniştit. Andrea îi aruncă o privire, îi zîmbi, se ridică în picioare şi se întinse după rucsacul său. În treizeci de secunde se îmbrăcă din cap pînă în picioare în costumul de munte camuflat, strînse şnurul capişonului şi îşi băgă picioarele în bocancii de pînză cu elastic la gleznă. Apoi ridică carabina Mauser şi zîmbi uşor.

— M-am gîndit că aş putea face o mică plimbare, căpitane, spuse el scuzîndu-se. Desigur cu aprobarea dumneavoastră.

Mallory dădu de cîteva ori din cap, cu deplină înţelegere.

— Ai spus că mă frămînt degeaba, murmură el. Trebuia să pricep. Trebuia să-mi fi spus. Dar protestul era formal, fără nici o semnificaţie. Mallory nu era nici supărat nici plictisit de faptul că i se abroga tacit autoritatea. Obiceiul de a comanda dispărea greu la Andrea în astfel de ocazii: în general cînd căuta ostentativ să obţină o aprobare sau se consulta în privinţa mersului acţiunii propuse, asta era doar un gest de politeţe sau un mijloc de a-şi comunica intenţiile. În loc de a se socoti jignit, Mallory simţi o recunoştinţă şi o mulţumire copleşitoare pentru uriaşul zîmbitor care stătea în faţa lui; vorbise întâmplător cu Miller despre Stevens, că îl vor duce cu ei pînă va muri şi apoi îl vor abandona, vorbise cu o indiferenţă care masca tristeţea, amărăciunea a ceea ce trebuia să facă dar

şi aşa nici nu-şi dădea seama ce inimă grea avea şi cît era de disperat că luase această decizie pînă în momentul în care află că ea nu mai era necesară.

— Îmi pare rău. Andrea se căia în parte şi în parte zîmbea. Trebuia să vă fi spus, am crezut că aţi înţeles... E cel mai bun lucru, nu-i aşa?

— E singurul lucru care se poate face, spuse Mallory sincer. Ai să-i atragi în altă parte, pe creastă?

— Altă cale nu există. Dacă aş coborî în vale, m-ar putea prinde cu schiurile lor într-un minut. Desigur, n-am să mă pot întoarce pînă nu se va întuneca. Veţi mai fi aici?

— Cîţiva dintre noi, da. Mallory privea înspre refugiu, unde Stevens, care se trezise, încerca să se ridice, răsucindu-se pe coate cu ochii epuizaţi de efort. Trebuie să facem rost de alimente şi combustibil, Andrea, adăugă el încet. Diseară am să cobor în vale.

— Sigur, sigur. Trebuie să facem tot ce putem. Figura lui Andrea era gravă, vocea lui un murmur. Atîta timp cît mai putem. E un băieţandru, aproape un copil... Probabil că nu va rezista mult. Dădu în lături prelata, privind spre cerul ce se întuneca. Am să mă întorc pe la şapte.

— Pe la şapte, repetă Mallory. Se vedea că bolta se întuneca repede, se întuneca vestind noi căderi de zăpadă, iar vîntul ce se pornise începuse să aducă în micuţa vale nouraşi învolburaţi, albi şi pufoşi. Mallory se cutremură şi se sprijini pe braţul masiv. Pentru Dumnezeu, Andrea, îl îndemnă el încet, fii cu băgare de seamă!

— Eu? Andrea surîse blînd, cu ochii trişti în timp ce îşi elibera braţul. Nu te gîndi la mine. Vocea

lui era foarte calmă, cu totul lipsită de aroganţă. Dacă ai să te rogi la Dumnezeu, roagă-l pentru sărmanii nenorociţi care ne caută! Prelata căzu în spatele lui şi el plecă.

Cîteva clipe Mallory rămase nehotărât la gura peşterii, privind afară printr-o gaură a apărătorii fără să facă nici o mişcare. Apoi se întoarse brusc, traversă tot refugiul şi îngenunche înaintea lui Stevens. Tînărul era rezemat de braţul grijuliu al lui Miller, avea ochii sticloşi şi fără expresie, cu obrajii scofîlciţi, faţa străvezie ca un pergament de o culoare verzuie. Mallory îi zîmbi: spera să nu i se citească pe faţă nimic.

— Da, da, da. În fine, somnorosul s-a sculat. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Deschise tabachera impermeabilă şi o întinse lui Stevens. Cum te simţi acum, Andy?

— Îngheţat, domnule. Stevens clătină capul refuzînd ţigara şi încercă să-i surîdă lui Mallory, o palidă caricatură a unui surîs care-l făcu pe Mallory să tresară.

— Şi piciorul?

— Cred că a îngheţat şi el. Stevens privi cu indiferenţă la bandajul alb al piciorului rupt. Oricum, nu simt nimic.

— Îngheţat? Pufăitul lui Miller era o capodoperă a mîndriei rănite. A spus îngheţat! Blestemată nerecunoştinţă! Dacă pot să spun aşa, ajutorul medical pe care i l-am dat e de prima mînă! Stevens zîmbi, un zîmbet absent care îi străbătu repede faţa şi dispăru. Rămase cu ochii în jos mult timp privindu-şi piciorul, apoi îşi ridică capul brusc şi-şi aţinti privirea asupra lui Mallory.

— Ascultaţi-mă, domnule, nu e bine să ne minţim singuri. Vocea lui era moale, aproape fără ton. Nu vreau să par nerecunoscător, dar ideea unui eroism ieftin îmi este odioasă. Ei bine, sînt ca o piatră de moară legată de gîtul vostru şi...

— Şi să te părăsim? îl întrerupse Mallory. Să te lăsăm să mori de frig sau să fii capturat de nemţi? Nici să nu te gîndeşti, băiete. Putem să avem grijă de tine şi de tunurile acelea afurisite în acelaşi timp.

— Dar, domnule...

— Ne ofensezi, domnule locotenent, pufăi Miller din nou. Sentimentele noastre sînt jignite. Şi apoi, în calitate de medic, trebuie să-mi urmăresc cazul pînă la terminarea convalescenţei şi dacă îţi închipui că am să fac asta într-o blestemată celulă nemţească, poţi...

— De ajuns! Mallory ridică o mînă în sus. Consider discuţia încheiată. Văzu obrajii palizi ai lui Stevens colorîndu-se şi o luminiţă veselă licărind în ochii lui fără vlagă şi atunci simţi un dezgust profund şi se ruşină, ruşinea de a fi obiectul recunoştinţei unui om bolnav care nu ştia că hotărîrea lor fusese luată nu din grija faţă de om, ci din teama de a nu fi trădaţi... Mallory se aplecă şi începu să-şi scoată bocancii. El vorbi fără să-şi ridice capul.

— Dusty!

— Mda!

— Cînd vei înceta să-ţi lauzi dibăcia medicală, poate mai ai chef să-mi dovedeşti şi mie cît este ea de mare. Vino şi aruncă-ţi o privire la picioarele mele, te rog. Mi-e teamă că nu le-au priit de loc bocancii santinelei.

După cincisprezece minute chinuitoare, Miller tăie capătul bandajului adeziv de la piciorul drept al lui Mallory, se ridică repede în picioare şi îşi contemplă opera cu mîndrie.

— Minunat, Miller, minunat, murmură el cu satisfacţie, nici la spitalul John Hopkins din Baltimore... Se opri brusc, se încruntă privind piciorul bandajat şi spuse ca o scuză. Mi-a trecut prin cap un lucru, şefule.

— Credeam eventual, spuse Mallory furios, că ai să te întrebi cum am să-mi pun din nou în picioare blestemaţii ăştia de bocanci. Se cutremură fără voia lui, cînd îmbrăcă o pereche de ciorapi groşi, împletiţi din lînă şi umeziţi de zăpada topită, luă bocancii santinelei germane, îi ridică în sus şi-i examină cu dezgust. Cel mult patruzeci – un număr al naibii de mic!

— Patruzeci şi doi, spuse laconic Stevens şi arătă spre propriii lui bocanci, unul din ei fusese despicat cu dibăcie într-o parte de Andrea. Îi veţi putea repara destul de uşor ruptura şi pentru mine tot nu mai sînt buni de nimic. Vă rog să nu mai discutăm, domnule! Începu să rîdă încetişor apoi se opri înăbuşindu-şi un strigăt ascuţit de durere, mişcarea făcu să-i trepideze osul rupt, respiră de vreo două ori adînc apoi zîmbi cu nevinovăţie. Prima şi probabil ultima mea contribuţie la această expediţie. Ce fel de medalie credeţi, domnule, că-mi vor da pentru asta?

Mallory luă bocancii, îl privi pe Stevens în tăcere şi se întoarse cînd prelata se dădu la o parte. Brown intră înăuntru, lăsă jos aparatul de transmisie cu antena aeriană telescopică şi scoase o tabacheră cu ţigări. Dar ţigara îi alunecă printre degetele

îngheţate şi căzu în mocirla pe jumătate îngheţată de la picioarele lui, într-o clipă se udă şi se murdări. Trase imediat o înjurătură şi fără entuziasm îşi vîrî mîinile îngheţate în sîn, renunţă la ţigară şi se aşeză greoi pe un bolovan mai comod. Arăta obosit şi îngheţat şi tare nenorocit.

Mallory aprinse o ţigară şi i-o întinse.

— Cum a mers, Casey? În sfîrşit, ai reuşit să-i prinzi?

— Mai mult sau mai puţin – ei au reuşit să mă prindă. Recepţia a fost foarte proastă. Brown trase fumul de ţigară pînă în adîncul plămînilor. Şi n-am putut să-i fac şi pe ei să mă audă. Trebuie să fie din cauza muntelui acela mare şi blestemat de la sud.

— Probabil, zise Mallory dînd din cap. Şi ce noutăţi ai de la prietenii noştri din Cairo? Ne sfătuiesc să facem eforturi mai mari? Ne invită să ne vedem înainte de treabă?

— Nici un fel de veşti. Erau al dracului de îngrijoraţi de tăcerea noastră. Au spus că de acum încolo ne vor chema din patru în patru ore chiar dacă-i recepţionăm sau nu. Au repetat asta de vreo zece ori, apoi au terminat emisia.

— Ne va fi de mare ajutor, spuse Mallory acru. E plăcut să ştii că sînt cu gîndul la noi. Că sprijinul moral n-are pereche! Întinse degetul spre intrarea peşterii. Gîndiţi-vă ce frică cumplită le-ar fi copoilor dacă ar şti... Înainte de a intra le-ai aruncat o privire?

— N-a fost nevoie, spuse morocănos Brown. Puteam să-i aud – ofiţerul care-i comanda le dădea nişte ordine. Aproape mecanic îşi luă puşca automată şi ridică piedica încărcătorului. Acum trebuie să fie la mai puţin de un kilometru!

Compania de cercetaşi, de data aceasta grupată strîns, era la mai puţin de un kilometru, dacă era la o distanţă de o jumătate de kilometru de peşteră, cînd Oberleutnant-ul care comanda văzu că aripa dreaptă a grupului de pe povîrnişul abrupt din partea sudică rămăsese din nou în urmă. Nerăbdător, ridică fluierul la gură pentru ca prin cele trei semnale stridente şi categorice să-şi alinieze din nou oamenii obosiţi şi şovăielnici. De două ori fluieră ascuţit, insistent, imperativ, notele pătrunzătoare se repetară peste povîrnişurile acoperite de zăpadă şi dispărură în văile dimprejur, dar cel de al treilea şuierat se stinse de la început, dispăru înghiţit într-un vaiet ce se micşoră şi se amestecă într-o jalnică armonie cu un ţipăt lung de durere. Două sau trei secunde Oberleutnant-ul rămase în picioare nemişcat, cu figura contractată şi mînioasă: apoi se înclină brusc şi căzu în zăpada îngheţată. Sergentul cel gras de lîngă el privi la ofiţerul căzut, îşi ridică ochii îngrozit, înţelegînd totul, deschise gura să strige, oftă şi se prăbuşi greoi peste corpul de la picioarele lui iar pîrîitul biciuitor al Mauser-ului îi mai răsuna în urechi cînd muri.

Pe pantele răsăritene ale Muntelui Kostos, la mare înălţime, proptit între doi bolovani în formă de V, Andrea privea spre coastele întunecate ale muntelui prin telescopicul dispozitiv de ochire lăsat în jos al carabinei şi trase alte trei gloanţe spre grupul de cercetaşi ce se agitau într-o mare dezordine. Figura lui era liniştită, lipsită de orice emoţie, imobilă ca şi pleoapele ce nu clipeau niciodată cînd bubuia Mauser-ul său. Şi ochii îi reflectau figura. Ochii lui nu erau nici duri, nici ne-

miloşi ci pur şi simplu goi şi înfricoşători de reci, o indiferenţă ce-i oglindea întreaga minte, o minte oţelită în aceste clipe împotriva oricărui gînd sau sentiment, căci Andrea ştia că nu trebuie să chibzuiască la aceste lucruri. Să ucizi, să iei viaţa aproapelui tău este cel mai mare păcat, viaţa este un dar pe care omul nu are dreptul să-l ia. Nici chiar în luptă dreaptă. Şi aceasta era oricum o crimă.

Încet, Andrea lăsă în jos Mauser-ul, cercetă atent norul de praf care rămăsese suspendat în aerul după-amiezii. Inamicul pierise pînă la unul, se pitise în spatele bolovanilor împrăştiaţi sau se ascunsese grabnic în anonimatul alb al zăpezii. Dar era acolo, potenţial tot atît de primejdios ca mai înainte. Andrea ştia că îşi vor reveni repede după moartea ofiţerului lor – în Europa nu erau luptători mai buni sau mai tenaci decît trupele de schiori ale batalioanelor de vînători de munte – îl vor căuta şi, dacă va fi omeneşte posibil, îl vor prinde şi-l vor omorî. Din această cauză prima grijă a lui Andrea a fost să le ucidă ofiţerul – cel care ar fi putut contramanda urmărirea lui sfîrşind prin a descifra motivul acestui atac neprovocat în flanc.

Deodată în faţa sa o ucigaşă salvă de gloanţe de mitralieră ricoşă pe blocurile de stîncă şi cu un gest instinctiv Andrea se lipi de pămînt. Se aşteptase la asta. Era tipul clasic de atac al infanteriei – înaintare sub tirul de acoperire, oprire, acoperirea camaradului, apoi altă înaintare. Repede Andrea introduse o nouă încărcătură în carabina Mauser, se culcă pe burtă şi se tîrî încet în spatele unor stînci mici şi sfărîmate care se întindeau la cincisprezeee-douăzeci de metri spre dreapta – îşi alese cu grijă locul la pîndă, apoi privi împrejur.

Ajuns la capătul stîncilor, îşi trase gluga albă pînă peste sprîncenele-i negre şi aruncă o privire prudentă pe după colţul stîncilor.

O altă salvă de gloanţe de mitralieră se sfărîmă în bolovanii pe care tocmai îi părăsise şi o jumătate de duzină de oameni – cîte trei pe fiecare parte – îşi părăsiră adăposturile şi alergară de-a lungul povîrni- şului, o fugă împiedicată, poticnită după care se aruncară din nou în zăpadă. De-a lungul povîrnişului – întrucît cele două grupe alergaseră în direcţii opuse. Andrea îşi plecă capul şi cu mîna sa imensă îşi frecă bărbia nerasă şi încărunţită. Greu, al naibii de greu! Vulpoii ăştia din corpul de vînători de munte nu riscau un atac frontal. Pe fiecare parte şirul de soldaţi se resfira, capătul se încovoia, formînd un imens semicerc învăluitor. Acest lucru era de rău augur pentru el, dar putea să le dejoace planul, căci în spatele povîrnişuiui ales cu grijă şerpuia o vale în care putea să-şi găsească scăparea. Dar nu prevăzuse ceea ce evident urma să se întîmple – la vest semicercul soldaţilor care urcau va trece pe lîngă refugiul din stîncă unde erau ascunşi tovarăşii lui.

Andrea se întoarse cu faţa în sus şi privi cerul. Tocmai se întunecă, se întuneca pregătindu-se de o nouă ninsoare, şi lumina zilei începea să scadă. Se trînti din nou pe burtă şi privi spre marea coamă bombată a muntelui Kostos, privi spre cele cîteva stînci risipite şi spre depresiunile puţin adînci care abia ondulau vasta convexitate a povîrnişului. Cînd carabinele vînătorilor de munte începură să tragă din nou mai aruncă o privire grăbită pe după stînci şi văzu cum execută iar aceeaşi manevră de încercuire şi atunci nu mai aşteptă. Trăgînd orbeşte în jos, se

ridică pe jumătate în picioare şi se năpusti afară, apăsă cu degetul pe trăgaci, alergă disperat prin zăpada îngheţată, îndreptîndu-se spre cel mai apropiat adăpost stîncos situat la o distanţă de cel puţin patruzeci de metri. Încă treizeci şi cinci de metri, încă treizeci, încă douăzeci şi nu se trăsese nici un foc asupra lui, alunecă, se poticni pe pietrişul lunecos, se redresă ca o pisică, încă zece metri şi alergă mai departe, rămas teafăr ca prin minune, apoi se aruncă pe burtă în spatele stîncilor, pocnindu-se groaznic în coaste, o izbitură dureroasă care-i goli plămînii de aer şi-i tăie respiraţia.

Luptînd să-şi recapete suflul, izbi capacul încărcătorului şi-l armă cu o nouă încărcătură, aruncă o privire rapidă peste stînci şi din nou se ridică în picioare. Totul se petrecu în zece secunde. Cu Mauser-ul sprijinit de trupul său începu să tragă în jos la întîmplare, pentru că Andrea era atent numai la terenul plat şi alunecos pe care călca, şi la depresiunea mărginită de pietriş, atît de îndepărtată. Apoi Mauser-ul se goli de muniţie şi deveni inutil în mîinile sale, de departe toate carabinele începură să tragă, gloanţele şuierau deasupra capului lui iar cînd ricoşau de stînci, îl orbeau cu bucăţele fine de zăpadă. Dar pe munţi începu să se lase seara. Andrea nu mai era decît o pată, o pată ce se mişca repede pe un fond negru şi este un fapt cunoscut că, atunci cînd se trage în sus, precizia e mai mică pe orice vreme. Chiar în această situaţie tirul puternic din vale era susţinut şi convergent şi Andrea nu mai aşteptă. Apucînd iute cu mîinile ce nu se vedeau capetele costumului de zăpadă, literalmente se zvîrli orizontal înainte şi

alunecă ultimii trei metri pe burtă în valea care parcă-l aştepta.

Întins cît era de lung pe spate, în mica depresiune, Andrea căută în buzunarul de la piept o oglindă de metal, şi, prudent, o ridică deasupra capului. La început nu văzu nimic, căci întunericul era mai intens jos şi oglinda se înceţoşa din cauza căldurii corpului său. Apoi oglinda se limpezi în aerul rece de munte şi putu să vadă, doi, trei, pe urmă o jumătate de duzină de oameni descoperiţi urcînd cu un mers stîngaci panta muntelui. Andrea lăsă în jos oglinda şi cu un lung suspin de uşurare se destinse. Cu ochii zîmbitori privi cerul, clipi cînd primii fulgi uşori de nea se topiră pe genele sale şi zîmbi din nou.

Leneş, scoase o nouă încărcătură de gloanţe şi umplu încărcătorul Mauser-ului.

— Şefule? spuse Miller cu o voce plîngătoarc.

— Da. Ce este?

Mallory îşi scutură zăpada de pe faţă şi de pe gulerul hainei de vînt şi privi atent în întunericul alb din faţa lui.

— Şefule, cînd erai la şcoală n-ai citit o poveste cu nişte oameni care s-au rătăcit în timpul unei furtuni de zăpadă şi care s-au învîrtit în cerc zile întregi?

— Am avut exact acelaşi manual şi în Queenstown, recunoscu Mallory.

— Şi s-au rătăcit învîrtindu-se în cerc pînă au murit? insistă Miller.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Mallory nerăbdător. Chiar şi în bocancii încăpători ai lui Stevens picioarele îl chinuiau cumplit. Cum

putem să ne învârtim în cerc dacă tot timpul mergem la vale? Ce-ţi închipui că sîntem pe o scară în spirală?

Jignit, Miller continuă să meargă tăcut alături de Mallory, amîndoi înaintau cu picioarele înfundate în zăpada umedă şi aderentă care începuse să cadă liniştit şi insistentă de peste trei ore de cînd Andrea deturnase compania de cercetare a vînătorilor de munte. În Munţii Albi din Creta, chiar în mijlocul iernii, Mallory nu-şi putea aduce aminte de o ninsoare atît de deasă şi continuă. Cu atît mai mult în insulele greceşti poleite de soarele etern, gîndi el cu amărăciune. Nu contase pe această ninsoare cînd plănuise să coboare la Margaritha după alimente şi combustibil, dar oricum decizia lui nu s-ar fi schimbat; căci, cu toate că acum suferea mai puţin, Stevens slăbea văzînd cu ochii şi avea o disperată nevoie de căldură şi hrană.

Într-adevăr, luna şi stelele erau ascunse de nori grei de zăpadă, nu se vedea nimic la mai mult de trei metri în orice direcţie şi pierderea busolei căpătase o importanţă deosebită. Nu se îndoia de abilitatea sa de a găsi satul, era suficient să coboare şi să ajungă la rîul care curgea în vale, apoi să-l urmărească în direcţia nord pînă vor ajunge la Margaritha, dar dacă zăpada continua să cadă, şansele lor de a repera din nou micuţa peşteră pe imensa coastă a muntelui...

Mallory îşi înăbuşi un strigăt cînd mîna lui Miller îl apucă de partea de sus a braţului şi-i trase în zăpadă, făcîndu-l să îngenuncheze. În acel moment de pericol iminent se simţi cuprins de o ciudă ascunsă fiindcă, absorbit de gînduri, nu fusese destul de atent. Îşi ridică mîna la frunte apărîndu-se

de zăpadă şi îşi roti privirea în jur prin alba perdea catifelată şi umedă care învolbura şi învîrtejea întunericul prin faţa lor. Deodată îşi dădu seama – la cîţiva metri depărtare era o formă întunecată, ghemuită. Era atît de aproape, mai mai să se lovească de ea.

— E coliba, şopti el la urechea lui Miller. O remarcaseră mai devreme în cursul după-amiezii, la mijlocul drumului dintre peştera lor şi Margaritha şi cam pe aceeaşi direcţie. Simţi o uşurare, încrederea în sine îi spori – vor fi în sat cel mult peste o jumătate de oră. Navigaţie elementară, dragul meu caporal, murmură el. Pierduţi şi învîrtindu-se într-un cerc, ce naiba! Ai încredere în...

Se opri brusc cînd simţi degetele lui Miller strîngîndu-i braţul şi capul lui Miller se apropie de al său.

— Am auzit glasuri, şefule. Cuvintele lui erau mai mult o şoaptă.

— Eşti sigur? Mallory observă că pistolul cu surdină al lui Miller era încă în buzunar.

Miller ezită.

— Dracu să mă ia, şefule. Nu sînt sigur de nimic, şopti el iritat. În ultimele ore mi-am imaginat o mulţime de blestemăţii posibile! Îşi dădu la o parte gluga de pe cap ca să audă mai bine, se aplecă pentru cîteva secunde apoi, se lăsă în jos din nou. În orice caz sînt sigur, am avut impresia că aud ceva.

— Haidem să aruncăm o privire înăuntru. Mallory se ridică iarăşi în picioare. Cred că te-ai înşelat. Nu pot să fie vînători de munte, ultima oară cînd i-am văzut, erau la mijlocul drumului pe Muntele Kostos. Şi ciobanii folosesc aceste locuri numai în lunile de vară. Ridică piedica de siguranţă

a Coltului său şi înaintă încetişor cu Miller alături pînă la o jumătate de metru de peretele cel mai apropiat al colibei.

Ajunseră lîngă colibă, îşi lipiră urechile de zidul fragil din carton asfaltat. Zece secunde, douăzeci, o jumătate de minut, apoi Mallory se linişti.

— Nu-i nimeni acasă. Sau dacă sînt, par foarte liniştiţi. Dar fără riscuri, Dusty. Tu o iei pe drumul ăsta, eu pe ăstălalt. Ne întîlnim la uşă – trebuie să fie pe partea cealaltă cu faţa înspre vale... La colţurile casei mergi mai departe de zid, să nu fii imprudent!

Puţin mai tîrziu cei doi se şi aflau în colibă şi închiseră uşa după ei. Mallory cercetă toate colţurile bordeiului dărăpănat cu fascicolul luminos al lanternei sale. Coliba era aproape goală – cu pămînt pe jos, o bancă din lemn rudimentară, o sobă stricată pe care era aşezată o lampă ruginită – şi asta era tot. Nici o masă, nici un scaun, nici horn, nici măcar o fereastră.

Mallory se îndreptă spre sobă, luă lampa şi o mirosi.

— N-a fost folosită de mult. Înăuntru e încă plină cu petrol. Poate fi foarte utilă în carcera aceea subterană de pe munte, dacă mai găsim locul...

Deodată înlemni, ascultă nemişcat cu ochii pierduţi şi cu capul lăsat uşor într-o parte. Uşor, foarte uşor lăsă lampa jos şi se îndreptă liniştit spre Miller.

— Într-un viitor apropiat adu-mi aminte să-ţi cer scuze, murmură el. Avem musafiri, dă-mi pistolul şi continuă să vorbeşti.

— Aceeaşi poveste ca la Castelrosso, se văită tare Miller. Nici măcar nu clipise. E de-a dreptul

monoton. Un birman – pariez că de data asta e un birman! Dar deja vorbea de unul singur.

Cu pistolul automat înfipt în centură, Mallory mergea, aproape fără zgomot în jurul colibei, la o distanţă de trei metri de zid. Trecuse de două colţuri, tocmai îl înconjurase pe al treilea cînd cu coada ochiului văzu în spate o vagă siluetă ieşind din pămînt şi sărind asupra lui cu braţul ridicat. Mallory făcu repede un pas înapoi, evitînd lovitura, se întoarse şi repezi cu sete pumnul strîns şi-l îndreptă spre stomacul atacatorului. Urmă un icnet de durere şi omul se încovoie, gemu şi se prăbuşi tăcut, la pămînt. În acelaşi timp, cu patul pistolului, Mallory se apără de ciomagul care era gata să-l lovească.

Mallory întoarse din nou pistolul cu patul înspre mînă, privi fără să clipească la silueta îngrămădită jos, la primitivul toiag de lemn pe care-l ţinea încă în mîna înmănuşată, la rucsacul ce nu părea cazon, legat de spatele lui. Stătea cu pistolul aţintit spre trupul căzut la pămînt aşteptînd. Totul mersese prea uşor, suspect de uşor. Trecură treizeci de secunde şi silueta întinsă pe jos nu se mişcă. Mallory făcu un pas înainte şi, deliberat şi cu multă atenţie, îl lovi nu prea blînd în partea exterioară a genunchiului. Era un şiretlic mai vechi care nu dădea greş niciodată, durerea era scurtă dar cumplită. Totuşi nu se produsese nici o mişcare, nici un sunet.

Repede Mallory se aplecă, prinse cu mîna liberă cureaua de pe umăr a rucsacului, se ridică în picioare şi mai tîrîndu-l, mai cărîndu-l, porni spre uşă cu prizonierul său. Nu cîntărea mai nimic. Avînd o garnizoană mai mare chiar decît în insula Creta, cei

din insulă rămîneau cu şi mai puţine alimente, cugetă Mallory compătimitor. Mult mai puţină mîncare. Regretă că l-a lovit aşa de tare.

Miller îl întîmpină la uşă, se aplecă fără un cuvînt, îl apucă de picioare pe bărbatul căzut în nesimţire şi-l ajută pe Mallory să-l răstoarne pe banca de lemn din colţul cel mai îndepărtat al colibei.

— Straşnică treabă, şefule, îl felicită el. N-am auzit nimic. Cine-i atletul ăsta de categorie grea?

— Habar n-am. Mallory scutură din cap în întuneric. Piele şi oase, asta-i tot, piele şi oase. Închide uşa, Dusty şi ia să vedem noi pe ce-am pus mîna.

CAPITOLUL 8

MARŢI

De la 19,00 la 00,15

Trecu un minut, două, apoi micul prizonier se trezi, gemu şi se strădui să se aşeze. Mallory îl luă de braţ ca să-l ajute în timp ce el, cu ochii închişi şi ca şi cum ar fi încercat să-şi împrăştie buimăceala, dădea din cap. În sfîrşit îşi ridică încet privirea în lumina slabă a lanternei aprinsă de curînd şi privi pe rînd la Mallory, la Miller şi apoi din nou la Mallory. Chiar în clipa cînd se trezi văzură cum obrazul său oacheş îşi recapătă culoarea normală, cum i se ridica de indignare mustaţa neagră şi cum supărarea îi întuneca privirea. Brusc, bărbatul se ridică în picioare şi îşi smulse braţul din mîna lui Mallory.

— Cine sînteţi? întrebă el în englezeşte, clar, precis, aproape fără nici o urmă de accent străin.

— Regret, dar cu cît vei şti mai puţin cu atît mai bine, zîmbi Mallory, deliberat pentru ca vorbele lui să nu-l jignească. Spun asta pentru binele dumitale. Cum te simţi?

Micul om îşi masă abdomenul cu blîndeţe, apoi îşi întinse piciorul, strîmbîndu-se de durere.

— M-ai lovit foarte tare.

— N-am avut încotro. Mallory se întinse şi apucă din spatele lui bîta pe care o avusese. Ai încercat să mă loveşti cu asta. Ce te aşteptai să fac – să-mi scot pălăria, ca să mă poţi lovi mai bine?

— Eşti plin de haz! Îşi îndoi din nou piciorul, încercîndu-l, şi-l privi pe Mallory cu o bănuială ostilă. Mă doare genunchiul, spuse el pe un ton de reproş.

— Mai întii şi întîi, ce-i cu bîta?

— Aveam de gînd să te dobor şi să văd cine eşti, explică el nerăbdător. Era singura cale. Puteai să fii un vînător de munte... De ce mă doare genunchiul...

— Ai căzut pe el prost, spuse Mallory fără să roşească. Ce faci aici?

— Cine eşti tu? ripostă omuleţul.

Miller tuşi şi privi la ceas ostentativ.

— Toată chestia asta e tare amuzantă, şefule...

— Ai dreptate, Dusty. Nu putem să ne pierdem toată noaptea. Mallory apucă repede rucsacul omului şi-l azvîrli lui Miller. Vrei să vezi ce-i înăuntru? Ciudat, omuleţul nu făcu nici un gest de protest.

— Mîncare? spuse Miller reverenţios. O mîncare minunată. Carne friptă, brînză şi vin. Cu regret, Miller închise rucsacul şi-l privi curios pe prizonierul lor.

— Al dracului, ciudată oră pentru un picnic.

— Uite! Un american, un iankeu. Omuleţul zîmbi. Din ce în ce mai bine!

— Ce vrei să spui? întrebă bănuitor.

— Vezi singur, spuse omuleţul politicos şi arătă neglijent cu capul spre colţul cel mai îndepărtat al camerei. Priveşte acolo! Mallory făcu stînga împrejur, dar într-o secundă îşi dădu seama că fusese păcălit şi reveni în poziţia iniţială. Se aplecă cu grijă şi atinse braţul lui Miller.

— Nu te uita prea repede în spate, Dusty. Şi nu-ţi scoate pistolul. Se pare că prietenul nostru nu era singur. Mallory strînse buzele, reproşîndu-şi singur prostia comisă. Voci – Dusty spusese că auzise voci. Probabil că era mai obosit decît credea...

Un bărbat înalt, slab, bloca intrarea. Figura lui era umbrită de o glugă care-i acoperea capul, dar puşca din mîna lui se desluşea bine. Era o carabină Lee-Enfield, observă Mallory liniştit.

— Nu trage! Omuleţul vorbi repede greceşte. Mai mult ca sigur că sînt cei pe care îi căutăm, Panayis.

Panayis! Mallory simţi cum îl copleşeşte un val de uşurare. Acesta era unul din numele pe care Eugen Vlachos îl indicase la Alexandria.

— S-au schimbat lucrurile, nu-i aşa? Omuleţul îi surîse lui Mallory, ochii lui se încreţiră, mustaţa mare şi neagră se zburli într-o parte. Vă întreb din nou, cine sînteţi?

— S.O.E., răspunse Mallory fără să ezite.

Bărbatul dădu din cap satisfăcut.

— Căpitanul Jensen v-a trimis?

Mallory se prăbuşi pe bancă scoţînd un lung suspin de uşurare.

— Sîntem printre prieteni, Dusty! Îl privi pe omuleţul din faţa lui. Dumneata trebuie sa fii Louki – primul platan din piaţa satului Margaritha?

Micul om radia de fericire. Salută şi întinse mîna.

— Louki. La dispoziţia dumneavoastră, domnule.

— Şi acesta este desigur Panayis?

Bărbatul înalt, întunecat şi tăcut din uşă, înclină capul fără să surîdă şi nu spuse nimic.

— Aţi nimerit-o! Omuleţul radia de mulţumire.

— Louki şi Panayis. Deci sîntem cunoscuţi la Alexandria şi Cairo? întrebă el mîndru.

— Desigur! Mallory îşi înăbuşi un zîmbet. Se vorbeşte foarte frumos de voi. Aţi fost de mare folos aliaţilor.

— Şi vom mai fi, spuse Louki energic. Haideţi, pierdem timpul. Nemţii sînt pe munte. Cu ce vă putem ajuta?

— Cu hrană, Louki. Avem nevoie de hrană – avem nevoie urgentă.

— E aici! Mîndru, Louki arătă rucsacul. Eram pe drum ca să v-o aducem.

— Eraţi pe drum... Mallory era mirat. Cum aţi aflat unde sîntem – sau că am debarcat pe insulă?

Louki îşi mişcă mîna în semn de protest.

— A fost simplu. De cum s-a luminat, trupele germane s-au deplasat spre sud, trecînd spre munţi prin Margaritha. Toată dimineaţa au scotocit coasta răsăriteană a Muntelui Kostos. Aşa ne-am dat seama că cineva trebuie să fi debarcat şi apoi nemţii au blocat la ambele capete drumul spre creastă pe coasta sudică. În consecinţă voi aţi coborît pe coasta apuseană. La asta nu se aşteptau, i-aţi păcălit. Aşa că am plecat să vă găsim.

— Dar nu ne-aţi fi găsit niciodată...

— Ba da, v-am fi găsit.

În vocea lui era o certitudine absolută.

— Panayis şi cu mine – cunoaştem fiecare piatră, fiecare fir de iarbă din Navarone. Deodată Louki se cutremură, privi în gol la zăpada ce se învolbura. Nu puteaţi să alegeţi un timp mai rău.

— N-am putut alege o vreme mai bună, spuse Mallory încruntat.

— Noaptea trecută, da, consimţi Louki. Nimeni nu vă aştepta pe ploaia şi pe vîntul acela. Nimeni nu v-a auzit avionul şi nici n-a visat că veţi încerca să săriţi...

— Am venit pe mare, îl întrerupse Miller. Ridică mîna neglijent. Am escaladat faleza meridională.

— Ce? Faleza meridională? exclamă Louki sincer neîncrezător. Nimeni nu poate escalada faleza meridională. E imposibil!

— Aşa am simţit şi noi pe la jumătatea drumului, spuse Mallory sincer. Dar Dusty are dreptate. Aşa a fost.

— Am spus că e imposibil, repetă el categoric.

Louki făcu un pas înapoi, figura lui era imobilă.

— Asta-i adevărul, Louki, îl întrerupse Miller liniştit. Nu citeşti niciodată ziarele?

— Sigur că citesc ziarele? se zburli Louki cu indignare. Crezi că sînt cum se spune – analfabet?

— Atunci adu-ţi aminte, înainte de război, îl sfătui Miller. Adu-ţi aminte de alpinism şi de Himalaia. Fără îndoială ai văzut fotografia lui în ziare – o dată, de două ori, de o sută de ori. Privi la Mallory cu respect. Numai că atunci era ceva mai frumos. Trebuie să-ţi aminteşti. Acesta este Keith Mallory din Noua Zeelandă.

Mallory nu spuse nimic. Îl urmărea pe Louki, nedumerirea, mişcarea comică a ochilor, capul lăsat într-o parte şi deodată în memoria omuleţului licări ceva şi figura i se lumină într-un surâs larg, care şterse orice urmă de bănuială. Făcu un pas înainte cu mîna întinsă de bun-venit!

— Pe dumnezeul meu, ai dreptate! Mallory! Sigur că îl cunosc pe Mallory! Apucă mîna lui Mallory şi o scutură în sus şi în jos de entuziasm. Exact cum a spus americanul. E nevoie să te razi... Şi arăţi mai bătrîn...

— Mă şi simt mai bătrîn, spuse trist Mallory. Făcu un semn cu capul spre Miller. Acesta este caporalul Miller – cetăţean american.

— Alt alpinist celebru? întrebă Louki cu interes. Alt as al munţilor?

— A escaladat faleza meridională cum n-a mai fost escaladată vreodată, răspunse Mallory cu convingere. Privi la ceas, apoi îl fixă pe Louki. În munţi mai sînt şi alţi oameni de-ai noştri. Avem nevoie de ajutor, Louki. Avem nevoie urgentă de ajutor, şi asta imediat. Ştiţi prin ce pericol treceţi dacă sînteţi surprinşi ajutîndu-ne?

— Pericol? spuse Louki cu un gest dispreţuitor. Pericol pentru Louki şi Panayis, vulpoii din Navarone! Imposibil! Sîntem ca fantomele nopţii. Ridică rucsacul greu pe umeri. Haideţi să le ducem alimente prietenilor noştri.

— Un minut, spuse Mallory, punînd o mînă pe braţul lui. Mai sînt încă două lucruri de care avem nevoie. Căldură – avem nevoie de o sobă şi combustibil, şi mai avem nevoie de...

— Căldură? O sobă? Louki îl privi neîncrezător. Prietenii voştri din munţi ce sînt? O ceată de doamne bătrîne?

— Şi mai avem nevoie de bandaje şi medicamente, continuă Mallory răbdător. Unul dintre prietenii noştri a fost grav rănit. Nu sînt sigur, dar nu cred că va supravieţui.

— Panayis, se răsti Louki. Te întorci în sat. Louki vorbea acum greceşte. Îi dădu repede indicaţiile necesare, îi explică unde era adăpostul de stînci pe care i-l descrisese Mallory, se încredinţă că a înţeles, apoi rămase un moment nehotărît, trăgîndu-se de capătul mustăţii. În sfîrşit privi în sus spre Mallory.

— Puteţi să găsiţi peştera aceea singuri?

— Dumnezeu ştie, mărturisi sincer Mallory. Să-ţi spun drept, nu prea cred.

— Atunci trebuie să vă însoţesc. Am sperat – vedeţi pentru Panayis va fi o povară grea. I-am spus să aducă şi aşternuturi şi nu cred...

— Merg şi eu cu el, se oferi Miller. Îşi aminti de munca extenuantă de pe caic, de ascensiunea pe stînci şi de marşul lor forţat prin munţi şi spuse: Exerciţiul îmi va prii...

Louki îi traduse propunerea lui Panayis ce părea tăcut numai din cauză că nu ştia deloc englezeşte, dar fu întîmpinat de un torent de proteste. Miller îl privi mirat.

— Dar ce are bătrînul cioroi? îl întrebă el pe Mallory. Nu pare prea fericit că vreau să merg şi eu.

— Spune că poate să se descurce foarte bine şi vrea să meargă singur, îi traduse Mallory. Crede că îl vei face să-şi încetinească pasul pe munte. Dădu din cap batjocoritor. Ca şi cînd ar putea cineva să-l încetinească pe Dusty Miller!

— Exact, se răsti Louki mânios. Se întoarse din nou spre Panayis gesticulînd cu mîinile pentru a-şi accentua cuvintele.

Miller se întoarse şi privi la Mallory ne-răbdător.

— Ce spune acum, şefule?

— Adevărul, răspunse Mallory solemn. Spune că ar trebui să fie onorat că i se dă ocazia să meargă cu Monsieur Miller, faimosul alpinist american. Mallory surîse. Panayis va fi gata să facă tot ce-i stă în putinţă în seara aceasta – hotărît să arate că un navaronez poate urca tot atît de repede şi de bine ca oricine.

— Oh, Doamne! gemu Miller.

— Şi la întoarcere, nu uita să-i dai o mînă de ajutor lui Panayis în părţile mai abrupte.

Răspunsul lui Miller din fericire se pierdu într-o pală de vînt încărcată de zăpadă.

Vîntul acela se ridica din ce în ce mai tare, un vînt aspru ce biciuia şi azvîrlea zăpada grea în obrazurile lor schimonosite şi le smulgea lacrimi din ochi. O zăpadă grea şi umedă care la cea mai uşoară atingere se topea şi se infiltra prin toate crăpăturile şi găurile veşmintelor lor, pînă îi înmuia, îi îngheţa şi îi făcea să arate jalnic. O zăpadă lipicioasă, cleioasă ce se depunea straturi, straturi, sub tălpile bocancilor deasupra pămîntului iar muşchii picioarelor îi dureau de greutatea zăpezii acumulate. Pe drept cuvînt nu se vedea nimic, nici chiar la o distanţă de treizeci de centimetri – o impenetrabilă perdea de vîrtejuri albe şi gri, fără formă îi acoperea şi-i înghiţea mereu. Louki înainta pe coasta muntelui în diagonală cu siguranţa netulburată a omului care merge pe poteca grădinii sale.

Louki părea la fel de agil şi de neobosit ca o capră de munte. Şi limba îi era la fel de vioaie, la fel de neobosită ca şi picioarele. Vorbea în continuu, plin de bucuria de a acţiona din nou, indiferent de

acţiune, dacă era îndreptată împotriva duşmanului. Îi povesti lui Mallory despre ultimele trei atacuri de pe insulă şi cît de sîngeros au fost respinse. Nemţii au fost într-un fel preveniţi de asaltul de pe mare al comandourilor şi al Serviciului Special al Marinei, aşa că i-au aşteptat pregătiţi cu toate forţele pe care le aveau, făcîndu-i bucăţele, iar cît priveşte cele două grupuri aeropurtate, au avut cel mai cumplit nenoroc, căzînd din greşeală în mîinile inamicului în urma unor coincidenţe de neprevăzut; îi mai povesti cum în ambele ocazii el şi Panayis de-abia au scăpat cu viaţă – în realitate ultima dată Panayis fusese capturat, dar i-a ucis pe cei doi gardieni ai săi şi a evadat fără să fi fost recunoscut de cineva. Louki îi vorbi despre poziţia tupelor germane şi punctele de control din insulă, despre amplasarea barierelor pe cele două drumuri, singurele de altfel, şi în fine puţinul pe care-l ştia el despre planul general al fortăreţei din Navarone. Dar Panayis oacheşul putea să-i spună mult mai multe – de două ori fusese în forţăreaţă, odată o noapte întreagă; tunurile, posturile de control, cazărmile, încartiruirea ofiţerilor, amplasarea turbogeneratorului, posturile santinelelor – le ştia pe fiecare unde erau, la milimetru. Mallory fluieră încet pentru sine. Era mai mult decît ar fi îndrăznit să spere. Trebuia însă mai întîi să scape de cercetaşi, mai trebuia apoi să ajungă la fortăreaţă, şi mai trebuia în fine să intre înăuntru. Dar odată înăuntru – şi Panayis trebuia să ştie cum se intră... Mallory mări pasul fără să-şi dea seama şi se aplecă mai în faţă.

— Prietenul dumitale Panayis trebuie să fie cineva, şopti el încet. Povesteşte-mi mai multe despre el, Louki.

— Ce pot să vă spun? Louki îşi scuturǎ capul, cînd o rafalǎ de zăpadă îl acoperi. Ce ştiu despre Panayis? Ce ştiu ceilalţi despre Panayis? Că are norocul lui Satana, curajul nebunului şi mai degrabă ar sta alături leul cu oaia, mai degrabă vulpea înfometată ar cruţa păsările decît Panayis să respire acelaşi aer cu nemţii. Noi toţi ştim acestea şi totuşi nu-l cunoaştem pe Panayis. Tot ce ştiu e că sînt mulţumit că nu sînt neamţ, stînd în aceeaşi insulă cu Panayis. Noaptea loveşte pe ascuns cu cuţitul şi pe la spate. Louki se închină. Mîinile lui sînt pline de sînge.

Mallory se cutremură involuntar. Figura posomorîtă şi sumbră a lui Panayis, imaginea obrazului lipsit de expresie, ochii ascunşi începuseră să-l fascineze.

— Cu siguranţă că ştii mai mult decît atît, argumentă Mallory. Oricum sînteţi amîndoi din Navarone.

— Da, da, asta aşa e.

— E o insulă mică, aţi trăit împreună toată viaţa...

— Ah, aici domnul maior se înşeală! Înaintarea în grad al lui Mallory era pe de-a-ntregul ideea lui Louki: în ciuda protestelor şi explicaţiilor lui Mallory, părea hotărît să nu cedeze. Eu, Louki, am fost plecat mulţi ani în ţări străine, ca să-l ajut pe Monsieur Vlachos. Monsieur Vlachos, spuse Louki cu mîndrie, este un funcţionar al guvernămîntului, foarte important.

— Ştiu, aprobă Mallory. E consul. L-am şi cunoscut. E un bărbat foarte distins.

— L-aţi cunoscut? Pe Monsieur Vlachos? Nu puteai să nu simţi în vocea lui Louki bucuria, încîntarea. E bine. E minunat! Mai tîrziu trebuie să-mi povestiţi tot. E un om mare. Nu v-am povestit încă...

— Vorbeam de Panayis, îi reaminti blînd Mallory.

— A, da, Panayis. Cum spuneam, am lipsit foarte mult timp din Navarone. Cînd m-am întors, Panayis era dus departe. Tatăl lui murise, mama lui se recăsătorise şi Panayis plecase să trăiască cu tatăl lui vitreg şi două surori vitrege, în Creta. Tatăl lui vitreg, jumătate pescar, jumătate ţăran, a fost ucis într-o luptă cu nemţii lîngă Candia – ăsta a fost începutul. Panayis luă vasul tatălui său, ajută mulţi aliaţi să evadeze, pînă cînd fu prins de nemţi, care-l spânzurară de încheieturile mîinilor în piaţa satului unde trăia familia lui – lîngă Casteli; l-au biciuit pînă la sînge, de i se puteau vedea coastele şi l-au lăsat acolo în văzul tuturor să moară. După aceea au dat foc satului şi familia lui Panayis a pierit, înţelegeţi, domnule maior?

— Înţeleg, spuse Mallory înverşunat. Dar Panayis...

— Ar fi fost normal să moară. Dar ăsta e rezistent, mai rezistent chiar decât un nod într-un roşcov bătrîn. În timpul nopţii prietenii l-au dezlegat, l-au luat cu ei în munţi pînă s-a vindecat şi apoi a ajuns înapoi la Navarone, Dumnezeu ştie cum. Cred că a venit din insulă în insulă într-o barcă mică cu rame. Niciodată nu spune de ce s-a întors – eu cred că-i face mare plăcere să ucidă în insula natală. Dar

nu ştiu, domnule maior. Tot ce ştiu este că mîncarea, somnul, soarele, femeile şi vinul nu înseamnă pentru oacheşul ăsta nimic şi chiar mai puţin decît nimic. Din nou Louki se înclină. Mă ascultă pentru că sînt administratorul familiei Vlachos, dar şi mie mi-e frică de el. Nu trăieşte decît pentru ca să ucidă, să ucidă şi iar să ucidă, asta-i viaţa lui. Louki se opri o clipă, adulmecă aerul ca un cîine care caută vînatul fugar, îşi scuturră zăpada de pe bocanci şi o luă oblic în sus pe povîrniş. Instinctul de orientare al lui Louki era neobişnuit, fără nici cea mai mică ezitare.

— Cît mai avem de mers, Louki?

— Două sute de metri, domnule maior, nu mai mult. Louki îşi suflă cîţiva fulgi de zăpadă de pe stufoasa lui mustaţă neagră şi înjură. Cînd am să-ajung, n-are să-mi pară rău!

— Nici mie n-are să-mi pară rău. Mallory se gîndi aproape cu plăcere la adăpostul săpat în stîncă, rece şi mizerabil. În timp ce urcau, se făcuse din ce în ce mai frig, şi vîntul se înteţise, murmurul lui crescuse cu un registru, transformîndu-se într-un fel de vaiet. Acum trebuiau să se plece, căutând să meargă contra vîntului ca să poată înainta. Deodată amîndoi se opriră, ascultară cu capul plecat rafala de ninsoare, se uitară unul la altul. De jur împrejurul lor stăpîneau deşertul alb şi tăcerea, nu era nici un indiciu care să le explice sunetul neaşteptat.

— Ai auzit ceva şi tu? murmură Mallory.

— Eu sînt. Mallory se întoarse, o voce groasă bubui în spatele lui şi din zăpadă se ivi o voluminoasă siluetă îmbrăcată în alb. Căruţa unui lăptar pe o stradă pavată e nimica toată în comparaţie cu zgomotul pe care-l faci dumneata şi

cu prietenul dumitale. Dar zăpada vă acoperă vocile şi nu puteam fi sigur.

Mallory îl privi curios.

— Cum ai ajuns aici, Andrea?

— Căutam lemne pentru foc, explică Andrea. La apusul soarelui eram sus pe Kostos cînd ninsoarea a încetat o clipă. Aş fi putut să jur că am văzut o colibă veche într-o vîlcea nu departe de aici. În zăpadă era ceva întunecat şi de formă pătrată. Aşa că am plecat...

— Are dreptate, îl întrerupse Louki. Este coliba bătrînului Leri nebunul. Leri era păzitor de capre. L-am avertizat cu toţii dar Leri n-a vrut să asculte şi nu vorbea cu nimeni decît cu caprele. A murit în coliba lui într-o alunecare de teren.

— E un vînt afurisit... murmură Andrea. La noapte bătrînul Leri ne va ţine de cald.

Se opri brusc la marginea văii ce se deschidea la picioarele lui, apoi coborî repede pînă în fundul ei cu pasul sigur al unei capre de munte. Fluieră de două ori strident, ascultă în zăpadă fluieratul de răspuns, apoi urcă repede vîlceaua. Casey Brown îl întîmpină la intrarea peşterii cu pistolul lăsat în jos şi le ţinu prelata pentru a-i lăsa să treacă.

În aerul glacial lumînarea de seu fumega, şiroind tare într-o parte, colţurile peşterii erau pline de negre umbre tremurătoare datorită flăcării şovăielnice. Luminarea era pe sfârşite, fitilul care picura se aplecă epuizat pînă ce atinse stînca. Louki aprinse un alt ciot de lumînare de la flacăra ce se sfîrşea. O clipă ambele lumînări luminară împreună şi Mallory îl zări pe Louki pentru prima oară clar. Îşi scosese haina de zăpadă şi, o zvârlise alături. O

siluetă mică, îndesată şi îmbrăcată într-o haină de un albastru închis cu fireturi negre la cusături şi înzorzonată în jurul pieptului, cu o vestă strînsă pe corp de o *tsanta* stacojie, un fel de brîu, şi deasupra o faţă oacheşă, surîzătoare, cu o măreaţă mustaţă neagră, ţanţoşă ca un steag. Un cavaler al veseliei, un miniatural d'Artagnan splendid înveşmîntat. Apoi privirea lui Mallory observă tîmplele ridate, ochii umezi, ochii negri, trişti şi permanent obosiţi, de-abia avu timpul necesar să înregistreze această impresie de compasiune că mucul de lumînare mai sclipi o dată, apoi se stinse şi Louki se cufundă în umbră.

Stevens era întins într-un sac de dormit, respiraţia lui era zgomotoasă, superficială şi accelerată. Cînd sosiseră, era treaz, dar refuzase mîncarea şi băutura, se întorsese pe o parte şi căzuse într-un tulbure somn spasmodic. Acum părea că nu mai simte nici o durere; semn rău, se gîndi Mallory sumbru, cel mai rău semn. Ar fi vrut să se întoarcă Miller...

Casey Brown înghiţi ultimele bucăţele de pîine cu o gură de vin, se ridică repede în picioare, împinse deoparte prelata şi privi trist afară la ninsoarea ce cădea. Se cutremură, lăsă pînza să cadă, ridică aparatul de transmisie şi-l fixă pe umăr cu o curea, luă un colac de frînghie şi o lanternă. Mallory se uită la ceas; era douăsprezece fără un sfert. Se apropia ora transmisiei obişnuite de la Cairo.

— Încerci să prinzi emisiunea, Casey? Pe o noapte ca asta n-aş da nici un cîine afară.

— Nici eu, spuse Brown morocănos. Dar cred că e mai bine, domnule. Recepţia este mult mai bună noaptea şi am să mă urc ceva mai sus, ca să evit muntele ăsta blestemat. Dacă aş încerca să fac asta ziua, aş fi reperat imediat.

— Ai dreptate, Casey. Tu ştii mai bine. Mallory îl privi curios. Ce faci cu echipamentul ăsta suplimentar?

— Pun aparatul sub prelată, apoi mă bag şi eu sub ea cu lanterna, explică Brown. Fixez frînghia aici şi pe drum am s-o derulez. Mi-ar place s-o recapăt cîndva.

— Foarte bine, aprobă Mallory. Ai grijă s-o fixezi ceva mai sus. Aceste vîlcele se strîmtează şi se adîncesc, alcătuind o adevărată prăpastie.

— Nu vă îngrijoraţi din pricina mea, domnule, spuse Brown ferm. Casey Brown nu va păţi nimic.

O rafală de vînt cu zăpadă, prelata flutură din nou şi Brown dispăru.

— Ei bine, dacă Brown poate... Mallory era acum în picioare, trăgîndu-şi gluga pe cap. Combustibil, domnilor, cabana bătrînului Leri. Cine e pentru o plimbare la miezul nopţii? Andrea şi Louki se ridicară deodată în picioare, dar Mallory clătină din cap.

— Unul e deajuns, Cred că cineva trebuie să stea şi să aibă grijă de Stevens.

— A avut un somn adînc, murmură Andrea. Nu poate să păţească nimic în timpul scurt cît vom lipsi.

— Nu m-am gîndit la asta. Nu putem risca să cadă în mîinile nemţilor. Într-un fel sau în altul – l-ar face să vorbească. N-ar fi vina lui dacă l-ar face să vorbească. E prea mare riscul.

— Puf! Louki pocni din degete. Vă frămîntaţi degeaba, domnule maior. Pe o rază de cîţiva kilometri nu-i nici un neamţ. Pe onoarea mea!

Mallory ezită, apoi zîmbi.

— Ai dreptate. Am devenit nervos.

Se aplecă spre Stevens şi-l scutură uşor. Tînărul se trezi, gemu şi deschise încet ochii.

— Plecăm după nişte lemne de foc, spuse Mallory. Ne întoarcem peste cîteva minute. Crezi că ai să te simţi bine?

— Sigur, domnule. Ce se poate întîmpla? Lăsaţi-mi numai pistolul la îndemînă şi stingeţi lumînarea. Zîmbi. Şi înainte de a intra, nu uitaţi să strigaţi!

Mallory se aplecă şi stinse lumînarea. Flacăra străluci o clipă apoi se stinse şi fiecare lucru, fiecare persoană din peşteră fură învăluite în întunericul adînc al iernaticului miez de noapte. Mallory făcu stînga-mprejur, dădu la o parte prelata şi ieşi afară în vîntul amestecat cu zăpada care se aşternu imediat pe jos în interiorul grotei. Andrea şi Louki îl urmară şi traseră prelata după ei.

Le-au trebuit zece minute pentru a găsi coliba ruinată a bătrînului păstor de capre, încă cinci minute pentru ca Andrea să smulgă uşa din ţîţînile ruginite, să ia banca şi masa de lemn, să le spargă în bucăţi uşor de mînuit şi încă zece minute să aducă la adăpostul de stînci lemnele pe care au putut să le lege şi să le care cu ei.

Acum vîntul bătea de la nord, dinspre Muntele Kostos şi le venea drept în faţă. Obrazul lor era amorţit din cauza frigului şi a zăpezii ce cădea biciuită de forţa vijeliei, erau însă mulţumiţi că

ajunseră din nou în vale şi coborîră bucuroşi printre pereţii adăpostiţi.

La gura peşterii Mallory îl strigă încet pe Stevens. Dinăuntru nu răspunse nimeni, nu se auzi nici o mişcare. Îl strigă din nou, în următoarele secunde de linişte, apoi ascultă atent. Îşi întoarse capul şi privi fix la Andrea şi la Louki. Lăsă legătura de lemne cu grijă în zăpadă, scoase Coltul şi lanterna, apoi ridică prelata, aprinse lanterna şi trase piedica revolverului.

Raza proiectoare lumină gura peşterii, trecu mai departe, cercetă colţurile cele mai îndepărtate ale adăpostului, se întoarse din nou în mijlocul peşterii şi rămase acolo ca şi cînd lanterna ar fi fost bătută în cuie. Pe jos era numai un sac de dormit gol. Andy Stevens dispăruse.

CAPITOLUL 9

MIERCURI NOAPTEA

De la 00,15 la 02,00

— Aşadar m-am înşelat, murmură Andrea. Nu dormea.

— Sînt sigur acuma că nu dormea, aprobă Mallory supărat. Şi pe mine m-a păcălit. A auzit tot ce-am spus. Gura i se strîmbă. Acum ştie de ce ne străduim să-l îngrijim. Acum ştie că a avut dreptate cînd se considera o piatră de moară. Ar fi îngrozitor să simţi ceea ce simte el acuma.

Andrea îl aprobă, dînd din cap.

— Nu e greu de ghicit de ce a plecat.

— Douăzeci de minute – imposibil să fi plecat mai devreme de douăzeci de minute. Poate nici atît, căci mai înainte s-a încredinţat că ne-am împrăştiat. N-a putut să se tîrască mai mult de circa patruzeci de metri, în cîteva minute îl vom găsi. Folosiţi lanternele fără apărători, în viscolul ăsta blestemat nu ne va vedea nimeni. Voi răspîndiţi-vă în sus pe deal, eu am să caut pe mijlocul văii.

— În sus? Louki puse mîna pe braţul lui. Vocea lui era mirată. Dar cu piciorul lui...

— În sus am spus, îl întrerupse Mallory nerăbdător. Stevens are minte – şi este înzestrat cu ceva mai mult curaj decît îşi închipuie că-l creditäm noi. Îşi închipuie că noi vom bănui că a apucat-o pe calea cea mai uşoară. Mallory tăcu o clipă, apoi continuă sumbru. Nici un muribund care se tîrăşte

afară în această situaţie nu va face lucrul cel mai uşor. Haideţi!

L-au găsit după exact trei minute. Probabil că bănuise că Mallory nu se va lăsa înşelat de aparenţe sau i-a auzit bîjbîind în sus pe povîrniş, pentru că a aranjat să i se piardă urma în spatele unei platforme troienite care astupa spaţiul de dedesubtul marginii unei proeminenţe situate chiar deasupra malului. Un ascunziş aproape perfect, dar piciorul rănit îl trădă, în lumina lanternei ochii atenţi ai lui Andrea observară dîra subţire de sînge ce se prelingea întunecată pe zăpadă. Cînd îl descoperiră, leşinase de frig, de epuizare sau datorită faptului că piciorul rupt îl durea cumplit: probabil din cauza tuturor acestor motive.

Înapoi în peşteră Mallory încercă să-i toarne lui Stevens pe gît nişte *ouzo* – o puternică băutură locală care îţi lua respiraţia. Avea o vagă bănuială că ar putea să fie periculoasă – sau era periculoasă numai în cazuri de şoc. În această privinţă memoria lui şovăia – dar era mai bine decît nimic. Stevens tuşi, scuipă şi vărsă cea mai mare parte, dar puţin, îi mai rămăsese totuşi în gît. Cu ajutorul lui Andrea, Mallory strînse atela desfăcută de la picior, opri curgerea lentă a sîngelui şi puse peste Stevens şi sub el tot ce putu găsi mai uscat în peşteră, apoi se aşeză obosit şi îşi scoase o ţigară din tabachera impermeabilă. Pînă nu se întorcea Dusty Miller cu Panayis din sat, nu putea să facă mai mult. Nimeni nu mai putea să facă ceva pentru Stevens.

Louki aprinsese imediat un foc la intrarea în peşteră; lemnul uscat şi vechi pîrîia arzînd vioi ca o flacără puternică dar fără mult fum. Aproape imediat căldura se răspîndi în peşteră şi cei trei

bărbaţi se strînseră mai aproape de foc. În cinci-şase locuri din tavanul subţire începură să curgă în jos şiroaie de apă din zăpada de deasupra ce se topea şi curgea pe pămîntul nisipos de jos; datorită acestui lucru şi a flăcării dogoritoare, curînd solul deveni o mocirlă, dar pentru Mallory şi Andrea aceste inconveniente erau nimica toată în comparaţie cu privilegiul de a sta la căldură, prima oară după treizeci de ore. Mallory simţea dogoarea înfiltrîndu-se în el ca o binefacere, îşi simţi tot corpul relaxat, pleoapele grele şi somnoroase.

Cu spatele sprijinit de perete era gata să adoarmă cu ţigara aprinsă cînd simţi o rafală de vînt, o răbufnire bruscă de ninsoare rece şi Brown intră în peşteră lăsînd istovit să-i lunece aparatul de transmisie de pe umeri. Siniştrii ca de obicei, ochii lui obosiţi se închiseră o clipă la lumina focului. Avea faţa tînără şi tremura de frig – Mallory gîndi că nu era o glumă să stai o jumătate de oră ghemuit, nemişcat pe coasta muntelui îngheţat şi pustiu. Brown se lăsă tăcut lîngă foc, scoase inevitabila ţigară şi privi trist în flăcări, neluînd în seamă mirosul acru al hainelor pârlite şi norii de fum care aproape imediat îl învăluiră. Părea de-a dreptul deznădăjduit. Mallory luă o sticlă, turnă nişte *retsimo* încălzit – un vin grecesc întărit cu ajutorul unor răşini naturale – şi îl trecu lui Brown.

— Dă-l repede pe gît, îl sfătui Mallory. Aşa n-ai să-i simţi gustul. Cu piciorul împboldi aparatul de transmisie şi-l privi din nou pe Brown. Nici de data asta n-ai luat legătura?

— Nici o grijă, domnule, am luat-o. Brown se strîmbă din cauza vinului dulce şi lipicios. Recepţia a fost foarte bună de ambele părţi, şi aici şi la Cairo.

— Ai reuşit! Mallory se ridică şi se aplecă spre el cu nerăbdare. Şi s-au bucurat să audă veşti despre băieţii hoinari, în seara asta?

— N-au spus nimic. Primul lucru pe care mi l-au comunicat a fost să tac şi să aştept. Posac, Brown aţîţă focul cu vîrful ghetei. Au fost avertizaţi, nu mă întrebaţi cum, că s-au trimis aici în ultimele patru nopţi echipament suficient pentru două sau trei staţii mici de ascultare.

Mallory înjură.

— Staţii de ascultare! Ale dracului, ele pică la ţanc – asta-i! Îşi aminti repede de existenţa nomadă pe care au fost constrînşi s-o ducă el şi Andrea, din cauza acestor staţii de ascultare în Munţii din Creta. Drăcia dracului, Casey, pe o insulă ca asta cît o farfurie de supă pot să ne repereze cu ochii închişi.

— Da, domnule, pot să ne repereze, aprobă Brown greoi.

— Louki, ai auzit ceva de staţiile astea? întrebă Mallory.

— Nimic, domnule maior, nimic. Louki ridică din umeri. Mi-e teamă că nici măcar un ştiu despre ce vorbiţi.

— Nu cred. Dar nu asta interesează acum – e prea tîrziu. Casey să auzim restul veştilor bune.

— Asta cu privire la transmisii, domnule. Din partea mea, nici un fel de emisii – ordin. Ne vom limita la abrevierile de cod: afirmativ, negativ, repetaţi şi aşa mai departe. Emisiuni continue numai în cazuri de urgenţă sau în cazul în care nu există alte posibilităţi.

— Ca de exemplu din celulele condamnaţilor ce zac în închisoarea subterană din Navarone, murmură Mallory. „Mamă, am murit la datorie!”

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, nu-i de glumă, spuse Brown morocănos. Flota germană de invazie – în special caice şi vedete rapide – a plecat azi dimineaţă din Pireu, continuă el, pe la ora patru dimineaţa. Cairo presupune că la noapte se vor ascunde undeva în Ciclade.

— Foarte ingenios din partea celor din Cairo. Unde dracu altundeva ar putea să se ascundă? Mallory îşi aprinse o altă ţigară şi privi trist la foc. Oricum, e plăcut să ştii că sînt pe drum. Asta-i tot, Casey?

Brown dădu din cap tăcut.

— Atunci e bine. Mulţumesc mult pentru că ai ieşit. Bine că te-ai întors. Dacă poţi, dormi puţin... Louki crede că ar trebui să coborîm în Margaritha înainte de ivirea zorilor pentru ca în timpul zilei să ne ascundem – acolo e un fel de puţ părăsit, foarte indicat pentru noi – şi mîine seară să ne continuăm drumul spre Navarone.

— Dumnezeule! mormăi Brown. Astă-seară o peşteră cu infiltraţii de apă, mîine seară un puţ părăsit, probabil pe jumătate plin de apă. Unde o să stăm în Navarone, domnule? Într-o criptă din cimitirul local?

— După cum merg lucrurile – este o locuinţă deosebit de nimerită, spuse Mallory sec. Sperăm să găsim ceva mai bun. Plecăm înainte de ora cinci. Îl urmări pe Brown întinzîndu-se lîngă Stevens şi îşi mută privirea la Louki. Acesta era aşezat pe o ladă situată în partea opusă focului, din cînd în cînd învîrtea un pietroi greu, îl înfăşură în cîrpe şi-l punea la piciorul amorţit al lui Stevens şi fericit se încălzea la flăcări. Încetul cu încetul simţi privirea scrutătoare a lui Mallory şi îşi înălţă capul.

— Sînteţi îngrijorat, domnule maior. Louki părea vexat. Sînteţi – cum se spune? – neliniştit. Nu vă convine planul meu? Am crezut că l-aţi acceptat...

— Nu sînt îngrijorat de asta, spuse Mallory sincer. Nici măcar nu sînt îngrijorat din pricina ta. Ci din pricina lăzii pe care stai. Înăuntru sînt explozivi puternici care ar putea să azvârle în aer un crucişător – şi tu stai la numai doi metri de foc. Nu e prea bine, Louki.

Louki se învîrti neliniştit pe locul lui, trăgîndu-se, de un capăt al mustăţii.

— Am auzit că poţi să bagi în foc trinitrotoluenul şi arde frumos ca un lemn plin de sevă.

— E adevărat, consimţi Mallory. Poţi să-l şi îndoi, să-l rupi, să-l pileşti, să-l tai cu fierăstrăul, să sari pe el sau să-l loveşti cu un baros şi n-ai să obţii decît un mic antrenament în plus. Dar dacă începe să transpire, într-o atmosferă umedă şi caldă – şi exudatul cristalizează... O, cerule! Şi în gaura asta începe să fie prea umed.

— Să-l dăm afară!

Louki în picioare trăgea lada prin peşteră.

— Afară cu el! Ezită. Numai dacă zăpada, umiditatea...

— Poţi să-l laşi să stea în apa sărată zece ani fără să păţească nimic, îl întrerupse Mallory profesoral. Dar mai sînt acolo şi nişte capse care se pot oţărî – fără să mai menţionez lada cu detonatori de lîngă Andrea. Le vom pune pe toată afară, sub o prelată.

— Puf! Louki are o idee mai bună. Omuleţul se înfăşură în mantaua lui. Coliba bătrînului Leri! Exact

locul care ne trebuie! Putem să le luăm de acolo cînd avem nevoie, cînd vrem şi, dacă veţi fi nevoiţi să plecăm de aici în fugă, nu va trebui să fiţi îngrijoraţi din cauza lor. Înainte ca Mallory să poată protesta, Louki se şi aplecase peste ladă, o ridică cu greutate şi, mai clătinîndu-se, mai mergînd, înconjură focul şi se îndrepta spre ieşire. De abia făcuse trei paşi că Andrea fu lîngă el, îl despovără hotărît şi luă lada sub braţ.

— Dacă îmi dai voie...

— Nu, nu! Louki se simţea ofensat. Pot s-o duc cu uşurinţă. E un nimic.

— Ştiu, ştiu, spuse Andrea blînd, dar aceşti explozivi trebuie duşi într-un anumit fel: Am fost instruit anume, explică el.

— Aşa! N-am ştiut. Desigur, trebuie să fie cum spui dumneata. Atunci eu am să duc detonatorii. Cu mîndria satisfăcută, împăcatul Louki renunţă să mai discute, ridică lada cea mică şi se grăbi să iasă din peşteră în urma lui Andrea.

Mallory privi la ceas. Era unu fix. În curînd Miller şi Panayis trebuiau să se întoarcă, îşi zise el. Vîntul nu mai bătea aşa tare şi ninsoarea aproape se oprise, mersul pe zăpadă va fi mai lesnicios dar va lăsa urme. Incomode aceste urme, dar nu fatale – ei înşişi vor pleca înainte de a se lumina, vor merge drept înspre vale. Acolo nu va fi zăpadă – şi dacă vor fi ici colo unele petice, o vor lua pe firul apei care trece prin vale şi nu vor lăsa nici o urmă.

Focul se stingea şi frigul se furişă din nou în ei. Mallory, care tremura în hainele lui încă ude, băgă nişte lemne în foc, le păzi ca să se aprindă şi peştera se umplu de lumină. Ghemuit pe o prelată întinsă pe jos, Brown adormise. Cu spatele la el,

Stevens zăcea nemişcat cu respiraţia scurtă şi grăbită. Dumnezeu ştie cît va mai trăi băiatul ăsta. Miller spusese că era pe moarte, dar „pe moarte” era un termen nedefinit, cînd un om grav rănit, muribund se răzgîndeşte să moară, devine cea mai rezistentă, cea mai răbdătoare creatură din lume. Mallory mai văzuse astfel de lucruri. Dar poate Stevens nu mai vroia să trăiască. Să trăiască, să-şi biciuie rănile teribile – ar fi însemnat să-şi dovedească lui şi celorlalţi că are dreptate – or, era de ajuns de tînăr şi de sensibil şi fusese destul de lovit şi suferise atît de mult în trecut, încît a trăi cu uşurinţă putea deveni pentru el lucrul cel mai însemnat din lume; pe de altă parte însă ştia ce obstacol îngrozitor devenise, căci îl auzise pe Mallory spunînd aceasta; mai ştia că prima grijă a lui Mallory nu fusese pentru sănătatea lui ci teama că ar putea fi capturat, supus la torturi şi silit să mărturisească totul – aşa îl auzise pe Mallory zicînd şi mai ştia că îşi dezamăgise prietenii. Totul era din cale afară de complicat, aproape imposibil de spus de partea cui va înclina balanţa. Mallory clătină din cap, oftă, îşi aprinse ţigara şi se apropie de foc.

Andrea şi Louki se reîntoarseră peste vreo cinci minute iar Miller şi Panayis erau pe urmele lor. Pe Miller îl puteau auzi venind de la oarecare distanţă, aluneca, cădea şi înjura aproape încontinuu în timp ce urca valea cu o povară mare şi grea. Nimeri din întâmplare intrarea peşterii şi se prăbuşi trudit lîngă foc. Făcea impresia unui om care trecuse printr-o grea încercare. Mallory îi surîse înţelegător.

— Ei bine, Dusty, cum a mers? Sper că Panayis nu te-a întârziat prea mult.

Miller nu părea să-l fi auzit. Privea neîncrezător la foc, lanterna îi căzuse din mînă cu întrerupătorul deschis în timp ce încet-încet se lămurea.

— Pe dracu! Ia te uită! Înjură amarnic. Îmi pierd o jumătate din noaptea asta blestemată cățărîndu-mă pe un munte blestemat cu o sobă şi cu destul petrol ca să faci baie unui elefant păcătos şi ce găsesc?

Trase aer în piept ca să le spună ce a găsit, apoi se cufundă într-o tăcere mocnind înăbuşit.

— Un bărbat la vîrsta ta ar trebui să-şi supravegheze atent tensiunea arterială, îl sfătui Mallory. Restul cum a fost?

— Perfect, bănuiesc. Miller avea în mînă un pahar de *ouzo* şi începuse să se înveselească din nou. Am luat aşternuturi, sacul cu medicamente...

— Dacă-mi dai acum aşternuturile, le voi pune tînărului nostru prieten, îl întrerupse Andrea.

— Şi alimente? întrebă Mallory.

— Mda. Am luat halealã, şefule. O grămadă. Tipul ăsta, Panayis, e o bomboană. Pîine, vin, brînză de capră, usturoi, cîrnaţi, orez – de toate.

— Orez? Era rîndul lui Mallory să fie neîncrezător. Dar nu-l poţi găsi în ziua de azi în insule, Dusty.

— Panaiys poate. Acum Miller se amuza teribil. L-a luat din bucătăria comandantului german. Un tip, pe nume Skoda.

— Comandantul german – glumeşti!

— Ăsta-i adevărul adevărat, şefule. Miller goli dintr-o înghiţitură o jumătate de pahar de *ouzo* şi suspină prelung, satisfăcut. Bietul Miller a rămas ascuns în spatele uşii din dos, genunchii îi tremurau

aidoma castanietelor unei dansatoare spaniole gata de a decola în orice direcţie în timp ce tineretul ăsta a intrat înăuntru şi a săltat localul. Acasă în America ar face avere ca spărgător. În circa zece minute s-a întors trăgînd după el această valiză blestemată. Miller o arătă cu o mişcare nepăsătoare. Nu numai că a curăţat cămara comandantului, dar a mai împrumutat şi sacul lui pentru a duce toate lucrurile astea. Şefule, îţi spun eu că asociaţia cu individul ăsta are să-mi provoace un atac de cord.

— Da, dar gardienii, santinela?

— Cred că aveau seara lor liberă, şefule. Bătrînul Panayis e ca un şarpe – nu spune nici un cuvînt şi, chiar cînd spune, nu-l pot înţelege. Părerea mea e că toată lumea a plecat în căutarea noastră.

— Dus şi întors n-aţi întîlnit nici ţipenie de om. Mallory îi umplu o ceaşcă de vin. Straşnică treabă, Dusty!

— Panayis a făcut-o nu eu, m-a tras şi pe mine după el. Dealtminteri am dat peste doi prieteni de-ai lui Panayis – mai degrabă el i-a căutat. L-au avertizat în legătură cu ceva. Ţopăia pradă agitaţiei, după aceea a încercat să-mi povestească. Miller ridică din umeri cu amărăciune. Nu lucrăm pe aceeaşi lungime de undă, şefule!

Mallory privi de-a curmezişul peşterii. Louki şi Panayis erau alături, Louki îl asculta în timp ce Panayis vorbea repede cu voce scăzută, gesticulând cu ambele mîini.

— Încă mai e agitat de ceva, spuse Mallory gînditor. Ridică glasul. Ce s-a întîmplat, Louki?

— O mulţime de lucruri, domnule maior. Louki îşi trase furios capătul mustăţii. Trebuie să plecăm repede. Panayis vrea să plece imediat. A auzit că

garnizoana germană va percheziţiona la noapte satul nostru casă cu casă, i s-a spus că în jurul orei patru.

— Cred că nu e vorba de o percheziţie obişnuită? întrebă Mallory.

— Nu s-a întîmplat de luni de zile. Îşi închipuie că v-aţi strecurat pe lîngă patrulele lor şi v-aţi ascuns în sat, chicoti Louki. Dacă mă întrebaţi pe mine, părerea mea este că nici ei nu mai ştiu ce să creadă. Desigur, asta nu vă pricinuieşte nici un rău. Nu veţi fi acolo şi, chiar dacă aţi fi, nu v-ar găsi şi pentru dumneavoastră va fi mai sigur să veniţi la Margaritha după percheziţie. Dar pe Panayis şi pe mine nu trebuie să ne găsească altundeva decît în paturile noastre. Altminteri ar fi rău pentru noi.

— Sigur, sigur. Nu trebuie să riscăm. Mai aveţi destul timp, veţi coborî peste o oră. Dar mai întîi fortăreaţa. Scoase din buzunarul de la piept harta pe care Eugen Vlachos o schiţase pentru el, o despături, se întoarse spre Panayis şi începu să vorbească fluent în limba insularilor greci. Haide, Panayis, am auzit că cunoşti fortăreaţa, aşa cum Louki îşi cunoaşte buzunarele. Şi eu ştiu multe, dar vreau să-mi povesteşti tu despre fortăreaţă: planul, tunurile, magaziile, ieşirile, sistemul de alarmă, locurile unde întunericul e mai adînc şi unde e mai puţin adînc, totul. N-are importanţă cît de mici sau neînsemnate ţi se par amănuntele, trebuie să mi le spui. Trebuie să-mi povesteşti, dacă o uşă se deschide în afară în loc să se deschidă înăuntru, acest lucru poate salva mii de vieţi.

— Şi cum aveţi de gînd, domnule maior, să pătrundeţi în fortăreaţă? întrebă Louki.

— Nu ştiu încă. Nu pot să mă hotărăsc pînă n-am să văd fortăreaţa. Mallory simţi că Andrea îl privea atent, apoi îşi mută privirile. Îşi făcuseră planurile de intrare în fortăreaţă pe cînd erau încă la Înaltul Comandament. Dar era piatra de încercare de care depindea totul şi Mallory îşi dădea seama că acest plan nu trebuia încredinţat decît unui număr cît mai mic de persoane.

Timp de aproape o jumătate de oră Mallory şi cei trei greci rămaseră aplecaţi asupra hărţii la lumina flăcărilor. Mallory verifica ceea ce i se spusese, înscriind cu meticulozitate toate informaţiile noi pe care Panayis i le dădea – şi Panayis avea o mulţime de lucruri să-i spună. Părea aproape imposibil ca un om să poată reţine atît de multe lucruri în două scurte vizite în fortăreaţă şi pe deasupra vizite clandestine şi pe întuneric. Avea un ochi extraordinar şi capacitatea de a vedea amănuntele; şi mai avea o ură feroce împotriva nemţilor. Mallory era convins că ura îi întipărise aceste detalii în memorie ca într-o fotografie. Cu fiecare secundă ce trecea Mallory simţea cum îi cresc speranţele.

Casey Brown se trezi din nou. Oricît era de obosit, bolborositul vocilor îl deşteptase din somnul greoi. Se întinse pînă în locul unde Andy Stevens pe jumătate treaz stătea sprijinit de perete, vorbind uneori chibzuit, alteori fără noimă. Brown ştia că acolo nu are nimic de făcut, Miller fusese ajutat de Andrea – la spălarea, curăţirea şi rebandajarea rănii – şi ajutorul lui se dovedise folositor. Se îndreptă spre intrarea peşterii, îi ascultă liniştit pe cei patru bărbaţi vorbind greceşte, trecu de prelată şi ieşi afară ca să ia o gură de aer rece şi proaspăt.

Înăuntrul peşterii erau şapte oameni, focul ardea mereu şi, în lipsă oricărei ventilaţii, i se făcuse teribil de cald.

Peste treizeci de secunde se întoarse în peşteră trăgînd prelata după el.

— Faceţi linişte cu toţii! şopti el încet. Arătă în spatele lui. Se mişcă ceva afară, pe povîrniş în jos. De două ori am auzit, domnule!

Panayis înjură încet şi sări în picioare ca o pisică. Diabolic îi străluci în mînă un cuţit ascuţit cu două tăişuri şi dispăru prin perdeaua de pînză mai înainte ca cineva să poată spune ceva. Andrea încercă să-l urmeze dar Mallory îşi întinse mîna, oprindu-l.

— Stai acolo unde eşti, Andrea. Prietenul nostru Panayis e puţin prea grăbit, spuse el blînd. S-ar putea să nu fie nimic – sau ar putea fi o mişcare de diversiune...

— Ptiu, drace! Stevens tocmai începuse să bolborosească cu voce tare. Tocmai acum începe să vorbească. Nu poţi să faci ceva...

Dar Andrea era deja aplecat peste Stevens, cu o mînă îi ţinea mîinile, cu mîna cealaltă mîngîindu-i părul şi fruntea fierbinte şi vorbindu-i calm, blînd, neîntrerupt. La început Stevens nu-i dădu nici o atenţie dar el continuă să-i vorbească într-un fel trenant, nefiresc, la întâmplare şi treptat influenţa hipnotică a mîinii care-l ţinea, şoaptele blînde, mîngîietoare îşi făcuseră efectul şi bolborositul se stinse într-un murmur ce se mai auzi puţin pînă încetă cu totul. Ochii lui se deschiseră brusc şi se trezi aproape complet lucid.

— Ce este, Andrea? De ce eşti...?

— Sst! Mallory ridică o mînă. Aud ceva...

— E Panayis, domnule! Brown îşi ţinea ochiul lîngă gaura din prelată. Tocmai urcă vîlceaua.

O secundă mai târziu Panayis era în peşteră şi se ghemuia jos lîngă foc. Arăta cu totul dezgustat.

— Nu-i nimeni, anunţă el. Am văzut nişte capre pe coasta muntelui, dar asta e tot!

Mallory îi traduse vorbele în faţa celorlalţi.

— Nu mi s-a părut că ar fi capre, spuse Brown încăpăţînîndu-se. Era un zgomot cu totul diferit.

— Mă duc să arunc o privire, se oferi Andrea. Ca să fiu sigur. Dar nu cred că oacheşul ăsta se înşeală. Înainte ca Mallory să poată spune ceva, Andrea dispăru tot atît de repede şi de tăcut ca şi Panayis. Peste trei minute se întoarse dînd din cap. Panayis are dreptate. Nu e nimeni. N-am văzut nici măcar caprele.

— Pe acestea le-a auzit Casey, spuse Mallory. Totuşi nu-mi place. Ninsoarea aproape s-a oprit, vîntul a scăzut şi probabil în vale mişună patrulele germane – cred că e timpul ca voi doi să plecaţi. Pentru Dumnezeu – fiţi atenţi! Dacă cineva încearcă să vă oprească, împuşcaţi-l. Oricum, vor da vina pe noi.

— Împuşcaţi-l! Louki rîse sec. Un sfat inutil, domnule maior, cînd oacheşul e cu noi. El nu trage niciodată.

— Ei bine, plecaţi. Îmi pare al dracului de rău că sînteţi amestecaţi în toate acestea – dar dacă acum v-aţi vîrît pînă-n gît – o mie de mulţumiri pentru tot ce aţi făcut. Ne vedem la şase şi jumătate.

— Şase şi jumătate; repetă Louki. Vă vom aştepta lîngă boschetul de măslini de pe malul rîului, la sud de Margaritha.

Peste două minute se pierdură în noapte şi în peşteră liniştea deveni atotstăpînitoare, cu excepţia uşoarelor pîrîituri ale tăciunilor din focul ce murea. Brown ieşise afară ca să stea de strajă şi Stevens căzuse iar într-un somn agitat. Miller se aplecă asupra lui cîteva clipe, apoi străbătu peştera pînă la Mallory. În mîna dreaptă ţinea un maldăr de bandaje mototolite, pătate cu sînge. Le întinse lui Mallory.

— Şefule, ia miroase astea, îl rugă el încet. E simplu, nu. Mallory se aplecă, trase aer în piept şi brusc, strîmbă din nas dezgustat.

— Dumnezeule, Dusty! Ce grozăvie! Tăcu, tăcu mîlc şi extrem de convins. Ştia răspunsul înainte de a vorbi. Ce dracu este?

— Cangrenă. Miller se aşează cu greutate alături de el şi azvîrli bandajele în foc. Dintr-o dată spuse obosit, învins: Cangrenă gazoasă. Se împrăştie ca focul în pădure – în orice caz ar fi murit. Pur şi simplu îmi pierd timpul de pomană!

CAPITOLUL 10

MARŢI NOAPTEA

De la 04,00 la 08,00

Fură capturaţi de nemţi puţin după ora patru dimineaţa în timp ce dormeau. Frînţi de oboseală şi ameţiţi de somn, n-au avut nici o şansă, nici cea mai mică speranţă de a opune rezistenţă. Executarea, concepţia şi alegerea momentului loviturii au fost perfecte. Surpriză totală.

Andrea se trezi primul. Un foşnet străin pătrunse adînc în străfundurile fiinţei sale pînă în acea zonă care nu dormea niciodată, iar el se răsuci şi se ridică într-un cot pe pămînt cu aceeaşi rapiditate silenţioasă cu care mîna lui se întinse spre Mauser-ul încărcat, gata pregătit. Dar raza strălucitoare a unei lanterne puternice străpunse întunericul peşterii şi-l orbi, îi îngheţă mîna înainte ca soldatul care ţinea lanterna să comande scurt, dintr-o dată:

— Nimeni nu mişcă! Nimeni! Era o voce glacială, ameninţătoare ce vorbea într-o englezească impecabilă cu un vag accent străin. La cea mai mică mişcare, trag! O altă lanternă se aprinse, apoi o a treia şi peştera fu inundată de lumină. Acum treaz de-a binelea şi nemişcat, Mallory se căznea, chinuindu-şi ochii pe jumătate închişi, să privească fascicolul orbitor: în spatele luminii reflectate putea să distingă la intrarea în peşteră nişte vagi forme ghemuite, aplecate pe ţevile mate ale carabinelor automate.

— Mîinile încrucişate deasupra capului şi cu spatele la perete! O voce sigură, cu o competenţă convingătoare care cerea o ascultare imediată. Priveşte-i bine, sergent! Acum totul devenise aproape de conversaţie, dar nici lanternele şi nici ţevile puştilor nu şovăiră nici o secundă. Figurile lor sînt lipsite de expresie, nici nu clipesc din ochi. Oameni periculoşi, sergent! Englezii îşi aleg bine ucigaşii!

Mallory simţi cum îl copleşeşte amărăciunea înfrângerii, aproape că-i simţea gustul în gură. Într-un scurt răgaz de disperare el evocă ceea ce în mod inevitabil trebuia să se întâmple, dar îşi alungă furios gîndul tot atît de repede cum îi venise. Fiecare lucru, fiecare acţiune, fiece gînd, fiece răsuflare trebuiau concentrate în prezent. Speranţa dispăruse, dar nu irevocabil: nu atât timp cît trăia Andrea. El se întrebă dacă Casey Brown i-a văzut sau i-a auzit venind şi ce s-a întîmplat cu el. Vru să întrebe dar se opri la timp. Poate era încă liber.

— Cum aţi reuşit să ne găsiţi? întrebă Mallory calm.

— Numai nişte imbecili fac foc cu lemn de ienupăr, spuse ofiţerul dispreţuitor. Am stat pe Muntele Kostos toată ziua şi aproape toată noaptea. Şi un mort putea să simtă mirosul!

— Pe Kostos? Miller îşi scutură capul. Cum...?

— De ajuns! Ofiţerul se întoarse spre un om din spatele lui. Dă jos prelata, ordonă el în limba germană, şi acoperiţi-ne în continuare pe ambele părţi. Privi din nou în peşteră şi făcu un gest aproape imperceptibil cu lanterna. Ei bine, voi trei, afară, şi ar fi bine să fiţi prudenţi! Vă rog să mă credeţi că oamenii mei abia aşteaptă o justificare ca

să vă împuşte, asasini murdari! Ura veninoasă din glasul lui era convingătoare.

Încet, cu braţele încrucişate deasupra capului, cei trei bărbaţi se ridicară în picioare. Mallory făcuse numai un pas cînd vocea biciuitoare a neamţului îl opri brusc.

— Stop! Îndreptă lanterna în jos, spre Stevens, care era căzut în nesimţire, făcu un gest brusc spre Andrea. La o parte, tu! Asta cine e?

— Nu trebuie să te temi de el, spuse Mallory calm. E unul din ai noştri, dar e grav rănit. E pe moarte.

— Vom vedea, spuse ofiţerul ferm. Înapoi, în fundul peşterii! Aşteptă pînă ce cei trei bărbaţi trecură în spatele lui Stevens, îşi schimbă puşca automată cu un pistol, se lăsă în genunchi şi înaintă încet, cu lanterna într-o mînă, cu pistolul în cealaltă, stînd mult în afara liniei de bătaie a celor doi soldaţi care îl urmară fără ordin.

În toate acestea era o competenţă profesională rece, specifică, parcă făcută să-i strîngă inima lui Mallory. Ofiţerul întinse mîna care ţinea revolverul, smulse brusc cuvertura de pe Stevens. Un fior îi cutremură tot corpul, capul se întoarse dintr-o parte în alta şi, inconştient, gemu de durere. Ofiţerul se aplecă repede peste el, lanterna îi lumina puternic liniile clar conturate ale feţei dure, părul frumos. Privi repede trăsăturile schimonosite de durere, vlăguite ale lui Stevens, aruncă o privire spre piciorul rupt, se strîmbă dezgustat cînd simţi duhoarea insuportabilă a cangrenei, se îndreptă şi puse la loc cuvertura peste rănit.

— Ai spus adevărul, zise el încet. Nu sîntem barbari. N-am nimic cu un muribund. Lăsaţi-l aici. Se ridică în picioare, dînd încet înapoi. Ceilalţi afară.

Mallory văzu că ninsoarea încetase cu desăvîrşire şi stelele începuseră să strălucească pe cerul ce se însenina. Şi vîntul se oprise, afară se simţea că era mai cald. Mallory se gîndi că aproape toată zăpada se va topi pînă la amiază.

Nepăsător, indiferent, privi în jurul său. Nici o urmă de Casey Brown. Inevitabil, speranţele lui Mallory începură să renască. Recomandaţiile subofiţerului Brown pentru această misiune veniseră de sus. Cele două decoraţii cu care fusese distins dar pe care nu le purta niciodată atestau curajul său, avea o mare faimă ca luptător de guerilă... Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, neamţul îl doborî cu un cuvînt.

— Te întrebi poate unde vă este santinela? spuse el batjocoritor. Nu-ţi fie frică, englezule, nu e departe, a adormit în post. Mi-e teamă că a căzut într-un somn adînc.

— L-aţi ucis?

Mallory îşi strînse pumnii pînă începură să-l doară.

Celălalt ridică din umeri cît se poate de indiferent.

— Zău, nu pot să-ţi spun. Totul a fost mult prea uşor. Unul din oamenii mei s-a culcat în vîlcea şi a început să geamă, o execuţie magistrală – pe onoarea mea, înduioşătoare – aproape că m-a convins şi pe mine. Omul vostru a venit ca un prost să vadă ce este. Aveam un alt soldat care-l aştepta deasupra cu patul puştii în mînă. O lovitură foarte eficace, pot să te asigur...

Încet, Mallory îşi descleştă pumnii şi privi trist spre vîlcea. Era normal ca Brown să cadă în cursă după cele ce se întîmplaseră mai devreme în noaptea aceea. Nu voia să se facă de rîs încă o dată, strigînd „lupul” de două ori la rînd. Fatalmente s-a dus să vadă singur ce este. Deodată Mallory se gîndi că poate Casey Brown mai devreme într-adevăr auzise ceva dar imediat izgoni această idee. Panayis nu părea omul să facă vreo greşeală şi Andrea nu greşea niciodată. Mallory se întoarse din nou spre ofiţer.

— Ei bine, unde mergem de aici?

— La Margaritha, şi încă foarte curînd. Dar mai întîi, un lucru! Avînd exact aceeaşi statură, neamţul stătea chiar în faţa lui cu revolverul ridicat în dreptul taliei, învîrtind detaşat lanterna stinsă cu mîna dreaptă, încă un amănunt, englezule. Unde sînt explozivii? Aproape că scuipă aceste cuvinte.

— Explozivii? Mirat Mallory, îşi încruntă sprâncenele. Ce explozivi? întrebă el absent, pe urmă lanterna grea zbură într-un semicerc ciudat, şi-l atinse drept în obraz. Mallory se clătină şi se prăbuşi la pămînt. Ameţit, scutură din cap şi se ridică încet în picioare.

— Explozivii. Lanterna se legănă din nou în mînă, vocea era blîndă, catifelată. Te-am întrebat unde sînt?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mallory scuipă un dinte apoi îşi şterse sîngele de pe buzele zdrobite. Aşa îşi tratează germanii prizonierii? întrebă el dispreţuitor.

— Taci din gură!

Lanterna îl pocni din nou. Mallory o aştepta, parâ lovitura cît putu, dar şi aşa lanterna îl izbi

puternic în faţă, chiar sub tîmplă, ameţindu-l. Trecură cîteva secunde, apoi se ridică încet din zăpadă, tot obrazul îi ardea de durere avea privirea înnegurată şi lipsită de încordare.

— Noi purtăm un război cinstit! Ofiţerul respira greu, stăpînindu-şi cu greu furia. Lupta noastră este în conformitate cu convenţia de la Geneva. Dar acestea sînt pentru soldaţi, nu pentru spioni asasini.

— Nu sîntem spioni! îl întrerupse Mallory. Simţea că îi crapă capul.

— Atunci unde vă sînt uniformele? întrebă ofiţerul. Am spus spioni – spioni ucigaşi care înjunghie pe la spate şi taie gîtul oamenilor. Vocea tremura de mînie. Mallory era în grea încurcătură – căci în această indignare nu era nici un dram de prefăcătorie.

— Taie gîtul oamenilor? Îşi mişcă capul neîncrezător. Despre ce dracu vorbeşti?

— Despre ordonanţa mea. Un curier inofensiv, încă un băieţel şi nici măcar nu era înarmat. L-am găsit acum o oră. Oh! Îmi pierd timpul de pomană. Se opri brusc, se întoarse să urmărească doi oameni urcînd rîpa. Un moment Mallory rămase nemişcat, blestemînd soarta care făcuse ca ordonanţa să iasă în calea lui Panayis – căci nu putea fi altcineva – apoi se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenţia ofiţerului. Îşi încordă cu greutate ochii care-l usturau, privi la silueta aplecată ce se chinuia să urce panta, împins fără milă de baioneta unei puşti. Mallory lăsă să-i scape un lung suspin de uşurare. Partea stîngă a feţei lui Brown era năclăită de sîngele rănii de deaspra tîmplei, dar încolo era teafăr.

— Bine. Aşezaţi-vă cu toţii în zăpadă, toţi! Făcu semn unor soldaţi. Legaţi-le mîinile!

— Ai de gînd să ne împuşti acum? întrebă Mallory calm. Era deosebit de important să ştie, nu putea să facă nimic decît să aştepte să moară, dar cel puţin să moară în picioare luptînd, iar dacă nu trebuiau încă să moară, orice prilej ulterior de a opune rezistenţă putea fi mai puţin nebunesc decît cel de faţă.

— Din păcate, nu acuma. Şeful meu de sector de la Margaritha, căpitanul Skoda vrea mai întîi să vă vadă – poate ar fi fost mai bine pentru noi dacă v-aş fi împuşcat acum. Apoi Herr Komandant din Navarone – comandantul întregii insule. Neamţul zîmbi imperceptibil. Dar e vorba numai de o amînare, englezule. Înainte de apusul soarelui o să daţi ortul popii. Nu ne pierdem vremea cu spionii la Navarone.

— Dar, domnule căpitan! Andrea făcu un pas înainte cu mîinile ridicate în semn de îndurare şi se opri imediat, căci două ţevi de puşcă i se împlîntară în piept.

— Nu sînt căpitan – locotenent, îl corectă ofiţerul. *Oberleutnant* Turzig, la ordinul dumneavoastră. Ce doreşti, grăsanule? întrebă el dispreţuitor.

— Spioni ai spus! Spioni! Eu nu sînt spion! Cuvintele se rostogoleau şi cădeau unul după altul, ca şi cum n-ar fi putut să le rostească destul de repede. Pe Dumnezeul meu, nu sînt spion! Nu sînt din grupul lor. Ochii lui străluceau larg deschişi, între frazele spuse dintr-o răsuflare buzele se mişcau fără să se audă vreun sunet. Nu sînt decît un grec sărman, un

grec. M-au silit să merg cu ei ca interpret. Vă jur, domnule locotenent Turzig, vă jur!

— Trădător ticălos! mormăi cu ură Miller. Apoi, cînd patul unei puşti îl lovi în spate, chiar sub rinichi, gemu de durere, se împiedică, căzînd în genunchi şi în mîini. În momentul în care cădea, îşi dădu seama că Andrea juca un rol şi că ar fi fost de ajuns ca Mallory să spună numai cîteva cuvinte pe greceşte ca să dea în vileag minciuna lui Andrea. Îngenuncheat în zăpadă, Miller se întoarse într-o parte, ameninţă cu pumnul şi speră că durerea care-i desfigura faţa să poată fi confundată cu furia. Meridional şmecher şi ipocrit! Porc blestemat, am să-ţi... Se auzi o bufnitură seacă îngrozitoare şi Miller se prăvăli în zăpadă: bocancul greu de ski îl atinse după ureche.

Mallory nu spuse nimic. Nici măcar nu-i aruncă o privire lui Miller. Strîngîndu-şi pumnii neputincioşi lîngă trup şi crispîndu-şi gura, privi aspru spre Andrea cu ochii mijiţi. Ştia că locotenentul îl urmărea, dar trebuia să-l susţină pe Andrea în intenţiile sale. Ce avea de gînd să facă Andrea încă nu bănuia, dar îl va susţine pînă-n pînzele albe.

— Aşa, murmură Turzig gînditor. Tîlharii încep să se certe? Lui Mallory i se păru că observă o uşoară ezitare în glasul lui, un dubiu. Dar locotenentul nu voia să rişte. Oricum ar fi, grăsunule, ţi-ai legat soarta de aceşti oameni. Cum spune proverbul ăia! „Cum ţi-ai aşternut, aşa vei dormi!” Privi liniştit statura uriaşă a lui Andrea. Va trebui să-ţi pregătim un ştreang special.

— Nu, nu, nu! Vocea lui Andrea deveni ascuţită, într-un cuvînt înfricoşată. E adevărat ce v-am spus! Nu fac parte din grupul lor, *Lieutenant*

Turzig. Mă jur în faţa lui Dumnezeu că nu fac parte din grupul lor! Îşi frîngea mîinile de disperare iar obrazul lui ca o lună plină era schimonosit de frică.

— De ce trebuie să mor dacă n-am nici o vină? N-am vrut să merg cu ei. Eu nu sînt luptător, *Lieutenant* Turzig!

— Văd, spuse Turzig sec. O monstruoasă cantitate de piele acoperind un sac de carne gelatinoasă care tremură pentru fiecare centimetru din preţioasa-i persoană... Se uită la Mallory şi la Miller care stăteau culcaţi pe burtă în zăpadă. Nu pot să-i felicit pe prietenii tăi pentru alegerea pe care au făcut-o.

— Domnule locotenent, pot să vă spun totul, pot să vă spun totul! Andrea îi dădea înainte îndîrjit, dornic să-şi consolideze avantajul, căci simţea cum începe să se strecoare îndoiala în inima neamţului. Am să vă dovedesc, că nu sînt prietenul Aliaţilor – şi atunci poate...

— Iudă blestemată! Mallory făcu o mişcare în direcţia lui dar doi soldaţi viguroşi îl prinseră şi-i strînseră mîinile la spate. Se zbătu puţin apoi se linişti şi privi ameninţător spre Andrea. Dacă îndrăzneşti să deschizi gura, îţi promit că n-ai să mai trăieşti, să...

— Linişte! Vocea lui Turzig era extrem de rece. M-am săturat de imputări şi de melodrame ieftine. Încă un cuvînt şi ai să zaci lîngă prietenul tău în zăpadă.

Îl privi o clipă în linişte, apoi se întoarse spre Andrea.

— Nu promit nimic. Să aud ce ai de spus! Nu încerca să-şi ascundă sila pe care i-o inspira Andrea.

— Veţi putea judeca şi singur! În vocea lui era un amestec de uşurare, de seriozitate, o urmă de speranţă şi de încredere regăsită. Andrea tăcu un minut apoi, gesticulînd dramatic spre Mallory, Miller şi Brown, spuse: Aceştia nu sînt soldaţi obişnuiţi, sînt din Serviciul Special al Marinei – oamenii lui Jellicoe!

— Mai bine spune-mi ceva ce n-aş putea să ghicesc singur, mîrîi Turzig. Englezul ăsta Jellicoe este un ghimpe înfipt în carnea noastră de multe luni de zile. Dar dacă asta-i tot ce ai să-mi spui, grăsanule...

— Staţi. Andrea ridică mîinile în sus. Aceştia nu sînt oameni obişnuiţi, ci un detaşament selecţionat – o unitate de asalt cum îşi spun ei înşişi – şi sîmbăta trecută au zburat de la Alexandria la Castelrosso. În aceeaşi noapte au plecat din Castelrosso într-o barcă cu motor.

— O vedetă rapidă, încuviinţă Turzig. Atîta lucru ştim şi noi! Continuă.

— Ştiaţi şi dumneavoastră? Dar cum?...

— Nu te priveşte. Grăbeşte-te.

— Bineînţeles, domnule locotenent, bineînţeles. Nici un muşchi de pe faţă nu trăda uşurarea lui Andrea. Acesta fusese singurul punct critic al povestirii lui. Nicolai, desigur îi prevenise pe nemţi, dar nu se gîndise o secundă să menţioneze prezenţa grecului uriaş în grup. Nu există bineînţeles nici un motiv ca să-l fi ales pe el pentru o menţiune specială, dar dacă ar fi făcut-o, aceasta ar fi însemnat sfîrşitul lui.

— Vedeta rapidă i-a debarcat undeva în insule, la nord de Rhodos. Nu ştiu unde. Acolo au furat un caic, au traversat apele turceşti, unde au

întîlnit un vas de patrulare german – pe care l-au scufundat. Andrea făcu o pauză pentru a urmări efectul. În acea clipă, eu eram la mai puţin de o jumătate de milă mai încolo, în vasul meu de pescuit.

Turzig se aplecă spre el.

— Cum au reuşit să scufunde un vas aşa de mare?

Ciudat, nu punea la îndoială că fusese scufundat.

— S-au prefăcut că sînt pescari inofensivi ca mine. Tocmai fusesem şi eu oprit, cercetat şi inspectat, spuse Andrea virtuos. Oricum, vasul nostru de patrulare s-a apropiat bord la bord de vechiul caic. Bord la bord. Deodată s-au auzit focuri de armă din ambele părţi, două cutii au zburat prin aer, cred că pînă în sala maşinilor şi bum! Andrea îşi azvîrli mîinile în sus, dramatizînd. Şi aşa s-a sfîrşit!

— Ne întrebam... spuse Turzig încet. Ei bine continuă.

— Ce vă întrebaţi, domnule locotenent? Ochii lui Turzig se îngustară şi Andrea se grăbi să continue. Interpretul lor a fost ucis în luptă. M-au păcălit, făcîndu-mă să vorbesc englezeşte. Am petrecut mulţi ani în Cipru – m-au luat cu forţa şi i-au lăsat pe fiii mei să manevreze vasul.

— De ce au avut nevoie de un interpret? întrebă Turzig. Sînt mulţi ofiţeri englezi care vorbesc greceşte.

— Ajung şi acolo, spuse Andrea plin de nerăbdare. Dumnezeule, cum credeţi că am să termin povestea dacă mă întrerupeţi tot timpul? Unde eram? A, da! M-au forţat să-i însoţesc şi motorul lor s-a stricat. Nu ştiu ce s-a întîmplat –

eram închis în cală. Cred că erau într-un golf oarecare, îşi reparau motorul şi apoi a avut loc un chef groaznic – n-o să credeţi, domnule locotenent Turzig, că nişte oameni însărcinaţi cu o misiune atît de extraordinară au putut să se îmbete – şi apoi au navigat din nou.

— Dimpotrivă, te cred. Turzig dădea din cap încet ca şi cum în chip tainic înţelegea totul. Te cred.

— Adevărat? Andrea reuşi să pară dezamăgit. Apoi ne-a surprins furtuna înspăimîntătoare, vasul s-a sfărîmat de faleza meridională a acestei insule şi am escaladat...

— Opreşte-te! Turzig se dădu brusc înapoi, ochii îi fulgerau de neîncredere. Era cît pe aci să te cred! Te-am crezut pentru că ştiu mai multe decît îţi închipui şi pînă acum ai spus adevărul. Dar acum nu. Eşti deştept, grăsanule, dar nu aşa deştept cum te crezi. Ai uitat, un lucru – sau poate nu-l ştii. Noi sîntem *Würtembergisches Gebirgsbataillon,* dragul meu, cunoaştem munţii mai bine ca orice armată din lume. Eu însumi sînt prusac, dar am escaladat tot ce a fost mai interesant în Alpi şi în Transilvania – şi îţi spun eu că faleza meridională nu poate fi escaladată. Imposibil!

— Imposibil pentru dumneavoastră poate. Andrea dădu din cap trist. Dar aceşti Aliaţi blestemaţi pînă la urmă vă vor întrece. Sînt şireţi, *Lieutenant* Turzig, al naibii de şireţi!

— Explică-te, îi ordonă Turzig sec.

— Chiar aşa. Ştiau că faleza meridională pare imposibil de escaladat. Aşa că s-au hotărît s-o escaladeze. Dumneavoastră nici n-aţi visat că se poate face acest lucru, că o expediţie poate debarca

la Navarone în acest fel. Dar Aliaţii au riscat, au găsit un om care să conducă expediţia. Nu ştie să vorbească greceşte dar aceasta n-are nici o importanţă întrucît, ceea ce doreau ei, era un om care să se poată căţăra – şi aşa l-au ales pe cel mai frumos căţărător de stînci din lume. Andrea făcu o pauză pentru a mări efectul, îşi ridică mîinile în sus dramatic. Şi acesta este omul pe care l-au ales, *Lieutenant* Turzig! Dumneavoastră sînteţi tot un alpinist şi trebuie să-l cunoaşteţi. Numele lui e Mallory – Keith Mallory din Noua Zeelandă!

Se auzi o scurtă exclamaţie, păcănitul unui întrerupător şi Turzig făcu doi paşi înainte, vîrî lanterna în ochii lui Mallory. Timp de aproape zece secunde privi fix obrazul neozeelandezului care se strîmba şi se ferea apoi încet îşi lăsă braţul în jos, raza de lumină supărătoare proiecta pe zăpadă un strălucitor cerc alb la picioarele lui. O dată, de două ori, de şase ori Turzig dădu din cap înţelegător.

— Bineînţeles! murmură el. Mallory – Keith Mallory! Sigur că îl cunosc. Nu este nici un soldat în *Abteilung*-ul meu care să nu fi auzit de Keith Mallory. Clătină din cap. Ar fi trebuit să-l recunosc, ar fi trebuit să-l recunosc imediat. Rămase cîtva timp cu capul plecat scurmînd la întîmplare zăpada moale cu vîrful bocancului drept, apoi îşi ridică brusc capul. Înainte de război, chiar şi în timpul ostilităţilor, aş fi fost mîndru să vă cunosc, aş fi fost fericit să vă fi întâlnit. Dar nu acum, nu aici. Mai bine nu v-aş fi cunoscut deloc. Dumnezeule, tare aş fi vrut să-l fi trimis pe un altul! Păru că vrea să continue, ezită, apoi îşi schimbă părerea şi se întoarse plictisit spre Andrea. Scuzele mele, grăsanule. Fireşte, ai spus adevărul. Continuă!

— Sigur. Faţa rotundă ca o lună a lui Andrea era numai un zîmbet de satisfacţie. Cum am spus, am escaladat faleza, cu toate că tînărul din peşteră a fost grav rănit – şi apoi am redus la tăcere santinela. Mallory l-a ucis, adăugă Andrea fără să roşească. A fost o luptă dreaptă. Cea mai mare parte a nopţii ne-am petrecut-o traversând muntele şi, înainte de răsăritul soarelui, am găsit peştera aceasta. Eram aproape morţi de foame şi de frig. De atunci am stat aici.

— Şi de atunci nu s-a mai întîmplat nimic?

— Dimpotrivă! Andrea părea că se bucură teribil, încîntat de faptul că se află în centrul atenţiei. Doi oameni au venit să ne vadă. Nu ştiu cine erau – tot timpul şi-au ascuns faţa – nici nu ştiu de unde au venit.

— E bine că ai recunoscut acest lucru, spuse Turzig înverşunat. Ştiam că a fost cineva aici. Recunosc soba, este a Hauptmann-ului Skoda!

— Adevărat? Andrea ridică sprîncenele cu o mişcare politicoasă. N-am ştiut. Ei bine, au vorbit o vreme şi...

— Ai reuşit să surprinzi ceva din cele ce au vorbit? îl întrerupse Turzig. Întrebarea era atît de spontană, atît de naturală încît Mallory îşi reţinu respiraţia. Era bine ticluită. Andrea va cădea în cursă, era inevitabil. Dar Andrea în seara aceea era inspirat.

— Să-i surprind! Andrea strînse din buze cu o răbdare sever controlată, privi spre cer exasperat. Lieutenant Turzig, de cîte ori trebuie să vă spun că eu sînt interpretul lor? Ei pot să comunice numai prin mine. Sigur că ştiu ce au vorbit. Vor să arunce în aer tunurile cele mari din port.

— Nici nu mi-am închipuit că au venit să-şi îngrijească sănătatea! spuse Turzig acru.

— Ah, dar nu ştiţi că au planurile fortăreţei. Nu ştiţi că insula Kheros va fi invadată sîmbătă dimineaţa. Nu ştiţi că tot timpul sînt în contact prin radio cu Cairo. Nu ştiţi că distrugătoarele marinei britanice vor trece prin strîmtoarea Maidos vineri noaptea, imediat după ce tunurile cele mari vor fi reduse la tăcere. Nu ştiţi...

— Destul! Turzig bătu din palme cu obrazul înviorat de emoţie. Marina Regală, eh? Minunat, minunat! Asta vroiam să aud. Destul! Restul păstrează-l pentru Hauptmann Skoda şi pentru Comandantul fortăreţei. Trebuie să plecăm. Dar mai întîi încă un lucru. Explozivii – unde sînt?

Umerii lui Andrea se prăbuşiră în semn de descurajare. Îşi înălţă braţele spre cer.

— Vai, domnule Lieutenant Turzig. Nu ştiu. Sub pretext că în peşteră e prea cald i-au scos afară şi i-au ascuns. Făcu un semn cu mîna spre apus, într-o direcţie diametral opusă faţă de coliba lui Leri. Cred că în partea aceea. Dar nu sînt sigur, pentru că n-au vrut să-mi spună. Îl privi pe Mallory cu amărăciune. Englezii ăştia sînt toţi la fel. N-au încredere în nimeni!

— Dumnezeu ştie că nu-i condamn pentru asta! spuse Turzig cu pasiune. Apoi îl privi pe Andrea cu dezgust. Mai mult ca oricînd mi-ar fi plăcut să te văd atîrnînd chiar acum de cea mai înaltă spînzurătoare din Navarone. Dar Herr Komandant e un om blînd, şi-i răsplăteşte pe informatori. Ai să trăieşti, ca să mai trădezi şi pe alţii!

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc! Ştiam eu că sînteţi bun şi drept. Domnule Lieutenant Turzig, vă promit...

— Gura! spuse Turzig dispreţuitor. Apoi în nemţeşte: Sergent, leagă-i pe aceşti oameni. Şi nu-l uita pe grăsan! Mai tîrziu putem să-l dezlegăm, să-l care pe rănit la post. Lasă un om de gardă. Ceilalţi mergeţi cu mine, trebuie să găsim explozivii aceia.

— N-am putea să-l facem pe unul din ei să ne spună, domnule locotenent? cuteză, să întrebe sergentul.

— Singurul om care ne-ar spune-o, nu poate s-o facă. Ne-a spus adineauri tot ce ştia. Cît despre ceilalţi – ei bine, sergent, ne-am înşelat asupra lor. Se întoarse spre Mallory, înclină scurt capul şi-i vorbi în englezeşte. Herr Mallory, a fost o eroare. Sîntem cu toţii foarte obosiţi. Îmi pare că v-am lovit! Făcu stînga-mprejur şi urcă repede malul. Două minute mai târziu un singur soldat rămăsese de gardă.

Pentru a zecea oară Mallory îşi schimbă poziţia incomodă şi trase de frînghia care-i lega mîinile la spate, pentru a zecea oară recunoscu zădărnicia eforturilor lui. Oricum s-ar fi sucit, oricum s-ar fi învîrtit, zăpada udă îi pătrundea prin haine şi-l îngheţa pînă la oase, făcîndu-l să tremure de frig; cel care-i legase nodurile îşi cunoştea bine meseria. Mallory se întreba iritat dacă Turzig şi oamenii lui aveau de gînd să-şi petreacă tot restul nopţii căutînd explozivul, căci erau plecaţi de mai mult de o jumătate de oră.

Se destinse, se lăsă pe spate în zăpada acoperind pereţii vîlcelei şi privi prudent la Andrea care stătea drept în faţa lui. Îl urmărise pe Andrea

cum stătea ghemuit cu capul plecat şi cu umerii ridicaţi şi se străduia, făcînd un singur şi titantic efort, să se elibereze o secundă după ce santinela le făcu semn să se aşeze, văzuse frînghiile întinzîndu-se şi încordîndu-se pînă ce aproape dispărură în carne, văzu apoi umerii lăsîndu-i-se în jos cînd Andrea renunţă. De atunci uriaşul grec rămase nemişcat şi se mulţumi să privească mînios la santinelă ca unul care rabdă ofensa de a fi fost nedreptăţit. O singură încercare de a rupe legătura era suficientă. *Oberleutnant*-ul Turzig avea ochii pătrunzători, şi pumnii roşii, însîngeraţi şi umflaţi nu s-ar fi potrivit cu firea pe care şi-o plănuise Andrea.

O creaţie magistrală, aprecie Mallory, cu atît mai remarcabilă cu cît fusese spontană, improvizată. Andrea revelase adevărul doar în măsura în care era verificabil sau putuse fi verificat, încît restul povestirii trebuia să convingă de la sine. Şi în acelaşi timp nu-i spusese lui Turzig nimic important, nimic din ceea ce nemţii n-ar fi putut afla şi singuri – în afară de proiectul evacuării insulei Kheros de marină. Crispat, Mallory îşi aminti descurajarea, neîncrederea, surpriza sa cînd îl auzise pe Andrea spunînd aceasta, dar Andrea era mai prevăzător ca el. Oricum, există probabilitatea ca nemţii să fi bănuit – chiar aveau motive să bănuiască – că atacul englezilor asupra tunurilor din Navarone în acelaşi timp cu atacul german asupra insulei Kheros era o coincidenţă prea mare; iar evadarea lor depindea în cea mai mare măsură de felul în care va acţiona Andrea pentru a-i convinge pe nemţi că era ceea ce pretindea că este şi de aici libertatea relativă de acţiune pe care o va putea cîştiga. Nu era nici o îndoială că veştile despre

aşteptata evacuare a insulei puseseră capăt îndoielii lui Turzig, faptul că Andrea indicase ziua de sîmbătă ca dată a invaziei nu făcea decît să confere mai multă greutate celor spuse de el – aceasta fusese data iniţial fixată de Jensen – evident o dată greşită, furnizată agenţilor lui de către serviciul de contrainformaţii german, care ştia că nu poate ascunde preparativele de invazie; în sfîrşit, dacă Andrea nu i-ar fi pomenit lui Turzig despre distrugătoare, poate n-ar fi reuşit să-l convingă şi ar fi sfîrşit cu toţii în fortăreaţă, aş- teptînd să fie spânzuraţi; tunurile ar fi rămas intacte şi, oricum, ar fi distrus navele.

Totul era foarte complicat, prea complicat în starea în care se găseau acum. Mallory oftă şi apoi îşi întoarse ochii de la Andrea spre ceilalţi doi. Brown şi Miller, care îşi revenise, stăteau amândoi aşezaţi cu mîinile legate la spate, privind zăpada de jos, din cînd în cînd îşi mişcau capul dintr-o parte în cealaltă ameţiţi. Mallory îşi dădea prea bine seama cum se simţeau – toată partea dreaptă a obrazului îl durea cumplit, încontinuu. Peste tot numai capete sparte şi durere, se gîndi Mallory cu amărăciune. Se întrebă cum se simţea Andy Stevens. Privi leneş spre intrarea întunecoasă a peşterii din spatele santinelei şi deodată înlemni, incapabil să mai înţeleagă ceva.

Încet, cu o indiferenţă plină de circumspecţie, îşi întoarse ochii de la peşteră şi se uită nepăsător la santinela care stătea pe aparatul de transmisie al lui Brown, cu puşca Schmeisser lăsată în jos pe genunchi şi cu degetul îndoit pe trăgaci. *Cerule, fă-l să nu se întoarcă*, îşi spuse Mallory de mai multe ori, cerule, *fă-l să nu se întoarcă! Lasă-l să stea încă*

puţin aşa, încă puţin... Contrar voinţei sale, Mallory îşi simţi privirea atrasă spre intrarea peşterii.

Andy Stevens ieşea din peşteră. Chiar în lumina slabă a stelelor fiecare mişcare a lui era vizibilă, înainta centimetru cu centimetru pradă chinurilor, pe burtă şi pe piept, trăgînd după el piciorul zdrobit. Îşi punea mîinile sub umeri, se ridica în sus şi înainta în timp ce capul îi cădea în jos de durere şi efort istovitor, în zăpada moale şi umedă, apoi procedeul jalnic se repeta mereu, mereu. Epuizat şi sfîşiat de dureri cum trebuie că era Stevens, creierul lui funcţiona încă, observă Mallory: pe umeri şi pe spate avea un cearşaf alb, camuflaj pentru zăpadă şi în mîna dreaptă ţinea un piton de ascensiune. Probabil că auzise cel puţin o parte din conversaţia lui Turzig: în peşteră erau două sau trei carabine şi ar fi putut cu uşurinţă să împuşte santinela fără să iasă afară, dar ştia că zgomotul împuşcăturii i-ar fi făcut pe nemţi să se întoarcă în goană, înainte ca el să se poată tîrî prin rîpă, să taie frînghiile vreunuia dintre tovarăşii lui.

Stevens mai avea de parcurs patru metri, cel mult patru metri, evaluă Mallory. În fundul rîpei unde se aflau, vîntul de sus care abia adia era ca un suspin, în noapte, în afară de asta nu se auzea nici un zgomot, nimic decît răsuflarea lor sau mişcarea pe care o făcea careva, cînd îşi întindea piciorul amorţit ori îngheţat. Dacă se apropie, îl va auzi negreşit, se gîndi Mallory disperat, îl va auzi negreşit cu toată zăpada moale.

Mallory îşi înclină capul şi începu să tuşească zdravăn, aproape fără întrerupere. Santinela îl privi la început surprins apoi cînd continuă să tuşească, se înfurie.

— Stai liniştit! ordonă santinela în nemţeşte. Încetează imediat cu tuşea!

— *Hüsten? Hüsten?* Asta înseamnă a tuşi? Nu pot să mă opresc, protestă Mallory în englezeşte. Şi tuşi din nou, mai tare, mai stăruitor ca înainte. E vina *Oberleutnant*-ului vostru, gîfii el. Mi-a spart cîţiva dinţi. Apoi făcînd un efort, îşi reveni. E vina mea că mă sufocă sîngele? întrebă el.

Acum Stevens era la mai puţin de trei metri, dar mica lui rezervă de forţă era aproape epuizată. Nu se mai putea ridica pe toată lungimea braţelor şi nu mai înaintă decît cîţiva centimetri. În cele din urmă se opri şi rămase aşa o jumătate de minut. Mallory îşi închipui că şi-a pierdut cunoştinţa dar încetul cu încetul se ridică din nou, de data aceasta pe toată lungimea braţelor, tocmai începuse să pivoteze înainte cînd se prăbuşi şi căzu în zăpadă. Santinela sări de pe ladă şi se întoarse dintr-o dată cu ţeava haină a Schmeisser-ului îndreptată înspre trupul de la picioarele lui. Cînd îşi dădu seama cine este, se linişti şi lăsă ţeava puştii în jos.

— Aşa, spuse el blînd. Păsărica a părăsit cuibul. Sărmana păsărică! Mallory se înfioră cînd văzu patul puştii gata să se abată asupra capului fără apărare al lui Stevens, dar santinela avea inima bună, reacţia lui fusese mecanică. Patul puştii se opri la cîţiva centimetri deasupra obrazului chinuit, santinela se aplecă şi luă blînd pitonul din mîna abia ameninţătoare şi-l azvîrli peste marginea vîlcelei. Apoi îl ridică cu grijă de umeri pe Stevens, îi strecură sub cap cearşaful împăturit în chip de pernă ca să-l apere de frigul aspru al zăpezii, dădu gînditor din cap şi se întoarse trist la locul lui pe aparatul de transmisie.

Căpitanul Skoda era un bărbat scund şi slab între treizeci şi patruzeci de ani, foarte îngrijit, energic, bine dispus şi al dracului de rău. Avea o răutate înnăscută în gîtul lui subţire, ce se ridica descărnat deasupra umerilor umflaţi, avea ceva respingător în capul lui rotund ca o minge, ridicol de mic. Cînd buzele subţiri şi livide se îndepărtau surîzînd, ceea ce se întîmpla destul de des, se vedea o dantură perfectă. Surîsul, departe de a-i lumina faţa, îi accentua paloarea pielii întinsă anormal pe nasul ascuţit şi pe pomeţii obrazului şi-i zbîrcea tăietura de sabie ce-i brăzda obrazul stîng de la sprînceană pînă la bărbie; şi dacă zîmbea sau nu, ochii înfundaţi în cap rămîneau aceiaşi, negri, liniştiţi, fără expresie. Chiar la acea oră matinală – nu se făcuse încă ora şase – era îmbrăcat impecabil, proaspăt ras, cu părul pomădat, plăpînd, închis la culoare, rărit la tîmple şi dat pe spate. Stătea îndărătul unei mese întinse, singura mobilă din camera de gardă cu bănci, da unde i se vedea numai partea superioară a corpului: chiar şi aşa se putea bănui că dunga pantalonilor, luciul cizmelor erau impecabile.

Zîmbea ades ca şi acuma, cînd *Oberleutnant*-ul Turzig îşi termina raportul. Lăsat pe spate cu coatele sprijinite pe braţele fotoliului, căpitanul Skoda stătea cu mîna sub bărbie şi zîmbea binevoitor, cercetînd de jur împrejur, camera de gardă. Ochilor lui leneşi şi fără expresie nu le scăpa nimic – santinela de la uşă, cei doi gardieni din spatele prizonierilor legaţi fedeleş, Andrea stînd pe bancă, unde tocmai îl întinsese pe Stevens, dintr-o privire leneşă îi cuprinse pe toţi.

— Excelentă lovitură ai dat, *Oberleutnant* Turzig ! mormăi el. Foarte eficient, într-adevăr, ai fost foarte eficient! Privi gânditor la cei trei bărbaţi ce stăteau în faţa lui, la figurile lor tumefiate şi pline de sînge, îi aruncă o privire lui Stevens ce zăcea pe bancă în nesimţire, zîmbi din nou şi o fracţiune de secundă îşi ridică o sprînceană. Ai avut vreo dificultate, Turzig? Prizonierii n-au fost prea – eh – dispuşi să coopereze.

— N-au opus nici o rezistenţă, domnule, nici o rezistenţă, spuse Turzig sec. Tonul, felul lui de a vorbi, era pedant, corect, dar în ochii lui se oglindeau ostilitatea, scîrba. Oamenii mei au făcut poate exces de zel. Am vrut să nu greşim!

— Perfect, locotenente, perfect, murmură Skoda aprobînd. Aceşti oameni sînt periculoşi şi cu oameni periculoşi nu putem să riscăm. Îşi împinse scaunul înapoi, se ridică încet în picioare, înconjură masa şi se opri în faţa lui Andrea. Poate cu excepţia acestuia, locotenente?

— E periculos numai pentru prietenii lui, spuse Turzig scurt. Este aşa cum v-am spus, domnule. Ca să-şi scape pielea, ar trăda-o şi pe maică-sa!

— Şi se pretinde prieten cu noi, eh? întrebă Skoda gînditor. Unul din bravii noştri aliaţi, locotenente ! Skoda îşi ridică blînd mîna şi apoi şi-o lăsă cu răutate peste obrazul lui Andrea, inelul negru cu pecete de pe degetul mijlociu îi zgîrie adînc pielea şi carnea. Andrea scoase un ţipăt de durere, îşi duse mîna la obrazul însîngerat, se ghemui şi îşi ridică braţul drept deasupra capului, apărîndu-se orbeşte.

— O notabilă completare a forţelor armate ale celui de al Treilea Reich! murmură Skoda. Nu te-ai

înşelat, locotenente. Un laş – reacţia instinctivă a unui om rănit este o probă infailibilă. Curios... murmură el, adesea oamenii voinici sînt aşa. O compensaţie a naturii, bănuiesc... Cum te numeşti, bravul meu prieten?

— Papagos, mormăi Andrea morocănos. Peter Papagos. Îşi luă mîna de la obraz, se uită la ea cu ochii măriţi de groază şi începu să-şi frece mîna de piciorul pantalonului cu o mişcare grăbită, spasmodică, pe faţa lui se putea vedea limpede repulsia. Skoda îl urmări amuzat. Nu-ţi place să vezi sînge, Papagos, hîm? îi sugeră el. În special sîngele tău?

Trecură cîteva secunde în tăcere apoi Andrea îşi ridică capul, obrazul lui mare era schimonosit de suferinţă. Părea gata să plîngă.

— Înălţimea voastră, nu sînt decît un biet pescar! se destăinui el. Rîdeţi de mine şi spuneţi că nu-mi place sîngele. E adevărat. Nu-mi place suferinţa şi nu-mi place nici războiul. Nu vreau să fiu amestecat în nici unul din aceste lucruri! Cu pumnii lui uriaşi, strînşi într-un gest de rugăminte inutilă, cu figura lui mare, neliniştită de propria-i nenorocire şi cu vocea mai ascuţită cu o octavă decît de obicei, întruchipa magistral disperarea, încît şi Mallory era gata-gata să-l creadă. De ce nu m-au lăsat în pace? continuă el patetic. Numai Dumnezeu ştie că nu sînt un om războinic...

— O precizare total inutilă, îl întrerupse Skoda sec. Acest lucru este evident pentru toţi cei de aici, spuse el gînditor, lovindu-şi dinţii cu ţigaretul de jad. Te pretinzi pescar...

— E un trădător infam! îl întrerupse Mallory.

Comandantul Skoda se interesa puţin prea mult de Andrea. Skoda se întoarse imediat şi rămase în faţa lui Mallory cu mîinile la spate, legănîndu-se pe vîrful picioarelor şi privindu-l de sus pînă jos cu un aer batjocoritor.

— Aşa, spuse el gînditor. Celebrul Keith Mallory! Un individ cu totul diferit de prietenul nostru cel mare şi fricos de pe bancă, nu-i aşa, locotenente? Nu aşteptă răspunsul şi continuă. Ce grad ai Mallory?

— Căpitan, răspunse Mallory scurt.

— Căpitanul Mallory, hîm? Căpitanul Keith Mallory, cel mai mare alpinist al timpurilor noastre, idolul Europei antebelice, cuceritorul celor mai imposibile creste din lume. Skoda dădu trist din cap. Şi cînd te gîndeşti că totul se va sfîrşi aşa... Mă îndoiesc că posteritatea va trece ultima dumitale ascensiune printre cele mai importante, sînt numai zece trepte care duc pînă la spînzurătoarea din fortăreaţa Navarone. Skoda zîmbi. Nu-i deloc o perspectivă îmbucurătoare, nu-i aşa, căpitane Mallory?

— Nu mă gîndeam la asta, îi răspunse neozeelandezul amabil. Ceea ce mă preocupă este figura dumitale. Se încruntă. Sînt sigur că am mai văzut-o undeva, sau oricum ceva asemănător. Vocea lui se pierdu în tăcere.

— Adevărat? spuse Skoda interesat. Poate în Alpii Bernezi? Înainte de război adeseori...

— Acuma ştiu. Obrazul lui Mallory se lumină. Cunoştea riscul ce şi-l asuma dar orice făcea pentru a concentra atenţia asupra lui, îndepărtînd-o de Andrea, era deplin justificat. Îi surîse lui Skoda. Acum trei luni la grădina zoologică din Cairo. Un uliu

hrăpăreţ, urît, care fusese capturat în Sudan. Mi-e teamă că era un uliu bătrîn şi rîios, continuă Mallory scuzîndu-se, dar cu acelaşi gît costeliv, acelaşi profil coroiat şi aceaşi chelie...

Cu faţa lividă şi cu dinţii strînşi de furie, Skoda se repezi la el cu pumnii. Mallory tăcu brusc şi se lăsă pe spate, spre a evita lovitura. Dar furia îl descumpănise pe Skoda şi cum pumnul în care îşi adunase toată puterea, trecu pe alături inofensiv, se împiedică, îşi reveni, apoi căzu jos cu un strigăt de durere, căci bocancul greu al lui Mallory îl atinse drept în femur, deasupra genunchiului. De-abia atinse podeaua şi sări cu agilitatea unei pisici, făcu un pas înainte şi se prăbuşi din nou fără vlagă, căci piciorul lovit cedă sub greutatea corpului.

În cameră se lăsă o clipă o linişte ciudată, apoi Skoda se ridică cu greu sprijinindu-se de marginea mesei, respira sacadat, gura cu buze subţiri era acum ca o linie albă subţire iar tăietura de sabie se înroşise pe obrazul lui îndeobşte palid, care se decolorase cu totul. Nu privi nici spre Mallory, nici spre altcineva, dar încet, deliberat, într-o linişte înspăimîntătoare începu să înconjure masa, mîinile lui alunecau pe marginea de piele, rîcîind-o exasperant...

Complet imobil, Mallory îl urmări cu privirea lipsită de expresie, blestemîndu-şi nebunia. Exagerase, nu se îndoia nici el cum nu se putea îndoi nimeni din acea cameră că Skoda avea de gînd să-l omoare; dar el, Mallory, nu va muri. Numai Skoda şi Andrea vor muri, Skoda de cuţitul azvîrlit de Andrea – Andrea îşi ştergea sângele de pe faţă cu o mînecă a cămăşii, vîrful degetelor lui erau la cîţiva centimetri de teaca cuţitului – şi Andrea va

muri de gloanţele santinelelor, căci nu avea altceva decât cuţitul. *Imbecil, imbecil, imbecilul draculuí*! îşi repeta Mallory încontinuu. Îşi întoarse puţin capul şi privi cu coada ochiului la santinela cea mai apropiată de el. Santinela cea mai apropiată – era totuşi la o distanţă de un metru jumătate-doi metri. Mallory ştia că santinela îl va învinge, glonţul puştii Schmeisser îl va face bucăţi înainte de a putea parcurge această distanţă. Dar va încerca. Era ultimul lucru pe care îl datora lui Andrea.

Skoda ajunse în spatele mesei, deschise un sertar şi scoase un pistol. Un pistol automat, observă detaşat Mallory, un revolver mic de metal albastru, o jucărie ciudată, o jucărie ucigaşă, de genul celor care erau pe potriva lui Skoda. Fără să se grăbească, Skoda apăsă pe dispozitivul de evacuare, verifică încărcătorul, îl puse la loc cu mîna stîngă, ridică piedica de siguranţă şi-l privi pe Mallory. Ochii lui nu se schimbaseră deloc, erau tot atît de reci, întunecaţi şi lipsiţi de expresie ca întotdeauna. Mallory îi aruncă o privire lui Andrea şi se încordă, gata să sară înapoi. Iată clipa, îşi spuse el nemilos iată cum mor imbecilii învederaţi ca Keith Mallory... dar deodată, fără să-şi dea seama, se linişti, căci îl văzuse pe Andrea lăsînd indiferent în jos mîna sa uriaşă de la gît, fără cuţit. O busculadă lîngă masă îl făcu să se întoarcă tocmai la timp ca să-l vadă pe Turzig imobilizînd mîna înarmată a lui Skoda, deasupra biroului.

— Domnule, asta nu! îl imploră Turzig. Pentru numele lui Dumnezeu, nu aşa!

— Ia-ţi mîinile! şuieră Skoda. Ochii lui strălucitori fără expresie nu-l părăseau pe Mallory.

Ia-ţi mîinile, am spus, sau vrei să ai aceeaşi soartă ca şi căpitanul Mallory!

— Domnule, nu-l puteţi ucide! insistă Turzig încăpăţînat. Nu puteţi! Ordinul lui Herr Kommandant a fost precis, Hauptmann Skoda. Conducătorul grupului trebuie să fie adus viu!

— A fost împuşcat în timp ce încerca să fugă, spuse Skoda cu voce groasă.

— Imposibil, a zis Turzig dînd din cap. Nu-i putem ucide pe toţi şi ceilalţi prizonieri ar vorbi. Mîna lui care se încleştase pe cea a lui Skoda, îşi slăbi strînsoarea. Herr Kommandant a spus viu, dar n-a precizat în ce stare. Apoi cu un ton mai coborît, confidenţial: Poate vom avea unele dificultăţi să-l facem să vorbească pe căpitanul Mallory, sugeră el.

— Ce? Ce-ai spus? Brusc, Skoda îşi recapătă echilibrul şi surîsul îi lumină capul ca de mort. Faci exces de zel, locotenente! Adu-mi aminte să vorbim despre asta într-una din zilele acestea. Mă subestimezi – este exact ceea ce mă pregăteam să fac – să-l înspăimînt pe Mallory ca să vorbească. Şi-acum ai stricat totul. Surîdea încă, vocea era veselă, aproape zeflemitoare, dar Mallory nu-şi făcea iluzii. Datora viaţa tînărului locotenent de vînători de munte – ce uşor ar fi fost să-l respecte şi să şi-l facă prieten pe un om ca Turzig dacă n-ar fi fost acest război diabolic şi absurd... Skoda stătea din nou în faţa lui, îşi lăsase pistolul pe masă.

— Dar destul cu aceste prostii, nu, căpitane Mallory? Dinţii neamţului străluceau în lumina puternică a lămpii fără abajur de deasupra capetelor lor. Nu putem să ne pierdem toată noaptea, nu-i aşa?

Mallory îl privi, apoi se întoarse într-o parte tăcut. În strîmta cameră de gardă era cald, aproape înăbuşitor de cald, dar simţi că-l trece un fior rece, necunoscut şi deodată, îşi dădu seama fără să ştie cum, dar cu deplină certitudine că bărbatul acesta scund din faţa lui era neînchipuit de rău.

— Ei bine, ei bine, ei bine, nu mai sîntem chiar aşa de vorbăreţ acuma, nu-i aşa, prietene? Fredonă o clipă apoi privi în sus, mai surîzător ca niciodată.

— Căpitane Mallory, unde sînt explozivii?

— Explozivii? Mallory ridică din sprîncene întrebător. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Aşa! Skoda fredonă din nou şi se duse în faţa lui Miller. Şi dumneata, prietene?

— Sigur că-mi aduc aminte, zise Miller încet. Căpitanul s-a înşelat.

— Iată un bărbat înţelept! mormăi Skoda, dar Mallory ar fi putut să jure că în voce era un ton amăgitor.

— Dă-i drumul, amice!

— Căpitanul Mallory nu a observat amănuntele, spuse Miller tărăgănat. În acea zi eram împreună. Calomniază o nobilă pasăre. Era un vultur, nu un uliu.

Timp de o secundă surîsul lui Skoda dispăru, apoi reveni la fel de stereotip şi rigid ca şi cum ar fi fost pictat.

— Foarte, foarte spirituali, nu găseşti, Turzig? Ceea ce englezii ar numi comici de music-hall. Lasă-i să rîdă cît mai pot, pînă ce ştreangul călăului va începe să se strîngă. Îl privi pe Casey Brown.

— Poate dumneata...

— De ce să nu crăpi tu însuţi! bombăni Brown.

— Să crăpi! Expresia îmi scapă, dar mi-e teamă că nu e deloc măgulitoare. Skoda îşi alese o ţigară din tabachera lui subţire, o bătu gînditor pe unghia de la degetul mic. Hmm! Nu se poate spune că sînt dispuşi să coopereze, locotenente Turzig!

— Nu veţi reuşi să-i faceţi să vorbească. În vocea lui Turzig se simţea o convingere de neclintit.

— Poate că nu, poate că nu! Skoda era impasibil. Cu toate acestea, voi obţine informaţiile pe care le vreau şi aceasta în următoarele cinci minute. Fără să se grăbească, se duse la biroul său, apăsă pe un buton, introduse ţigara în ţigaretul de jad şi se aplecă pe masă; în fiecare mişcare, chiar şi în felul în care-şi încrucişă leneş cizmele strălucitoare, era o aroganţă, un dispreţ fără margini.

Deodată o uşă laterală se deschise şi doi bărbaţi intrară clătinîndu-se, împinşi de ţeava unei puşti. Mallory îşi ţinu răsuflarea şi îşi înfipse unghiile adînc în palmă. Louki şi Panayis! Louki şi Panayis, legaţi şi plini de sînge. Louki cu o tăietură deasupra ochiului, Panayis cu o rană la cap. Aşadar, cu toată grija lui, îi prinseseră şi pe ei! Amîndoi erau în cămaşă. Louki fără vesta lui minunat împodobită, fără *tsanta* roşie şi fără micul lui arsenal de arme pe care-l purta agăţat sub brîu, arăta ciudat de jalnic şi copleşit de durere – ciudat pentru că avea faţa roşie de mînie şi mustaţa mai zbîrlită ca niciodată. Mallory îl privi fără să pară că-l cunoaşte, cu figura lipsită de expresie.

— Haide, căpitane Mallory, spuse Skoda cu un ton de reproş. N-ai nici un cuvînt de bun venit pentru doi vechi prieteni? Nu? Sau poate eşti

copleşit? sugeră el mieros. Nu te-ai aşteptat poate să-i vezi aşa de repede, căpitane Mallory!

— Ce glumă proasă mai e şi asta? întrebă Mallory dispreţuitor. Nu i-am văzut pe aceşti oameni în viaţa mea. Privirea lui se încrucişă cu cea a lui Panayis şi-o urmări involuntar – ura întunecată, răutatea sălbatică din ochii lui aveau ceva înspăimîntător.

— Sigur că nu-i cunoşti, suspină Skoda plictisit. Sigur că nu-i cunoşti. Memoria oamenilor e scurtă, nu-i aşa, căpitane Mallory! Suspinul lui fusese pur teatral. Skoda se bucura în sinea lui imens, se juca aşa cum se joacă mîţa cu şoarecele. Oricum, vom mai încerca. Făcînd stînga împrejur, se îndreptă spre banca unde era întins Stevens şi, înainte ca cineva să-i bănuiască intenţiile, ridică cuvertura şi lovi cu mîna dreaptă piciorul rupt al lui Stevens chiar sub genunchi... Tot corpul lui Stevens tresări într-un spasm convulsiv, dar nu se auzi nici măcar un geamăt; era perfect conştient şi-i zîmbea lui Skoda, pe bărbie i se prelingea un fir de sînge din buza inferioară pe care şi-o muşcase.

— Hauptmann Skoda, nu trebuia să faci asta, spuse Mallory. Deşi vorbise mai mult în şoaptă, vocea lui părea neobişnuit de puternică în liniştea profundă a camerei. Hauptmann Skoda, ai să mori pentru asta!

— Aşa? Am să mor, nu-i aşa? Lovi din nou cu mîna piciorul fracturat şi din nou fără nici o reacţie din partea lui Stevens. Atunci măcar să mor de două ori, nu, căpitane Malllory? Acest tînăr este foarte, foarte rezistent, dar englezii au inimă bună, nu-i aşa, dragul meu căpitan? Încet mîna lui alunecă pe piciorul lui Stevens şi apucă glezna. Căpitane

Mallory, ai exact cinci secunde ca să-mi spui adevărul, după aceea mi-e teamă că voi fi nevoit să rearanjez aceste atele... *Gott in Himmel!* Ce-i cu nărodul ăla mare?

Andrea făcuse doi paşi înainte şi se afla la mai puţin de un metru de Skoda, clătinîndu-se pe picioare.

— Afară! Lăsaţi-mă să ies. Respira scurt şi gîfîia tare. Îşi lăsă capul în jos, îşi duse o mînă la gît şi alta la stomac. Nu pot respira! Aer! Aer! Îmi trebuie aer!

— Ah, nu, dragul meu Papagos, vei rămîne aici să te bucuri. Caporal! Repede! Văzuse ochii lui Andrea rostogolindu-se în orbite pînă nu se mai distingea decît albul lor. Imbecilul va leşina! Luaţi-l de aici înainte de a se prăbuşi peste noi!

Mallory aruncă o privire fugară celor doi gardieni care se grăbeau să vină, zări dispreţul sceptic de pe faţa lui Louki; apoi se uită la Miller şi la Brown, întrezări lenta coborîre a pleoapelor americanului şi văzu înclinarea milimetrică a capului lui Brown. Chiar în clipa în care cei doi paznici se apropiară de Andrea pe la spate şi-i ridicară braţele moi pe umerii lor, Mallory îşi întoarse capul la stînga şi zări santinela cea mai apropiată de el la mai puţin de un metru cum privea absorbit spectacolul dat de uriaşul care se clătina. Puşca i se legăna într-o parte. Simplu, foarte simplu chiar – putea să-l lovească înainte ca să-şi dea seama ce s-a întîmplat...

Fascinat, Mallory observă braţele lui Andrea cum alunecă de-a lungul umerilor celor doi gardieni care-l susţineau pînă ce mîinile i se opriră lîngă gîturile lor cu palmele întoarse spre interior. Pe

urmă îşi săltă deodată muşchii umerilor lui uriaşi şi Mallory se aruncă într-o parte lovind puternic cu umărul stomacul santinelei la cîţiva centimetri sub stern. Cu un strigăt de durere santinela se izbi de pereţii de lemn ai camerei şi Mallory îşi dădu seama că acesta va fi incapabil să acţioneze de acum înainte un anumit timp. Chiar în clipa în care Mallory se azvîrlea, el auzi zgomotul surd a două capete lovite unul de celălalt şi, cînd se întoarse, zări un alt gardian ce se zbătea pe podea sub greutatea combinată a lui Miller şi Brown, apoi Andrea smulse puşca automată de la santinela care stătuse în dreapta lui. Chiar înainte ca santinela să se prăbuşească la pămînt în nesimţire, Schmeisser-ul se legănă în mîinile lui uriaşe şi se îndreptă spre pieptul lui Skoda. O secundă, poate două în cameră încetă orice mişcare, nu se mai auzi nici un zgomot, înghiţit parcă de liniştea abruptă, neaşteptată şi infinit mai zbuciumată decît tumultul care dispăruse. Nimeni nu se mişcă, nimeni nu vorbi, nimeni aproape nu mai respira, uimirea, surpriza celor întîmplate îi ţinea pe toţi subjugaţi.

Şi apoi în spaţiul acela limitat se declanşă brusc nimicitorul zgomot stacato. O dată, de două ori, de trei ori, fără a rosti un cuvînt şi cu mare grijă, Andrea îl împuşcă pe Hauptmann Skoda drept în inimă. Suflul gloanţelor îl ridică în sus şi o secundă îl lipi acolo de peretele barăcii cu braţele în lături, ţintuit de scîndurile acelea ordinare ca într-o ciudată crucificare, apoi se prăbuşi ca o păpuşă stricată şi grotescă, se prăbuşi fără vlagă la pămînt, lovindu-se la cap de marginea băncii înainte de a rămîne întins pe spate. Ochii lui deschişi erau la fel de reci, la fel

de întunecaţi, la fel de lipsiţi de expresie în moarte ca şi în viaţă.

Andrea legănă Sehmeisser-ul descriind un arc de cerc şi-i ţinu la respect pe Turzig şi pe sergent, apoi luă pumnalul lui Skoda din teacă şi tăie frînghia care lega mîinile lui Mallory.

— Puteţi să ţineţi puşca, domnule căpitan? Mallory îşi îndoi o dată, de două ori mîinile amorţite, dădu din cap şi, fără să spună nimic, în linişte, luă puşca. Din trei paşi Andrea ajunse în spatele uşii care ducea spre vestibul, se lipi de perete aşteptînd şi-i făcu semn lui Mallory să se îndepărteze cât mai mult din raza vizuală.

Deodată uşa se deschise şi Andrea de-abia putu să vadă apărînd ţeava unei puşti.

— *Oberleutnant* Turzig! *Was is los?. Wer schoss...*

Vocea se frînse într-un mormăit de suferinţă cînd Andrea izbi cu talpa piciorului în uşă. Într-o secundă ieşi afară din cameră, prinse soldatul chiar în clipa cînd cădea, îl împinse înăuntru şi aruncă o privire în baracamentul alăturat. După o scurtă inspecţie, închise uşa, zăvorînd-o din interior.

— Nu mai e nimeni dincolo, domnule căpitan, raportă Andrea. Se pare că era singurul paznic.

— Perfect! Andrea, te rog taie legăturile celorlalţi! Se întoarse spre Louki şi zâmbi, văzînd expresia comică a feţei omuleţului; apoi neîncrederea lui Louki se risipi şi surîsul timid i se întinse pe toată faţa pînă la urechi.

— Louki, unde dorm oamenii – adică soldaţii?

— Într-o cabană din mijlocul complexului, domnule maior. Acesta este cantonamentul ofiţerilor.

— Complexul? Adică...?

— Un teren cu sîrmă ghimpată, adăugă Louki succint. De jur împrejur, înaltă de trei metri.

— Ieşiri?

— Una singură. Cu două santinele.

— Bine! Andrea – toată lumea în camera de alături. Nu, dumneata nu, locotenente. Stai jos, îi arătă scaunul din partea biroului. Oricum, cineva va trebui să vină. Spuneţi-i că aţi ucis pe unul dintre ai noştri – care a încercat să fugă. După aceea trimiteţi după paznicii de la poartă.

O clipă Turzig nu răspunse. Privea fără să-l vadă pe Andrea cum trecea prin faţa lui trăgîndu-i de guler pe cei doi soldaţi leşinaţi. Apoi zîmbi. Un fel de surîs crispat.

— Îmi pare rău că am să vă dezamăgesc, căpitane Mallory. Prea multe s-au petrecut din cauza stupidităţii mele oarbe. N-am s-o fac!

— Andrea, strigă Mallory blînd.

— Da. Andrea era în uşa vestibulului.

— Cred că aud pe cineva venind. Este vreo ieşire în camera de alături?

Andrea dădu din cap tăcut.

— Atunci afară! La uşa din faţă! Ia-ţi cuţitul. Dacă locotenentul... Dar vorbea singur, căci Andrea plecase strecurîndu-se prin uşa din spate, fără nici un zgomot, ca o umbră.

— Vei face exact cum am spus, îi şopti Mallory încet. Se postă în uşa camerei alăturate, de unde putea să vadă intrarea principală prin uşă şi pervazul ferestrei, puşca lui automată era îndreptată spre Turzig. Dacă nu, Andrea va ucide santinela la uşă. Apoi te vom ucide şi pe dumneata şi pe toţi soldaţii dinăuntru. După aceea îi vom

înjunghia pe paznicii de la poartă. Nouă oameni morţi şi pentru ce, în zadar, căci tot vom scăpa... Iată-i! Vocea lui Mallory de-abia se auzea, ochii lui necruţători priveau tăios. Nouă morţi, locotenente – şi numai pentru că ţi-a fost mîndria rănită! Deliberat, ultima frază fusese spusă în limba germană, fluent, familiar şi gura lui Mallory se strînse ironic văzînd o imperceptibilă prăbuşire a umerilor lui Turzig. Ştia că a cîştigat, căci lui Turzig, care mizase pe faptul că Mallory nu vorbea nemţeşte, i se prăbuşise şi ultima speranţă.

Uşa se deschise brusc şi un soldat se opri în prag, respirînd din greu. Era înarmat dar nu avea pe el decît o flanelă şi pantalonii, în grabă uitase de frigul de afară.

— Domnule locotenent! spuse el în nemţeşte. Am auzit împuşcăturile...

— Nu-i nimic, sergent. Turzig îşi înclină capul prefăcîndu-se a căuta ceva în sertarul deschis pentru a explica prezenţa sa solitară în cameră. Unul din prizonierii noştri a încercat să fugă... L-am oprit.

— Poate e nevoie de sanitar...

— Mi-e teamă că l-am oprit definitiv! Turzig zîmbi obosit. Poţi să organizezi înmormîntarea mîine dimineaţa. Pînă atunci spune paznicilor de la poarta să vină un moment aici. După aceea du-te şi te culcă – ai să răceşti straşnic!

— Să trimit un paznic de schimb...

— Fireşte că nu! spuse Turzig cu nerăbdare. E vorba numai de un minut. Dealtminteri singurii oameni de care trebuie să ne păzim sînt aici. O clipă buzele se subţiară dîndu-şi seama de cele ce spusese, involuntara ironie a vorbelor lui.

Grăbeşte-te, omule! Să nu pierdem toată noaptea! Aşteptă pînă nu mai auzi zgomotul paşilor care alergau; apoi îl privi ţintă pe Mallory. Sînteţi satisfăcut?

— Perfect! Şi scuzele mele cele mai sincere! spuse Mallory simplu. Detest să fac asemenea lucruri unui om ca dumneata. Cînd Andrea intră în cameră, privi împrejur. Andrea, întreabă-i pe Louki şi Panayis dacă în acest complex de cabane există o centrală telefonică, spune-le să distrugă toate aparatele pe care le pot găsi! Zîmbi. Şi apoi întoarce-te repede aici, să-i primim pe musafirii de la poartă. Fără tine aş fi pierdut în acest comitet de recepţie!

Privirea lui Turzig urmări spatele uriaş al lui Andrea.

— Căpitanul Skoda a avut dreptate. Mai am multe de învăţat! În glasul lui nu era nici amărăciune, nici răutate. M-a păcălit uriaşul acesta.

— Nu eşti primul, îl linişti Mallory. A păcălit mai mulţi decît vom şti vreodată... Nu eşti primul, repetă el. Dar cred că eşti cel mai norocos.

— Pentru că sînt încă viu?

— Pentru că eşti încă viu, repetă Mallory.

Zece minute mai tîrziu cei doi soldaţi de la poartă se alăturară camarazilor lor în camera din spate, fură capturaţi, dezarmaţi, legaţi şi reduşi la tăcere cu o viteză şi o eficienţă silenţioasă, care trezi admiraţia profesională a lui Turzig, aşa supărat cum era. Era culcat într-un colţ al camerei cu mîinile şi cu picioarele legate fedeleş şi încă nu avea căluş în gură.

— Cred că înţeleg acum de ce Înaltul vostru Comandament v-a ales pentru această sarcină,

căpitane Mallory! Dacă cineva ar putea să reuşească, acela aţi fi dumneavoastră – dar nu veţi izbuti. Imposibilul ră- mîne imposibil. Totuşi, aveţi o echipă remarcabilă.

— Ne descurcăm, spuse Mallory modest. Îşi roti privirea prin cameră pentru ultima oară, apoi îi zîmbi lui Stevens.

— Eşti gata să-ţi reiei peregrinările tinere, sau găseşti că povestea începe să devină monotonă?

— Sînt gata cînd veţi fi şi dumneavoastră. Întins pe o targă pe care Louki o procurase ca prin minune, suspină fericit. De data asta transportul e clasa întîi, cum se cuvine unui ofiţer. Lux veritabil. Nu-mi pasă cît de departe mergem!

— Vorbeşte pentu tine, bombăni Miller morocănos care urma să fie primul schimb în partea din faţă a brancardei, partea cea mai grea. Dar jocul sprâncenelor dezminţi asprimea vorbelor lui.

— Ei bine, plecăm. Încă un lucru, locotenente, Turzig. Unde este emiţătorul-radio al taberei?

— Ca să-l distrugeţi, bănuiesc.

— Exact.

— N-am idee.

— Şi dacă te ameninţ că-ţi zbor creierii?

— N-o vei face, surîse Turzig, dar surîsul lui era cam strîmb. În anumite împrejurări m-aţi fi omorît ca pe o muscă. Dar nu veţi omorî un om pentru că refuză să vă dea această informaţie.

— Nu mai ai atît de mult de învăţat cît credea răposatul dumitale căpitan, pe care nimeni nu-l plînge, recunoscu Mallory. Nu e atît de important. Regret că sînt silit să fac toate acestea. Sper să nu ne mai întîlnim – cel puţin pînă nu se termină războiul. Cine ştie, într-o zi am putea chiar să facem

o ascensiune împreună! Îi făcu semn lui Louki să-i lege căluşul şi ieşi repede din cameră. Două minute mai tîrziu, lăsară barăcile în urma lor şi se găsiră în siguranţă în întunericul păduricii de măslini care se întindea la sud de Margaritha. După aceea, cînd ieşiră din pădure, era aproape ziua. Silueta întunecată a muntelui Kostos se estompa în primele pîlpîiri cenuşii ale zilei ce se arăta. Vîntul sufla din sud şi era cald, în munţi zăpada începea să se topească.

CAPITOLUL 11

MIERCURI

De la 14,00 la 16,00

Toată ziua rămaseră ascunşi în păduricea de roşcovi, o îngrămădire de pomi piperniciţi şi strîmbi care se agăţau cu înverşunare de panta presărată cu pietriş, ce se învecina cu ceea ce Louki numea „Terenul de joc al dracilor”. Un adăpost mediocru şi incomod, dar din celelalte puncte de vedere tot ce-şi puteau dori: o ascunzătoare cu o excelentă poziţie defensivă din spate, cu o briză blîndă ce venea dinspre mare printre crestele stîncilor însorite de la sud, cu umbră apărîndu-i de soarele care străbătea din zori pînă la asfinţit un cer fără nori, şi cu o impecabilă privelişte a Mării Egee, sclipitoare şi însorită.

Departe spre stînga se întindeau insulele Lerade, se micşorau în depărtare, pierzîndu-se în nuanţe de albastru, indigo şi violet, iar cea mai apropiată dintre ele, Maidos, era atît de aproape încît puteau să zărească izolatele colibe de pescari strălucind albe în soare: prin canalul acela strîmt de apă vor trece peste mai puţin de o zi vasele Marinei Regale. La dreapta şi ceva mai departe, vag estompată, sprijinindu-se pe Munţii Anatoliei, coasta turcească se curba la nord şi vest ca un iatagan imens: chiar la nord pintenul ascuţit al Capului Demirci, mărginit de stînci şi presărat cu mici golfuri nisipoase, pătrundea adînc în albastrul placid al Mării Egee şi tot la nord, dincolo de Capul Demirci,

ascunsă în ceţurile din zarea violetă, insula Kheros visa pe suprafaţa mării.

Era o privelişte uluitoare, de o frumuseţe cuceritoare, ce se desfăşura maiestuos într-un imens semicerc peste marea luminată de soare. Dar Mallory nu avea ochi dispuşi să vadă toate acestea, aruncase numai o privire fugară pînă preluase garda după ora două, cu circa o jumătate de oră mai înainte. Rezemat de un trunchi de copac, cuprinsese totul dintr-o privire rapidă, apoi fixă minute în şir, fixă pînă ce începură să-l doară ochii de încordarea de a vedea ceea ce aşteptase de atîta timp să vadă –, tunurile fortăreţei Navarone, pe care venise să le distrugă.

Oraşul Navarone – un oraş de patru pînă la cinci mii de locuitori, aşa credea Mallory – se întindea împrejurul portului ca o semilună vulcanică, o semilună atît de strînsă, atît de accentuată încît forma aproape un cerc întreg, cu o intrare strîmtă ca un gît de sticlă la nord-vest, o poartă dominată de o parte şi de alta de faruri, mortiere şi baterii de mitraliere. Păduricea de roşcovi era situată la mai puţin de trei mile distanţă spre nord-est. Fiecare amănunt, fiecare stradă, fiecare casă, fiecare caic şi vedetă din port erau perfect vizibile şi Mallory le studie amănunţit pînă le învăţă pe dinafară; felul în care terenul se lăsa blînd la vest de port pînă la păduricea de măslini, străzile pline de praf care coborau pînă la marginea apei, felul în care pămîntul se ridica mai abrupt spre sud, unde străzile paralele cu ţărmul duceau spre oraşul vechi; felul în care falezele de la est – faleze purtînd urmele bombelor escadrilei de *Liberatoare* a lui Torrance – se ridicau vertical la optzeci şi cinci de metri

deasupra mării, apoi se încovoiau ameţitor în afară deasupra portului şi peste toate acestea se înălţa mormanul imens de roci vulcanice, un morman separat de oraşul de jos printr-un zid înalt ce se termina chiar pe faleză; şi în sfîrşit, tunurile antiaeriene în şiruri duble, marile antene de radar şi cazărmile fortăreţei, scurte, strînse, construite din blocuri mari de cărămidă care dominau tot ceea ce se vedea – inclusiv acea uriaşă gaură neagră în stîncă de sub fereastra proeminentă a falezei.

Aproape fără să ştie, Mallory dădu din cap încetişor, înţelegător. Aceasta era fortăreaţa care îi sfida pe Aliaţi de 18 luni, care dominase întreaga strategie navală în regiunea insulelor Sporade de cînd nemţii se întinseseră de pe continent în insulele arhipelagului, care blocase toată activitatea navală în acest triunghi de 2.000 de kilometri pătraţi cuprins între insulele Lerade şi coasta turcească. Şi acum, cînd o vedea, totul căpăta înţeles. Fortăreaţa era inexpugnabilă la orice fel de atac aerian – Mallory îşi dădu seama cît de criminală fusese trimiterea escadrilei lui Torrance împotriva uriaşelor tunuri protejate de acea proeminenţă a falezei şi împotriva şirurilor de tunuri antiaeriene – şi inexpugnabilă la orice fel de atac de pe mare – căci escadrilele Luftwaffei pîndeau din Samos. Jensen avusese dreptate – numai o misiune de guerilă, de sabotaj putea să aibă oarecare şansă, o şansă minimă; o şansă care echivala cu o sinucidere, dar o şansă, şi Mallory ştia că nu poate cere mai mult.

Gînditor lăsă binoclul în jos, îşi şterse ochii istoviţi cu podul palmei. Apoi se simţi mulţumit pentru că acum ştia exact ce avea de înfruntat, pentru că avusese utilul prilej de a recunoaşte, de a

se familiariza cu terenul, cu geografia oraşului. Acesta era probabil singurul loc din întreaga insulă care oferea asemenea posibilitate şi în acelaşi timp o ascunzătoare aproape perfectă. El, comandantul misiunii, trebuia să recunoască sincer că nu era meritul lui: Louki avusese ideea de a găsi un asemenea loc.

Îi datora mult mai mult decît atît micuţului grec cu ochii trişti. Fusese ideea lui Louki ca la Margaritha să meargă mai întîi pe vale în sus, pentru a-i da lui Andrea timpul necesar să recupereze explozivii ascunşi în coliba bătrînului Leri şi pentru a se asigura că nu fusese dată alarma şi că nu erau urmăriţi – aşa ar fi putut să dea o luptă de ariergardă în pădurea de măslini pînă ce s-ar fi pierdut printre colinele de la poalele Muntelui Kostos; tot Louki fusese acela care îi călăuzise înapoi, călcînd pe aceleaşi urme, evitînd Margaritha, oprindu-se în faţa satului pînă ce el şi Panayis s-au strecurat ca nişte spiriduşi în clar-obscurul dimineţii, spre a-şi lua de acolo haine ţărăneşti pentru ei şi, cînd se lumină de ziuă, s-au strecurat în garajul *Abteilung*-ului unde, ca măsură de prevedere, am smuls bujiile de la maşina comandantului german şi de la camion – singurele mijloace de transport din Margaritha – apoi Louki i-a condus printr-un şanţ adînc la postul de gardă de pe şoseaua de la Gura Văii; acolo ridicol de uşor au dezarmat santinelele din care numai una era trează şi, în sfîrşit, tot Louki a insistat să meargă prin mijlocul văii pline de noroi, ca să dispară orice urmă, pînă ce au dat de drumul pietruit la circa 3 kilometri de oraş. O sută de metri mai încolo au luat-o la stînga peste un lung povîrniş

de lavă pe care nu rămînea nici o urmă şi au ajuns în păduricea de roşcovi chiar la răsăritul soarelui.

Şi totul a decurs bine. Toate aceste sfaturi, minuţios gîndite, sfaturi pe care nici cel mai sceptic dintre oameni nu le-ar fi putut ignora şi nega, au dat rezultate minunate. Miller şi Andrea, care-şi împărţiseră garda de dimineaţă, văzuseră garnizoana din Navarone percheziţionînd ore întregi oraşul, casă cu casă. Toate acestea, calculă Mallory, nu făceau decît să prevestească pentru a doua zi o mai mare siguranţă; căci era puţin probabil ca percheziţia să se repete şi mai puţin probabil ca, în cazul în care totuşi se va repeta, să se execute cu acelaşi zel. Louki îşi făcuse treaba bine.

Mallory întoarse capul să-l privească. Omuleţul era încă adormit. Nu se mişcase de cinci ore, sprijinit între două trunchiuri de copaci în pantă. Cu toate că era mort de oboseală, că picioarele îl dureau şi că ochii îl usturau de nesomn, nu-l pizmuia deloc pe Louki pentru că se odihnea. Îşi cîştigase acest drept, şi apoi toată noaptea trecută fusese treaz. La fel şi Panayis, dar Mallory îşi dădu seama că Panayis tocmai se trezea şi-şi îndepărta părul lung şi negru din dreptul ochilor, sau mai degrabă se trezise căci trecerea de la somn la starea de veghe era la el rapidă şi completă ca la pisică. Un om periculos, aproape disperat şi un duşman de temut acest Panayis, dar asta era tot ce ştia Mallory despre el, nimic mai mult, absolut nimic, şi se îndoia că-l va cunoaşte vreodată.

În susul pantei, aproape de mijlocul păduricii, Andrea construise o platformă înaltă din ramuri rupte, prinsă între doi roşeovi fără frunze, la circa trei metri depărtare unul de altul, umpluse treptat

spaţiul dintre copaci pînă făcuse o platformă de un metru douăzeci lăţime şi cît se poate de înaltă. Pe această platformă era întins Andy Stevens, conştient încă. Cît putea să-şi dea seama Mallory, Stevens nu închisese ochii de cînd Turzig îi silise să părăsească peştera din munţi. Părea că nu mai avea nevoie de somn sau că se stăpînea. Duhoarea piciorului cangrenat era îngrozitoare, de nedescris, otrăvind totul împrejur. Puţin după ce ajunseră în pădurice, Mallory şi Miller se uitaseră la picior, i-au desfăcut bandajul, l-au examinat, şi-au zîmbit unul celuilalt şi l-au legat la loc, apoi l-au asigurat pe Stevens că rana se închidea. Mai jos de genunchi piciorul se înnegrise aproape în întregime.

Mallory ridică binoclul pentru a mai privi încă o dată oraşul, dar îl coborî aproape imediat, căci simţise cum cineva se furişase lîngă el, atingîndu-i braţul. Era Panayis cu aerul răvăşit, îngrijorat, aproape furios. Gesticula, arătînd soarele care cobora spre apus.

— Cît e ceasul, domnule căpitan Mallory? Vorbea, greceşte cu vocea lui gravă, şuierătoare şi repezită. O voce care se potrivea cu aerul lui misterios, îşi zise Mallory. Cît e ceasul? repetă el.

— Două şi jumătate, aproape trei. Mallory ridică întrebător din sprîncene. Eşti nemulţumit, Panayis? De ce?

— Trebuia să mă scoli. Trebuia să mă scoli de mult. Supărat foc, constată Mallory. E rîndul meu să fac de gardă.

— Dar n-ai dormit azi noapte deloc, spuse Mallory rezonabil. Nu mi s-a părut drept...

— E rîndul meu să stau de pază! insistă Panayis, încăpăţînîndu-se.

— Atunci, foarte bine. Dacă insişti. Mallory cunoştea prea bine mîndria semeaţă a insularilor ca să încerce să mai discute în contradictoriu. Dumnezeu ştie ce ne-am fii făcut fără Louki şi dumneata... Mai stau puţin să-ţi ţin companie.

— Aha, din cauza asta m-ai lăsat să dorm. N-ai încredere în Panayis... În glasul lui, în ochi nu era nici cea mai mică încercare de a-şi ascunde supărarea.

— Oh! Pentru Dumnezeu! începu Mallory exasperat, apoi se opri şi zîmbi. Sigur că avem încredere. Poate că ar trebui să mă duc şi eu să mă culc puţin, oricum eşti tare bun că-mi dai şi mie prilejul să dorm. Mă scoli peste două ore?

— Desigur, desigur! Panayis era aproape fericit. N-am să uit!

Mallory urcă spre mijlocul păduricii şi se întinse leneş de-a lungul porţiunii de teren pe care ş-o nivelase. Cîteva minute îl urmări pe Panayis cum păşea neobosit de-a lungul şi de-a latul în interiorul pădurii, apoi, după ce-l văzu urcînd cu vioiciune printre ramurile unui copac spre a-şi căuta un loc mai bun de observaţie, îşi pierdu interesul şi decise că ar trebui să-şi urmeze propriu-i sfat şi să doarmă cît mai avea vreme.

— Căpitane Mallory! Căpitane Mallory! O mînă grăbită şi grea îi scutură umărul. Treziţi-vă! Treziţi-vă!

Mallory se întoarse într-o rînă, se rostogoli pe spate, se sculă repede în capul oaselor deschizînd ochii şi se trezi de-a binelea. În faţa lui stătea Panayis cu obrazul întunecat, posomorit şi îl privea plin de îngrijorare. Mallory scutură capul ca să-şi

limpezească gîndurile şi dintr-o mişcare se ridică în picioare.

— Ce este, Panayis?

— Avioane! spuse el repede. O escadrilă de avioane vine spre noi!

— Avioane? Ce avioane? Ale cui?

— Nu ştiu, domnule căpitan. Sînt încă departe. Dar...

— Din ce direcţie? întrebă el fără înconjur.

— Dinspre nord.

Alergară împreună pînă la liziera pădurii. Panayis îi arătă cu mîna spre nord şi Mallory le zări imediat, aripile diedrice străluceau în soarele după-amiezii, Stukas-uri mai mult ca sigur. Şapte – ba nu, opt – la mai puţin de patru kilometri, zburînd în eşaloane de cîte patru la o înălţime de 600 metri, nu mai mult de 750 de metri... îşi spuse Mallory înverşunat. Deodată deveni conştient că Panayis îl trăgea cu putere de braţ.

— Haideţi, domnule căpitan! spuse el agitat. N-avem timp de pierdut! Îl apucă pe Mallory şi-l tîrî după el, arătîndu-i cu braţul întins stîncile risipite şi pustii care se ridicau pieptiş în spatele lor, stînci care închideau rîpe cu pietre şerpuind fără ţintă spre ulterior sau oprindu-se aşa cum începuseră. „Terenul de joc al dracilor”. Trebuie să ajungem imediat acolo! Imediat, domnule căpitan!

— De ce dracu trebuie? îl privi Mallory cu mirare. N-avem nici un motiv ca să presupunem că ne caută pe noi! De ce să ne caute? Nimeni nu ştie unde sîntem....

— Nu mă interesează. Panayis era încăpăţînat în convingerile sale. Ştiu. Atît. Nu mă întrebaţi de unde ştiu pentru că nu pot să vă spun. Louki vă va

arăta că Panayis ştie lucrurile astea. Ştiu, domnule căpitan Mallory, ştiu!

O secundă Mallory îl privi fără să-l înţeleagă. Nu putea pune la îndoială seriozitatea, sinceritatea, dar ritmul sacadat ca de mitralieră al cuvintelor făcură ca, în pofida raţiunii, balanţa să se încline în favoarea instinctului. Fără să-şi dea seama precis, fără să-şi dea seama de ce, Mallory se trezi alergînd în sus pe deal, alunecînd şi împleticindu-se pe pietriş. Îi găsi pe ceilalţi în picioare, încordaţi, aşteptînd, strîngîndu-şi bagajele, cu armele pregătite în mîini.

— Duceţi-vă la marginea pădurii! ţipă Mallory. Repede! Rămîneţi acolo, la adăpost – va trebui să trecem prin breşa aceea dintre stînci. Le arătă printre steiuri o trecătoare în peretele de stîncă, la aproape treizeci de metri de locul unde erau. Încă o dată îl binecuvîntă pe Louki pentru prevederea cu care alesese acea ascunzătoare cu o ieşire atît de convenabilă. Aşteptaţi pînă vă spun eu! Andrea! Se întoarse şi tăcu, căci vorbele erau de prisos. Andrea tocmai îl ridicase în braţe pe tînărul muribund, aşa cum zăcea pe targă cu aşternut cu tot şi se strecura printre copaci în sus, pe drumul său.

— Ce este, şefule? În timp ce înaintau pe deal, Miller ajunse lîngă Mallory. Nu văd nimic.

— Dacă ai să taci un minut, ai să auzi ceva, spuse Mallory ursuz. Sau mai degrabă aruncă-ţi o privire acolo. Culcat pe burtă, Miller era acum la mai puţin de patru metri de liziera pădurii, se învîrti şi îşi întinse gîtul în sus. Zări imediat avioanele.

— Stukas-uri! spuse el neîncrezător. O escadrilă de Stukas-uri blestemate! Nu se poate, şefule!

— Ba se poate, zise Mallory îndîrjit. Jensen m-a asigurat că nemţii le-au retras de pe frontul italian – aproape două sute în ultimele cîteva săptămini. Cu ochii pe jumătate închişi Mallory se uita la escadrila care era acum la circa o jumătate de kilometru. Şi-au adus toate blestemăţiile astea în Marea Egee!

— Doar nu ne caută pe noi! protestă Miller.

— Ba bine că nu, spuse Mallory cu îndîrjire. Cele două eşaloane de bombardiere în coadă de rîndunică tocmai trecuseră în formaţie liniară. Mi-e teamă că Panayis a avut dreptate.

— Dar – dar ne depăşesc...

— Nu, spuse Mallory categoric. Sînt aici ca să rămînă. Fii atent la avionul comandor. Chiar în clipa aceea comandantul escadrilei înclină puternic Junkers-ul 87 ca un pescăruş, pe aripa stîngă, se întoarse pe jumătate şi căzu din cer vertical cu o forţă asurzitoare, îndreptîndu-se spre păduricea de roşcovi.

— Lăsaţi-l, strigă Mallory. Nu trageţi. Stukas-ul apăsă la maximum pe frînă, planînd deasupra centrului pădurii. Nimic nu-l mai putea opri acum – doar o împuşcătură întâmplătoare putea să-l doboare direct peste ei – şansele erau însă minime...

— Ţineţi-vă mîinile pe cap şi ascundeţi-vă capul !

Sfatul pe care-l dădea celorlalţi tocmai el îl ignoră, privirea sa urmărea fiecare metru pe care-l făcea bombardierul în picaj. O sută cincizeci, o sută douăzeci, nouăzeci de metri, crescendo-ul motorului puternic se accentua şi începea să-i asurzească urechile, apoi Stukas-ul se redresă repede din picaj, după ce-şi lăsă bomba.

Bomba! Mallory se ridică repede în picioare, rotindu-şi ochii spre cerul albastru. Nu era o singură bombă, ci duzini întregi, atît de numeroase încît păreau că se înghesuie unele în altele, în timp ce atingeau mijlocul pădurii, lovind arborii piperniciţi şi noduroşi, rupînd ramurile sau înfundîndu-se cu aripioarele lor în panta moale şi cu pietricele. Incendiare! Mallory de-abia avu timpul să se gândească că fuseseră scutiţi de teroarea bombelor de 500 kg, cînd explodară bombele incendiare cu şuierături, împroşcînd noroi, răspîndind albul incandescent al magneziului peste tot, alungînd semi-întunericului umbros al păduricii de roşcovi. În cîteva secunde strălucirea orbitoare se transformă într-un nor negru de fum rău mirositor, acru, un fum amestecat cu pîlpîitoare limbi roşii, la început mici apoi întinzîndu-se, răsucindu-se în sus pe trunchiul copacilor, învăluindu-i într-un giulgiu de flăcări. Stukas-urile nu se ridicaseră încă, mai erau tot în picaj cînd inima bătrînei păduri, uscată ca iasca, ardea cu furie, cuprinsă de flăcări. În vuietul îngrozitor al flăcărilor, Miller se întoarse şi-l împinse cu cotul pe Mallory ca să-i atragă atenţia.

— Bombe incendiare, şefule, îl anunţă el.

— Dar ce-ţi închipui că folosesc? întrebă scurt Mallory. Chibrituri? Încearcă să ne afume, să ne ardă de vii ca să ieşim la vedere. Explozivii puternici nu sînt buni în pădure. Nouăzeci şi nouă la sută le-ar fi mers. Apoi, cînd fumul acru îi pătrunse în plămîni, tuşi, privi cu ochii înlăcrimaţi spre vîrful copacilor. Dar de data asta nu, dacă avem puţin noroc. Nu, dacă mai ţine aşa o jumătate de minut, nu mai mult. Uită-te la fum!

Miller privi norul mişcător, gros, o spirală cu scîntei aprinse la circa o treime de trecătoarea dintre pădurice şi stânci, purtat spre dealuri de briza uşoară ce venea dinspre mare. Ceea ce le asigura un camuflaj perfect şi complet. Miller aprobă, dînd din cap.

— Şi o să ne facem drum prin el, şefule?

— N-avem de ales – sau trecem, sau rămînem şi sărim în aer sau sîntem arşi de vii. Probabil amîndouă. Ridică vocea. Vede cineva ce se întîmpiă sus pe deal?

— Stau la coadă şi aşteaptă să ne mai prindă o dată, domnule, spuse Brown lugubru. Primul eşalon mai patrulează.

— Aşteaptă să vadă ce facem. N-au să mai aştepte mult. O să ieşim de acolo. Privi drept în sus dar fumul era prea des. Îşi frecă ochii umezi pînă ce totul se înceţoşă din cauza pîclei de lacrimi strălucitoare. Era imposibil să-şi dea seama pînă unde urca norul de fum, şi nu-şi putea permite să aştepte pînă ce va fi sigur. Piloţii de pe Stukas nu fuseseră niciodată renumiţi pentru răbdarea lor.

— Toată lumea drepţi! ţipă Mallory. Mergeţi de-a lungul lizierei pădurii cinci metri, pînă la pietrele acelea, apoi drept spre trecătoare. Nu vă opriţi pînă nu sînteţi la cel puţin o sută de metri depărtare. Andrea, arată-le drumul. Plecaţi! Privi prin fumul care-i orbea. Unde e Panayis? Nimeni nu răspunse.

— Panayis! strigă Mallory. Panayis!

— Poate s-a întors să caute ceva. Miller se oprise, gata să se întoarcă. Să mă duc...

— Vezi-ţi de drum! spuse Mallory sălbatic. Dacă Stevens păţeşte ceva, am să te trag... Dar

Miller plecase imediat cu Andrea, poticnindu-se şi tuşind alături de el. Mallory rămase nehotărît cîteva secunde apoi coborî înapoi spre mijlocul pădurii. Poate Panayis se întorsese să caute ceva şi nu pricepuse cuvintele englezeşti... Mallory de-abia înaintă cu chiu cu vai cinci metri şi fu nevoit să se oprească şi să-şi ridice mîinile în faţa ochilor pentru a se apăra de căldura arzătoare. Panayis nu putea fi acolo, în cuptorul acela, nimeni n-ar fi putut rezista nici o secundă. Gîfîind, cu părul pîrlit, cu veşmintele aproape cuprinse de flăcări, Mallory urcă iar panta, lovindu-se de arbori, alunecînd, căzînd, poticnindu-se cu disperare şi ridicîndu-se din nou.

Alergă de-a lungul pădurii pînă la extremitatea estică. Nimeni. Se întoarse printre pietre, la celălalt capăt al pădurii, complet orbit, cu respiraţia chinuită, spasmodică întrucît aerul supraîncălzit îi usca gîtul şi plămînii, sufocindu-l literalmente. Nu avea rost să mai aştepte, nu mai putea face nimic. Nu mai putea face nimic altceva decît să se salveze pe sine. Urechile îi zbîrnîiau de mugetul flăcărilor, de mugetul sîngelui lui şi de ţiuitul strident al unui Stukas în picaj, care-i făcea să i se oprească inima. Disperat, se aruncă pe grohotişul alunecos, se împiedică şi se prăbuşi cît era de lung pe pămîntul plin de pietre.

Nu ştia şi nu-i păsa dacă era rănit sau nu. Gîfîind, se ridică în picioare, îşi sili picioarele torturate să-l duci în sus pe deal. Aerul vibra de duduitul motoarelor, îşi dădea seama că întreaga escadrilă ataca şi în momentul în care prima din marile bombe explodă într-o mare de fum şi flăcări, se azvîrli la pămînt. Explodă în faţa lui la mai puţin de doisprezece metri, în faţa lui, spre stînga. *În faţa*

lui! În timp ce se lupta să se ridice din nou în picioare, clătinîndu-se în faţă şi în spate, Mallory blestema, continuu. *Nebun, imbecil, nebun, i-ai trimis înainte pe ceilalţi ca să fie omorîţi*, gîndi Mallory cu amărăciune. Trebuia să-şi fi închipuit, o, cerule, trebuia să-şi fi închipuit! Şi un copil de cinci ani s-ar fi gîndit. Bineînţeles că friţii nu aveau de gînd să bombardeze pădurea; văzuseră şi ei limpede inevitabilul tot atît de repede ca şi Mallory şi acum bombardau în picaj valul de fum dintre pădurice şi stînci. Şi un copil de cinci ani... pămîntul i se căsca sub picioare, o mînă uriaşă îl ridică şi-l trînti la pămînt, apoi îl învălui întunericul.

CAPITOLUL 12

MIERCURI

De la 16,00 la 18,00

O dată, de două ori, de zece ori, Mallory încercă să lasă din negrul abis al leşinului dar, ca în transă, devenea conştient pentru o clipă, apoi se scufunda din nou în beznă. De fiecare dată încerca să se agaţe cu disperare de aceste fugitive clipe de trezire dar mintea lui era goală, întunecată, lipsită de putere şi tocmai în secunda în care devenea conştient că mintea lui se scufunda din nou, pierzînd înţelesul realităţii, cunoştinţa dispărea şi rămînea din nou vidul. *Un coşmar*, gîndi el confuz în timpul unei sclipiri de luciditate mai îndelungate, *am un coşmar*, la fel ca atunci cînd îţi dai seama că ai un coşmar şi, dacă ai putea deschide ochii, acesta s-ar sulbera, dar nu poţi să deschizi ochii. Încercă, încercă să-şi deschidă ochii dar fără nici un rezultat, era la fel de întuneric ca mai înainte şi era încă cufundat în acest vis urît, pentru că soarele strălucise puternic pe cer. Îşi scutură capul cu disperare.

— Aha! Uite! În sfîrşit, un semn de viaţă! O voce nazală, tărăgănată, lentă, care nu se putea confunda, încă o dată bătrânul vraci Miller triumfă! O clipă de linişte, o clipă în care Mallory începu să-şi dea seama de zgomotul motoarelor de avion care scădea, de fumul acru şi răşinos care îi pişcă nările

şi ochii şi apoi un braţ se strecură sub umerii lui şi vocea convingătoare a lui Miller îi şopti la ureche:

— Încearcă să bei puţin, şefule. E un brandy vechi, de calitate. Ca ăsta nu-i altul!

Mallory simţi gîtul rece al sticlei, îşi lăsă capul pe spate şi bău o înghiţitură bună. Aproape imediat se smuci şi se ridică în sus, tuşind, scuipând şi sufocîndu-se, pentru că straşnicul *ouzo* îi arse mucoasa gurii şi a gîtului. Încercă să vorbească dar nu izbuti decît să bolborosească ceva, să inspire aer curat şi să privească indignat la silueta întunecată care era îngenuncheată alături de el. Miller la rîndul său îl privea cu o admiraţie sinceră:

— Vezi, şefule? Aşa cum ţi-am spus, băutura asta n-are pereche. Dădu din cap admirativ. Într-o clipă vei fi perfect treaz, cum ar spune un romancier. N-am văzut niciodată o victimă a unei emoţii şi a unui şoc revenindu-şi aşa de repede !

— Ce dracu încerci să faci? întrebă Mallory. Focul dinăuntrul gîtului lui se potolise şi putea să respire din nou. Să mă otrăveşti? Dădu din cap supărat, încercînd să-şi domine durerea copleşitoare şi să alunge ceaţa care încă mai plutea deasupra minţii lui. Al dracului doctor eşti! Ai spus că am avut un şoc şi primul lucru pe care-l faci, îmi administrezi o doză de alcool...

— Alegeţi, îl întrerupse Miller nemilos. Sau *ouzo* sau peste cincisprezece minute un şoc ceva mai mare, cînd fraţii nemţi vor fi aici.

— Dar s-au dus. Nu mai aud Stukas-urile.

— Vin alţii dinspre oraş, mai mulţi, spuse Miller morocănos. Louki tocmai ne-a informat. O jumătate de duzină de care blindate şi două

camioane cu tunuri de cîmp, lungi ca nişte stîlpi de telegraf.

— Înţeleg! Mallory se întoarse şi într-un colţ al peretelui zări o rază de lumină. Erau într-o peşteră, un fel de tunel. Louki le spusese că unii bătrîni botezaseră „Terenul de joc al diavolilor” micul Cipru – deoarece era plin de peşteri. Zîmbi trist cînd îşi aduse aminte cît îi fusese de frică crezînd că a orbit şi se întoarse din nou spre Miller. Iar avem necazuri, Dusty, numai necazuri. Mulţumesc că m-ai făcut bine.

— Trebuia, spuse Miller scurt. Nu cred că am fi putut să te cărăm prea departe, şefule!

Mallory dădu din cap.

— Pe aici n-ai putea spune că terenul e neted.

— Şi asta, consimţi Miller. Dar de fapt am vrut să spun că n-a mai rămas nimeni care să vă ducă, Casey Brown şi Panayis au fost răniţi amîndoi, şefule.

— Ce? Amîndoi? Mallory închise ochii, dădu din cap supărat. Dumnezeule, Dusty, uitasem complet de bombă – de bombe.

Întinse mîna şi-l apucă pe Miller de braţ.

— Cît... cît de grav sînt răniţi? Rămăsese aşa de puţin timp şi mai aveau atîtea de făcut.

— Cît de grav? Miller scoase un pachet de ţigări şi-i oferi una lui Mallory. Nu prea grav, dacă i-am putea duce la spital. Dar rănile vor fi teribil de dureroase şi de incomode dacă vor trebui să reînceapă să se trambaleze în sus şi în jos prin blestematele astea de viroage. E prima oară cînd am văzut fundul unei văi mai abrupte decît pereţii.

— Tot nu mi-ai spus...

— Îmi pare rău, şefule, îmi pare rău. Amîndoi au răni făcute de şrapnele, exact în acelaşi loc – la pulpa stîngă, chiar deasupra genunchiului. N-au fracturi, nici tendoane tăiate. Tocmai am terminat de bandajat piciorul lui Casey, o tăietură adîncă destul de urîtă la vedere. O să simtă cînd va începe să meargă.

— Şi Panayis?

— Şi-a îngrijit singur piciorul, spuse Miller tăios. Ciudat om. Nici n-a vrut să mă lase să mă uit şi cu atît mai puţin să-l bandajez. Dacă aş fi încercat, cred că m-ar fi înjunghiat.

— E mai bine să-l laşi în pace, îl sfătui Mallory. Unii insulari au superstiţii şi tabuuri ciudate. De vreme ce trăieşte, e bine. Deşi nu înţeleg cum dracu a reuşit să ajungă pînă aici.

— A plecat cel dintîi, îl lămuri Miller. Împreună cu Casey. Probabil că l-aţi scăpat din vedere în fumul acela. Cînd au fost atinşi, urcau împreună.

— Şi eu cum am ajuns aici?

— Pentru primul răspuns bun nu se acordă premii. Miller arătă cu degetul în spatele lui spre silueta uriaşă care bloca jumătate din peşteră. Tînărul acesta şi-a jucat încă o dată roiul de cîine Saint Bernard. Am vrut să merg cu el dar nu s-a arătat prea entuziast. Mi-a spus că crede că-i va fi greu să ne care îndărăt pe amîndoi... Am fost foarte ofensat. Miller oftă. Cred că nu sînt născut pentru a fi erou, asta-i tot.

Mallory zîmbi.

— Mulţumesc încă o dată, Andrea!

— Mulţumesc! Miller era indignat. Un om îţi salvează viaţa şi nu găseşti să-i spui decît mulţumesc!

— După primele douăsprezece ocazii asemănătoare se epuizează repede discursurile adecvate, spuse Mallory sec. Ce face Stevens?

— Respiră.

Mallory întoarse capul spre sursa de lumină, strîmbînd din nas.

— E după colţ, nu-i aşa?

— M-da, e de-a dreptul sinistru, recunoscu Miller. Cangrena s-a întins şi deasupra genunchiului.

Încă ameţit, Malilory se ridică în picioare. Îşi luă arma.

— Care e adevărul, Dusty?

— E mort dar nu vrea să moară. Pînă la apusul soarelui va muri. Numai Dumnezeu ştie ce îl ţine în viaţă!

— S-ar putea să par înfumurat, dar cred că ştiu, murmură Mallory.

— Îngrijirea medicală excelentă? întrebă Miller plin de speranţă.

— Aşa se pare, nu? Mallory îi zîmbi lui Miller care era încă în genunchi. Dar nu asta am vrut să-ţi spun. Veniţi, domnilor, avem o treabă de făcut!

— Eu nu sînt bun decît să arunc în aer poduri sau să torn o mînă de nisip în motorul unei maşini, spuse Miller. Tactica şi strategia sînt prea complicate pentru o minte simplă ca a mea. Dar continui să cred că indivizii ăştia din vale îşi aleg un fel tare stupid de a se sinucide. Ar fi al dracului de uşor pentru toţi cei interesaţi dacă s-ar împuşca singuri.

— Înclin să-ţi dau dreptate.

Mallory se adăposti mai bine în spatele blocurilor de stîncă de la gura văii care se deschidea chiar spre resturile fumegînde şi carbonizate ale

păduricii de roşcovi şi privi din nou trupele *Alpenkorp*-ului înaintînd în ordine, dispersaţi pe panta cu pietriş care nu le oferea nici un adăpost.

— Nu sînt copii, făcînd treaba asta. Pun rămăşag ca nu le place nici lor.

— Atunci de ce dracu o fac, şefule?

— N-au de ales probabil. În primul rînd acest loc nu poate fi atacat decît frontal. Mallory surîse micului grec care era întins lîngă el şi lui Andrea. Louki a ales bine locul. Ca să atace din spate, ar trebui să facă un înconjur prea mare şi le-ar trebui o săptămînă să înainteze prin grămada asta blestemată din spatele nostru, în al doilea rînd, peste cîteva ore se va înnopta şi ei ştiu că nu mai au nici o speranţă să ne prindă după ce s-a întunecat. În sfîrşit – şi cred că acest motiv este mai important decît celelalte două puse la un loc – sută la sută că comandantul oraşului a fost sever îmboldit de înaltul Comandament. Prea multe lucruri sînt în joc chiar dacă şansele noastre de a ajunge la tunuri sînt extrem de mici. Nu-şi pot permite ca insula Kheros să fie evacuată sub nasul lor, să piardă...

— De ce nu? îl întrerupse Miller făcînd cu mîinile un gest larg. Nu-i decît o grămadă de stînci sterpe...

— Nu-şi pot permite să piardă în văzul turcilor, continuă Mallory răbdător. Importanţa strategică a acestor insule din Sporade este neglijabilă dar importanţa lor politică este considerabilă. Adolf are nevoie neapărat de un nou aliat în această zonă. Aşa că aduce în zbor vînători de munte cu miile şi Stukas-uri cu sutele – cele mai bune de care dispune, cu toate că are o teribilă nevoie de ele pe frontul italian. Dar trebuie să-şi convingă aliatul

posibil că reprezintă o miză sigură şi atrăgătoare înainte de a-l hotărî să renunţe la neutralitatea lui plăcută şi să se arunce în vîltoare, de partea sa.

— Foarte interesant, observă Miller. Aşa că?

— Aşa că nemţii nu-şi vor face mustrări de conştiinţă că treizeci sau patruzeci din soldaţii lor cei mai buni vor fi făcuţi zob. Cînd stai după un birou la o mie de kilometri depărtare, nu-i nici un necaz. Să-i lăsăm să se mai apropie o sută de metri. Louki şi cu mine vom începe să tragem de la mijloc, tu şi Andrea începeţi de pe extreme.

— Nu-mi place, şefule, se plînse Miller.

— Să nu crezi că mie îmi face plăcere, spuse Mallory liniştit. Să masacrezi nişte oameni constrînşi să execute o sarcină ca asta echivalînd cu o sinucidere, nu corespunde ideii mele despre distracţie şi nici despre război. Dar dacă nu-i ucidem noi, ne ucid ei. Se opri şi privi spre marea strălucitoare, unde la orizont, printre ceţuri, ca un punct auriu în soarele ce apunea, Kheros se odihnea liniştit. Ce-ţi închipui, Dusty, că se aşteaptă ei să facem?

— Ştiu, ştiu, şefule! Miller se învîrti neliniştit. Nu mai insista. Îşi îndesă pe frunte boneta de lînă şi privi trist în jos pe povîrniş. Cînd va începe execuţia în masă?

— Cum am spus, încă o sută de metri. Mallory privi din nou povîrnişul, apoi spre drumul de pe malul mării, şi brusc surîse, vesel că schimbă subiectul. Niciodată n-am văzut, Dusty, stîlpi de telegraf micşorîndu-se aşa deodată.

Miller studie tunurile situate pe drumul de pe litoral, în spatele celor două camioane, şi-şi drese glasul.

— N-am spus decît ce mi-a comunicat Louki, zise el apărîndu-se.

— Ce ţi-a comunicat Louki!? Micul grec era indignat. Domnule maior, pe Dumnezeul meu, americanul ăsta e tare mincinos!

— Ah, poate m-am înşelat, spuse Miller mărinimos. Privi din nou tunurile, ridicînd mirat din sprîncene. Primul cred că e un mortier. Dar ce poate fi cealaltă drăcie ciudată...

— Tot un mortier, îi explică Mallory. O armă cu cinci tunuri, foarte periculoasă. *Nebelwerfer* sau *Minnie* care geme. Urlă ca toţi dracii. Îţi înmoaie genunchii garantat, şi mai ales după căderea nopţii, dar trebuie să te fereşti de celălalt. E un mortier de 152 milimetri care foloseşte mai mult ca sigur proiectile brizante – ca să faci curăţenie după el, se utilizează mătura şi făraşul.

— Aşa e, mormăi Miller. Ce mai bucurie! Dar de fapt era recunoscător neozeelandezului pentru că încerca să le distragă atenţia de la ceea ce aveau de făcut. Şi de ce nu le folosesc?

— O vor face, îl asigură Mallory. Imediat după ce vom trage şi vor descoperi unde sîntem.

— Dumnezeu să ne apere, bolborosi Miller. Bombe brizante, ai spus!

Şi se scufundă într-o tăcere apăsătoare.

— Acum, spuse Mallory încet. Sper că prietenul nostru Turzig să nu fie în această companie. Se întinse după binoclu dar se opri surprins cînd Andrea se aplecă peste Louki şi-l apucă de încheietura mîinii mai înainte ca acesta să ridice binoclul. Ce este Andrea?

— Eu n-aş folosi binoclul, domnule căpitan. Ne-a mai trădat odată, nu demult. M-am gîndit bine

şi nu poate fi altceva. Lumina soarelui se reflectă în lentile...

Mallory îl privi fix, lăsă încet binoclul în jos, dînd din cap de cîteva ori la rînd.

— Bineînţeles, bineînţeles! Mă întrebam chiar... Cineva a fost neglijent. Altă explicaţie nu există, nu poate fi alta. A fost de ajuns o singură rază, ca să-i prevină. Făcu o pauză, îşi aduse aminte de ceva apoi zîmbi trist. S-ar putea să fi fost chiar eu. Totul a început imediat după ce am stat eu de gardă şi Panayis nu avea binoclu. Dădu din cap amărît. Te asigur că am fost eu, Andrea!

— Nu cred, spuse Andrea categoric. Nu puteaţi face o greşeală ca asta, domnule căpitan!

— Nu numai că n-am putut, dar mi-e teamă că am şi făcut-o. Dar de asta ne vom ocupa mai tîrziu.

Mijlocul liniei de soldaţi care avansau pe pietrişul înşelător, alunecînd şi clătinîndu-se, aproape ajunsese la limita inferioară a resturilor pădurii pipernicite şi carbonizate.

— Sînt destul de aproape, Louki, eu ţintesc casca albă din mijloc. În timp ce vorbea, auzi zgomotul înfundat pe care-l făceau ceilalţi trei introducînd încărcătoarele în puştile automate şi apoi strecurîndu-le printre stîncile care-i protejau şi se simţi năpădit de un val de repulsie care i se urcă pînă la creier. Dar, cînd vorbi, vocea lui era de ajuns de fermă, liniştită şi aproape naturală.

— Bine, daţi-i drumul, acum!

Ultimele cuvinte fură ajunse din urmă şi acoperite de puternicul răpăit de gloanţe al carabinelor automate. Cu patru mitraliere, două Bren-uri şi două Schmeisser-uri, după cum fusese vorba, nu mai era război ci pur şi simplu un jalnic

masacru; oamenii fără apărare de pe povîrnişul de dedesubtul lor, oamenii încă buimăciţi şi incapabili să înţeleagă tresăreau, se răsuceau şi se prăbuşeau ca nişte marionete în mîinile unui păpuşar nebun. Unii rămîneau întinşi unde cădeau, alţii se rostogoleau pe panta abruptă, zbătîndu-se grotesc cu mîinile şi cu picioarele în destrămarea morţii. Numai doi rămaseră unde fuseseră loviţi – pe obrazul lor fără viaţă se oglindea surpriza mută, apoi alunecară leneş pe pămîntul pietros de la picioarele lor. Trecuseră de-abia trei secunde pînă cînd cei cîţiva supravieţuitori – aflaţi la circa o treime de extremitatea liniei de soldaţi, acolo unde focurile convergente nu se întîlniseră – să-şi dea seama ce se întîmplă şi să se arunce cu disperare la pămînt în căutarea unui adăpost care nu exista.

Pîrîitul frenetic al mitralierelor se opri brusc şi la unison, parcă tăiat de o ghilotină. Liniştea neaşteptată era ciudat de apăsătoare, grea, mai nefirească chiar decît larma care tocmai încetase. Pămîntul cu pietriş de sub coate scrâşni supărat cînd Mallory îşi ridică uşor capul şi privi la cei doi oameni din dreapta lui: Andrea avea obrazul impasibil, lipsit de expresie, Louki era cu ochii plini de lacrimi. Apoi deveni conştient de murmurul scăzut din stînga lui şi se întoarse din nou. Americanul înjura încet şi necontenit, fără să-i pese de durerea pe care o simţea lovind mereu cu pumnul într-un pietroi ascuţit din faţa lui.

— Doamne, încă unul. Vocea lui calmă era aproape ca o rugăciune. Asta-i tot ce-ţi cer. Doamne încă unul!

Mallory îi atinse braţul.

— Ce este, Dusty?

Miller privi cu ochii reci şi liniştiţi fără să-l recunoască, clipi de cîteva ori şi zîmbi amarnic, apoi, cu mîna jupuită şi învineţită îşi căuta automat ţigările.

— Visam cu ochii deschişi, şefule, spuse el simplu, visam eu ochii deschişi. Scutură pachetul cu ţigări. Vrei una?

— Bestia cu chip de om care i-a trimis pe aceşti bieţi nefericiţi pe munte! spuse Mallory liniştit. Ar fi o ţintă minunată în faţa puştii tale, nu-i aşa?

Zîmbetul lui Miller dispăru brusc şi încuviinţă dînd din cap.

— Asta ar fi. Privi pe furiş după un bolovan şi se lăsă din nou pe spate. Şefule, au mai rămas jos încă vreo opt sau zece, raportă el. Nenorociţii ăştia sînt ca nişte stridii – încearcă să se ascundă în spatele unor pietre de mărimea unei portocale... Îi lăsăm în pace?

— Să-i lăsăm! repetă Mallory aceentuînd. Gîndul de a continua masacrul îl îmbolnăvea fizic. Nu vor mai încerca. Se opri şi se trînti brusc la pămînt cu un gest reflex cînd deasupra capetelor lor o rafală de mitralieră lovi peretele de stînci abrupte şi ricoşă într-o rîpă cu un zgomot ţiuit.

— Hîm, nu vor mai încerca? Miller îşi strecură imediat puşca după o stîncă din faţa lui dar Mallory îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

— Nu-s ei! Ascultă! O nouă rafală de gloanţe, apoi încă una, şi deodată se auzi pîrîitul furios al mitralierei, un pîrîit ritmic întrerupt de un geamăt ciudat, aproape omenesc cînd banda trecea prin culată. Mallory simţi cum i se zbîrleşte părul în cap.

— Un Spandau. După ce ai auzit odată un Spandau, nu-l mai poţi uita. Lăsaţi-l în pace – e probabil fixat în spatele unui camion şi nu se poate face nimic... Sînt mai îngrijorat de acele blestemate de mortiere de jos.

— Eu nu, spuse Miller prompt. Nu trag în noi.

— De asta sînt îngrijorat... Ce părere ai, Andrea?

— Sînt de aceeaşi părere cu dumneavoastră, domnule căpitan. Stau şi aşteaptă. „Terenul de joc al dracilor”, cum îi spune Louki, este un labirint îngrozitor şi nu pot trage orbeşte...

— Dar nu vor mai aştepta multă vreme, îl întrerupse Mallory nemilos. Arătă cu degetul spre nord. Iată le sosesc şi ochii!

Vizibile la început ca nişte puncte deasupra Capului Demirci, avioanele deveniră în curînd uşor de recunoscut, survolînd încet Marea Egee la circa patru sute cincizeci de metri înălţime. Mallory le privi mirat, apoi se reîntoarse spre Andrea.

— Andrea, am vedenii? Arătă spre primul din acele două avioane, un mic monoplan de luptă cu aripi mari. Se poate să fie un *PZL*?

— Poate şi este, murmură Andrea. Un vechi avion polonez pe care-l aveam înainte de război, îi explică el lui Miller. Şi celălalt este un vechi avion belgian – îi spuneam *Breguet*. Andrea îşi duse mîna la ochi pentru a putea privi din nou la cele două avioane, care acum zburau chiar deasupra lor. Credeam că s-au pierdut toate în timpul invaziei.

— Cred şi eu, spuse Mallory. Probabil că le-au cîrpit bucăţică cu bucăţică. Ah, ne-au văzut – încep să patruleze. Dar de ce dracu folosesc aceste capcane învechite...

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, spuse Miller repede. Tocmai aruncase o privire după stînca din faţa lui. Tunurile acelea blestemate se îndreaptă spre noi şi ţeava lor e mult mai mare decît un stîlp de telegraf. Bombe brizante, parcă aţi spus! Haide, şefule, să ieşim naibii de aici!

Astfel se stabili programul pentru restul după-amiezii aceleia scurte de noiembrie, o nemiloasă partidă de-a prinselea, de-a v-aţi ascunselea – printre rîpele şi stîncile sfărîmate ale „Terenului de joc al dracilor”. Avioanele conduceau jocul, zburau deauspra lor şi observau orice mişcare a grupului urmărit, apoi transmiteau informaţiile tunurilor de pe drumul de coastă şi companiei de vînători de munte care urcase prin valea de lîngă pădurícea de roşcovi îndată ce avioanele raportaseră că poziţiile fuseseră abandonate. Curînd cele două avioane vechi fură înlocuite cu două *Heinkel*-uri moderne – Andrea le spuse că *PZL*-urile nu puteau rămîne în aer mai mult de o oră.

Mallory era prins între două focuri. Oricît de imprecise erau mortierele, suflul metalului în spaţiul limitat dintre pereţii abrupţi şi unele fragmente din bombele lor ucigătoare se rătăceau în rîpele adînci, unde se adăposteau ei. Uneori veneau atît de aproape încît Mallory era silit să se refugieze în peşterile adînci săpate în pereţii văilor abrupte. Erau oarecum la adăpost acolo, dar siguranţa aceasta era doar o iluzie care putea să ducă la înfrîngerea şi capturarea lor; în perioadele de acalmie, vînătorii de munte pe care îi respinseseră în cursul după-amiezii, într-o serie de acţiuni de hărţuială de ariergardă, se puteau apropia destul de mult ca să-i

prindă în cursă în interiorul unei peşteri. De mai multe ori Mallory şi oamenii săi au fost nevoiţi să meargă înainte pentru a mări decalajul dintre ei şi urmăritorii lor, urmîndu-l pe neobositul Louki peste tot unde-i conducea, încercîndu-şi norocul cu bombele mortierelor, noroc uneori foarte mic şi disperat. O bombă căzu într-o rîpă care ducea în interior, afundîndu-se în pietriş la mai puţin de douăzeci de metri de ei. În tot cursul după-amiezii nu căzuse alta atît de aproape. Printr-un noroc întîlnit o dată în o mie de cazuri, nu explodă. O ocoliră cu grijă la o distanţă cît mai mare cu putinţă, ţinîndu-şi aproape răsuflarea pînă trecură cu bine în partea cealaltă.

Cu circa o jumătate de oră înainte de apusul soarelui se străduiau să urce ultimii metri acoperiţi cu bolovani ai unei rîpe abrupte pardosită cu trepte, se opriră chiar în spatele unui perete proeminent care le oferea un adăpost, unde valea cobora din nou şi brusc o cotea la dreapta, spre nord. Nu mai căzuseră alte bombe de mortier în afară de aceea care nu explodase. Mallory ştia că *Nebelwerfer*-ul de 152 mm care urla ciudat avea raza de acţiune limitată şi dacă avioanele mai zburau pe deasupra, zburau degeaba, pentru că soarele cobora spre orizont şi văile erau deja cufundate de umbrele amurgului, făcîndu-i invizibili de sus. Dar vânătorii de munte, soldaţi rezistenţi şi abili, soldaţi ce trăiau numai ca să-şi răzbune camarazii masacraţi erau foarte aproape în spatele lor. Şi erau trupe de alpinişti bine pregătite, proaspete, rezistente, cu rezerva de energie neatinsă, pe cînd micul lor grup era epuizat de munca şi de lupta cîtorva zile nesfîrşite, urmate de nopţi fără somn.

Mallory se aşează pe pămînt aproape de cotitura văii de unde putea să supravegheze inamicul şi-i privi pe ceilalţi cu o nepăsare amăgitoare care marca trista constatare a ceea ce vedea în jurul său. Ca unitate de luptă, erau într-o stare destul de rea. Panayis şi Brown erau grav răniţi, obrazul lui Brown fiind verde de durere. Pentru prima oară de cînd părăsiseră Alexandria, Casey Brown era apatic, neatent şi aproape indiferent: Mallory socoti că asta era de rău augur. Pe Brown îl încurca şi aparatul de transmisie pe care-l purta legat cu curele de spate – refuzase cu brutalitate ordinul categoric al lui Mallory de a-l abandona. Louki era obosit şi arăta obosit: Mallory îşi dădu seama că fizicul lui nu era la înălţimea sufletului, nici a surâsului care nu-i părăsea niciodată faţa şi nici a minunatei mustăţi ridicată în sus, contrastînd atît de vizibil cu ochii lui trişti şi obosiţi. Miller era obosit ca şi el dar tot ca şi el putea să suporte oboseala încă mult timp. Stevens era conştient şi, în pofida luminii slabe a amurgului ce se lăsa peste văi, obrazul lui avea o bizară transparenţă în timp ce unghiile, buzele, pleoapele îşi pierduseră culoarea. Cît îl priveşte pe Andrea, care-l purtase în sus şi în jos pe toate cărările din văile abrupte – acolo unde erau drumuri – arăta ca întotdeauna neschimbat şi de nezdruncinat.

Mallory dădu din cap, scoase o ţigară, se pregăti să aprindă un chibrit, îşi aduse aminte de avioanele care mai zburau deasupra lor şi aruncă chibritul. Alene privirea i se îndreptă spre nord de-a lungul văii şi înlemni, frămîntă ţigara între degete şi o rupse. Această vale nu se asemăna cu nici una din văile prin care trecuseră pînă atunci – era mai largă,

complet dreaptă, de cel puţin trei ori mai lungă şi, atît cît putea să vadă în semi-obscuritate, cealaltă extremitate era blocată de un perete aproape vertical.

— Louki! Mallory era acum în picioare uitînd oboseala. Ştii unde te afli? Cunoşti locurile astea?

— Dar bineînţeles, domnule maior. Louki era ofensat. Nu v-am spus că Panayis şi cu mine în tinereţea noastră...

— Dar sîntem într-o fundătură, într-un impas! protestă Mallory. Omule sîntem încolţiţi, prinşi în capcană!

— Da?! Domnul maior n-are încredere în Louki. nu-i aşa? Surîse din nou, se îmbună şi bătu în peretele de lîngă el. Panayis şi cu mine am căutat toată după-masa să vă aducem aici. De-a lungul acestui perete de stîncă sînt multe peşteri. Una din ele răspunde într-o altă vale care duce la drumul de pe ţărmul mării.

— Înţeleg, înţeleg. Mallory se aşează din nou, simţindu-se acum tare uşurat. Şi unde iese valea cealaltă?

— Chiar în faţa strîmtorii Maidos.

— La ce distanţă de oraş?

— La circa opt kilometri, domnule maior, poate zece. Nu mai mult.

— Perfect, perfect. Şi eşti sigur că poţi să găseşti peştera aceea?

— Cu ochii închişi, şi peste o sută de ani, se lăudă Louki.

— Foarte bine! Chiar în timp ce vorbea, Mallory se azvîrli năprasnic într-o parte, se răsuci în aer pentru a evita să cadă peste Stevens şi se izbi de peretele dintre Andrea şi Miller. Într-un moment

de neatenţie, greu de conceput se aşezase în aşa fel încît putea fi văzut din valea pe care tocmai o părăsiseră: rafala mitralierei de la extremitatea văii – la cel mult două sute de metri depărtare – era cît pe aci să-l decapiteze. Chiar şi aşa umărul stîng al hainei îi zburase iar şrapnelul îi zgîriase puţin carnea. Miller îngenunche imediat alături de el, pipăindu-i rana, cercetîndu-i cu mîna tot spatele.

— Neglijenţă, blestemată neglijenţă, murmură Mallory. N-am crezut că sînt atît de aproape. Dar nu era atît de calm pe cît părea. Dacă ţeava mitralierei ar fi fost cu cîţiva centimetri mai spre dreapta, acum n-aş mai fi avut cap!

— Te simţi bine, şefule? Miller era zăpăcit. Au...

— Proşti trăgători sînt! îl asigură Mallory voios. Să nu nimerească o ţintă aşa de mare! Se întoarse să-şi privească umărul. Nu-mi place să fac pe eroul, dar sincer vorbind, nu-i decît o zgîrietură... Se ridică uşor în picioare şi-şi luă puşca. Îmi pare rău de toate astea, domnilor, dar e timpul să pornim din nou. Cît de departe e peştera, Louki?

Louki îşi frecă energic bărbia ţepoasă şi deodată surîsul îi dispăru. Privi repede spre Mallory apoi din nou în depărtare.

— Louki!

— Da, da, domnule maior. Peştera. Louki îşi frecă din nou bărbia. Ei bine, e un drum destul de lung. De fapt e la capătul văii, termină el necăjit.

— Chiar la capăt? întrebă Mallory liniştit.

Louki încuviinţă dînd din cap amărît, apoi îşi plecă ochii în pămînt. Chiar şi mustaţa parcă i se lăsase în jos.

— Pică bine, spuse Mallory sumbru. Oh, pică foarte bine! Se aşează din nou pe pămînt. Nu ne ajută cu nimic, asta e!

Îşi înclină capul gînditor şi nu-l ridică nici cînd Andrea băgă Bren-ul după colţul stîncos şi trase o scurtă salvă în jos; mai mult pentru a-şi manifesta descurajarea decît în speranţa de a lovi pe cineva. Trecură zece secunde apoi Louki vorbi din nou, vocea era de-abia perceptibilă.

— Îmi pare foarte, foarte rău. E un lucru îngrozitor. Pe Dumnezeul meu, domnule maior, că n-aş fi făcut-o, dar am crezut că sînt încă destul de departe.

— Nu-i vina ta, Louki. Mallory era mişcat de disperarea sinceră a micului grec. Îşi pipăi umărul hainei sfîşiate. Şi eu am crezut acelaşi lucru.

— Vă rog! Stevens puse mîna pe braţul lui Mallory. Ce s-a întîmplat? Nu înţeleg.

— Mi-e teamă, Andy, că toţi ceilalţi înţeleg. E cît se poate de simplu. Avem de parcurs o jumătate de kilometru de-a lungul acestei văi – şi nu-i nici cel mai mic adăpost. Vînătorii de munte au de urcat mai puţin de două sute metri în valea pe care tocmai am părăsit-o. În timp ce Andrea mai trase o salvă, de împrăştiere, făcu o pauză, apoi continuă. Vor face ce fac şi acuma – vor continua să verifice dacă mai sîntem aici. În clipa în care îşi vor da seama că am pornit, cît ai bate din palme vor fi sus şi ne vor înhăţa. Înainte ca noi să străbatem jumătate, poate un sfert din drumul pînă la peşteră – ştii bine că nu putem merge prea repede. Şi mai au şi două mitraliere Spandau – ne vor face bucăţele.

— Înţeleg, murmură Stevens. Totul e atît de clar, domnule!

— Îmi pare rău, Andy, dar asta e.

— Dar nu puteţi lăsa doi oameni ariergardă, în timp ce restul...

— Şi ce se va întîmpla cu ariergarda? îl întrerupse Mallory sec.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise el cu glasul stins. Nu m-am gîndit la asta.

— Dumnezeu nu, dar ariergarda s-a gîndit. E o problemă, nu?

— Nu-i nici o problemă, anunţă Louki. Domnul maior e prea bun, dar totul e din vina mea. Voi...

— Nici un „voi”, la naiba, spuse Miller sălbatic. Smulse Bren-ul din mîna lui Louki şi-l puse jos. Ai auzit ce-a spus şeful, n-a fost vina ta! O clipă Louki îl privi supărat, apoi se întoarse descurajat. Părea gata să plîngă. Mallory la rîndul său îl privi ţintă pe american, surprins de subita vehemenţă, atît de deosebită, de felul lui de a fi. Gîndindu-se mai bine în ultimele ore Dusty fusese neobişnuit de tăcut şi de gânditor. Mallory nu-şi putea aminti să-l fi auzit spunînd o vorbă în tot acest interval. Dar avea destul timp să se îngrijoreze mai târziu...

Casey Brown îşi frecă piciorul rănit şi privi plin de speranţe la Mallory.

— Nu putem stă aici pînă se întunecă – se întunecă de-a binelea – şi apoi să plecăm...

— N-are rost. În seara asta e lună plină şi pe cer nu-i nici un nor. Ne vor prinde. Dar mai important este că trebuie să intrăm în oraş deseară, după asfinţit şi înainte de a se suna retragerea. E ultima noastră şansă, îmi pare rău, dar planul tău nu-i bun.

Se scurseră în linişte cincisprezece secunde, o jumătate de minut apoi tresăriră cu toţii cînd Andy, Stevens începu să vorbească.

— Ştiţi, Louki are dreptate, spuse ei voios. Vocea lui era slabă dar de un calm desăvîrşit, care atrase toate privirile asupra lui. Se sprijinea într-un cot, ţinînd în mînă Bren-ul lui Louki. Nici unul nu-l auzise şi nu-l văzuse luînd mitraliera, dovadă a încordării lor asupra situaţiei de faţă. Totul e foarte simplu, continuă Stevens liniştit. Să ne gîndim puţin – asta-i tot... Cangrena a depăşit genunchiul, nu-i aşa, domnule?

Mallory nu spuse nimic – nu ştia ce să spună – atît de surprins, încît îşi pierdu cumpătul. Îşi dădea seama vag că Miller se uita la el, rugîndu-l din ochi să spună „Nu”.

— E aşa sau nu? În vocea lui era o îngăduinţă, o stranie înţelegere şi dintr-o dată Mallory ştiu ce să răspundă.

— Da, încuviinţă el. Aşa este!

Miller îl privea îngrozit.

— Vă mulţumesc, domnule! Stevens zîmbea satisfăcut. Vă mulţumesc mult. Nu e necesar să vă lămuresc ce avantaje prezintă rămînerea mea aici. Vocea lui era atît de sigură, aşa cum nici unul nu o mai auzise vreodată. Autoritatea spontană a unui bărbat cu totul stăpîn pe situaţie. E timpul să fac ceva în viaţa mea. Vă rog, fără naive cuvinte de adio. Lăsaţi-mi doar două cutii de muniţii, două sau trei grenade şi plecaţi!

— Să fiu al dracului dacă o să plecăm! Miller se ridică în picioare îndreptîndu-se spre Stevens, dar se opri brusc pentru că mitraliera era aţintită spre pieptul lui.

— Încă un pas şi trag, spuse Stevens calm. Miller îl privi în tăcere, apoi se aşează iar jos.

— Ştii că aş face-o, îl asigură Stevens. Ei bine, domnilor, la revedere. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine!

Într-o tăcere stranie, hipnotică trecură douăzeci, treizeci de secunde, un minut, apoi Miller se ridică din nou în picioare, o înaltă siluetă sprintenă cu hainele zdrenţuite şi cu obrazul ciudat de răvăşit în întunericul care se lăsa.

— Cu bine, băiete. Presupun... ei bine, poate nu-s chiar aşa de isteţ! Luă mîna lui Stevens, privi lung obrazul lui slăbit, vru să spună ceva apoi se răzgîndi. La revedere! spuse el brusc, se întoarse şi o porni greoi la vale. Unul cîte unul îl urmară, fără un cuvînt, în afară de Andrea, care se opri şi îi şopti ceva la ureche, o şoaptă care-l făcu să zîmbească şi să dea înţelegător din cap şi apoi rămase singur cu Mallory. Stevens îşi înălţă privirea spre dînsul.

— Vă mulţumesc, domnule! Vă mulţumesc pentru că nu m-aţi dezamăgit. Dumneata şi Andrea – înţelegeţi. Dumneavoastră aţi înţeles totdeauna!

— Ai să... Ai să te simţi bine, Andy? Cerule! îşi zise Mallory, ce lucru stupid şi idiot am găsit să spun.

— Sincer, domnule, mă simt bine! Stevens zîmbi mulţumit. Nu simt nici o durere – nu mai am nimic. E grozav!

— Andy, nu vreau...

— E timpul să plecaţi, domnule! Ceilalţi vă aşteaptă. Şi acum, dacă vreţi, aprindeţi-mi o ţigară şi trageţi cîteva focuri la întîmplare spre vale.

În următoarele cinci minute Mallory îi ajunse pe ceilalţi din urmă şi peste alte cincisprezece

minute se găseau cu toţi în interiorul peşterii care ducea la malul mării. O clipă rămaseră la intrare ascultînd tirul intermitent de la cealaltă extremitate a văii, apoi fără un cuvînt se întoarseră şi intrară în peşteră.

Acolo unde îl lăsaseră, Andy Stevens stătea culcat pe burtă şi privea valea întunecoasă. Nu simţea nici o durere, nici una. Trase adînc şi cu poftă dintr-o ţigară şi zîmbi în timp ce introducea un alt încărcător în mitralieră. Pentru prima oară în viaţa lui Andy Stevens era mulţumit şi fericit mai presus de înţelegerea lui, era în fine împăcat cu el însuşi. Nu-i mai era frică!

CAPITOLUL 13

MIERCURI SEARA
De la 18,00 la 19.15

Exact peste patruzeci de minute erau în siguranţă, în inima oraşului Navarone, la mai puţin de patruzeci de metri de uriaşele porţi ale fortăreţei.

Privind porţile şi masivul arc de piatră ce le încadra, Mallory dădu din cap pentru a zecea oară şi încercă să-şi înfrîngă sentimentul de neîncredere şi mirare. În fine îşi atinseseră scopul sau erau atît de aproape încît nu era nici o diferenţă. Roata norocului trebuia să se întoarcă odată, gîndi el, legea probabilităţilor fusese contrazisă de neistovitul nenoroc care îi hărţuise tot timpul de cînd sosiseră pe insulă. Era normal, îşi spuse el în continuare, era drept să fie aşa, dar şi aşa, trecerea de la valea întunecată, unde îl lăsaseră pe Andy Stevens să moară, la această veche casă dărăpănată din partea de răsărit a pieţei oraşului Navarone fusese atît de uşoară, atît de rapidă încît n-o înţelegea sau nu o accepta încă pe deplin.

Îşi amintea dealtminteri că primele cincisprezece minute nu fuseseră prea uşoare. Imediat după ce au intrat în peşteră, piciorul rănit al lui Panayis a cedat şi el s-a prăbuşit, probabil pentru că avea dureri cumplite în piciorul bandajat rudimentar, îşi zise Mallory, dar obrazul lui sumbru, aspru, impasibil şi lumina slabă i-au ascuns durerea. L-a rugat pe Mallory să-i permită să rămînă unde

era, să-i ţină la distanţă pe vînătorii de munte cînd vor trece de Stevens şi vor ajunge la capătul văii, dar Mallory i-a respins cu asprime cererea.

Apoi i-a spus brutal lui Panayis că era prea preţios ca să-l lase acolo – şi că vânătorii de munte n-aveau aproape nici o şansă să aleagă tocmai peştera aceea din atâtea zeci de peşteri. Lui Mallory nu i-a convenit că a trebuit să vorbească aşa, dar n-avea timp pentru linguşiri blajine şi Panayis a înţeles punctul său de vedere pentru că nu a protestat deloc, nici nu s-a împotrivit cînd Miller şi Andrea l-au ridicat şi l-au ajutat să meargă şchiopătând prin peşteră. Dar Mallory observase că şchiopătatul era mai puţin accentuat, fie datorită ajutorului pe care-l primea, fie datorită faptului că, devreme ce ştia că pierduse ocazia de a mai ucide cîţiva nemţi, găsea inutil să exagereze gravitatea rănii.

De-abia părăsiseră gura peşterii la celălalt capăt al ei şi începuseră să coboare valea presărată cu arbuşti, înspre mare – strălucirea potolită a Mării Egee se vedea acuma în obscuritatea din jur – cînd Louki, auzind ceva, le-a făcut semn tuturor să stea liniştiţi. Aproape imediat auzi şi Mallory o voce slabă, guturală, din cînd în cînd înăbuşită de scîrţîitul paşilor ce se apropiau pe pietriş şi şi-a dat seama că fuseseră apăraţi de o providenţială tufă de copaci piperniciţi. Le-a dat ordin să se oprească şi înjură mînios cînd auzi în spate un zgomot uşor şi un strigăt înăbuşit. S-a întors înapoi să cerceteze şi l-a găsit pe Panayis întins pe jos, în nesimţire. Miller, care îl ajutase tot timpul, i-a explicat că s-au oprit aşa de brusc încît s-a ciocnit de Panayis, că piciorul rănit al grecului a alunecat şi în cumplita lui cădere

s-a lovit cu capul de o piatră. Mallory s-a aplecat asupra lui şi bănuiala i se trezi din nou: Panayis era un ucigaş înnăscut, capabil să simuleze un accident dacă bănuia că asta poate să-i ofere un avantaj – să mai împuşte cîţiva inamici... dar nu a fost vorba de nici o înşelătorie, rana însîngerată şi vînătaia de deasupra tâmplei erau adevărate.

Patrula germană, neavînd cum să bănuiască prezenţa lor, a urcat zgomotos pe vale în sus pînă ce paşii ei nu s-au mai auzit. Louki a presupus atunci că în disperarea lui comandantul din Navarone încerca să le închidă orice portiţă de scăpare din „Terenul de joc al dracilor”. Mallory nu a fost de părerea lui dar a amînat să-şi înşire contrargumentele. Cinci minute mai tîrziu au trecut de gura văii şi peste alte cinci nu numai că au ajuns la drumul de pe ţărm, dar între timp reduseseră la tăcere şi legaseră două santinele – probabil şoferii – care păzeau un camion şi o maşină parcate pe marginea şoselei, i-au dezbrăcat de hainele lor de dril şi de căşti şi s-au grăbit să-i ascundă în spatele unor tufişuri.

Drumul pînă la Navarone a fost ridicol de simplu, faptul că n-au întîmpinat nici un obstacol era lesne de înţeles, căci îi luaseră pe nemţi prin surprindere. Aşezat alături de Mallory pe scaunul din faţă, îmbrăcat ca şi Mallory în hainele capturate, Louki a condus maşina şi a condus-o minunat, cu o măiestrie rar întîlnită într-o insuliţă din Marea Egee, încît Mallory a rămas cu totul stupefiat pînă cînd Louki i-a reamintit că fusese mulţi ani şofer al consulului Eugen Vlachos. Drumul pînă în oraş a durat mai puţin de douăsprezece minute – omuleţul nu numai că a condus perfect dar cunoştea şi

drumul atît de bine încît a silit maşina să dea tot ce poate, majoritatea timpului mergînd cu farurile stinse.

O plimbare obişnuită, aproape lipsită de întîmplări neprevăzute. Pe drum au depăşit mai multe camioane parcate la diferite intervale şi la circa doi kilometri de oraş au întîlnit un grup de soldaţi încolonaţi doi cîte doi şi mărşăluind în direcţie opusă. Louki a încetinit – ar fi dat de bănuit dacă ar fi accelerat punînd în primejdie vieţile soldaţilor – a aprins farurile puternice, orbindu-i, şi a apăsat pe claxon, în vreme ce Mallory, scoţîndu-şi capul pe fereastra din dreapta, i-a înjurat într-o germană perfectă şi le-a spus să se dea la o parte din drum. Ceea ce au şi făcut, iar între timp tînărul ofiţer care-i comanda a luat poziţie de drepţi, a ridicat mîna în sus şi a salutat pedant.

Apoi au traversat numaidecît o zonă cu grădini de zarzavat aşezate în terase, cu ziduri înalte, au trecut pe lîngă o biserică bizantină în ruine şi o mănăstire ortodoxă văruită în alb care stăteau faţă în faţă pe acelaşi drum plin de praf şi deodată ajunseseră în partea de jos a oraşului vechi. Mallory a avut vaga impresie a unor străzi înguste, cotite, ceva mai late decît maşina, prost luminate, cu pietre pînă la genunchi care îi hurducăiau îngrozitor, apoi Louki şi-a continuat drumul pe o străduţă în pantă, maşina urcînd pieptiş tot timpul. În sfîrşit s-a oprit brusc şi Mallory l-a urmărit inspectînd rapid străduţa întunecată: cu toate că mai era o oră pînă să sune stingerea, strada era cu totul pustie. Alături de ei era un şir de trepte de piatră albă, fără balustradă, care urcau paralel cu zidul casei, partea exterioară a palierului de sus avînd un grilaj de protecţie cu

zăbrele bogat ornamentate. Panayis încă ameţit i-a condus pe aceste, trepte printr-o locuinţă – pe care o cunoştea de minune – au traversat un acoperiş, au coborît încă cîteva trepte, au trecut printr-o curte întunecoasă şi au intrat într-o casă veche, în care se găseau acum. Înainte ca ei să ajungă la capătul scărilor, Louki a plecat cu maşina şi de-abia acum Mallory îşi aminti că Louki nu-i pomenise nici un cuvînt despre ce avea de gînd să facă cu maşina.

Tot contemplînd porţile fortăreţei prin gaura fără fereastră din perete, Mallory se trezi sperînd din răsputeri să nu i se întîmple nimic micului grec cu ochii trişti, nu numai pentru că fusese deosebit de preţios prin resursele lui infinite şi pentru că cunoştea locurile şi probabil le va mai fi de folos, dar în afară de aceste consideraţii, Louki îi inspirase lui Mallory cea mai profundă afecţiune pentru veşnica lui bună dispoziţie, pentru entuziasmul lui, pentru ardoarea lui de a ajuta şi de a fi amabil şi în special pentru completa lui dezinteresare. Inima lui Mallory era plină de afecţiune, un omuleţ demn de a fi iubit. N-aş putea spune acelaşi lucru despre Panayis, gîndi Mallory iritat şi imediat regretă că a gîndit aşa; nu era vina lui Panayis că era cum era, făcuse tot atît de multe pentru ei ca şi Louki, în felul lui sumbru şi dezagreabil, dar rămînea faptul concret că îi lipsea teribil umanitatea caldă a lui Louki.

Îi lipsea şi inteligenţa vie a lui Louki, optimismul calculat care-l făcea aproape genial. Louki avusese strălucita idee de a ocupa această casă părăsită, cugetă Mallory, cu toate că n-ar fi întîmpinat nici o dificultate să găsească o casă goală. De cînd nemţii ocupaseră vechiul castel, locuitorii oraşului îl părăsiseră cu zecile, plecînd la

Margaritha sau în alte sate dimprejur, mai cu seamă cei ce locuiau în piaţa oraşului, pentru că apropierea lor de porţile fortăreţei, santinelele care patrulau încoace şi încolo le aminteau mereu că libertatea lor era iluzorie. Plecaseră atît de mulţi locuitori, încît mai mult de jumătate din casele laturii răsăritene a pieţei – cele mai apropiate de fortăreaţă – erau acum ocupate de ofiţeri germani. Supravegherea atentă şi susţinută a activităţii fortăreţei era exact ceea ce-şi dorise Mallory. La momentul oportun aveau de parcurs numai cîţiva metri Şi cu toate că un comandant de garnizoană competent trebuie să se gîndească şi la întîmplări neprevăzute, Mallory considera improbabil ca un om rezonabil să-şi închipuie că un grup de sabotori are îndrăzneala să-şi petreacă o zi întreagă la o aruncătură de băţ de zidul fortăreţei.

Casa ca atare era departe de a fi aspectuoasă ca locuinţă, ca adăpost era cît se poate de puţin confortabilă, fiind atît de părăginită încît literalmente era o ruină. Pe partea apuseană a pieţei, cocoţate precar pe coasta falezei, şi pe partea sudică se înălţau relativ moderne clădiri de piatră văruite în alb sau din granit de Paros, înghesuite unele în altele după moda invariabilă a caselor din aceste insule, cu acoperişurile drepte ca să adune cît mai mult din apa ploilor de iarnă. În partea de răsărit a pieţei, unde se găseau ei, casele erau construite din lemn vechi şi turbă, izolate, de tipul celor întîlnite frecvent în satele de munte.

Pardoseala de sub picioarele lor era din pămînt bătătorit, cu moviliţe inegale şi ocupanţii anteriori utilizaseră un colţ în diverse scopuri şi – nici mai mult nici mai puţin – ca depozit de gunoaie.

Plafonul era din grosolane bîrne înnegrite, acoperite mai mult sau mai puţin cu scînduri, acoperite la rîndul lor cu un strat gros de pămînt bătătorit: din experienţa lui mai veche, dobîndită în Munţii Albi, Mallory ştia că în astfel de case ori de cîte ori ploua, acoperişul curgea ca o sită. La una din extremităţile camerei se găsea o trainică poliţă de circa nouăzeci de centimetri înălţime, o poliţă care semăna ca model şi construcţie cu cele din iglu-urile eschimoşilor şi care servea ca pat, masă sau scaun după necesităţi. Camera era lipsită de orice mobilier.

Mallory tresări cînd cineva îi atinse umărul şi se întoarse. În spatele lui era Miller care mesteca în continuare, ţinînd în mînă o sticlă de vin începută.

— Ai face bine să mănînci ceva, şefule, îl povăţui el. Din cînd în cînd am să arunc o privire prin gaura asta.

— Ai dreptate, Dusty. Mulţumesc! Mallory se duse în fundul camerei ezitînd – înăuntru era aproape întuneric şi nu îndrăzneau să aprindă o luminare – şi pe dibuite se urcă pe poliţă. Neobositul Andrea desfăcuse proviziile lor şi preparase o masă din diferite soiuri de mîncare: smochine uscate, miere, brînză, cîrnaţi cu usturoi şi bucăţi de castane coapte. Un amestec oribil, îşi zise Mallory, dar Andrea nu putea face mai mult, şi dealtminteri era prea înfometat, prea hămesit, ca să se gîndească la rafinata satisfacere a gustului. Din cînd în cînd bea cîte o înghiţitură din vinul acela local pe care Louki şi Panayis îl aduseseră cu o zi în urmă, asprimea dulceagă, aromat-răşinoasă a băuturii acoperind celelalte gusturi.

Cu grijă, protejînd chibritul cu mîna, Mallory îşi aprinse o ţigară şi începu să le explice pentru prima oară planul său pentru a intra în fortăreaţă. N-a fost nevoie să-şi mai coboare glasul – în casa vecină, una din puţinele clădiri încă ocupate din acea parte a pieţei – doi ţesători ţăcăniră necontenit toată seara. Mallory avea o vagă bănuială că aceasta era încă o intervenţie a lui Louki, cu toate că era greu de presupus cum de putuse comunica ca prietenii lui. Dar Mallory era mulţumit să accepte situaţia aşa cum era, să se concentreze, ca să se asigure că ceilalţi i-au înţeles instrucţiunile.

Aparent, tovarăşii lui îi înţeleseră instrucţiunile pentru că nu puseră nici o întrebare. Timp de cîteva minute conversaţia deveni generală, Casey Brown îndeobşte taciturn avea cele mai multe de spus, se plîngea amarnic de piciorul său rănit, de mîncare, de băutură şi de duritatea băncii pe care n-ar fi fost în stare să doarmă nici o clipă toată noaptea. Mallory zîmbi dar nu spuse nimic; Casey Brown era definitiv restabilit.

— Cred că am vorbit destul, domnilor. Mallory se lăsă să alunece de pe bancă şi se întinse. Doamne, ce obosit era! Iată prima şi ultima noastră ocazie de a dormi convenabil. Vom face gărzi de două ore – eu voi fi primul.

— Singur? îl întrebă încet Miller de la celălalt colţ al camerei. Nu credeţi că trebuie să împărţim garda, şefule? Unul în faţă, altul în spate. Dealminteri ştiţi că sîntem cu toţi sleiţi de puteri. Unul singur poate să adoarmă. Părea atît de îngrijorat încît Mallory rîse.

— Nici o grijă, Dusty. Fiecare va sta de pază la fereastra asta şi, dacă adoarme, se va trezi de

îndată, lovindu-se de podea. Şi pentru că sîntem al naibii de obosiţi, nu ne putem permite să jertfim inutil somnul cuiva. Eu voi fi primul, apoi dumneata, apoi Panayis, apoi Casey şi apoi Andrea.

— Mda, presupun că o să fie bine, încuviinţă Miller în silă. Strecură ceva dur şi rece în mîna lui Mallory, pe care acesta îl recunoscu imediat – era lucrul cel mai de preţ al lui Miller – pistolul automat cu surdină.

— Asta ca să-i găureşti pielea individului prea curios, fără să trezeşti tot oraşul. Se duse încet în fundul camerei, aprinse o ţigară, fumă liniştit cîteva minute apoi îşi puse picioarele pe bancă. În cinci minute toţi dormeau buştean, cu excepţia paznicului tăcut de la fereastră.

Două sau trei minute mai tîrziu Mallory tresări, deveni mai atent, de afară se auzi un zgomot tainic – din spatele casei, gîndi el. Ţăcănitul ţesătorilor de alături se oprise şi în casă era linişte. Şi din nou se auzi zgomotul, de data asta de netăgăduit, un ciocănit slab la uşa de la capătul coridorului care pornea din fundul camerei.

— Stai acolo, domnule căpitan, murmură blînd Andrea şi Mallory se minună pentru a suta oară de capacitatea lui Andrea de a se trezi din somnul cel mai adînc, la cel mai slab zgomot străin, un tunet asurzitor nu i-ar fi tulburat somnul. Mă ocup eu de asta. Trebuie să fie Louki.

Şi era Louki. Gîfiia şi era aproape totalmente epuizat, dar teribil de mulţumit de el însuşi, bău cu recunoştinţă paharul cu vin pe care îl turnă Andrea.

— Sînt teribil de fericit că te văd înapoi, spuse Mallory sincer. Cum a mers? Te-a urmărit cineva?

Mallory se apropie dar de-abia izbuti să-l zărească în întuneric.

— Ca şi cum proştii ăştia neîndemînatici ar putea să-l vadă pe Louki chiar dacă ar fi noapte cu lună plină şi mai ales să-l prindă! spuse el indignat. Făcu o pauză, ca să-şi tragă respiraţia. Nu, nu, domnule maior, ştiam că o să fiţi îngrijorat din pricina mea aşa că am alergat tot drumul înapoi. Ei bine, aproape tot drumul, se corectă el. Nu mai sînt aşa de tînăr cum eram, domnule maior!

— Tot drumul, de unde? întrebă Mallory. Era bucuros că era întuneric ca să-şi ascundă zîmbetul.

— De la Vygos. E un castel vechi pe care l-au construit francii cu multe generaţii în urmă, la circa trei kilometri de aici spre răsărit, de-a lungul drumului de pe malul mării. Făcu o pauză ca să mai bea o gură de vin. Cred că mai mult de trei kilometri – la întoarcere n-am mers decît de două ori cîte un minut de fiecare dată. Mallory avu impresia că Louki regreta slăbiciunea sa momentană de a fi mărturisit că nu mai era un om tînăr.

— Şi ce-ai făcut acolo? întrebă Mallory.

— După ce v-am părăsit, m-am gîndit, răspunse, că dacă ne caută la „Terenul de joc al dracilor” vor descoperi că maşina a dispărut, şi vor şti că nu mai sîntem în locul acela blestemat.

— Da, consimţi Mallory prudent. Da, aşa e.

— Şi atunci îşi vor spune: „Aha, aceşti *verdammte Engländers* nu au timp de pierdut”. Îşi vor da seama că nu prea au speranţe să ne prindă, pentru că Panayis şi cu mine cunoaştem toate stâncile, toţi pomii, toate potecile şi toate peşterile de pe insulă. Aşa că tot ce pot să facă este să se asigure că nu intrăm în oraş – şi de aceea vor bloca

toate drumurile care duc aici, şi de fapt noaptea asta ne oferă ultima şansă de a pătrunde în oraş. Mă urmăriţi? întrebă el îngrijorat.

— Ne străduim.

— Dar mai întîi – Louki ridică mîinile dramatic în sus – dar mai întîi se vor asigura că nu sîntem în oraş. Ar fi de-a dreptul nebuni să blocheze drumurile dacă am fi în oraş. Aşa că vor face o percheziţie. O percheziţie la sînge. Cum... cum îi spuneţi? Cu pieptenele des!

Mallory dădu din cap încet, înţelegîndu-l.

— Andrea, mi-e teamă că are dreptate.

— Şi mie mi-e frică, spuse Andrea trist. Trebuia să ne fi gîndit la toate acestea. Dar poate totuşi ne putem ascunde... pe acoperişuri sau...

— Am spus, cu pieptenele des, îl întrerupse Louki nerăbdător. Dar nici o grijă, Louki s-a gîndit la toate. Presimt că o să plouă. În curînd norii vor ascunde luna şi ne vom putea mişca în siguranţă... Nu vreţi să ştiţi ce-am făcut cu maşina, domnule maior Mallory? Louki se bucura teribil.

— Uitasem complet de asta, mărturisi Mallory. Ce-ai făcut cu maşina?

— Am lăsat-o în curtea castelului Vygos. Apoi am golit toată benzina din rezervor şi am turnat-o peste maşină. După aceea am aprins un chibrit.

— Ce-ai făcut? Mallory era neîncrezător.

— Am aprins un chibrit. Cred că am stat prea aproape de maşină, pentru că am impresia că mi-am ars sprâncenele. Louki dădu din cap. Păcat, era o maşină aşa de frumoasă. Apoi se înseninã. Pe Dumnezeul meu, domnule maior, a ars minunat!

Mallory îl privi lung.

— De ce dracu...?

— E foarte simplu, explică Louki răbdător. Acuma cei de la „Terenul de joc al dracilor” ştiu că maşina a fost furată. Vor vedea focul. Aşa că se vor grăbi şi... cum îi spune? Să investigheze? Aşa, să investigheze. Vor aştepta pînă se va stinge focul. Şi vor investiga din nou. În maşină nu vor găsi nici un os, nici un cadavru, aşa că vor percheziţiona castelul. Şi ce vor găsi?

În cameră era linişte.

— Nimic, spuse Louki nerăbdător. Nu vor găsi nimic. Şi apoi vor cerceta curtea şi împrejurimile pe o distanţă de un kilometru. Şi ce vor găsi? Din nou nimic. Şi atunci îşi vor da seama că au fost păcăliţi şi că noi sîntem în oraş şi vor veni să percheziţioneze oraşul.

— Cu pieptenele des, murmură Mallory.

— Cu pieptenele des. Şi ce vor găsi? Louki făcu o pauză, apoi se grăbi ca nu cumva cineva să-i fure ideea. Din nou nu vor găsi nimic, spuse el triumfător. Şi de ce? Pentru că va începe să plouă, nu va mai fi lună – pentru că explozivii vor fi ascunşi şi noi vom fi plecaţi din oraş.

— Plecaţi? Unde? întrebă Mallory uimit.

— Unde decît la castelul Vygos, domnule maior Mallory? Acolo nu se vor gîndi să ne caute.

Mallory îl privi cîteva secunde tăcut fără să spună ceva, apoi se întoarse spre Andrea.

— Căpitanul Jensen a făcut o singură greşeală, murmură el. N-a ales omul potrivit să conducă această expediţie. Dar nu face nimic. Cu Louki de partea noastră cum putem să eşuăm?

Mallory îşi lăsă încet rucsacul pe acoperişul de pămînt bătătorit, ridică capul şi fixă cu privirea

întunericul, apărîndu-şi ochii cu amîndouă mîinile de primele picături de ploaie. De acolo de unde stăteau – pe dărăpănatul acoperiş al casei cele mai apropiate de fortăreaţă de pe versantul răsăritean al pieţei – peretele fortăreţei se ridica încă cinci-şase metri deasupra capetelor lor; periculoasele vîrfuri de fier curbate în afară şi în jos cu care se termina zidul se pierdeau în întuneric.

— Acolo e, Dusty, murmură Mallory. O nimica toată!

— O nimica toată! Miller era îngrozit. Trebuie... trebuie să trec peste vîrfurile alea?

— O să-ţi fie al dracului de greu să treci peste ele, răspunse scurt Mallory. Îi zîmbi lui Miller, îl bătu pe spate şi îşi sprijini rucsacul de picior. Vom arunca frînghia în aer, cîrligul se va prinde şi te vei căţăra iute sus...

— Şi din cauza acelor şase şiruri de sîrmă ghimpată voi sîngera de moarte, îl întrerupse Miller. Louki spune că sînt cei mai mari ţepi pe care i-a văzut vreodată.

— Vom folosi foaia de cort, spuse Mallory căutînd să-l liniştească.

— Şefule, am o piele delicată, se plînse Miller. Poate un fel de saltea cu arcuri...

— Ei bine, ai o oră la dispoziţie să o găseşti, îi răspunse Mallory nepăsător. Louki apreciase că va trece cel puţin o oră pînă ce detaşamentul însărcinat cu percheziţia va părăsi partea de nord a oraşului, dîndu-i lui şi lui Andrea ocazia de a începe o acţiune de diversiune.

— Haide să ascundem lucrurile astea şi să plecăm. Vom băga rucsacurile în colţul ăsta şi le vom acoperi cu pămînt. Dar mai întîi scoate frînghia,

cînd ne vom întoarce aici nu vom mai avea timp să desfacem pachetele.

Miller se lăsă în genunchi, scotoci cu mîinile în rucsac, apoi îşi exprimă brusc nemulţumirea.

— Asta nu-i sacul care-mi trebuie, mormăi el dezgustat. Şi deodată vocea i se schimbă. Stai, aşteaptă un minut, totuşi.

— Ce este, Dusty?

Miller nu-i răspunse imediat. Cîteva secunde explora cu mîinile conţinutul rucsacului apoi îşi înălţă capul.

— Şefule, bomba cu explozie întîrziată. Vocea lui era plină de mînie, o mînie cumplită care-l surprinse pe Mallory. A dispărut!

— Ce? Mallory se aplecă şi începu să caute şi el în rucsac. Nu se poate, Dusty, nu se poate. S-o ia dracu, omule ai împachetat lucrurile singur!

— Sigur că da, şefule, scrîşni din dinţi Miller. Şi apoi un ticălos s-a furişat în spatele meu şi a despachetat-o.

— Imposibil! protestă Mallory. Absolut imposibil, Dusty! Ai închis rucsacul singur – te-am văzut azi dimineaţă în pădure şi de atunci Louki a cărat rucsacul tot timpul. Lui Louki i-aş încredinţa şi viaţa mea!

— Şi eu şefule!

— Poate ne înşelăm amindoi. Mallory continuă calm. Poate, ai uitat-o afară. Sîntem amîndoi al naibii de obosiţi, Dusty. Miller îl privi ciudat, un moment nu spuse nimic apoi începu să înjure din nou.

— E numai vina mea, şefule, numai vina mea!

— Ce vrei să spui, că e numai vina ta? Pe toţi sfinţii, omule, eram acolo cînd... Mallory se opri. Se

ridică repede în picioare şi privi în întuneric. În partea de sud a pieţei răsunase unica împuşcătură a unei carabine, ca o lovitură de bici, urmată de sunetul slab şi ascuţit al glontelui ricoşat, şi apoi linişte.

Mallory rămase nemişcat, cu pumnii strînşi lîngă trup. Trecuseră peste zece minute de cînd el şi cu Miller îl lăsaseră pe Panayis să-i conducă pe Brown şi Andrea la castelul Vygos, acum trebuiau să fi ajuns destul de departe de piaţă. Şi mai mult ca sigur că nici Louki nu ar fi trebuit să fie acolo. Instrucţiunile lui Mallory pentru el fuseseră explicite – să ascundă restul cartuşelor de trinitrotoluen pe acoperiş şi apoi să-i aştepte acolo pe el şi pe Miller, ca să-i conducă la castel. Dar ceva n-a mers cum trebuie, ceva mergea mereu prost. Sau poate o capcană, poate un şiretlic. Dar ce fel de capcană?

Brusc, gîngăvitul unei mitraliere grele puse capăt gîndurilor lui şi o clipă sau două fu numai ochi şi urechi. Apoi numai pentru cîteva minute se intercală o altă mitralieră mai uşoară şi deodată, tot atît de brusc cum începuseră, ambele tăcură şi Mallory nu mai aşteptă deloc.

— Strînge lucrurile, şopti el repede. Le luăm cu noi, ceva merge prost. În mai puţin de treizeci de secunde strînseseră în rucsacuri frânghiile şi explozivii, le legară de spate cu curele şi plecară.

Aproape frînţi în două, cu grijă, pentru a nu face nici un zgomot, se întoarseră alergînd pe acoperişuri la vechea casă unde se ascunseseră la începutul după-amiezii şi unde trebuiau să se întîlnească cu Louki. Tot alergînd, ajunseră la cîţiva metri de casă cînd zăriră apărând o siluetă întunecată. Mallory îşi dădu seama imediat că nu

era Louki, era mult mai înalt decît Louki şi, fără să se oprească, se aruncă cu cele nouăzeci de kilograme ale sale orizontal spre silueta necunoscută într-un atac ucigător, umărul său îl lovi pe necunoscut chiar sub stern, golindu-i plămînii de ultima particulă de aer, cu un geamăt de durere. O secundă mai tîrziu mîinile muşchiuloase ale lui Miller înconjurară gîtul necunoscutului, strangulîndu-l încet.

Şi ar fi murit strîns de gît pentru că nici unul din ei nu mai era în toate minţile dacă Mallory, intuitiv, nu s-ar fi trezit şi s-ar fi aplecat deasupra obrazului contractat cu ochii ieşiţi în afară, ficşi. Se dădu înapoi cu un strigăt de groază.

— Dusty, şopti el răguşit. Pentru Dumnezeu, opreşte-te. Lasă-l! E Panayis!

Dar Miller nu-l auzi. În întuneric obrazul lui era de piatră, capul i se cufunda din ce în ce mai mult între umerii curbaţi, intensificîndu-şi strînsoarea, strangulîndu-l sălbatic pe grec într-o linişte ciudată.

— E Panayis, nebunul dracului, Panayis! Cu gura lîngă urechea americanului, mîinile lui strîngeau pumnii celuilalt, încercînd să-i smulgă de pe gîtul lui Panayis. Auzea călcîiele lui Panayis lovind surd acoperişul de turbă, şi-l apucă cu toată puterea pe Miller de mîini, de două ori auzise acelaşi sunet cînd murise cineva în mîinile uriaşe ale lui Andrea şi îşi dădu seama cu certitudine că Panayis va merge pe acelaşi drum, şi încă repede, dacă nu-l va face pe Miller să înţeleagă. Dar deodată Miller înţelese, se destinse cu greu, se ridică în genunchi cu mîinile atîrnîndu-i fără valgă lîngă trup Respiră adînc, privi în jos tăcut la omul de la picioarele lui.

— Ce dracu e cu tine? întrebă Mallory încet. Eşti surd sau orb sau una şi alta?

— Bănuiesc că e ceva în genul ăsta. Miller îşi trecu mîna peste frunte. Faţa lui era lipsită de expresie. Regret, şefule, regret !

— De ce dracu îmi ceri scuze? Mallory privi departe apoi în jos spre Panayis. Grecul se ridicase acum în sus şi îşi masa gîtul îndurerat, inspirînd aerul cu nesaţ. Poate că Panayis s-ar cuveni să le primească...

— Scuzele mai pot aştepta, îl întrerupse Miller brusc. Întreabă-l ce i s-a întîmplat lui Louki.

Mallory îl privi un moment, încercă să-i răspundă, îşi schimbă gîndul şi traduse întrebarea. Ascultă răspunsul gîfiit al lui Panayis – cînd încerca să vorbească evident avea dureri – şi gura lui deveni o linie încleştată de amărăciune. Miller îl urmări, remarcă prăbuşirea umerilor neozeelandezului şi simţi că nu mai putea să aştepte.

— Ei bine, şefule, ce este? I s-a întîmplat ceva lui Louki, nu-i aşa?

— Da, răspunse Mallory inexpresiv. N-au ajuns decît pînă la străduţa din spatele casei cînd s-au întîlnit cu o patrulă germană care le bloca drumul. Louki a încercat să-i respingă dar mitraliorul l-a lovit în piept. Andrea l-a ucis pe mitralior şi l-a luat pe Louki. Panayis spune că va muri cu siguranţă.

CAPITOLUL 14

MIERCURI NOAPTEA
De la 19,15 la 20,00

Cei trei oameni ieşiră din oraş fără nici o dificultate luînd-o de-a dreptul peste cîmp spre castelul Vygos şi evitînd şoseaua principală. Acum începuse o ploaie mare şi de durată, pămîntul era plin de apă şi noroi, cele cîteva terenuri arate pe care le traversaseră fiind aproape impracticabile. Tocmai răzbiseră printr-un astfel de teren şi se putea zări silueta întunecată a turnului – castelul era la mai puţin de o mie cinci sute de metri în linie dreaptă faţă de oraş, şi nu cum exagerat evaluase distanţa Louki – cînd trecură pe lîngă o colibă de pămînt părăsită şi Miller vorbi pentru prima oară de cînd plecaseră din piaţa oraşului Navarone.

— Sînt frînt de oboseală, şefule! Capul îi cădea pe piept şi răsuflarea îi era grea. Cred că bătrînul Miller e pe ducă, nici picioarele nu-l mai ţin. Nu putem să stăm jos cîteva minute şi să fumăm?

Mallory îl privi surprins, şi îşi aminti cît de obosite erau şi picioarele lui şi consimţi mai mult în silă. Miller nu era omul să se plîngă dacă nu era aproape epuizat.

— Bine, Dusty, cred că nu ne poate strica un minut sau două. Traduse repede în greceşte aceste vorbe şi intră în colibă. Miller îl urmă, plîngîndu-se de bătrâneţe. Odată intraţi, Mallory căută pe dibuite drumul spre nelipsita bancă de lemn, se aşeză

bucuros, aprinse o ţigară, după care se uită în sus nedumerit. Miller era tot în picioare, înconjura încet coliba şi lovea continuu zidurile.

— De ce nu stai jos? îl întrebă el iritat. În primul rînd pentru asta ai venit aici, nu-i aşa?

— Nu, şefule, nu prea. Tărăgănarea vorbelor lui era cît se poate de limpede. A fost un truc ieftin ca să intrăm înăuntru. Vreau să-ţi arăt două sau trei lucruri deosebite.

— Deosebite. Ce naiba vrei să spui?

— Aveţi puţină răbdare, domnule căpitan Mallory! Cererea lui Miller avea un caracter formal. Aveţi răbdare cîteva minute, nu vă irosesc timpul. Aveţi cuvântul meu, domnule căpitan Mallory!

— Foarte bine. Mallory era intrigat, dar încrederea sa în Miller era neclintită. Cum vrei. Numai să nu o lungeşti prea mult.

— Mulţumesc, şefule! Pentru Miller, efortul de a-şi păstra tonul formal era prea mare. N-o să dureze mult. Trebuie să fie o lampă sau o lumînare pe aici – n-aţi spus dumneavoastră că insularii le lasă întotdeauna în casele pe care le părăsesc?

— Această superstiţie ne-a fost foarte folositoare. Mallory se aplecă cu lanterna sub bancă apoi se ridică. Sînt aici vreo două sau trei lumînări.

— Şefule, am nevoie de lumină. Am cercetat, nu sînt ferestre. E-n regulă?

— Aprinde o lumînare şi eu am să ies afară să văd dacă se zăreşte ceva. Mallory ignora complet intenţiile americanului. Simţea că Miller nu vroia ca el să spună ceva şi afişa o desăvârşită siguranţă care excludea întrebările. În mai puţin de un minut Mallory se întoarse. De afară nu se vede nici o rază de lumină, raportă el.

— Foarte bine. Mulţumesc, şefule. Miller aprinse încă o lumînare apoi lăsă să-i alunece de pe umeri chinga ruscacului; puse sacul pe bancă şi rămase o clipă tăcut.

Mallory se uită la ceas apoi privi spre Miller.

— Trebuia să-mi arăţi ceva, îi reaminti el.

— Mda, e adevărat. Trei lucruri, am spus. Căută în sac şi scoase afară o cutiuţă neagră, ceva mai mare decît o cutie de chibrituri. Corpul delict numărul unu, şefule.

Mallory privi curios.

— Ce-i asta?

— O bombă cu mecanism de ceasornic. Miller începu să deşurubeze capacul din spate. Detest lucrurile astea blestemate. Îmi face impresia că sînt unul din teroriştii aceia cu pălărie neagră şi cu mustaţă ca a lui Louki, care umblă cu asemenea maşinării negre cu praf de puşcă, în stare să arunce totul în aer. Dar funcţionează bine. Scoase capacul cutiei. În lumina lanternei examină mecanismul. Asta însă nu funcţionează, nu mai merge, adăugă el încet. Ceasornicul e perfect dar braţul de contact a fost răsucit în afară. Maşinăria asta poate să ticăie pînă la Sfîntu-aşteaptă fără să aprindă nici un foc de artificii.

— Dar cum dracu...

— Corpul delict numărul doi. Miller păru că nici nu-l aude; deschise cutia cu focoase şi scoase cu grijă un focos din învelişul lui de vată şi pîslă şi-l examină atent la lumina lanternei. Apoi îl privi pe Mallory din nou. Fulminat de mercur, şefule. Sînt numai şaptezeci şi şapte de granule, destule ca să-ţi zboare degetele. Nestabil ca dracu, la cea mai uşoară atingere sare în aer. Americanul îl lăsă să

cadă jos şi-l izbi tare cu călcîiul. Mallory tresări involuntar şi se dădu înapoi. Dar nu se produse nici o explozie, nimic.

— Nici asta n-a funcţionat prea bine, nu-i aşa, şefule? Sută la sută că şi celelalte sînt goale. Scoase un pachet de ţigări, îşi aprinse una şi urmări rotocoalele de fum cum se învîrteau deasupra lumînării. Îşi puse ţigările înapoi în buzunar.

— Mai era şi un al treilea lucru pe care vroiai să mi-l arăţi, spuse Mallory calm.

— Mda, vroiam să vă arăt altceva. Vocea lui era nespus de blîndă şi lui Mallory i se făcu deodată frig. Vroiam să vă arăt un spion, un trădător, cel mai crud, cel mai mincinos, cel mai criminal, cel mai şmecher ticălos pe care l-am cunoscut vreodată! Americanul îşi scoase mîna din buzunar, în mînă ţinea strîns revolverul cu surdină, ţeava era îndreptată spre inima lui Panayis. Şi continuă mai blînd ca niciodată. Iuda Iscarioteanul era un nimic pe lîngă amicul ăsta, şefule... Scoate-ţi haina, Panayis!

— Ce dracu faci? Eşti nebun? Mallory dădu buzna, în parte supărat, în parte uluit, dar în faţa braţului întins al lui Miller, rigid ca o bară de oţel, se opri brusc.

— Ce tîmpenie mai e şi asta? Nu pricepe englezeşte!

— Credeţi că nu înţelege? Atunci de ce a ieşit din peşteră ea o săgeată cînd Casey a spus că a auzit un zgomot afară... şi de ce a părăsit primul păduricea de roşcovi azi după-masă dacă n-a înţeles ordinul dumneavoastră? Scoate-ţi haina, Iudă, sau te împuşc în braţ. Ai la dispoziţie două secunde.

Mallory se pregăti să sară cu braţele de gîtul lui Miller, să-l trîntească la pămînt, dar se opri la mijlocul drumului cînd văzu expresia de pe faţa lui Panayis – îşi arăta dinţii, ochii lui negri ca tăciunele aruncau priviri ucigătoare. Mallory nu mai văzuse niciodată atîta răutate care se schimbă în durere şi nesiguranţă. Glonţul îl lovi în braţ chiar sub umăr.

— Ai două secunde şi apoi urmează celălalt braţ, spuse Miller împietrit.

Dar Panayis îşi scotea deja haina, negrii lui ochi de fiară nu-l slăbeau pe Miller. Mallory, îl privi, tresări involuntar şi se uită din nou la Miller. Singurul cuvînt care ar putea descrie expresia de pe faţa americanului este indiferenţa, îşi zise Mallory. Indiferenţa. Fără nici un motiv, Mallory se simţi mai înfrigurat decît oricînd.

— Stînga-mprejur! Revolverul lui nu tremura deloc. Panayis se întoarse încet, Miller înaintă cîţiva paşi, îi apucă cămaşa neagră de guler şi printr-o mişcare bruscă îi rupse tot spatele.

— Deh, deh, cine s-ar fi gîndit la una ca asta? spuse el tărăgănat. Surpriză, surpriză şi iar surpriză. Ţi-aduci aminte, şefule, acest individ a fost biciuit în Creta în piaţa publică de nemţi, biciuit pînă la sînge. Spinarea lui e într-o stare groaznică, nu-i aşa?

Mallory privi dar nu spuse nimic. Era cu totul descumpănit, gîndurile lui se învîrteau ca într-un caleidoscop, mintea lui se sforţa să se adapteze noii situaţii, trebuia să-şi schimbe părerile, pe care le avusese pînă atunci. Nici o cicatrice, nici măcar un singur stigmat nu se vedea pe piela lui brună şi netedă.

— S-a vindecat cam repede, murmură Miller. Numai o minte sucită şi neroadă ca a mea a putut

să se gîndească că a fost agentul nemţilor în Creta, că a fost demascat de Aliaţi ca fiind agent al coloanei a cincea, că nemţii nu l-au mai putut utiliza şi că a fost trimis înapoi la Navarone pe o vedetă rapidă la adăpostul întunericului. Biciuit! Navaronezii credeau că s-a întors într-o barcă! Vorbe goale! Miller făcu o pauză şi îşi strîmbă gura. Mă întreb cîte monede de argint a cîştigat în Creta pînă l-au dibuit?

— Dar pe toţi sfinţii, omule! Doar n-ai de gînd să condamni un om pentru că a trecut de partea noastră! protestă Mallory. Dar ciudat, nu se simţea la fel de pornit ca vorbele lui. Cîţi supravieţuitori ar mai fi printre Aliaţi, dacă...

— Nu sînteţi încă convins, hîm? Miller îndreptă neglijent revolverul înspre Panayis. Ridică-ţi cracul stîng, Iscarioteanule! Ai la dispoziţie două secunde.

Panayis făcu ce i se cerea. Ochii lui negri, veninoşi, nu-l slăbeau pe Miller. Îşi suflecă pantalonul negru pînă la genunchi.

— Mai sus! Aşa, măi băiete! îl încurajă Miller. Şi acum scoate bandajul, scoate-l. Trecură cîteva secunde, apei Miller dădu trist din cap. O rană îngrozitoare, şefule, o rană îngrozitoare!

— Încep să înţeleg punctul tău de vedere, spuse Mallory gînditor. Pielea bronzată de pe piciorul muşchiulos al lui Panayis nu era nici măcar zgîriată. Dar de ce dracu...

— E simplu, sînt cel puţin patru motive. Acest tînăr este un trădător scîrbos şi ticălos – pînă şi un şarpe cu clopoţei care se respectă nu s-ar apropia de el nici la un kilometru – dar e un ticălos inteligent. S-a prefăcut că e rănit la picior ca să poată rămîne în peştera din „Terenul de joc al

dracilor” cînd noi patru ne-am întors ca să-i oprim pe vînătorii de munte, să urce panta de lîngă păduricea de roşcovi.

— De ce? I-a fost teamă că-l va împiedica cineva? Miller scutură capul nerăbdător.

— Tînărului ăsta nu-i e teamă de nimic. A rămas să scrie un bilet. Mai tîrziu, sub pretextul că piciorul lui e grav rănit a rămas în urma noastră şi a lăsat biletul undeva la vedere. Asta trebuie că a fost mai devreme. Pe bilet spunea probabil că vom ieşi în cutare şi cutare loc şi, dacă vor, să trimită acolo o delegaţie de bun sosit, ca să ne primească. Aduceţi-vă aminte că au trimis-o, maşina lor am şutit-o ca să ajungem în oraş... Atunci pentru prima dată am început să-l bănuiesc serios pe amicul nostru: după ce a rămas în urma noastră, ne-a ajuns prea repede – al naibii de repede pentru un om cu piciorul rănit. Dar nu m-am convins decît astă-seară cînd am desfăcut rucsacul, în piaţă.

— Ai menţionat numai două motive, îl îndemnă Mallory.

— Ajung şi la celelalte. Numărul trei: putea să rămînă în urmă cînd delegaţia de primire ar fi deschis focul asupra noastră, că doar Iuda ăsta nu avea de gînd să se lase doborît înainte de a-şi încasa salariul. Şi numărul patru – vă aduceţi aminte scena aceea cu adevărat mişcătoare cînd v-a implorat să-l lăsaţi să rămînă la intrarea peşterii care ducea în valea prin care am ieşit la şosea? Avea de gînd să-l imite pe Horaţiu Cocles în scena de pe pod.

— Adică, vrei să spui că avea de gînd să le arate peştera în care ne aflam?

— Exact. După aceea a ajuns aproape la disperare, încă nu eram sigur dar devenisem teribil de bănuitor, şefule. Nu ştiam ce mai vroia să încerce. Aşa că atunci cînd ultima patrulă urca valea, l-am pocnit tare şi bine.

— Înţeleg, spuse Mallory calm. Acum înţeleg. Şi îl privi tăios pe Miller. Trebuia să-mi fi spus. N-aveai dreptul...

— Şefule, aveam de gînd. Dar n-am avut ocazia. Tînărul ăsta era tot timpul primprejur. Tocmai începusem să-ţi spun acum o jumătate de oră cînd au început să tragă mitralierele.

Mallory dădu din cap înţelegător.

— De cînd ai început să te îndoieşti, Dusty?

— De la povestea cu ienupărul, răspunse Miller scurt. Vă amintiţi cum a spus Turzig că a reuşit să ne găsească? A mirosit ienupărul.

— E adevărat. Ardeam lemn de ienupăr.

— Sigur că da. Dar a spus că l-a mirosit de pe Muntele Kostos şi vîntul suflase tot timpul dinspre Kostos.

— Cerule! suspină Mallory. Bineînţeles, bineînţeles. Şi eu nu mi-am dat seama deloc.

— Dar nemţii ştiau unde sîntem. Cum? Ei bine, nu puteau cum să ghicească, cum nu puteam nici eu. Aşa că cineva i-a informat şi acesta a fost amicul nostru. Amintiţi-vă – v-am spus că s-a întîlnit cu nişte prieteni cînd am coborît după provizii la Margaritha? Miller scuipă cu dezgust. M-am păcălit pe toată linia. Prieteni? N-am ştiut cîtă dreptate aveam. Sigur că erau prietenii lui, prietenii lui nemţii! Şi alimentele pe care a spus că le-a luat din bucătăria comandantului – chiar le-a luat din bucătăria comandantului. Mai mult ca sigur că s-a

dus şi le-a cerut şi bătrînul Skoda i-a dat valiza lui, să le ducă!

— Dar neamţul pe care l-a omorît la întoarcerea din sat. Doamne, cu siguranţă...

— Panayis l-a omorît! În vocea lui Miller era o sumbră certitudine. Ce mai contează încă un cadavru în plus. Probabil că s-a împiedicat de nenorocitul acela şi a fost nevoit să-l ucidă. De culoarea locală. Amintiţi-vă, Louki era acolo şi nu voia să-i trezească bănuielile. Oricum, l-ar fi învinovăţit pe Louki. Tipul ăsta nu e om... şi îţi aduci aminte cînd a intrat în biroul lui Skoda la Margaritha cu Louki, că îi curgea sînge dintr-o rană de la cap?

Mallory încuviinţă, dînd din cap.

— Bulion sadea. Probabil tot din bucătăria comandantului, spuse Miller cu amărăciune. Dacă Skoda ar fi eşuat prin toate celelalte mijloace, s-ar mai fi putut servi de acest amic ca informator. De ce nu l-a întrebat niciodată pe Louki unde sînt explozivii, nu ştiu.

— N-a bănuit desigur că Louki ştie unde sînt.

— Poate. Dar un lucru ştia ticălosul ăsta – cum să folosească o oglindă. Probabil că a heliografiat din pădurice a de roşcovi la garnizoană şi le-a comunicat poziţia noastră. Altă explicaţie nu este, şefule. Apoi în dimineaţa asta la un moment dat a pus mîna pe rucsacul meu, a scos repede toate focoasele lente şi a aranjat mecanismul de ceasornic al bombei şi detonatorii. Ar fi trebuit să-i zboare mîinile cînd a atins fulminatul. Dumnezeu ştie unde a învăţat să mînuiască blestemăţiile astea.

— În Creta, spuse Mallory convins. Nemţii au avut grijă de asta. Un spion care nu poate fi în

acelaşi timp şi un sabotor nu e bun de nimic pentru ei!

— Şi a fost foarte bun, spuse Miller încet. Foarte, foarte bun. O să le lipsească micul lor prieten. Iuda ăsta a fost un băieţel tare şmecher.

— A fost. Cu excepţia serii acesteia. Trebuia să-şi dea seama că cel puţin unul din noi îl va bănui..

— Probabil că şi-a dat seama, îl întrerupse Mallory. Dar a fost dezinformat. Cred că Louki e nevătămat. Cred că tînărul acesta l-a informat pe Louki să-l lase în locul lui – Louki s-a temut întotdeauna de el – apoi s-a dus liniştit la prietenii lui din fortăreaţă, le-a spus să trimită o companie bine înarmată la Vygos, ca să-i prindă pe ai noştri şi i-a rugat să tragă cîteva focuri – sincerul nostru prieten era foarte priceput în redarea culorii locale – apoi s-a întors liniştit în piaţă, s-a urcat pe acoperiş şi a aşteptat să-i avertizeze pe prietenii lui curînd după ce vom fi intrat pe uşa din spate. Dar Louki a uitat să-i spună un lucru – că trebuia să ne întîlnim pe acoperiş şi nu în casă. Aşa că amicul ăsta a stat la pîndă aşteptînd ca de acolo de sus să le facă un semn prietenilor lui. Pariez zece contra unu că în buzunar are o lanternă.

Mallory luă haina lui Panayis şi o examină repede.

— Are.

— Atunci asta e. Miller îşi aprinse o altă ţigară, urmări chibritul cum arde încet pînă la capăt apoi îşi îndreptă capul spre Panayis. Ce simţi cînd ştii că ai să mori, Panayis, ce impresie îţi face faptul că simţi ce au simţit toţi nenorociţii aceia care au simţit ce simţi tu acum, înainte de a muri – toţi bărbaţii aceia

din Creta, toţi tinerii şi care au murit pentru că au crezut în tine. Ce impresie îţi face, Panayis?

Panayis nu răspunse nimic. Stătea acolo nemişcat, mîna lui stîngă strîngea tare braţul drept, atins de glonţ, încercînd să oprească sîngele, figura lui întunecoasă, răutăcioasă era plină de ură, buzele lui rînjeau neomeneşte. Nu-i era frică deloc şi Mallory se încorda. Panayis cu siguranţă trebuia să facă o ultimă încercare disperată de a-şi salva viaţa dar după ce se uită la Miller ştiu că nu putea fi vorba de nici o încercare, pentru că strania siguranţă, hotărîrea neclintită, imobilitatea totală a mîinii şi a ochilor americanului excludeau pînă şi gîndul, nu numai posibilitatea evadării.

— Prizonierul nu are nimic de spus! Miller rosti sentinţa pe un ton obosit. Presupun că ar trebui să spun ceva. Presupun că ar trebui să debitez o lungă tiradă ca judecător, juriu şi călău, dar nu cred că am să mă obosesc. Morţii sînt martori proşti... Poate nu e vina ta, Panayis, poate că ai un motiv serios, grav pentru care ai ajuns ceea ce eşti. Dumnezeu ştie! Eu nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Au murit prea mulţi oameni. Am să te ucid, Panayis, şi am să te ucid chiar acum! Miller lăsă ţigara să cadă şi o strivi de pardoseala colibei. N-ai nimic de zis?

Şi nu avu nimic altceva de zis, ura, răutatea ochilor lui negri spuseră totul în locul lui. Miller înclină capul o dată, ca şi cum i-ar fi dat tainic acordul. Atent, precis, îl împuşcă de două ori pe Panayis drept în inimă, stinse lumînările, întoarse spatele şi, mai înainte ca Panayis să cadă mort la pămînt, Miller era la jumătatea drumului spre uşă.

— Andrea, mi-e teamă că n-am să pot. Louki îşi reluă locul obosit, dînd din cap cu disperare. Îmi pare rău, Andrea. Nodurile sînt strînse prea tare.

— Nu contează. Andrea se întoarse într-o rînă şi încercă să-şi desfacă legăturile strînse de la picioare şi de la mîini. Nemţii ăştia sînt foarte şireţi, frînghiile ude nu pot fi desfăcute, ci numai tăiate. Tipic. Nici nu pomeni de faptul că se răsucise cu cîteva minute mai înainte ca să ajungă la funia care lega mîinile lui Louki, ca şi el legat cu o frînghie lungă de un cîrlig de fier. Vom încerca altceva.

De la Louki îşi purtă, privirea de-a lungul încăperii prost luminate de o lampă cu ulei care fumega aşezată lîngă uşa cu gratii: lumina galbenă era atît de slabă încît Casey Brown – imobilizat ca o pasăre domestică şi legat ca şi el cu o frînghie lungă de un cîrlig de fier, suspendat în tavan – se zărea ca o pată informă în colţul opus al camerei cu pardoseala de piatră. Lui Andrea îi scăpă un zîmbet amar. Din nou căzuse prizonier – pentru a doua oară în aceeaşi zi – la fel de uşor şi pe neaşteptate încît n-avusese nici o şansă să se opună. Fuseseră capturaţi pe negîndite într-o cameră de la etaj imediat după ce Casey terminase convorbirea cu Cairo. Patrula ştiuse exact unde se găseau şi cînd şeful lor îi asigură că totul se sfârşise şi le explică plin de bucurie rolul jucat de Panayis, deveni lesne de înţeles uşurinţa şi succesul acestei lovituri. Şi în mod cert era greu să nu împărtăşeşti convingerea lor, că Mallory şi Miller nu mai aveau nici o şansă. Şi totuşi, Andrea nu se gîndi nici o clipă la înfrîngere.

Privirea lui se îndepărtă de Casey Brown, făcu înconjurul încăperii, cerceta tot ce se putea zări – pereţii şi podeaua de piatră, cîrligele, canalele de

ventilaţie, uşa masivă cu gratii. O carceră de tortură, dar Andrea mai văzuse locuri ca acesta. Localnicii îi spuneau castel dar de fapt era o străveche construcţie, un fel de conac construit în jurul turnurilor crenelate. Andrea ştia că odinioară, nobilii franci care îşi construiseră aceste turnuri trăiseră bine. Nu era vorba de o carceră, ci pur şi simplu de cămară unde îşi atârnau carnea şi vînatul şi pe care o făcuseră fără ferestre şi lumină pentru a...

Lumina! Andrea se întoarse şi cu ochii pe jumătate închişi privi lampa de ulei fumegîndă.

— Louki, strigă el încet. Micuţul grec îşi întoarse ochii spre el.

— Poţi să ajungi pînă la lampă?

— Cred că da... Da, pot!

— Scoate-i sticla, îi şopti Andrea. Ia o cîrpă – e fierbinte. Apoi înveleşte-o cu cîrpa – şi loveşte-o de podea... uşor. Sticla e groasă, într-un minut sau două poţi să-mi tai legăturile.

O clipă, Louki îl privi fix neînţelegînd ce-i spunea, apoi îi făcu semn din cap că a înţeles. Se tîrî pe podea cu picioarele încă legate, întinse mîna şi se opri la cîţiva centimetri de lampă. Un zăngănit metalic şi poruncitor răsună lîngă el şi atunci îşi ridică încet capul spre a vedea de unde provenea.

Ar fi putut să întindă mîna şi să atingă ţeava Mauser-ului ce ieşea printre barele uşii zăbrelite. Din nou gardianul zăngăni supărat puşca printre gratii şi-i strigă cîteva vorbe pe care Louki nu le-a înţeles.

— Lasă-l în pace, Louki, îi spuse Andrea încet. Vocea lui era liniştită, nealterată de supărare. Întoarce-te. Prietenul nostru de afară nu e prea mulţumit.

Ascultător, Louki se întoarse şi auzi vocea guturală, de astă dată grăbită şi alarmată, apoi zăngănitul pe care-i făcu puşca atunci cînd gardianul o scoase repede dintre gratiile uşii şi tropăitul grăbit al paşilor pe dalele de piatră cînd se îndepărtă alergînd pe culoar.

— Ce-o fi cu prietenul nostru? Casey Brown era la fel de lugubru şi de obosit ca de obicei. Pare neliniştit.

Andrea surîse.

— A observat probabil că mîinile lui Louki sînt libere.

— Ei bine, atunci de ce nu-l leagă din nou?

— Poate că-i mai greu de cap, dar prost nu este, explică Andrea. S-ar putea să fie o cursă şi s-a dus să-şi aducă prietenii. Aproape imediat se auzi o bubuitură, ca şi cum s-ar fi închis o uşă situată departe de ei, apoi zgomotul unor picioare alergînd pe coridor, zăngănitul metalic al unor chei pe inel, scîrţîitul şi scrîşnetul cheii în broască, sunetul ascuţit al balamalelor ruginite şi în încăpere intrară doi soldaţi, negricioşi şi ameninţători cu cizmele lor înalte şi armele gata să tragă. Două sau trei secunde se scurseră pînă ce priviră în jurul lor obişnuindu-şi ochii cu întunericul, apoi cel de lîngă uşă spuse:

— Teribil lucru, şefule, aproape deplorabil! Îi laşi singuri cîteva minute şi iată ce se întîmplă? Toţi sînt legaţi fedeleş ca nişte păsări înainte de tăiere.

Se făcu o clipă tăcere, o linişte neverosimilă, apoi toţi trei se ridicară în picioare privindu-i ţintă. Brown îşi reveni primul.

— Era şi timpul, se plînse el. Credeam că n-o să mai veniţi niciodată!

— Vrea să spună că îşi închipuia, că n-o să ne mai vedem niciodată, spuse Andrea liniştit. Nici eu nu mai credeam. Dar iată-vă teferi şi sănătoşi.

— Da, încuviinţă Mallory. Mulţumită lui Dusty şi minţii lui isteţe şi bănuitoare, care nu se înţelegea cu Panayis pe cînd noi ceilalţi dormeam.

— Unde este? întrebă Louki.

— Panayis? Miller făcu un semn neglijent cu mîna. L-am lăsat în urmă – a avut un mic accident. Trecu acum în partea cealată a încăperii şi fluieră un crîmpei de melodie, în timp ce îşi scoase cuţitul din teacă, tăie cu grijă frînghiile care legau piciorul rănit al lui Brown. Mallory era ocupat şi el, tăia legăturile lui Andrea, explicîndu-i repede ce se întâmplase şi în acelaşi timp îl ascultă pe grecul uriaş relatînd concis ce păţiseră ceilalţi în turn. Apoi Andrea se ridică în picioare, îşi masă mîinile amorţite şi privi spre Miller.

— Fluieratul ăsta al lui, domnule căpitan, sună îngrozitor şi ce-i mai rău e că este foarte tare – gardienii...

— Nici o grijă, spuse Mallory înverşunat. Nu se aşteptau să ne vadă din nou, pe Dusty şi pe mine. Aveau o pază foarte slabă. Se întoarse să-l privească pe Brown, care acum şchiopăta pe podea.

— Cum îţi merge piciorul, Casey?

— Bine, domnule. Brown îi răspunse ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă. În seara asta am luat legătura cu Cairo. Raportul...

— Poate să mai aştepte, Casey. Trebuie să plecăm cît mai repede. Louki, eşti sănătos?

— Mi-e inima mîhnită, domnule maior Mallory. Un compatriot de al meu. Un prieten în care aveam încredere...

— Şi asta poate să aştepte. Haideţi!

— Sînteţi tare grăbit? protestă cu blîndeţe Andrea. Ieşiră imediat pe culoar, păşind peste paznicul celulei care zăcea prăvălit pe jos. Cu siguranţă, dacă şi ceilalţi sînt ca amicul nostru...

— Din partea asta nu-i nici o primejdie, îl întrerupse Mallory nerăbdător. Soldaţii din oraş ştiu sigur acuma sau că nu ne-am întîlnit cu Panayis, sau că l-am aranjat: În orice caz ştiu sigur că venim aici în goană. Gîndiţi-vă şi voi. Probabil sînt pe la jumătatea drumului şi dacă vin... Se opri brusc, privi ţintă la generatorul zdrobit şi la resturile aparatului de transmisie al lui Brown, care zăceau într-un colţ al holului de la intrare. Bună treabă au făcut, nu-i aşa? spuse el cu amărăciune.

— Mulţumesc Domnului, răspunse Miller pios. Tot ce pot să spun e că avem mai puţin de cărat. Dacă aţi vedea în ce stare e spinarea mea datorită blestematului ăsta de generator...

— Domnule! Brown îl apucă pe Mallory de braţ, fapt cu totul contrar obiceiurilor lui de subofiţer încît Mallory se opri surprins. Domnule, e foarte important – vreau să spun raportul. Domnule, trebuie să mă ascultaţi!

Gestul şi adînca lui seriozitate îl surprinseră pe Mallory şi-i reţinură atenţia. Se întoarse cu faţa spre Brown şi îi zîmbi.

— În regulă, Casey, să auzim! spuse el liniştit. Situaţia nu poate fi mai rea decît este acum.

— Ba poate, domnule! Casey Brown avea ceva de om obosit şi învins iar holul mare de piatră păru ciudat de răcoros. Mi-e teamă, domnule, că poate fi şi mai rea. În seara asta am prins Cairo. Recepţia a fost excelentă. Am vorbit chiar cu căpitanul Jensen, era ca nebun. Toată ziua a

aşteptat să ia legătura cu noi. A întrebat cum merg treburile şi i-am spus că sînteţi chiar în faţa fortăreţei şi speraţi să intraţi în magazia de muniţii peste circa o oră.

— Continuă.

— A spus că asta e vestea cea mai bună pe care a primit-o vreodată, şi a mai adăugat că informaţiile sale fuseseră greşite, că a fost păcălit, pentru că flota de invazie nu s-a ascuns în timpul nopţii în Ciclade, ci vine direct încoace cu o escortă puternică de vedete rapide şi de aviaţie cum nu s-a mai văzut în Mediterana şi că trebuie să ajungă mîine în zori pe plajele insulei Kheros. Mi-a comunicat că distrugătoarele noastre au aşteptat toată ziua în sud şi la sosirea nopţii au pornit, iar acuma aşteaptă un cuvînt de la el, să vadă dacă trebuie să încerce să treacă prin strîmtoarea Maidos. I-am spus că s-ar putea să se ivească vreo dificultate dar mi-a răspuns că, dacă căpitanul Mallory şi Miller sînt înăuntru, nu se poate ivi nimic şi pe deasupra nu va... sau mai bine zis nu poate risca vieţile celor o mie două sute de oameni din Kheros pe simpla prezumţie că ceva nu va fi în regulă. Brown se opri brusc şi privi în jos amârît. În hol nimeni nu se mişcă şi nici nu scoase un sunet.

— Continuă, repetă Mallory în şoaptă. Faţa lui era albă ca varul.

— Asta-i tot, domnule. Asta-i tot. Distrugătoarele vor trece prin strîmtoare la miezul nopţii. Brown privi în jos la ceasul lui cu cadran luminos. La miezul nopţii. Peste patru ore!

— Oh, Doamne! La miezul nopţii! Mallory era copleşit. Pentru o clipă nu văzu nimic, îşi frămînta

mîinile de disperare. Vor trece la miezul nopţii! Să-i ajute Cerul. Cerul să-i ajute pe toţi!

CAPITOLUL 15

MIERCURI NOAPTEA
De la 20,00 la 21,15

Ceasul arăta ora opt şi treizeci de minute. Opt şi treizeci. Exact o jumătate de oră pînă va suna stingerea. Mallory se întinse pe acoperiş, se lipi strîns de peretele de susţinere scund dar oare aproape atingea verticala zidurilor înalte ale fortăreţei şi înjură încet. Ar fi fost de ajuns ca un singur om cu lanternă în mînă să privească peste zidul fortăreţei – o pasarelă, la circa un metru şi jumătate de marginea superioară, înconjura pe toată lungimea zidurile interioare ale fortăreţei – şi asta ar fi însemnat sfârşitul pentru toţi. O rătăcitoare rază a unei lanterne şi inevitabil ar fi fost descoperiţi, era imposibil să nu fie văzuţi: el şi Dusty Miller – americanul era întins în spatele lui şi strîngea în braţe o baterie mare de camion – erau în aer liber şi puteau fi văzuţi de oricine s-ar fi uitat într-acolo. Poate ar fi trebuit să rămână cu ceilalţi la câteva case mai încolo, cu Casey şi cu Louki, primul ocupat să facă din loc în loc noduri pe o frînghie, iar celălalt încercînd să îmbine un cîrlig de sîrmă la un băţ lung de bambus, smuls dintr-un gard de bambus din afara oraşului în preajma căruia se ascunseseră în pripă cînd un convoi de trei camioane a trecut pe şosea şi i-a depăşit, îndreptîndu-se spre castelul Vygos.

Opt treizeci şi două minute. *Ce dracu făcea Andrea acolo*, se întrebă Mallory enervat şi imediat regretă enervarea sa. Desigur că Andrea nu pierdea nici o secundă degeaba. Rapiditatea acţiunilor era esenţială, graba fatală. Din ceea ce văzuseră, părea puţin probabil să fie vreun ofiţer înăuntru – practic jumătate de garnizoană scotocea oraşul sau zonele rurale în direcţia Vygos – dar dacă unul singur ar da alarma, totul s-ar sfîrşi.

Mallory privi la arsura de pe mîna lui şi se gîndi la camionul căruia îi dăduseră foc şi zîmbi trist. Incendierea camionului fusese pînă atunci singura lui contribuţie la performanţele serii. Toate celelalte se datorau fie lui Andrea, fie lui Miller. Andrea fusese acela care văzuse singura rezolvare posibilă a problemei lor. Această clădire din partea de răsărit a pieţei – una din nenumăratele case învecinate cu fortăreaţa în care erau încartiruiţi ofiţerii. Miller, căruia îi lipseau acum toate bombele cu întîrziere, detonatorii, dinamul şi orice sursă de electricitate, fusese cel care spusese deodată că îi trebuie o baterie şi din nou Andrea, auzind că de departe venea spre ei un camion, a blocat intrarea drumului spre turnul castelului cu bolovani grei şi cu pietre kilometrice, forţîndu-i pe soldaţi să abandoneze camionul la poartă şi să urce drumul la castel alergînd. I-au trebuit numai cîteva secunde să-l imobilizeze pe şofer şi pe camaradul lui şi, căzuţi în nesimţire, să-i lege şi să-i ascundă într-o groapă. Nu mult mai mult timp decît i-a trebuit lui Miller să desfacă şuruburile bateriei, să găsească nelipsita canistră de sub treapta maşinii şi să toarne conţinutul pe motor, pe cabină şi pe caroserie. Camionul a explodat cu zgomot într-o mare de

flăcări şi, aşa cum spuse Louki mai devreme, incendierea vehiculelor îmbibate cu benzină nu e lipsită de primejdii – dovadă arsura de la mîna lui care-l ustura tare – dar, tot aşa cum spusese Louki, a ars minunat. Într-un fel faptul era regretabil, deoarece atrăsese atenţia asupra evadării lor mai devreme decît era nevoie, dar absolut necesar pentru a distruge dovada că lipsea o baterie. Mallory avea destulă experienţă şi prea mult respect pentru nemţi ca să-i subestimeze: puteau să tragă anumite concluzii în legătură cu dispariţia bateriei mai degrabă decît mulţi alţii.

Tresări şi se întoarse cînd îl simţi pe Miller trăgîndu-l de gleznă. Americanul îi arătă ceva înapoia lui, se întoarse şi-l zări pe Andrea făcîndu-i semne dintr-un chepeng ridicat din colţul cel mai îndepărtat al acoperişului. Fusese atît de absorbit de gînduri iar grecul uriaş atît de tăcut încît nu observase deloc sosirea lui. Mallory dădu din cap, supărat din cauza neatenţiei lui, luă bateria de la Miller, îi şopti să se ducă să-i aducă pe ceilalţi, apoi se furişă pe acoperiş aproape fără zgomot.

Greutatea brută a bateriei era surprinzătoare, o simţea ca şi cînd ar fi avut o mie de kilograme, dar Andrea i-o luă din mîini, o ridică peste chepeng, o puse sub braţ şi coborî scara sprinten pînă la micul vestibul, ca şi cînd ar fi cîntărit mai nimic.

Andrea trecu prin uşa deschisă în balconul acoperit care domina portul întunecat, aflîndu-se la circa treizeci de metri deasupra lui. Mallory îl urmă îndeaproape şi-l atinse pe umăr, iar Andrea lăsă bateria uşor.

— Ai avut greutăţi? îl întrebă el încet.

— Nici una, dragă Keith! Andrea se ridică. Casa e pustie. Am fost atît de surprins, încît, ca să fiu sigur, am inspectat-o de două ori.

— Perfect! Minunat! Presupun că toţi sînt în căutarea noastră prin împrejurimi – ar fi interesant de ştiut ce ar spune dacă ar şti că ne aflăm chiar în vizuina lor?

— N-ar crede, răspunse Andrea fără să ezite. E ultimul loc unde le-ar da prin cap să ne caute.

— Niciodată n-am dorit mai mult să ai dreptate, murmură Mallory cu ardoare. Se îndreptă apoi spre balustrada cu zăbrele care înconjura balconul şi privi în întunericul de sub el şi se cutremură. Pînă jos era o distanţă mare, mare şi mai era şi frig, ploaia asta biciuitoare şi verticală care-l îngheţa pînă la oase... se dădu un pas înapoi şi scutură balustrada.

— Crezi că e de ajuns de tare? şopti el.

— Nu ştiu, dragă Keith, nu ştiu, zise Andrea ridicînd din umeri. Sper.

— Sper, şi eu, repetă Mallory. Dar n-are importanţă. Aşa ar trebui să fie. Se aplecă din nou peste balustradă, întoarse capul spre dreapta şi în sus. În întunericul nopţii ploioase abia putea să distingă la o distanţă de peste doisprezece metri de locul unde era şi la o înălţime de minimum nouă metri în verticalul perete de stîncă o pată mai întunecată; acolo se afla intrarea peşterii care adăpostea cele două tunuri mari. Intrarea peşterii-eră aproape inaccesibilă, ca şi cum ar fi fost situată pe lună.

Se dădu înapoi şi se întoarse cînd îl auzi pe Brown şchiopătînd pe balcon.

— Casey, te rog du-te la intrare şi stai acolo. Stai lîngă fereastră. Uşa din faţă să rămînă descuiată. Dacă avem musafiri, lasă-i să intre.

— Să-i ciomăgesc, să-i înjunghii dar să nu folosesc pistolul. Nu-i aşa, domnule? murmură Brown.

— Aşa este, Casey.

— Lăsaţi pe mine, spuse Brown încruntîndu-se. Şi se îndreptă şchiopătînd spre uşă.

Mallory se întoarse spre Andrea.

— Ceasul meu e fără douăzeci şi trei de minute.

— Şi al meu la fel. Nouă fără douăzeci şi trei de minute.

— Noroc, murmură Mallory şi-i zîmbi lui Miller: Haidem, Dusty. Cortina se ridică!

Cinci minute mai tîrziu Mallory şi Miller stăteau într-o tavernă chiar în spatele versantului sudic al pieţei oraşului. În ciuda vopselei albastre de prost gust cu care cîrciumarul vopsise tot ce era la vedere – pereţi, mese, scaune, poliţe, în aceeaşi ţipătoare culoare oribilă (devenise un obicei aproape general să se vopsească în întreaga insulă cîrciumile în albastru şi roşu şi cofetăriile în verde) – încăperea era sumbră, prost luminată şi aproape tot atît de lugubră ca şi eroii războaielor de independenţă, încruntaţi şi rigizi, cu magnifice mustăţi şi care îi priveau cu ochii întunecaţi şi arzători dintr-o duzină de portrete şterse, atîrnate pe pereţi. Între portrete se găsea cîte un afiş viu colorat ce făcea reclamă pentru berea Fix: impresia generală pe care o producea decorul era de nedescris şi Mallory se înfioră gîndindu-se ce s-ar fi întîmplat în cazul cînd

cîrciumarul ar fi avut la dispoziţie o iluminare mai puternică şi nu numai două lămpi de petrol fumegînde aşezate în faţa lui pe tejghea.

Aşa cum era, obscuritatea îi convenea. Mallory ştia că hainele lor întunecate la culoare, vestele cu fireturi, *tsantas*-urile şi cizmele păreau de ajuns de autentice, ca şi turbanele cu franjuri negre pe care Louki le procurase în chip misterios, dîndu-le o înfăţişare identică cu a celor opt localnici din cîrciumă, care nu aveau altceva pe cap. Hainele lor erau destul de bune pentru a nu trezi suspiciuni cîrciumarului – şi oricum era greu de presupus ca un negustor de vinuri să cunoască pe toţi locuitorii într-un oraş de cinci mii de oameni şi pe deasupra un grec patriot, aşa cum îi asigurase Louki că este cîrciumarul, nu era să ridice bănuitor din sprîncene atîta vreme cît erau de faţă soldaţi germani. Şi acolo erau patru nemţi care stăteau la o masă lîngă tejghea. Şi de aceea Mallory era mulţumit că era semiîntuneric. Nu era sigur că el şi Dusty nu aveau nici un motiv să se teamă de aceşti oameni. Louki îi descrisese ca pe o adunătură de femei bătrîne – funcţionari de Stat major, presupuse Mallory – care veneau în această tavernă în fiecare seară. Dar n-aveau nici un motiv să dea de bănuit inutil.

Miller îşi aprinse o ţigară indigenă, iute, rău mirositoare şi îşi strîmbă nasul dezgustat.

— În localul ăsta e un miros al dracului de ciudat, şefule!

— Stinge-ţi ţigara, îl sfătui Mallory.

— N-ai să mă crezi, dar mirosul pe care-l simt e puţin mai al naibii decît ăsta.

— Haşiş, spuse Mallory scurt. E blestemul porturilor din aceste insule. Arătă cu capul un colţ

întunecat. Flăcăii din sat îl fumează probabil în fiecare seară. Nu trăiesc decît pentru asta.

— Şi e musai să facă hărmălaia asta blestemată cînd fumează? întrebă Miller arţăgos. Ar trebui să vină Toscanini să-i audă!

Mallory privi micul grup înconjurînd într-un colţ pe tînărul cîntăreţ din *buzuka* – o mandolină cu gîtul lung – care acompaniază obsedantele, nostalgicele cîntece *rembetika* ale fumătorilor de haşiş din Pireu. Îşi zise că desigur această muzică exercită o anumită atracţia prin melancolia ei visătoare, dar în clipa aceea îl enerva. Trebuie să fii într-o anumită dispoziţie sufletească în semiîntuneric pentru a preţui lucruri de acest fel – şi el nu s-a simţit niciodată mai tulburat în viaţa lui ca în clipa de faţă.

— Presupun că e puţin cam sinistru, admise el. Dar cel puţin ne permite să vorbim, ceea ce n-am putea face dacă toţi ar şterge-o şi s-ar duce acasă.

— Aş vrea să se ducă la dracu, spuse Miller morocănos. Mi-aş ţine gura cu plăcere. Gustă în silă din *meze* – un amestec de măsline tăiate, ficat, brînză şi mere – ce se găsea într-o farfurie din faţa lui. Ca un bun american şi vechi băutor de burbon, dezaproba obiceiul grecesc de a mînca şi a bea în acelaşi timp. Deodată privi în sus şi-şi strivi ţigara pe masă. Pentru numele lui Dumnezeu, şefule, mai e mult?

Mallory îl privi lung, apoi se uită în altă parte. Ştia exact ce simţea Dusty pentru că şi el simţea acelaşi lucru – tensiune, încordare, fiecare nerv fiind întins la maximum. Atît de multe lucruri depindeau de următoarele cîteva minute; se va dovedi dacă toată munca şi chinurile lor fuseseră zadarnice, dacă oamenii din Kheros vor trăi sau vor muri, dacă Andy

Stevens trăise şi murise degeaba. Mallory îl privi din nou pe Miller, văzu mîinile lui nervoase, cearcănele adînci din jurul ochilor, gura cu buzele strînse, albă pe la colţuri, văzu toate aceste semne ale încordării, le observă şi apoi le alungă din minte. Cu excepţia lui Andrea, dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse vreodată, l-ar fi ales pe americanul acesta slab şi morocănos să-l însoţească în astă-seară. Sau poate şi pe Andrea. La Alexandria căpitanul Jensen îl numise „Cel mai bun sabotor din sudul Europei”. Şi Miller făcuse lunga cale de la Alexandria pînă aici numai pentru a îndeplini această misiune. Seara aceasta era seara lui Miller.

Mallory privi la ceas.

— Stingerea peste cincisprezece minute, spuse el liniştit. Peste douăsprezece minute balonul se va ridica. Pentru noi încă patru minute de aşteptare.

Miller dădu din cap dar nu spuse nimic. Îşi umplu iar paharul din carafa ce se găsea în mijlocul mesei şi îşi aprinse o ţigară. Mallory văzu cum îi tresare un nerv la tîmplă şi se întrebă cîţi nervi putea să observe Miller pe faţa lui. Şi se mai întrebă cum se descurca în casa pe care o părăsise Casey Brown cu piciorul rănit. În multe privinţe el avea rolul cel mai greu şi la momentul oportun trebuia să plece şi să lase uşa nepăzită, ca să se ducă pe balcon. Acolo sus un pas greşit... Îl văzu pe Miller cum îl privea ciudat şi-i zîmbi strîmb. Trebuia să reuşească, trebuia. Se gîndi la ce s-ar întîmpla cu siguranţă dacă ar eşua, apoi îşi alungă aceste gînduri. Nu era bine să se gândească la aceste lucruri, nu acum, nu în acest moment. Se întrebă dacă ceilalţi doi, Andrea şi Louki, erau la postul lor,

teferi; trebuiau să fie, deoarece compania care percheziţiona trecuse de mult prin cartierul de sus al oraşului, dar n-ai de unde să ştii ce se putea întîmpla, erau atît de multe piedici posibile... Mallory privi la ceas din nou, niciodată nu văzuse un secundar mişcîndu-se atît de încet. Îşi aprinse o ultimă ţigară, îşi turnă un ultim pahar de vin şi ascultă fără tragere de inimă straniul şi tînguitorul cîntec *rembetika* răsunînd într-un colţ al cîrciumii. Apoi cîntecul fumătorilor de haşiş se stinse plîngător, paharele se goliră şi Mallory se ridică în picioare.

— E timpul să începem treaba, murmură el. Hai să-i dăm drumul.

O porni încet spre uşă, îi ură noapte bună cîrciumarului. Dar în uşă se opri şi începu să se caute nerăbdător prin buzunare, ca şi cum ar fi pierdut ceva: afară era o noapte liniştită, fără vînt şi ploioasă, ploaia puternică sălta picăturile pe strada pietruită cu bolovani – şi, cît putea să vadă în ambele direcţii, strada era pustie. Satisfăcut, Mallory se întoarse cu fruntea încruntată de supărare, înjură şi se duse înapoi la masa pe care tocmai o părăsise, mîna lui dreaptă era băgată în buzunarul interior al hainei. Fără să pară, îl zări pe Dusty Miller împîngînd scaunul în spate şi ridicîndu-se în picioare. Şi atunci Mallory se opri, figura i se lumină şi mîinile i se imobilizară. Era exact la un metru de masa unde stăteau cei patru nemţi.

— Staţi liniştiţi! spuse el în nemţeşte cu voce joasă şi fermă, tot atît de ameninţătoare ca şi Coltul marinăresc din mîna dreaptă. Sîntem nişte disperaţi. Dacă mişcaţi, vă vom ucide!

Timp de trei secunde soldaţii rămaseră neclintiţi, cu excepţia ochilor măriţi de groază. Apoi acela care stătea cel mai aproape de tejghea clipi repede din ochi, mişcă din umăr şi scoase un geamăt de durere cînd glonţul îl lovi în antebraţ. Zgomotul înăbuşit al revolverului cu surdină al lui Miller nu se putea auzi dincolo de pervazul uşii.

— Regret, şefule! se scuză Miller. Poate suferă numai de tremurici. Privi cu interes obrazul schimonosit de durere şi sîngele ce îi ţîşnea întunecat printre degetele care strîngeau rana. Dar mi se pare că s-a vindecat.

— S-a vindecat! spuse Mallory încruntat. Se întoarse spre cîrciumar, un bărbat înalt, cu o faţă îngustă, melancolică şi o mustaţă oropsită de mandarin care se lăsa pe colţurile gurii, şi i se adresă repede familiar, în dialectul insularilor. Aceşti oameni ştiu greceşte?

Cîrciumarul clătină din cap. Impasibil, deloc impresionat, se părea că socotea încăierările armate în taverna lui ca un fapt divers şi nicidecum ieşit din comun.

— Ăştia nu, spuse el dispreţuitor. Cred că ştiu puţin englezeşte – sînt sigur, dar limba noastră, nu.

— Bine. Sînt ofiţer al Intelligence Service-ului. Ai vreun loc unde aş putea să-i ascund pe aceşti oameni?

— N-ar fi trebuit să faci asta, protestă cîrciumarul blînd. Cu siguranţă că mă vor omorî.

— Oh, nu, nu vei muri. Mallory îşi îndreptă pistolul de calibru mare peste tejghea şi-l sprijini în stomacul lui. Nimeni nu se putea îndoi că era ameninţat şi ameninţat cu străşnicie, nimeni, pentru

că nimeni nu-l văzu pe Mallory clipind din ochi semificativ cîrciumarului.

— Am să te leg împreună cu ei. Aşa e bine?

— Bine. La capătul tejghelei este un chepeng. Treptele duc în pivniţă.

— Perfect, am să-l găsesc din întâmplare. Mallory îi dădu un brânci brutal şi foarte convingător, care-l făcu pe cîrciumâr să se clatine, apoi sări peste tejghea şi se îndreptă spre cântăreţii de *rembetika* din colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Duceţi-vă acasă, spuse el repede. Dealtminteri e aproape ora stingerii. Ieşiţi pe uşa de din dos şi ţineţi minte: n-aţi văzut nimic şi pe nimeni. Aţi înţeles?

— Am înţeles, spuse tînărul cîntăreţ din *buzuka.* Arătă cu degetul spre tovarăşii lui şi surîse. Sînt oameni răi, dar buni patrioţi. Putem să vă ajutăm cu ceva?

— Nu! Mallory era categoric. Gîndiţi-vă la familiile voastre. Aceşti soldaţi vă pot identifica. Probabil că vă cunosc bine, şi voi şi ei veniţi aici aproape în fiecare seară, nu-i aşa?

Tînărul înclină capul.

— Ei bine, acum ştergeţi-o! Oricum, vă mulţumesc! Un minut mai tîrziu în pivniţa întunecoasă luminată de o lumînare Miller îl îmboldea pe soldatul de lîngă el – acela de a cărui talie se apropia mai mult.

— Scoate-ţi hainele! ordonă el.

— Porc de englez! mîrîi neamţul.

— Nu-s englez, protestă Miller. Ai treizeci de secunde pentru a-ţi scoate haina şi pantalonii.

Neamţul îi trase o înjurătură urîtă, dar nu făcu nici o mişcare să-l asculte. Miller suspină. Avea curaj neamţul, dar timpul trecea. Ochi cu grijă mîna soldatului şi apăsă pe tărgaci. Din nou se auzi un „plop” înăbuşit şi omul, privi stupid în jos la gaura sîngerîndă din dosul mîinii sale stîngi.

— Nu trebuie să stricăm această uniformă frumoasă, nu-i aşa? spuse Miller vorbăreţ. Ridică pistolul automat pînă ce ţeava întîlni privirea soldatului. Următorul glonte va nimeri între ochi! Vocea tărăgănată, nepăsătoare era convingătoare. Bănuiesc că nu-mi va trebui prea mult timp să te dezbrac. Dar soldatul începuse să-şi scoată uniforma plîngînd de ciudă şi de durerea mîinii rănite.

Cinci minute mai tîrziu Mallory, îmbrăcat ca şi Miller în uniformă germană, deschise uşa din faţă a tavernei şi privi cu precauţie afară. Ploua mai tare ca oricînd şi nu era nici ţipenie de om pe stradă. Mallory îi făcu semn lui Miller să-l urmeze şi închise uşa în urma lui. Cei doi o porniră împreună prin mijlocul străzii fără a căuta să se ascundă în întuneric. Avură de parcurs patruzeci de metri pînă în piaţa oraşului, de acolo o luară la stînga, de-a lungul părţii sale de est, pînă ajunseră lîngă vechea casă unde stătuseră ascunşi la începutul serii, dar nu-şi încetiniră pasul nici cînd mîna lui Louki apăru misterioasă din spatele uşii întredeschise, o mînă îngreunată de două rucsacuri ale armatei germane – rucsacuri ce conţineau frînghi, amorse, sîrmă şi explozivi puternici. Cîţiva metri mai încolo se opriră brusc, se aşezară pe vine în spatele unor butoaie uriaşe de vin din faţa unei frizerii şi se uitară la cei doi gardieni înarmaţi care păzeau poarta arcuită a fortăreţei la mai puţin de treizeci de metri de ei,

apoi îşi ridicară rucsacurile pe umeri şi aşteptară semnalul.

Mai aveau de aşteptat numai cîteva clipe – totul fusese sincronizat perfect. Mallory tocmai îşi strîngea cureaua la rucsac cînd o serie de explozii zguduiră centrul oraşului, la mai puţin de două sute de metri de ei, explozii urmate de îndîrjitul răpăit al unei mitraliere, apoi de alte explozii. Andrea se descurca minunat cu grenadele şi bombele de fabricaţie proprie.

Cei doi bărbaţi se dădură repede înapoi cînd un alt fascicul de lumină albă străpunse întunericul de la o platformă situată mult deasupra porţii, un fascicul de lumină paralel cu marginea superioară a zidurilor dinspre est care le scotea în evidenţă vîrfurile încovoiate şi împletitura de sîrmă ghimpată. O frîntură de secundă Mallory şi Miller se uitară unul la altul, figurile lor erau încruntate. Panayis nu uitase nimic; pe aceste împletituri de sîrmă ghimpată ar fi fost ţintuiţi ca nişte muşte pe hîrtia de prins muşte şi mitralierele i-ar îi făcut bucăţele.

Mallory mai aşteptă o jumătate de minut, atinse braţul lui Miller, se ridică în picioare şi începu să alerge ca nebunul, prin piaţă, strîngînd lîngă coapse tija de bambus cu cîrlig, iar în urma lui tropăia americanul. În cîteva secunde ajunse la porţile fortăreţei. Santinelele surprinse alergară cîţiva metri în întîmpinarea lor.

— Toată lumea în strada Treptelor! strigă Mallory. Blestemaţii aceia de sabotori englezi au fost prinşi într-o capcană, într-o casă. Avem nevoie de nişte mortiere. Grăbiţi-vă, oameni buni, grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar poarta! protestă unul din cei doi gardieni. Nu putem lăsa poarta! Neamţul n-avea nici o bănuială, nici una: în atari circumstanţe semiobscuritatea, ploaia torenţială, soldatul în uniformă germană care vorbea perfect germana şi faptul că în apropiere avea loc o luptă armată – ar fi fost nu ştiu cum dacă ar fi manifestat o urmă de îndoială.

— Idiotule! îi strigă Mallory. *Dummkopf*! Ce e de păzit aici? Porcii de englezi sînt în strada Treptelor. Trebuie să-i distrugem. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiţi-vă! ţipă el disperat. Dacă ne mai scapă o dată, frontul rusesc ne mănîncă!

Mallory puse mîna pe umărul soldatului gata să-l împingă, dar mîna îi căzu în jos inutil. Cei doi soldaţi plecară imediat, alergînd dezordonat prin piaţă şi se pierdură numaidecît în ploaie şi în întuneric. O secundă mai tîrziu Mallory şi Miller pătrunseră în interiorul fortăreţei din Navarone.

Peste tot domnea o confuzie generală, o confuzie tumultuoasă avînd un scop precis – aşa cum era de aşteptat din partea trupelor de vînători de munte deprinşi cu războiul – dar oricum confuzie: se auzeau comenzi scurte, fluierături, punerea în funcţiune a motoarelor de camion, sergenţi fugeau de colo-colo ordonînd oamenilor să pornească sau să se urce în camioanele de transport care-i aşteptau. Mallory şi Miller alergau şi ei, o dată sau de două ori se amestecară printre grupurile de oameni, se învîrtiră în jurul scării unui camion. Nu pentru că ar fi fost deosebit de grăbiţi, dar apariţia a doi oameni mergînd calm în mijlocul acestei activităţi febrile ar fi părut ciudată şi ar fi dat de

bănuit. Aşa că alergau cu capul în jos sau ferindu-se ori de cîte ori treceau prin locuri luminate. Miller înjura des şi cu foc din cauza efortului fizic neobişnuit.

Ocoliră prin dreapta două blocuri de cazărmi, apoi prin stînga uzina electrică şi apoi din nou la dreapta un depozit de muniţii şi din nou la stînga garajul *Abteilung*-ului. Acum urcau pe întuneric, dar Mallory ştia precis unde se găseau, îşi întipărise în minte atît de bine descrierile asemănătoare făcute de Vlachos şi Panayis încît era sigur că poate găsi drumul fără să se înşele, chiar dacă întunericul ar fi fost complet.

— Ce e asta, şefule? Miller îl apucă de braţ pe Mallory, arătîndu-i o vastă clădire dreptunghiulară care abia se distingea la orizont.

— Rezervorul de apă, îi răspunse Mallory scurt. Panayis spunea că acolo sînt două milioane de litri pentru a inunda cazemata în caz de urgenţă. Depozitul de muniţii este chiar dedesubt! Arătă cu degetul ceva mai încolo o clădire turtită din beton, ca o cutie. Singura intrare în cazemată. E încuiată şi păzită.

Acum se apropiau de clădirea în care locuiau ofiţerii, comandantul avea apartamentul la etajul doi, de unde putea supraveghea direct turnul masiv de beton armat în care se afla postul de comandă al celor două tunuri uriaşe de dedesubt. Mallory se opri brusc, luă o mînă de noroi, se frecă pe obraz şi-i spuse lui Miller să facă la fel.

— Machiaj! îi explică el. Experţii l-ar considera puţin cam simplist, dar trebuie s-o facem. Înăuntru luminile fără îndoială vor fi ceva mai puternice.

Urcă scările într-un suflet spre locuinţele ofiţerilor, izbindu-se de uşile batante atît de tare încît aproape le scoase din ţîţîni. Santinela de lîngă tabloul cu chei îl privi mirat şi îndreptă ţeava unei mici mitraliere spre pieptul neozeelandezului.

— Lasă arma jos, imbecilul dracului! rosti furios Mallory. Unde-i comandantul? Repede, bădărănule! E o chestiune de viaţă şi de moarte!

— Herr – Herr Kommandant? se bîlbîi santinela. A plecat, au plecat cu toţii acum un minut.

— Ce? Au plecat toţi? Mallory îl privi cu ochi micşoraţi, ameninţători. Ai spus că au plecat toţi? întrebă el încet.

— Da. Sînt... sînt sigur că...

Se opri deodată şi Mallory îşi mută privirea undeva, în spatele lui.

— Atunci cine dracu e acolo? întrebă Mallory sălbatic.

Santinela, natural se lăsă păcălită. În clipa în care se întoarse să vadă ce este, o teribilă lovitură de judo îl atinse după ureche. Dar înainte ca nefericitul paznic să cadă la pămînt, Mallory sfărîmă geamul tabloului cu chei, smulse toate cheile – în total o duzină – din lăcaşul lor şi le băgă în buzunar. Mai pierdu încă douăzeci de secunde ca să lege mîinile şi gura santinelei şi apoi s-o închidă într-un confortabil dulap în perete; apoi plecară mai departe alergînd din nou.

În timp ce înaintau cu greu prin întuneric, Mallory se gîndi că mai aveau un obstacol de trecut – ultimul, al triplei apărări. Nu ştia cîţi oameni păzeau poarta ferecată a cazematei dar în acel moment de mare şi nestăpînită exaltare nu se

sinchisea de aşa ceva. Era sigur că nici lui Miller nu-i păsa. Se terminase acum cu nesiguranţa, cu încordarea nervoasă sau cu temerile necunoscute. Mallory ar fi fost ultimul om din lume să şi le mărturisească şi mai ales să o creadă, fiindcă pentru astfel de lucruri erau născuţi oamenii ca el şi ca Miller.

Îşi scoaseră acum lanternele de buzunar şi, în timp ce se afundau în întuneric, ocolind bateriile de tunuri antiaeriene, fasciculul puternic de lumină se balansa sălbatic. Pentru oricine ar fi văzut din faţă înaintarea lor, totul era astfel făcut ca să înlăture orice bănuială: doi oameni care alergau fără a încerca să se ascundă, unul strigind celuilalt în nemţeşte, amîndoi cu lanternele aprinse ale căror fascicule luminoase se ridicau şi coborau, se ridicau şi coborau întocmai cum se legănau braţele lor pe de lături. Dar aceste baterii de buzunar erau bine camuflate şi numai un observator foarte atent ar fi putut constata că lumina nu se îndrepta niciodată dincolo de picioarele alergătorilor.

Deodată Mallory văzu două umbre detaşîndu-se din intrarea mai întunecoasă a cazematei, o secundă îşi fixă lanterna pentru a cerceta terenul şi îşi încetini cursa.

— Perfect, spuse el încet. Iată-i că vin, şi nu sînt decît doi. Pentru fiecare cîte unul, dar mai întîi apropie-te cît poţi de mult. Repede şi fără zgomot. Un strigăt, un glonte şi sîntem pierduţi şi, pentru Dumnezeu, să nu începi să-i loveşti cu lanterna! În buncărul ăsta n-o să fie lumină şi n-am să mă tîrăsc peste tot cu o cutie de chibrituri în mînă! Îşi mută lanterna în mîna stîngă, scoase Coltul marinăresc, îl întoarse, îl apucă de ţeavă şi se opri brusc la cîţiva

centimetri de santinelele care alergau în întâmpinarea lor.

— Totul e-n ordine? gîfîi Mallory. N-a fost nimeni aici? Repede, omule. Repede!

— Da, da, totul e-n ordine! Bărbatul era surprins, neliniştit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i zarva asta...

— Blestemaţii ăia de sabotori englezi ! Mallory înjură cumplit. Au ucis santinelele şi sînt în fortăreaţă! Eşti sigur că n-a fost nimeni aici? Haide, lasă-mă să văd.

Îl împinse pe gardian, trecu de el, examina atent cu lanterna lacătul masiv apoi îşi îndreptă spatele.

— Mulţumesc cerului, nu-i nimic! Se întoarse, fasciculul orbitor al lanternei nimeri drept în ochii santinelei, murmură o scuză şi stinse lumina, păcănitul sec confundîndu-se cu sunetul moale făcut de crosa Coltului care lovi santinela în spatele urechii, sub cască. Santinela era încă în picioare, începuse de-abia să se clatine cînd cel de al doilea gardian se azvîrli spre el dar Mallory se clătină pe picioare, îşi reveni, îl lovi cu Coltul pentru siguranţă, apoi înţepeni de groază cînd auzi revolverul automat al lui Miller, şuierînd de două ori succesiv – „plop, plop”!

— Ce dracu...

— Şirete animale, şefule! murmură Miller. Într-adevăr, tare şirete. Mai era un tip pe margine, în umbră. A fost singurul mijloc ca să-l opresc. Un moment se aplecă deasupra omului cu revolverul încărcat în mînă apoi se ridică. Mi-e teamă, şefule, că l-am oprit definitiv! Vocea lui era lipsită de orice expresie.

— Pe ceilalţi leagă-i!

Mallory îl auzise numai pe jumătate, era ocupat cu poartă cazematei, încercînd succesiv cheile în lacăt. Cea de a treia cheie se potrivi, lacătul se desfăcu şi masiva uşă de oţel se deschise uşor. Aruncă o privire rapidă împrejur dar nu era nimeni, nu se auzea nimic, doar motorul ambalat al ultimului camion care părăsea poarta fortăreţei şi pîrîitul îndepărtat al unei mitraliere. Andrea făcea o treabă minunată – numai de n-ar exagera, numai să se replieze pînă nu era prea târziu... Mallory se întoarse repede, aprinse lanterna şi intră pe poartă. Miller îl va urma cînd va fi gata.

O scară de oţel fixată în stîncă ducea în jos, spre fundul peşterii. De fiecare parte a scării erau bare de ascensor neprotejate de nici un fel de plasă metalică, cabluri metalice gresate care luceau la mijloc şi un jgheab de metal lustruit de fiecare parte a palierului pentru a dirija şi stabiliza roţile laterale prevăzute cu arcuri ale ascensorului. De o simplitate spartană, instalaţia era perfect adecvată scopului şi nu putea să existe nici un dubiu în privinţa utilizării – era macaraua pentru ghidarea obuzelor care cobora în magazia de muniţii.

Mallory ajunse jos în peşteră şi învîrti lanterna într-un arc de 180 de grade. Aceasta era extremitatea marii peşteri ce se deschidea sub proeminenţa falnică a falezei care domina întregul golf. După o clipă de examinare îşi dădu seama că nu era extremitatea naturală a stîncii ci un adaos făcut de mîna omului, roca vulcanică fusese forată şi aruncată în aer. Aici nu era nimic altceva decît cele două bare care coborau în întunericul ca smoala şi o altă scară, care de asemenea clucea mai jos, la

depozitul de muniţii. Dar depozitul putea să mai aştepte – cele două preocupări vitale ale clipei de faţă erau să cerceteze dacă acolo jos nu mai erau şi alţi paznici şi să-şi asigure o portiţă de scăpare în caz de pericol.

Mallory alergă repede de-a lungul tunelului aprinzînd şi stingînd alternativ lanterna. Nemţii erau maeştri neîntrecuţi în capcane – capcane cu explozive – pentru protecţia instalaţiilor importante, dar era puţin probabil să dea de ele în acest tunel, avînd în vedere că la cîţiva metri mai încolo erau depozitate cîteva sute de tone de exploziv puternic.

Tunelul în care picura apa pe pardoseala de lemn avea o înălţime de circa doi metri şi era ceva mai lat, dar pasajul central era foarte strîmt, majoritatea spaţiului era ocupat de o parte şi de alta de rolele transportoare pentru uriaşele cartuşe şi obuze. Dar pe neaşteptate transportoarele se curbau spre dreapta şi spre stînga, plafonul tunelului se ridica vertical în semiobscuritatea domului boltit de deasupra şi chiar la picioarele lui. Mallory zări în fasciculul lanternei luciul oţelului – doua şine paralele, solid încastrate în piatra la o distanţă de şase metri una de alta, se întindeau în semiîntunericul din faţă spre imensa gură a peşterii. Şi cu puţin înainte de a stinge lanterna – soldaţii care-i căutau şi se întorceau de la „Terenul de joc al dracilor” ar fi putut să zărească uşor lumina cît un vîrf de ac – Mallory aruncă o scurtă privire platformelor turnante unde se terminau şinele strălucitoare şi deasupra cărora, înghemuiţi ca doi monştri de coşmar dintr-o lume de mult apusă, se ridicau masiv siluetele sinistre şi înspăimîntătoare ale celor două tunuri uriaşe din Navarone.

Cu lanterna şi revolverul legănîndu-se neglijent în mîini, în degete simţind o ciudată furnicare, Mallory merse încet înainte. Încet dar nu tiptil, nu sub tensiunea nervoasă a aceluia care anticipează vreo încurcătură – Mallory era aproape sigur de data asta că în peşteră nu era nici un paznic – ci o încetineală ciudată, ca într-un vis, cu neîncrederea aceluia care îndeplineşte ceea ce tot timpul a ştiut că nu va putea îndeplini, cu încetineala omului care în sfîrşit se găseşte faţă în faţă cu un duşman de temut, de atîta vreme căutat.

În sfîrşit sînt aici, îşi repetă Mallory de mai multe ori, *sînt aici, în sfîrşit, am izbutit, şi iată tunurile din Navarone; acestea sînt tunurile pe care am venit să le distrug, tunurile din Navarone, şi în sfîrşit am ajuns!* Dar, într-un anumit sens, nu putea să-şi creadă ochilor...

Încet, Mallory se apropie de tunuri, ocoli o jumătate din platforma turnantă a tunului din stînga şi îl examină cît putu mai bine pe întuneric. Era înmărmurit de mărimea lui totală, de circumferinţa imensă şi de raza de acţiune a ţevii care se înălţa departe în noapte, îşi spuse că experţii bănuiau că e un tun de numai 240 mm, presupunîndu-se că ei exagerează calibrul, din cauza mărimii limitate a peşterii. Îşi spuse toate aceste lucruri şi-i dezaprobă: alezajul era de 304 mm cel puţin, era cel mai mare tun pe care-l văzuse vreodată. Mare? Cerule, era gigantic! Nebuni, orbi, nebuni de legat fuseseră acei care trimiseseră vasul *Sybaris* împotriva acestor...

Şirul gîndurilor se curmă brusc. Mallory rămase liniştit cu o mînă sprijintă pe afetul tunului masiv, încercînd să-şi amintească sunetul care-l trezise din meditaţie. Nemişcat, ascultă din nou,

închizîndu-şi ochii pentru a auzi mai bine, dar sunetul nu se repetă şi brusc realiză că nu se auzea nici un zgomot şi tocmai liniştea îi alungase gîndurile şi declanşase în subconştient un clopoţel de alarmă. Noaptea era cît se poate de liniştită şi de calmă: acolo, în inima oraşului, mitralierele amuţiseră.

Mallory înjură încet. Pierduse mult prea multă vreme visînd şi timpul trecea repede. Trebuia să zboare – Andrea se retrăsese şi mai avea doar cîteva clipe pînă ce nemţii vor descoperi că au fost păcăliţi, şi atunci vor veni în goană şi nu avea nici o îndoială unde vor veni. Grăbit, Mallory îşi scoase rucsacul şi trase afară ruloul de coardă cu miez metalic lung de treizeci de metri. Înainte de toate trebuia să-şi asigure în caz de pericol o cale de scăpare.

Cu frînghia rulată în jurul braţului înaintă prudent, căutând un punct de sprijin, dar nu făcu trei paşi şi cu genunchiul drept se lovi de ceva dur şi inflexibil. Înăbuşindu-şi un strigăt de durere, pipăi obstacolul cu mîna liberă şi îşi dădu imediat seama ce era – o bară de fier ce se întindea la înălţimea taliei de-a lungul deschiderii peşterii. Desigur! Era normal să existe ceva de genul acesta, un fel de barieră pentru a împiedica oamenii să cadă în gol, mai ales în timpul nopţii. Nu o putuse observa cu binoclul în după-amiaza aceea din pădurea de roşcovi – cum era la intrarea peşterii, fusese ascunsă de întunericul din interiorul ei. Dar trebuia să bănuiască că era acolo.

Repede Mallory îşi făcu drum spre stînga, spre extremitatea traversei, sări peste ea, legă frînghia solid la baza stâlpului vertical de susţinere de lîngă

perete şi derulă frînghia înaintând prudent peste marginea prăpastiei. Aproape imediat ajunse acolo şi sub picioarele lui nu mai era decît un gol de treizeci şi şase de metri deasupra golfului Navarone.

Departe spre dreapta se zărea pe apă o neagră pată fără formă, o pată care putea fi Capul Demirci; drept înainte, de partea cealaltă a Strîmtorii Maidos cu reflexe de catifea întunecată se putea vedea sclipirea luminilor îndepărtate – faptul că aceste puncte luminoase erau îngăduite, dovedea că inamicul era sigur de el, sau mai probabil colibele de pescari erau utile noaptea ca repere de direcţie pentru tunuri; şi la stînga, uimitor de aproape, abia la nouă metri în plan orizontal, dar cu mult mai jos ca nivel, putea să vadă extremitatea pronunţată a zidurilor exterioare ale fortăreţei, acolo unde ea se sprijinea de faleză, putea să vadă acoperişurile caselor de pe versantul răsăritean al pieţei şi dincolo, mai departe, oraşul ce se curba puternic mai întîi spre sud şi apoi spre apus, urmînd îndeaproape curbura ca o semilună a golfului. Deasupra – dar deasupra nu se vedea nimic – era fantastica proeminenţă a falezei ascunzînd mai mult de jumătate din cer; dedesubt întunericul era la fel de nepătruns, suprafaţa de cerneală a apei era neagră ca noaptea. Ştia că acolo jos erau vase, caice greceşti şi vedete germane dar erau la fel de invizibile ca şi cum ar fi fost la mii de kilometri depărtare.

Toată această atotcuprinzătoare trecere în revistă îi luă abia zece secunde dar Mallory nu mai aşteptă, se aplecă iute în afară, făcu un nod dublu la capătul frînghiei şi o aruncă peste marginea stîncii. Îi mai lipseau nouă metri pînă la apă – evaluă el – de

ajuns ca să depăşească catargele vedetelor sau caicelor care patrulau prin port. Puteau să sară restul de nouă metri, puteau eventual să cadă pe puntea unui vas şi să-i rupă oasele, dar trebuiau să rişte. Mallory aruncă o ultimă privire în jos, noaptea era neagră ca Stixul şi se cutremură: spera că providenţa îl va cruţa pe el şi pe Miller să apuce această cale.

Cînd Mallory se întoarse alergînd prin tunel, Dusty Miller stătea îngenuncheat pe podea aproape de capătul scării care ducea la depozitul de muniţii, mîinile lui erau ocupate cu amorse, maşini infernale şi explozive. Cînd Mallory se apropie, el se ridică în picioare.

— Cred că asta îi va face fericiţi, şefule. Puse mîna pe maşina infernală cu mecanism de ceasornic, ascultă înţelegător tictacul care de-abia se auzea, apoi coborî scara. M-am gîndit s-o ascund aici, în mijlocul primelor rînduri de cartuşe.

— Oriunde vrei, consimţi Mallory. Numai să nu fie prea simplu sau prea greu de găsit. Eşti sigur că n-au nici o posibilitate să ne bănuiască că ştiam că ceasul şi mecanismul nu sînt bune de nimic?

— Absolut nici una, spuse Miller plin de încredere. Cînd vor găsi aici drăcia asta, se vor bate pe umăr şi se vor felicita unii pe alţii şi nu vor căuta mai departe.

— Foarte bine. Mallory era satisfăcut. Ai încuiat poarta de sus?

— Sigur că am închis poarta! Miller îl privi plin de reproş. Şefule, uneori cred...

Dar Mallory nu mai auzi ce credea Miller. Un formidabil zgomot răsună lugubru prin peşteră şi prin depozitul de muniţii acoperind cuvintele lui

Miller, apoi se pierdu deasupra portului. În timp ce cei doi bărbaţi se priveau uimiţi, sunetul se mai auzi o dată, de două ori, şi după cîteva clipe dispăru.

— Avem vizitatori, murmură Mallory. Vizitatori cu baroase. Doamne, sper să reziste poarta! Începuse să alerge pe culoar în direcţia tunurilor urmat îndeaproape de Miller.

— Vizitatori! Miller în timp ce alerga scutura din cap. Cum dracu au putut să ajungă aici atît de repede?

— Regretatul nostru amic, spuse Mallory sălbatic. Sări peste balustradă şi ajunse la intrarea peşterii. Şi am fost de ajuns de proşti să credem că ne spune tot adevărul. Dar nu ne-a spus că, deschizînd poarta de sus, se declanşa un clopot de alarmă în camera de gardă.

CAPITOLUL 16

MIERCURI NOAPTEA
De la 21,15 la 23,45

Încet, cu îndemînare, Miller derulă frînghia cu miez de fier care era înfăşurată de două ori împrejurul balustradei de sus, în timp ce Mallory se făcu nevăzut în întuneric. Se derulaseră pînă acum cincisprezece metri, după aprecierea lui Miller, şaisprezece metri şi jumătate, optsprezece metri, apoi se produse dubla smucitură pe care o aştepta pe frînghia de semnalizare înnodată în jurul pumnului său, şi imediat se aplecă, verifică frînghia şi o legă solid la baza barei verticale de susţinere.

Se ridică din nou, se legă de balustradă cu capătul frînghiei, se aplecă mult peste marginea stîncii, apucă frînghia cu ambele mîini cît mai de jos şi începu să legene frînghia şi omul legat de ea dintr-o parte în alta ca o pendulă – la început încet, aproape imperceptibil, apoi mărind treptat balansul. Pe măsură ce oscilaţiile pendulului deveneau mai mari, frînghia începu să se răsucească şi să sară în mîinile lui şi Miller îşi dădu seama că Mallory se izbea probabil de proeminenţele stîncilor, învîrtindu-se la întîmplare cînd ricoşa de stînci. Dar Miller ştia că acum nu se putea opri, loviturile de ciocan din spatele lui erau aproape continui; se aplecă mai mult în jos şi cu toată vigoarea braţelor şi umerilor săi muşchiuloşi se sforţă să-l aducă pe Mallory mai

aproape şi mai aproape de frînghia pe care Brown o aruncase din balconul casei unde îl lăsaseră.

La jumătatea drumului dintre intrarea peşterii şi apa invizibilă a golfului, Mallory se legăna puternic în noaptea neagră şi ploioasă, pendulările aveau o amplitudine de doisprezece metri şi puteau să-i frîngă oasele. Ceva mai devreme se lovise zdravăn la cap într-un colţ de stîncă şi era gata să-şi piardă cunoştinţa şi să dea drumul din mînă frânghiei. Dar acum ştia unde urma să întâlnească această proeminenţă şi ori de cîte ori se apropia de ea, se împingea în lături, ceea ce îl făcea de fiecare dată să se învîrtască într-un cerc complet. Oricum, gîndi el, întunericul era o binecuvîntare, pentru că îl făcea nevăzut. Lovitura îi redeschisese o rană veche pe care i-o făcuse Turzig, toată partea de sus a feţei era acoperită cu sînge şi pleoapele i se lipiseră.

Dar nu-i păsa nici de rană şi nici de sîngele din ochi. Frînghia asta era tot ce-l preocupa. Era frînghia acolo? I se întâmplase ceva lui Casey Brown? Fusese oare prins înainte de a putea arunca frînghia? Dacă păţise ceva, atunci toate speranţele erau pierdute şi nu mai puteau face nimic, nu mai era nici un alt mijloc de a parcurge cei doisprezece metri abrupţi între casă şi peşteră. Neapărat trebuia să fie acolo. Dar dacă era acolo, de ce nu o putea găsi? De trei ori pînă acum întinsese prăjina de bambus pînă la extremitatea din dreapta a oscilaţiei şi nu auzi decît cîrligul zgîrîind zadarnic stânca goală.

În sfîrşit a patra oară întinse braţele pînă la ultima limită şi simţi cum se prinde cîrligul. Imediat smuci prăjina, apucă frînghia înainte de a aluneca în oscilaţie descendentă, trase repede de sfoara semnalizatoare, oprindu-se treptat în timp ce cădea

înapoi. Două minute mai târziu aproape epuizat de escaladarea celor optsprezece metri pe frînghia udă şi alunecoasă, se tîrî orbeşte pe marginea prăpastiei şi se lăsă să cadă pe pămînt, de-abia trăgîndu-şi sufletul.

Miller se aplecă repede fără să spună un cuvînt, desfăcu nodul dublu al celor două frînghii de la picioarele lui Mallory, le legă de frînghia lui Brown, trase de aceasta din urmă şi urmări cum dispar în întuneric cele două frînghii legate. Peste două minute bateria cea grea era dincolo, fusese legată dedesubt cu cele două frînghii, apoi Casey Brown o lăsă în jos şi Mallory şi Miller o trăseseră în jos. În următoarele două minute, dar cu infinit mai multă grijă de data aceasta, au tras de partea lor sacul impermeabil cu trinitrotoluenul, capsele şi amorsele şi l-au depus pe podeaua de piatră alături de bateria de acumulatori.

Loviturile de ciocan în poarta de oţel se opriseră cu totul, orice zgomot încetase. Această linişte avea în ea ceva înspăimîntător, de rău augur, tăcerea era mai ameninţătoare decît toate zgomotele care dispăruseră. Deschiseseră uşa, sfărâmaseră lacătul, îi aşteptau nemţii în întunecimea tunelului, îi aşteptau cu mitralierele întinse, gata să le ia viaţa? Acum nu mai aveau timp de întrebări, nu mai aveau timp să aştepte, acum nu mai aveau timp să-şi cântărească şansele. Timpul prudenţei trecuse şi nu mai avea importanţă dacă vor trăi sau vor muri.

Legănîndu-şi Coltul în mînă, Mallory sări peste balustrada de siguranţă, trecu tăcut prin faţa marilor tunuri, intră în tunel şi la mijlocul drumului aprinse lanterna. Locul era pustiu, poarta de deasupra

intactă. Urcă repede scara şi ascultă. De partea cealaltă a uşii grele de oţel i se păru că aude un murmur slab de voci şi de zgomot, o sîsîitură uşoară, dar nu putea fi sigur. Se aplecă pentru a auzi mai bine şi se sprijini de uşă cu palma, pe care şi-o trase înapoi, înăbuşindu-şi o exclamaţie de durere. Chiar sub lacăt uşa era încălzită aproape la roşu. Mallory coborî în tunel în momentul în care Miller sosea clătînîndu-se sub greutatea bateriei.

— Uşa asta frige ca focul... Trebuie să ardă.

— N-ai auzit nimic? îl întrerupse Miller.

— Un fel de şuierat...

— E un suflător de acetilenă, spuse Miller scurt. Probabil taie broasca. Asta ia timp... uşa a făcută din oţel blindat.

— De ce n-o aruncă în aer cu gelignită sau cu ceea ce se foloseşte pentru treaba asta?

— Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva, spuse Miller repede. Şefule, nici măcar să nu vorbeşti. Exploziile în lanţ sînt un lucru ciudat, ar risca să arunce în aer tot locul ăsta blestemat. Şefule, te rog să-mi dai o mână de ajutor!

Timp de cîteva secunde Dusty Miller fu din nou în elementul lui, uitînd pentru un moment pericolul de afară şi călătoria de întoarcere pe care trebuia s-o facă de-a lungul peretelui falezei. Toată treaba îi luă patru minute de la început pînă la sfîrşit. În timp ce Mallory băga bateria de acumulatori sub planşeul ascensorului, Miller se strecură între barele de oţel strălucitor ale axului ascensorului, se aplecă să examineze cu lanterna bara din spate şi stabili exact unde se oprea roata încărcată a cabinei elevatoare, prin brusca trecere a metalului de la partea lustruită la cea mată.

Satisfăcut, scoase din buzunar o panglică adezivă neagră şi o înfăşură de doisprezece ori în jurul axului, făcu cîţiva paşi înapoi şi privi: era invizibilă.

Legă repede capetele a două sîrme cauciucate pe fiecare parte a porţiunii izolate, le înfăşură şi pe acestea pînă nu se mai văzu nimic în afară de capătul lor cu miez metalic, le legă cu două bucăţi de sîrmă neizolată de zece centimetri, apoi le izolă şi pe acestea la capătul de sus şi de jos de porţiunea izolată vertical la o distanţă de un centimetru. Scoase din sacul impermeabil trinitrotoluenul, capsele şi amorsa – o amorsă cu punte de mercur desenată şi construită după indicaţiile lui proprii – le legă împreună şi conectă unul din firele electrice de la axul de oţel la minerul amorsei, înşurubîndu-l solid. Celălalt fir electric îl legă la polul pozitiv al bateriei şi un al treilea fir de polul negativ la amorsa. Era suficient ca ascensorul de muniţii să coboare în depozitul de muniţii – ceea ce se va întîmpla imediat ce vor începe să tragă – şi roata va scurcircuita firele neizolate, completând circuitul şi va declanşa amorsa. Verifică ultima dată poziţia firelor electrice verticale neizolate şi se dădu înapoi satisfăcut. Mallory tocmai coborîse scara în tunel. Miller îl bătu pe picior ca să-i atragă atenţia, mişcă neglijent lama de oţel a cuţitului pînă la un centimetru de firele descoperite.

— Şefule, îţi dai seama, spuse el degajat, că dacă ating cu această lamă bornele, tot locul ăsta blestemat va sări în aer? Dădu din cap gînditor. Doar, o mică alunecare a mîinii, doar o atingere uşoară şi Mallory şi Miller vor fi printre îngeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă cuţitul la o parte, rosti Mallory nervos. Să ieşim dracului afară. Pînă acum au tăiat un semicerc în uşă!

Cinci minute mai tîrziu Miller era în siguranţă, alunecase pur şi simplu de-a lungul unei frînghii întinsă într-un unghi de 45 de grade, la capătul căreia îi aştepta Brown. Mallory aruncă o ultimă privire în peşteră şi gura i se strînse. Se întreba cîţi soldaţi serveau tunurile şi depozitul de muniţii în timpul luptei. Apoi îşi zise că nu vor şti nimic bieţii băieţi. Şi apoi pentru a suta oară se gîndi la toţi oamenii din insula Kheros şi de pe distrugătoare, buzele i se subţiară şi îşi întoarse privirea. Fără a mai privi înapoi, alunecă peste margine şi coborî în noapte. Era la jumătatea drumului în punctul cel mai de jos al curbei, gata să înceapă să urce din nou cînd auzi chiar deasupra capului răpăitul întretăiat al unei mitraliere.

Miller îl ajută să treacă peste balustrada balconului, Miller care îl privea plin de îngrijorare, uitîndu-se înapoi, în direcţia de unde se auzeau focurile de armă – Mallory îşi dădu seama nelinişţit că tirul concentrat de mitraliere venea din partea lor, de pe versantul vestic al pieţei la o depărtare de trei, patru case. Drumul lor de salvare era tăiat.

— Să mergem, şefule! spuse Miller grăbit. Să ieşim din încurcătura asta. Prin părţile astea aerul devine nesănătos.

Mallory făcu un semn cu capul în direcţia de unde se auzeau împuşcăturile.

— Cine e acolo? întrebă el repede.

— O patrulă germană.

— Atunci cum dracu să plecăm? îl întrebă Mallory. Şi unde e Andrea?

— De cealaltă parte a pieţei, şefule. În el trag animalele astea!

— De cealaltă parte a pieţei! Se uită la ceas. Cerule, ce face acolo? Acum se plimba prin casă adresîndu-se lui Miller peste umăr. De ce l-ai lăsat să se ducă?

— Nu l-am lăsat eu să plece, şefule, spuse Miller prudent. Cînd am sosit, plecase. Se pare că Brown a văzut o patrulă numeroasă perchiziţionînd piaţa casă cu casă. Începuseră de pe partea cealaltă şi căutau în două, trei case deodată. Andrea, care între timp se întorsese – s-a gîndit că vor înconjura piaţa şi peste două sau trei minute vor ajunge cu siguranţă aici, aşa că le-a distras atenţia şi-a luat-o peste acoperişuri, ca un liliac.

— Să le distragă atenţia ? Mallory stătea lîngă Louki şi privea pe fereastră. Nebunul nebunilor! De data asta îl vor omorî, îl vor omorî cu siguranţă! Peste tot sînt numai soldaţi! Dealtminteri nu se vor lăsa păcăliţi din nou. I-a dus o dată de nas în munţi şi nemţii...

— Nu sînt chiar atît de sigur, domnule, îl întrerupse Brown agitat. Andrea tocmai acum a tras în reflectorul de pe partea lui. Nemţii îşi vor închipui că vom încerca să fugim peste zid şi uitaţi-vă, domnule, uitaţi-vă. Acolo se şi duc! Brown aproape dansa de bucurie, uitînd de durerea din piciorul rănit. A reuşit, domnule, a reuşit!

Într-adevăr, Mallory văzu patrula părăsind o casă din dreapta locuinţei unde se adăpostiseră, soldaţii alergau prin piaţă disperaţi, bocănind pe pavaj cu bocancii lor grei, clătinîndu-se, căzînd, revenindu-şi din nou cînd îşi pierdeau echilibrul pe pietrele umede şi alunecoase; în acelaşi timp

Mallory zări scânteind lanternele pe acoperişurile caselor din partea cealaltă a pieţei, mai văzu siluete de oameni care se lăsau în jos ca să nu fie observaţi, îndreptîndu-se repede spre locul unde fusese Andrea cînd lovise uriaşul ochi de Ciclop al reflectorului.

— Se vor năpusti după el din toate părţile! Mallory rosti aceste vorbe liniştit dar strînse pumnii pînă ce unghiile îi pătrunseră în carne. Cîteva secunde rămase nemişcat, se aplecă repede şi luă de jos un Schmeisser. N-are nici o şansă. Mă duc după el! Se întoarse brusc dar se opri tot atît de repede. Miller îi bloca drumul spre uşă.

— Andrea a lăsat vorbă să nu-l însoţească nimeni, că va găsi el un mijloc să scape. Miller era foarte calm, foarte respectuos. A spus că nici unul dintre noi să nu-l ajute, orice s-ar întîmpla.

— Nu încerca să mă opreşti, Dusty! Mallory vorbea foarte liniştit, aproape automat. De-abia îşi dădea seama că Dusty Miller era acolo. Ştia numai că trebuie să plece imediat după Andrea şi să-l ajute cum va putea. Prea multă vreme fuseseră împreună, îi datora prea multe veselului uriaş pentru a-l părăsi aşa uşor. Nici nu-şi mai putea aduce aminte de cîte ori Andrea venise în ajutorul lui atunci cînd îşi pierduse orice speranţă... Mallory puse o mînă pe pieptul lui Miller.

— Ai să-l stingereşti, şefule, spuse Miller repede. Aşa a spus...

Mallory îl împinse la o parte, făcu un pas spre uşă, ridică pumnul să lovească cele două mîini care îl apucară de braţe. Se opri la timp şi privi figura îngrijorată a lui Louki.

— Americanul are dreptate, spuse Louki insistent. Nu trebuie să te duci. Andrea a zis că trebuie să ne conduci în port.

— Duceţi-vă singuri, îi răspunse Mallory brusc. Ştiţi drumul, ştiţi planurile.

— Ne laşi pe toţi să pierim, ne laşi...

— Aş lăsa toată lumea asta blestemată să piară dacă aş putea să-l ajut! Vocea neozeelandezului trăda o sinceritate adîncă. Andrea nu m-ar părăsi niciodată!

— Dar dumneata îl vei părăsi, spuse Louki liniştit. Nu-i aşa, domnule Mallory?

— Ce dracu vrei să spui?

— Nu faci ce doreşte Andrea. S-ar putea să fie rănit, chiar mort şi dacă te duci după el şi eşti şi dumneata ucis, totul a fost în zadar. Ai muri degeaba. Aşa vrei să-ţi răsplăteşti prietenul?

— Aşa ar fi vrut Andrea, murmură Louki. Şi pe de altă parte ar fi...

— Bine, bine, ai cîştigat! spuse Mallory nervos. Nu mă mai dăscăliţi. Bine, domnilor, să mergem! Îşi recăpătase echilibrul, era liniştit, relaxat, îşi stăpînise dorinţa instinctivă de a se duce şi de a ucide. Vom trece peste acoperişuri. Luaţi cenuşa sobei din bucătărie şi frecaţi-vă pe mîini şi pe obraz. Aveţi grijă să nu se vadă nimica alb. Şi nu vorbiţi!

Drumul de cinci minute spre zidul portului – un drum efectuat tiptil, în linişte, la cea mai mică şoaptă Mallory îi îndemna la tăcere – a fost lipsit de incidente. Nu numai că nu întâlniră nici un soldat, dar nu văzură pe nimeni. Locuitorii din Navarone respectau cu stricteţe ora stingerii şi străzile erau pustii. Andrea îi atrăsese în urmărirea lui atît de bine încît Mallory începu să se teamă că nemţii îl

prinseseră, dar în clipa în care ajunseră la marginea apei, auzi din nou focuri, de data aceasta mult mai departe, în partea de nord-est a oraşului, în spatele fortăreţei.

Stînd în picioare, pe zidul scund care înconjura portul, Mallory îşi examină tovarăşii, apoi privirea îi fu atrasă de apa întunecată. Prin ploaia deasă, la dreapta şi la stînga abia se distingeau siluetele estompate ale caicelor cu pupa acostată la chei. În afară de acestea nu se mai vedea nimic.

— Ei bine, nu cred că putem să ne udăm mai rău decît sîntem acuma, observă el. Se întoarse spre Louki care încerca să-i spună ceva despre Andrea. Eşti sigur că poţi s-o găseşti pe întuneric? Era vorba de vedeta rapidă personală a comandantului, un vas de unsprezece metri lungime şi zece tone, acostată întotdeauna la un balizor, la treizeci de metri de mal. Louki spunea că mecanicul, care era în acelaşi timp şi paznicul vasului, dormea la bord.

— Ajung imediat la ea, se lăudă Louki. Dacă vreţi, puteţi să mă legaţi la ochi şi am...

— Bine, bine, spuse Mallory grăbit, te cred pe cuvînt. Casey, dă-mi te rog pălăria ta. Îşi băgă pistolul în calota pălăriei, îşi îndesă pălăria pe cap, se lăsă să alunece uşor în apă şi porni repede înot alături de Louki.

— Domnule maior, cred că mecanicul s-a trezit, spuse Louki încet.

— Aşa cred şi eu, îi răspunse Mallory încruntat. Apoi din nou se auzi răpăitul mitralierelor; ţăcănitul profund al unui Mauser. Dealtminteri ca toţi locuitorii din Navarone, dacă nu sînt surzi sau morţi. Imediat ce vezi vasul, rămîi în urma mea. Şi vino cînd te voi chema.

Se scurseră zece secunde, cincisprezece, apoi Louki atinse braţul lui Mallory.

— Îl văd, şopti Mallory. Silueta estompată a vasului se afla la mai puţin de cinci metri. Se apropiară fără zgomot, fără să lovească apa nici cu mîinile nici eu picioarele, pînă zăriră umbra unui om care stătea pe punte chiar în spatele tambuchiului sălii maşinilor. Nemişcat, privea în direcţia fortăreţei şi a oraşului: Mallory înconjură încet pupa vasului şi se ridică pe partea cealaltă în spatele lui. Cu grijă, îşi scoase pălăria. De la distanţa de doi metri ştia că nu putea să greşească ţinta dar acum nu putea să tragă în paznic. Bastingajul ar fi fost un indiciu, avea cel mult patruzeci de centimetri şi plescăitul omului care cade în apă ar fi alertat cu siguranţă santinelele de la amplasamentul intrării în port.

— Dacă faci o mişcare, te ucid! spuse Mallory încet în nemţeşte. Omul încremeni. Mallory văzu că avea o carabină în mînă.

— Lăsă arma jos. Nu te întoarce! Santinela ascultă din nou ordinele lui. Mallory ieşi din apă şi într-o secundă se urcă pe punte, dar nu-l scăpa din ochi şi nici nu mişcă pistolul îndreptat spre spatele santinelei. Făcu cîţiva paşi fără zgomot, întoarse pistolul, lovi paznicul şi, înainte de a cădea, îl prinse şi-l întinse încet pe punte.

Trei minute mai tîrziu toţi ceilalţi erau pe bord în siguranţă. Mallory îl urmă pe Brown care şchiopăta pînă în sala maşinilor, îl urmări cum îşi aprinde lanterna, îl urmări cum priveşte în jurul său cu ochii unui profesionist, îl urmări cum se uită la uriaşul motor Diesel şi la cei şase cilindri strălucitori.

— Asta maşină! spuse Brown cu respect. O frumuseţe! Lucrează cîţi cilindri vrei. Cunosc tipul ăsta, domnule.

— Nu mă îndoiesc că-l cunoşti. Poţi să-l pui în funcţiune Casey?

— Un minut, domnule, să arunc o privire... Brown avea răbdarea mecanicului înnăscut. Încet, metodic, îşi plimbă lanterna în interiorul imaculat al sălii maşinilor, dădu drumul combustibilului şi se întoarse spre Mallory. Domnule, e o treabă de control dublu. Să începem de la capătul de sus!

Efectuă aceeaşi inspecţie minuţioasă în timonerie, în timp ce Mallory aştepta nerăbdător. Acum ploua mai încet, nu mult mai încet, dar suficient pentru a-i permite să vadă conturul vag al intrării în port. Pentru a zecea oară se întrebă dacă gardienii de acolo fuseseră avertizaţi de posibilitatea unei tentative de evadare pe un vas. Părea puţin probabil – avînd în vedere zarva pe care o făcea Andrea, nemţii se gîndeau că fuga era ultimul lucru la care se puteau aştepta... Se aplecă şi atinse umărul lui Brown.

— Casey, e unsprezece şi douăzeci, murmură el. Dacă distrugătoarele sosesc mai devreme, sîntem expuşi să ne cadă o mie de tone de stîncă în cap!

— Sînt gata imediat, domnule, anunţă Brown. Arătă spre tabloul de bord aglomerat de relee. În realitate nu-i mai nimica.

— Cu atît mai bine, murmură Mallory zelos. Atunci pune-l în funcţiune. Dar dă-i drumul încet şi uşor.

Brown tuşi în chip de scuză.

— Sîntem încă ancoraţi de geamandură. Şi ar fi bine, domnule, dacă am verifica tunurile fixe, proiectoarele, lămpile de semnalizare, colacii de salvare şi geamandurile. E foarte util să ştii unde sînt amplasate toate lucrurile astea, conchise el critic.

Mallory rîse şi-l bătu pe umăr:

— Şefule, ai fi un mare diplomat. Aşa vom face. Mallory era în primul rînd un om al uscatului, dar nu era mai puţin conştient de prăpastia care-l despărţea de un om ca Brown şi nu se jena să o recunoască. Casey, vrei să ai tu grijă să-l primeşti?

— Bine, domnule. Vreţi să-i spuneţi lui Louki să vină aici? Cred că vasul e legat de ambele părţi, dar mai pot fi stînci submarine sau butuci. Nu se ştie niciodată.

Trei minute mai tîrziu vedeta era la jumătatea drumului de intrarea în port, motorul funcţionînd liniştit cu doi cilindri. Mallory şi Miller îmbrăcaţi tot în uniforme germane stăteau în picioare pe punte în faţa timoneriei, iar Louki era ghemuit în interiorul cabinei de comandă. Deodată, la circa optzeci de metri o lampă de semnalizare începu să emită în direcţia lor; păcănitul grăbit se putea auzi în liniştea nopţii.

— Daril Boone Miller vă va arăta acum cum se semnalizează, mormăi americanul. Se apropie mai mult de mitraliera de la prora tribord. Cu micuţul meu tun am să...

Se opri brusc, vocea lui fu acoperită de păcănitul grăbit al unui obturator mînuit din cabina din spatele lui, răpăitul sacadat era declanşat de degetele unui profesionist. Brown trecuse timona lui Louki şi răspundea în alfabetul morse la semnalele

venite de la intrarea portului, în timp ce fasciculul luminos al proiectorului străpungea cu greu ploaia rece. Proiectorul inamicului se oprise dar acum începu din nou să semnalizeze.

— Măi, dar multe mai au să-şi spună unul altuia, exclamă Miller admirativ. Şefule, cît timp o să dureze schimbul ăsta de amabilităţi?

— Aş spune că se apropie de sfîrşit. Mallory se duse repede în cabina de comandă. Erau acum la mai puţin de treizeci de metri de intrarea portului. Brown derutase inamicul, cîştigase secunde preţioase, mult mai multe decît îşi închipuise Mallory că ar putea cîştiga, dar nu mai putea dura. Îl apucase pe Brown de braţ.

— Cînd balonul va explodă, cu toată viteza înainte. Două secunde mai tîrziu el se afla iar la proră cu Schmeisser-ul în mînă. Ai ocazia să te distingi, Daril Boone. Nu lăsa proiectorul să te prindă, te va orbi.

Chiar în momentul cînd vorbea, lumina proiectorului de semnalizare de la intrarea portului se stinse brusc şi două puternice fascicule luminoase, unul de fiecare parte a intrării, străpunseră întunericul şi scăldară întreg portul în lumina lor crudă – o puternică lumină care dăinui numai cîteva secunde, căci două scurte rafale de mitralieră loviră cele două reflectoare şi dădură naştere unui întuneric profund, contrastînd cu lumina orbitoare de dinainte. De la o distanţă atît de mică era aproape imposibil să nu le nimerească.

— Toată lumea jos! ţipă Mallory. Întindeţi-vă pe punte! Ecoul împuşcăturilor se pierdu în depărtări, reverberaţiile scădeau de-a lungul masivului zid de lîngă mare al fortăreţei cînd Casey

Brown dădu drumul celor şase cilindri ai motorului şi deschise complet jiglorul. Uruitul regulat al giganticului motor Diesel acoperi toate celelalte zgomote. Cinci secunde, zece secunde, ieşeau din port, cincisprezece secunde, douăzeci, nici o împuşcătură, o jumătate de minut şi navigau liber cu prora ridicată mult deasupra apei şi cu pupa adînc afundată, trăgînd în urma ei o lungă panglică albă de o clocotitoare fosforescenţă. Motorul mergea crescendo, cu întreaga lui forţă zgomotoasă şi Brown vira brusc ambarcaţiunea canarisită spre tribord, căutînd protecţia falezelor abrupte.

— Şefule, a fost o bătălie disperată, dar cei mai buni învinş întotdeauna! Acum Miller era în picioare spri- jinidu-se pe un tun fix ea să nu cadă, deoarece puntea se înclina sub picioarele lui. Nepoţii mei ar trebui să afle toate astea!

— Gardienii probabil ne căutau prin oraş. Poate că în spatele acelor proiectoare erau totuşi nişte bieţi oameni. Sau poate i-am luat prin surprindere. Mallory clătină din cap. Oricum, am cîştigat, am avut un noroc chior.

Se îndreptă spre cabina de comandă. Brown era la timonă, Louki jubila de fericire.

— Ai făcut un lucru minunat, Casey, spuse Mallory sincer. O treabă clasa întîi. Cînd ajungem la capătul falezei, opreşte motorul. Ne-am îndeplinit misiunea. Am să cobor pe ţărm.

— Nu e nevoie, domnule maior.

Mallory se întoarse:

— Ce înseamnă asta?

— Nu e nevoie. În timp ce coboram în port am încercat să vă spun, dar dumneavoastră mi-aţi ordonat mereu să tac. Louki părea ofensat, se

întoarse spre Casey. Te rog, încetineşte motorul. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Andrea, domnule maior, a fost ca să venim pe acest drum. De ce credeţi că s-a lăsat încolţit lîngă faleza nordică în loc să fugă spre interiorul insulei, unde ar fi putut să se ascundă mai uşor!

— E adevărat, Casey? întrebă Mallory.

— Nu mă întrebaţi pe mine, domnule. Ăştia doi îşi vorbesc tot timpul în greceşte.

— Evident, evident... Mallory privi falezele joase apropiate de bara tribord ce păreau nemişcate acum, cînd motorul era oprit şi se întoarse spre Louki. Eşti sigur... Se opri la mijlocul frazei şi sări prin uşa timoneriei. Un plescăit. Nu se înşelase, zgomotul se auzise din faţă. Alături de Miller, Mallory scrută întunericul, văzu un cap întunecat ieşind din apă la mai puţin de şase metri de navă, se aplecă peste bord şi-i întinse braţul în timp ce vedeta aluneca încet înainte. După cinci secunde Andrea era pe punte, ud leoarcă dar cu obrazul radiind de bucurie. Mallory îl duse direct în timonerie, aprinse lampa cu abajur de deasupra hărţilor.

— E o minune, Andrea, n-am crezut că am să te mai văd vreodată. Cum a fost?

— Am să-ţi povestesc imediat, spuse Andrea rîzînd. Imediat după...

— Dar eşti rănit, îl întrerupse Miller. Ai o rană la umăr. Îi arătă o pată roşie care se întindea pe vesta îmbibată cu apă de mare.

— Ei bine, abia acum îmi dau seama, spuse Andrea simulînd o mare surpriză. Dar e doar o zgîrietură, prietene!

— Oh, bineînţeles, bineînţeles, doar o zgîrietură! Tot aşa ai fi spus şi dacă ţi-ar fi smuls braţul. Haide jos în cabină, pentru un om cu experienţa mea medicală e o joacă de copii!

— Dar căpitanul...

— Va trebui să aştepte. Şi povestea ta de asemeni. Bătrînul vraci Miller nu admite intervenţii pe lîngă pacienţii lui. Haide!

— Bine, bine, spuse Andrea docil. Dădu din cap cu o prefăcută resemnare şi-l urmă pe Miller afară din cabină.

Brown deschise din nou jiglorul din plin şi îndreptă nava spre nord pînă spre Capul Demirci, pentru a evita riscul puţin probabil de a fi ţinta bateriilor din port, coti cîţiva kilometri spre răsărit şi apoi luă direcţia sud, spre Strîmtoarea Maidos. Mallory stătea lîngă el în timonerie, privind la apa liniştită şi întunecată. Deodată zări departe licărind ceva alb, îl apucă de braţ pe Brown şi-i arătă cu degetul.

— Casey, cred că în faţă sînt brizanţi. Sau poate stînci submarine?

Casey privi în tăcere şi în cele din urmă clătină din cap.

— Sînt valuri de etravă, spuse el rece. Sosesc distrugătoarele!

CAPITOLUL 17

MIERCURI NOAPTEA

Orele 24

Căpitanul de fregată Vincent Ryan din Marina Regală, comandantul lui *Sirdar,* cel mai recent distrugător de tip S., aruncă o privire în jurul strîmtei încăperi a hărţilor şi gînditor îşi mîngîie magnifica barbă de lup de mare. În viaţa lui nu văzuse un grup de oameni mai ciudaţi, mai mizerabili, cu aspect mai zdrenţăros şi mai jalnic, reflectă el, cu excepţia poate a unei bande de piraţi din Golful Bias care fuseseră arestaţi pe cînd era tînăr ofiţer, în garnizoană la o bază din China. Îi privi mai atent, îşi mîngîie barba din nou şi gîndi că erau probabil ceva mai mult decît nişte simpli bătăuşi. Nu s-ar fi sinchisit dacă i se dădea sarcina de a-i aresta pe toţi. Nişte oameni periculoşi, foarte periculoşi, meditä el, dar îi era imposibil să înţeleagă de ce tăcerea, vigilenţa lor relaxată îl făceau să se simtă uşor stingherit. Jensen îi numise „oamenii lui de acţiune”. Căpitanul Jensen ştia să-şi aleagă ucigaşii.

— Dacă vreunul din dumneavoastră, domnilor, doreşte să coboare, sugeră el, veţi găsi apă caldă, haine uscate şi cuşete confortabile. În noaptea asta noi nu le vom folosi.

— Vă mulţumesc mult, domnule! Mallory ezită. Dar am vrea să vedem şi noi ce se va întîmpla.

— Bine, atunci să mergem pe covertă, spuse Ryan voios. *Sirdar* începu să-şi mărească din nou

viteza, puntea vibra sub picioarele lor. Dar bineînţeles, pe riscul dumneavoastră.

— Sîntem vrăjiţi, spuse Miller tărăgănat. Niciodată nu ni se întîmplă nimic.

Ploaia se oprise şi se vedea strălucirea rece a stelelor printre norii care se îndepărtau. Mallory privi împrejurul lui, departe la prora babord se zărea Maidos şi la tribord masa uriaşă a insulei Navarone care dispărea, în spate, la distanţa de un cablu, de-abia putea să distingă alte două vase ale căror valuri de etravă se detaşau albicioase în contrast cu siluetele lor întunecate, Mallory se întoarse spre căpitan.

— Domnule, n-aveţi nave de transport?

— Nu, n-avem nave de transport. Ryan simţi un fel de plăcere amestecată cu jenă pentru că acest om îi spusese „domnule”. Avem numai distrugătoare. Ne aşteptăm la o mare înghesuială. În seara asta n-avem timp de pierdut. Şi aşa sîntem în întîrziere.

— Cît timp va dura evacuarea plajelor?

— O jumătate de oră.

— Cum? O mie două sute de oameni? Lui Mallory nu-i venea să creadă.

— Peste o mie două sute, suspină Ryan. Jumătate din locuitorii insulei vor să fie şi ei evacuaţi. Putem totuşi să terminăm în jumătate de oră, dar va dura probabil mai mult. Vom îmbarca şi tot echipamentul mobil posibil.

Mallory înclină capul şi îşi lăsă ochii să alunece de-a lungul siluetei zvelte a *Sirdar*-ului.

— Şi unde aveţi de gînd, domnule, să-i îmbarcaţi, pe toţi?

— Judicioasă întrebare, recunoscu Ryan. Metroul din Londra la ora cinci după-amiază e nimic în comparaţie cu lumea care va fi aici. Dar îi vom înghesui într-un fel.

Mallory înclină din nou capul şi privi peste apele întunecate spre insula Navarone. Peste două minute, maximum trei, fortăreaţa va apărea în spatele acestui Cap. O mînă îi atinse braţul, se întoarse pe jumătate şi surîse micului grec cu ochii trişti de alături.

— Acum nu mai e mult, Louki.

— Domnule maior, oamenii, murmură el. Oamenii din oraş. Nu vor fi în pericol?

— Nu vor păţi nimic. Dusty spune că bolta peşterii va sări în aer şi cea mai mare parte din stînci vor cădea în golf.

— Da, dar vasele...?

— Nu te mai îngrijora! Nu e nimeni pe bordul lor, ştii bine că la ora stingerii trebuie să le părăsească. Cineva îl apucă de braţ. Mallory se întoarse.

— Căpitane Mallory, vă prezint pe locotenentul Beeston, ofiţerul nostru însărcinat cu artileria. O uşoară răceală în vocea lui Ryan îl făcu pe Mallory să bănuiască că nu-l agrea pe ofiţerul artilerist. Beeston e îngrijorat.

— Într-adevăr, sînt îngrijorat. Tonul era rece, distant, cu o uşoară condescendenţă. Am auzit că dumneavoastră l-aţi sfătuit pe domnul comandant să nu opunem nici o rezistenţă?

— Vorbeşti ca un comunicat al B.B.C.-ului, spuse Mallory sec. Dar ai dreptate. Aşa am spus. Nu putem localiza tunurile decît cu proiectoare, şi asta ne-ar fi fatal. Ar fi acelaşi lucru dacă aţi trage.

— Mi-e teamă că nu înţeleg. În întuneric aproape că se putea vedea cum îşi ridică sprîncenele.

— Vă trădaţi poziţia, spuse Mallory răbdător. Vă vor atinge din prima lovitură. După două minute vă vor lovi oricum. Am motive serioase să cred că precizia artileriştilor lor e fantastică.

— Şi Marina e de aceeaşi părere, interveni Ryan liniştit. Cel de al treilea obuz a lovit depozitul B de pe *Sybaris.*

— Aveţi vreo idee, domnule căpitan Mallory, cum se explică toate astea? Beeston nu era deloc convins.

— Tuburile sînt controlate prin radar, spuse Mallory scurt. Deasupra fortăreţei, au două antene uriaşe.

— *Sirdar* are un radar instalat de luna trecută, spuse Beeston băţos. Îmi închipui că am putea şi noi înregistra cîteva lovituri dacă...

— Va fi în zadar, spuse Miller sec, cu accentul lui tărăgănat, provocator. E o insulă a naibii de mare, fiule!

— Cine – cine eşti dumneata? Beeston era năucit. Ce dracu vrei să spui?

— Caporal Miller! Americanul era imperturbabil. Domnule locotenent, trebuie să ai un instrument foarte selectiv, ca să poţi nimeri o peşteră în cincisprezece kilometri pătraţi de stînci.

Urmă un moment de tăcere, apoi Beeston mormăi ceva de neînţeles şi se îndepărtă.

— Caporale, l-ai ofensat pe ofiţerul artilerist, murmură Ryan. E foarte dornic să încerce, dar ne vom abţine să tragem... Căpitane, cît va mai dura pînă vom dubla acest cap?

— Nu ştiu precis. Se întoarse. Ce spui, Casey?

— Un minut, domnule. Nu mai mult.

Ryan înclină capul fără să spună nimic. Pe covertă era linişte, o linişte parcă amplificată de năvala şuierătoare a apelor, bîzîitul singuratic şi misterios al Asdic-ului. Cerul se lumina încet şi luna palidă încerca să străbată o fîşie subţire de nori. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mişca. Mallory îşi dădea seama de masiva vecinătate a lui Andrea şi de prezenţa lui Miller, Brown şi Louki în spatele lui. Născut în inima ţării sale, crescut la poalele Alpilor Meridionali, Mallory era conştient că era înainte de toate un om al pămîntului, străin mării şi vapoarelor, dar în viaţa lui nu se mai simţise atît de „acasă" ca acum, nu-şi dăduse seama niciodată pînă azi că aparţine unei cauze. Mallory se gîndi vag la propria lui persoană – era mai mult decît fericit, era mulţumit. Avea lîngă el pe Andrea şi pe noii lui prieteni şi îndeplinise imposibilul – cum să nu fie fericit? Nu se vor întoarce toţi acasă, Andy Stevens nu mai era cu ei, dar ciudat, nu era năpădit de durere, ci doar de o uşoară melancolie... Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Andrea se aplecă spre el în întuneric:

— Ar fi trebuit să fie aici, murmură el. Andy Stevens ar fi trebuit să fie aici. La asta te gîndeşti, nu-i aşa? Mallory încuviinţă şi surîse, dar nu spuse nimic. Dar n-are prea mare importanţă, nu-i aşa, Keith? Vocea lui nu era neliniştită nici interogativă, afirma numai un fapt. N-are prea mare importanţă.

— N-are nici o importanţă.

În momentul în care formula aceste cuvinte, Mallory se uită repede în sus. O lumină, o flacără portocalie ţîşni din zidul abrupt al fortăreţei;

dublaseră capul fără să-şi dea seama. Se auzi un muget şuierător care-i aminti lui Mallory de un tren expres ce ieşea dintr-un tunel – obuzul uriaş trecu chiar pe deasupra capetelor lor şi se prăbuşi în mare lîngă ei. Involuntar, Mallory îşi strînse buzele şi pumnii. Acum înţelegea cum pierise *Syparis*-ul.

Îl auzi pe ofiţerul artilerist spunînd ceva căpitanului, dar nu înţelese. Se uitau la el şi Mallory la ei, dar nici nu-i văzu. Mintea lui se detaşase în chip ciudat. Oare va urma un alt obuz? Sau numai ecoul primului obuz? Sau poate... Se revăzu în acel întunecos depozit de muniţii îngropat în stîncă, dar acum vedea oamenii condamnaţi fără să ştie, vedea scripeţii suspendaţi de plafon legănînd obuzele uriaşe şi purtîndu-le spre ascensor. Vedea cum cabina cobora încet, vedea firele electrice neizolate aşteptînd la o distanţă de un centimetru, roata sclipitoare alunecînd lin de-a lungul barei de otel, atingînd încet cînd ascensorul...

Pe cerul nopţii o coloană de flăcări albe se ridică la o înălţime de treizeci de metri, cînd o formidabilă detunătură sfîşie inima fortăreţei din Navarone. După aceea nu se mai semnală nimic, nici incendiu, nici nori de fum negri, numai acea albă coloană orbitoare care lumină o clipă întreg oraşul, urcă incredibil pînă aproape de nori şi dispăru ca şi cînd n-ar fi existat. Şi apoi, încetul cu încetul, apăru unda de şoc, bubuitura solitară a exploziei ce chiar de la distanţa la care se găseau îi făcu să se clatine şi în sfîrşit, adîncul zgomot înfiorător cînd cele o mie de tone de stîncă se rostogoliră maiestuos în port, o mie de tone de stînci şi cu ele cele două tunuri uriaşe din Navarone.

În urechi le mai răsuna bubuitura, al cărei ecou se pierdea departe pe întinsul Mării Egee, cînd norii se împrăştiară şi apăru luna. O lună plină care arginta vîrtejul întunecat al apelor de la tribord şi strălucea irizat în fosforescentul siaj clocotitor al *Sirdar*-ului. Şi drept în faţa lor, scăldată în lumina palidă a lunii, misterioasă şi solitară, insula Kheros dormea pe suprafaţa mării.

Cuprins

CAPITOLUL 1....4
PRELUDIU: DUMINICĂ....4
De la 1,00 la 9,00....4
CAPITOLUL 2....26
DUMINICĂ NOAPTEA....26
De la 19,00 la 2,00....26
CAPITOLUL 3....48
LUNI....48
De la 7,00 la 17,00....48
CAPITOLUL 4....73
LUNI SEARA....73
De la 17,00 la 23,00....73
CAPITOLUL 5....106
LUNI NOAPTEA....106
De la 1,00 la 2,00....106
CAPITOLUL 6....132
LUNI NOAPTEA....132
De la 2,00 la 6,00....132
CAPITOLUL 7....155
MARŢI....155
De la 15,00 la 19,00....155
CAPITOLUL 8....177
MARŢI....177
De la 19,00 la 00,15....177
CAPITOLUL 9....193
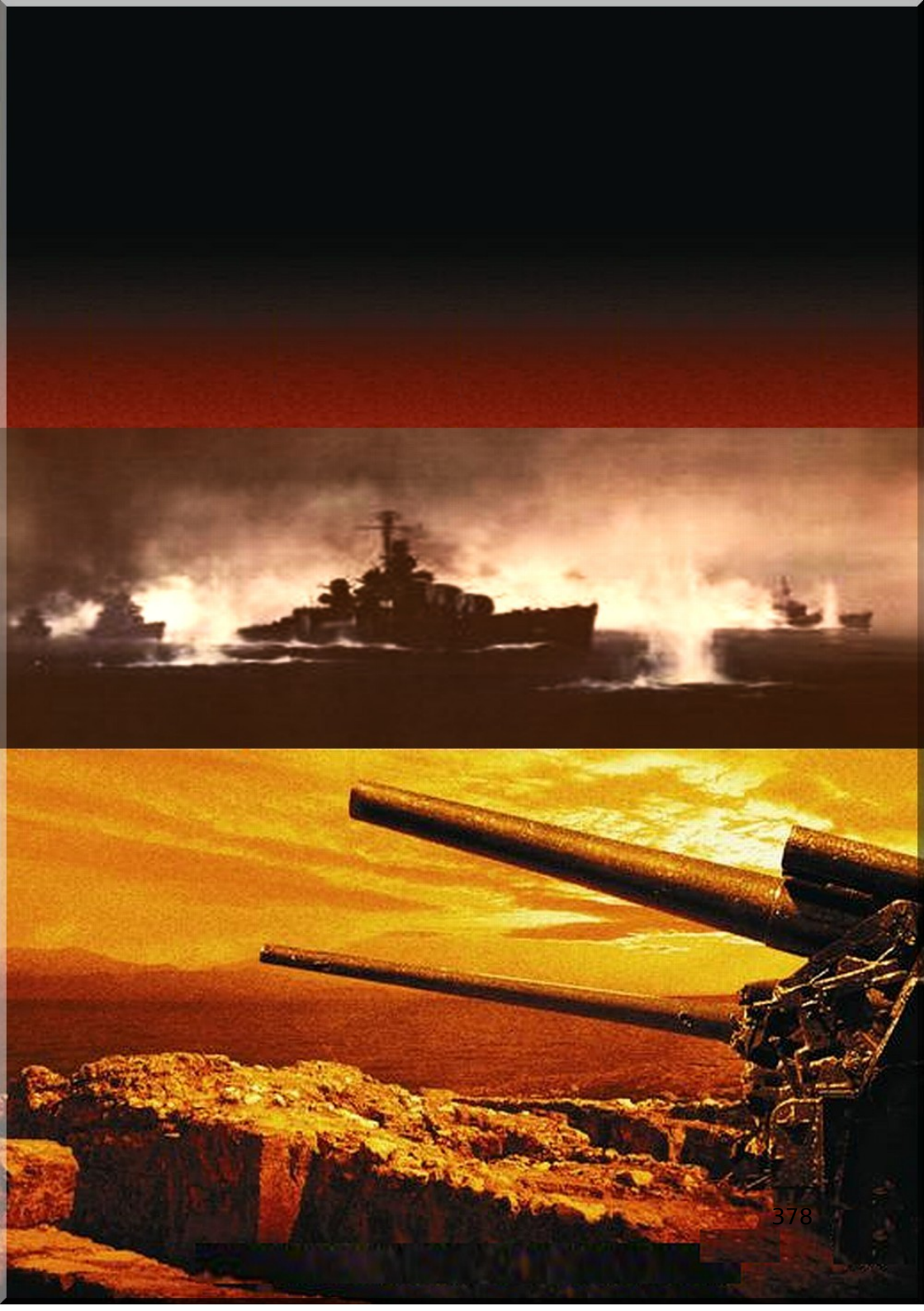
MIERCURI NOAPTEA.....193
De la 00,15 la 02,00.....193
CAPITOLUL 10.....208
MARŢI NOAPTEA.....208
De la 04,00 la 08,00.....208
CAPITOLUL 11.....244
MIERCURI.....244
De la 14,00 la 16,00.....244
CAPITOLUL 12.....257
MIERCURI.....257
De la 16,00 la 18,00.....257
CAPITOLUL 13.....278
MIERCURI SEARA.....278
De la 18,00 la 19.15.....278
CAPITOLUL 14.....295
MIERCURI NOAPTEA.....295
De la 19,15 la 20,00.....295
CAPITOLUL 15.....312
MIERCURI NOAPTEA.....312
De la 20,00 la 21,15.....312
CAPITOLUL 16.....336
MIERCURI NOAPTEA.....336
De la 21,15 la 23,45.....336
CAPITOLUL 17.....353
MIERCURI NOAPTEA.....353
Orele 24.....353